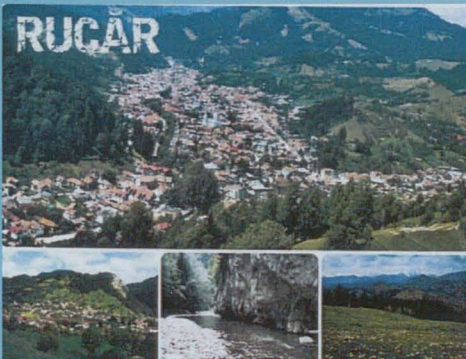

Cornel Stoian

ANTOLOGIE

TIMPUL FUGE... FUGE... SPRE VREMURI VIITOARE

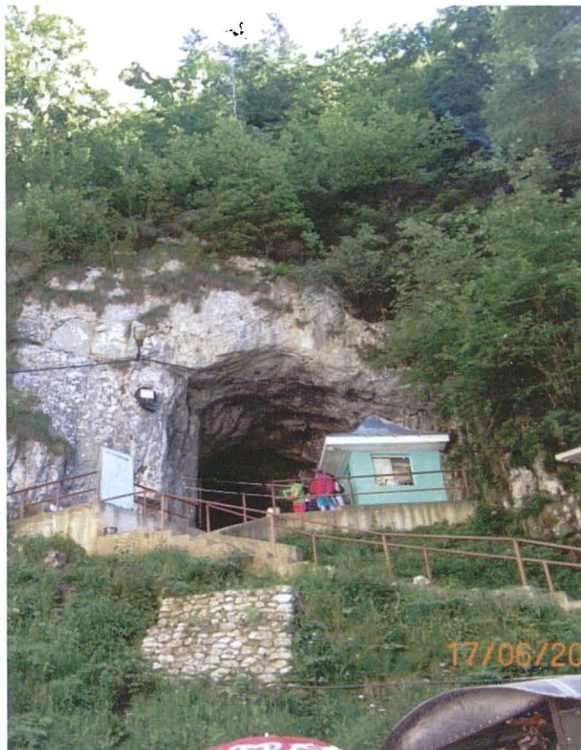
Editura Larisa

2019

MASIVUL PIATRA CRAIULUI

Creasta Pietrii Craiului văzută din Valea Dâmboviței

Peștera Dâmbovicioara

Izvoarele Dâmbovicioarei

CORNEL STOIAN

ANTOLOGIE

TIMPUL FUGE...FUGE... SPRE VREMURI VIITOARE

Se dedică din tot sufletul această modestă strădanie de literatură, cultură și chiar cronică de vreme de acum, tuturor celor care vor găsi timp, să înțeleagă sufletul și munca dezinteresată, a unui om care a vrut să lase lumii, tot ce a adunat mai frumos în viața sa...

*Cu drag, Cornel Stoian
Rucăr-Muscel*

Editura Larisa

2019

TIPOGRAFIA

S.C. GIG S.R.L.

EDITURA LARISA

Câmpulung Muscel, jud. Argeș

B-dul. Ion Mihalache, nr. 119

Tel/ Fax: 0248.533.454

: 0745.082.021

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CORNEL STOIAN

***TIMPUL FUGE...FUGE...
SPRE VREMURI VIITOARE***

**Câmpulung Muscel 2019
ISBN 978-973-51-1399-5
Editura LARISA**

CUVÂNT ÎNAINTE CORNEL STOIAN FLOAREA DE COLȚ A RUCĂRULUI

Mereu cu vorba blândă, cu privirea ageră izvorâtă din ochii de culoarea cerului Dumnezeirii noastre, deschis la suflet și mereu iscoditor al înțelepciunii, dornic de a învăța și a ști, iscoditor al arhivelor rucărene și nu numai, argintul viu al vieții spirituale a Rucărului istoric, economistul **Cornel Stoian**, muscelean neaș, rucărean din tată în fiu, adunând nestematele culturale ale zonei, transformându-le în „*florile de colț*” ale lezerului și Păpușii, prinzând glas de simțire și cuget în publicațiile câmpulungene și chiar rucărene, dacă ne gândim la revista „**Piatra Craiului**”, al cărei pion principal este, apărută pe marea tablă de șah a spiritului rucărean. După cum se știe, „**Piatra Craiului**” este o revistă de notorietate în cadrul pleiadei de reviste ale Argeșului. Plin de inițiativă, a moștenit dragostea de muncă, de implicare, de la mama sa, Ecaterina, de la bunicii materni, trăitori la **Podu Dâmboviței**, un sat din comuna Dâmbovicioara, Argeș. Nu îi este rușine să spună că a „**ciobănit**” vitele din gospodăria proprie, de la „**Fântâna Dealul Sasului**”. Chiar după terminarea celor patru clase primare, în Rucăr, se întoarce la viața de cioban și, concomitent, lucrător în pădure, în ciuda vârstei de numai unsprezece ani. Și asta, din cauza greutăților financiare ale familiei.

După patru ani, se reînscrie la școală, în clasa a V-a, absolvind cu brio cele șapte clase de pe acea vreme, dar și o școală profesională de comerț-cooperatie. Conștiincios, ambițios, conștient că liceul e de bun augur, îl absolvă la „**Dinicu Golescu**”, în Câmpulung, la cursuri fără frecvență.

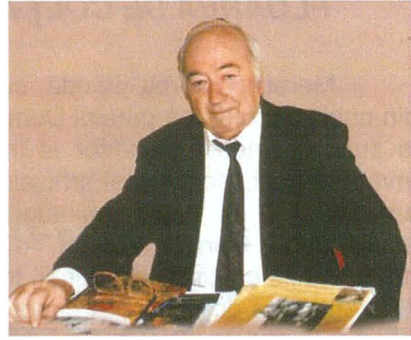
Atașat de viața cultural-artistică, **Cornel Stoian** (după tatăl adoptiv) a interpretat roluri în piese de teatru, a cântat în Corul Căminului Cultural din Rucăr, fiind deseori laureat la diverse concursuri. Privindu-și viața de acolo, de sus, de pe înălțimile Pietrei Craiului, scâldat de soarele dimineților înrouate, oglindindu-și ochii albaștri în cerul senin al muntelui, privindu-și chipul în apele Dâmboviței, (ale cărei ape sunt purtătoare ale istoriei adevărate a locurilor și care au fost deseori înroșite de sângele jertfelnicilor Armatei Române, în luptele din culoarul Rucăr-Bran), **Cornel Stoian** uită de necazurile copilăriei, copleșit de dragostea pentru cei trei copii și, mai ales, pentru bogăția dăruită de Dumnezeu, cei cinci nepoți ai săi. Deși pensionar, îndeletnicirile cultural-artistice îl preocupă în continuare, fiind „*vioara întâi*” în acțiunile de acest gen, și nu numai ale Rucărului. Lansări de carte, vernisaje, simpozioane, participă la toate, și este participant, printre alții, al **Festivalului „Cavalerii Templieri”**, și al **Expopastoralis Rucăr**, unul dintre organizatori pe timpul celor două mandate de consilier – 1996-2000 etc. Apoi urmează interviuri, filmări, emisiuni TV, articole în reviste și ziare, lista preocupărilor domniei sale fiind destul de mare. Și, cum pot uita faptul că **neobositul Cornel Stoian** este unul dintre cei șapte fondatori ai **Cenaclului literar - artistic „Mihail Lungeanu”**- sau că, undeva, în volumul I / 2013 al enciclopediei publicată de subsemnatul, „**Neosteniți întru Lumină**”, același Cornel Stoian semnează două materiale deosebite, ale unui adevărat condeier, două portrete ale unor „neosteniți”, musceleni prin adopție, doi medici de o înaltă ținută profesională, medicul **Remus - Coriolan Roșca (fondatorul Societății Culturale din Rucăr și care a lăsat „brazdă adâncă” în viața spirituală de aici)** și medicul **Liviu - Rion Predescu**. Salut inițiativa de a lansa această carte, în care **OMUL Cornel Stoian** își etalează, cu modestie, o părticică a activității sale. A făcut aceasta la îndemnul talentatului scriitor, autor al „**Bulevardului cu tei**”, scriitorul – inginer Constantin - Agricola Miu.

Vă îndemn să o citiți!

Profesor – scriitor, Ion C. Hiru, Domnești – Muscel

PREFAȚĂ CUVINTE DE ÎNCEPUT

De la bun început nu-ți vine să crezi că viața unui om poate să fie atât de bine ilustrată prin "declarațiile" nepărtinitoare ale colegilor săi de generație. Autorul a reușit să înmănuncheze în această carte, toate razele de soare reflectate de ochii iscoditori ai tovarășilor săi de drum, obținând unul din C.V.-urile cele mai reușite ale lui Cornel Stoian.

Sunt obligat să mă supun regulilor jocului și să întăresc parcursul unei vieți care s-a desfășurat spectaculos acolo unde a vrut să se îndrepte, dând peste cap prezicătoarele care își spusese părerea asupra viitorului cioban de pe Valea Dâmboviței. Cornel, cu grija și ajutorul Domnului, a început ca pui de cioban îmbrăcat în cojoc de miel. Unde a ajuns? Cartea de față răspunde la toate întrebările noastre.

Dotat cu o voință de fier, nimic nu i-a stat în cale atunci când a hotărât să iasă de sub vraja muntelui și să devină, prin muncă, personalitatea acestor plaiuri mușcelene. A ajuns la o vârstă onorabilă, un om onorabil, tată a trei copii realizați și bunic cu cinci nepoți care-l vor avea ca exemplu de urmat.

În actuala carte întâlnim nume de rezonanță ale culturii românești care apreciază cu cuvinte emoționante activitatea în toate domeniile în care s-a implicat Cornel Stoian. Mă gândesc la Ambasadorul Cultural al României la Tokyo, Domnul Epure, la scriitorii Ion Hiru din Domnești și Nicolae Podișor din Rucăr, la George Baciu din Domnești, la poeta Maria Chirtoacă din Câmpulung și șirul de nume poate continua.

Încerc să folosesc cuvinte puține, adresate cu multă mulțumire celui care m-a ajutat foarte mult la venirea mea aici unde nu cunoșteam pe nimeni. A fost o întâmplare fericită să-l întâlnesc pe inimosul rucărean, care pe lângă căciula mare cu care l-am cunoscut la lepurașul, are o inimă mare, de prieten adevărat, căruia nu am nimic ai reproșa.

Mă rog la Dumnezeu ca să-l țină sănătos, să-și poată termina toate lucrările programate de el, ca un intelectual care a plecat de jos și care a muncit din greu ca să ajungă aici. Viața ne învață cum să trăim și să nu uităm că îngerii nu zboară. Îngerii plutesc. Așa cum nu putem opri lacrima de emoție și recunoștință pe care o dăruim, cu sau fără voia noastră, unui prieten adevărat!

Inginer – scriitor, Constantin - Agricola Miu,
Godeni - Muscel

ARGUMENT RÂNDURI PENTRU UN MARE SUFLET

Viața așează mereu, fără să realizăm uneori, oameni care vor ajunge să joace un rol extrem de important unii în viețile celorlalți. La vremea rostuită de legi nepământene, legăturile se realizează, iar scopul pentru care unii oameni sunt meniți să fie împreună, începe a se țese din mers, printr-o măiastră urzeală.

Nea Cornel Stoian are o viață de poveste. A depășit cu succes total, toate provocările unei vieți chiar deloc ușoare. A făcut totul foarte bine: familie, gospodărie, serviciu. A fost și consilier local și consilier județean. Dar a reușit ceva mai mult decât toate acestea. A devenit un profesionist în iubirea de cultură. Este începând cu anul 2011, membru fondator și secretar al Cenaclului Literar – Artistic „Mihail Lungianu”, și apoi sufletul tuturor manifestărilor culturale legate de revista „Piatra Craiului” și cele ale Asociației Culturale „Ruffa Arbor”, fondată în 2015, la care este de asemenea fondator și secretar-general.

N-a pregetat nici o clipă, în tot ceea ce a făcut, pentru difuzarea revistei în aproape toată țara, dar și pe teritorii din 5 continente. A dat bani din pensia sa modestă, pentru o cauză nobilă, aceea de a trimite mesajul cultural al comunei Rucăr acolo unde era merit să ajungă...la oameni care-l prețuiesc așa cum merită. Nea Cornel este și secretar - trezorer la Societatea de Științe Istorice, filiala din Muscel unde face ce știe el mai bine...se implică maxim în tot pentru a face toate lucrurile bune și frumoase.

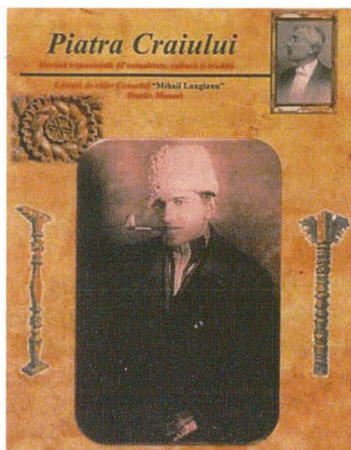
A implicat revista și cenaclul în activități culturale de rang județean și național, asigurându-le un succes meritat pe deplin. A rămas modest și bun. Răbdător și responsabil. Cu drag și dăruire.

Pentru tot ceea ce ai făcut și faci în continuare, primește te rog dragă Nea Cornel mulțumirile și prețuirea mea sinceră.

Cu onoare și recunoștință de la colegul și prietenul tău, cu bucurie și înțelepciune zic:

Dumnezeu să te țină sănătos alături de cei dragi !

Profesor - Tudor Vlad, Rucăr-Muscel

Nicu Vlad – bunicul profesorului Tudor Vlad

CUVÂNTUL AUTORULUI

Am sosit în această lume pe 29.12.1943 – zodia Capricorn, în plin Război Mondial.

M-am născut în Rucărul Muscelan, o așezare pitorească, înconjurată de munți, păduri și brăzdată de râuri mai mari sau mai mici.

La naștere zânele mi-au prezis un destin care nu prea m-a avantajat în viață. Am crescut o perioadă fără tată – părinții au divorțat și am fost dat în grija bunicilor materni.

Încă de la o vârstă fragedă am ciobănit după animalele bunicilor, practic am avut o copilărie nefericită, nu m-am putut bucura de frumusețile copilăriei.

Am absolvit 4 clase primare, după care am fost oprit de la școală și am ajuns din nou la „stăpân”, mi-am luat vechea îndeletnicire – „ciobănia”, la baciul Nae Răuță – Rucăr.

După recăsătoria mamei, eu și tatăl adoptiv Iosif (Vică) Stoian – pe timpul verii ciobăneam la stâne în munți, iar în restul timpului din am lucram la pădure.

Am avut o viață grea, am căutat să fug de ea și n-am mai ascultat de părinți, am plecat la școlă în clasa a V-a, 1959 și am absolvit 7 clase în 1962, la vârsta de 17 ani și jumătate, cu rezultate foarte bune, fiind premiant cu coroană în fiecare an.

Eram prea mare, am alergat la toate organele comuniste pentru dispensă, fiind refuzat și din acest motiv nu am putut să dau la o școală mai bună.

Din nou soarta nu a ținut cu mine, dar aveam o voință de „fier”, cu „aripile frânte”, am urmat o școală comercială cu rezultate bune, la Slatina și Râmnicu Vâlcea.

M-am angajat în comerț și în paralel am urmat cursurile liceale la fără frecvență, Dinicu Golescu Câmpulung, pe care le-am absolvit cu diploma de bacalaureat în 1968 – dând examenul la Liceul „Nicolae Bălcescu” – Pitești (obținând aprobare de la armată, fiind militar). Dar și aici destinul a fost împotriva mea – conducătorul de raion nu mă lăsa să fac liceul – am trecut și peste voința acestui om, cu riscul de a-mi pierde serviciul.

Deși aveam livret militar, cu ocazia intervenției Pactului de la Varșovia în Republica Socialistă Cehoslovacia, am fost încorporat în armată la Brașov la o armă de elită, Vânători de Munte, având funcțiile: curier și furier – birou D.S.

Revenind din armată m-am angajat la fosta unitate, în comerț și m-am apucat să învăț istoria și geografia pentru a da la facultate, dar am cunoscut actuala soție și m-am căsătorit, și tot ceea ce vroiam să fac s-a dus de „răpă”, dar nu-mi pare rău.

Am format o familie frumoasă, de unde au rezultat trei copii (o fată și doi băieți), care azi sunt oameni la casele lor, realizați din toate punctele de vedere prin munca lor, iar de la ei am cinci nepoți (un băiat și patru fete), care se pregătesc cu ajutorul părinților pentru viață și societate, sunt mândru de ei, dar și de părinții lor.

În urmă cu 10 ani m-am lansat cu toată forța, dragostea și pasiunea mea în lumea culturală și artistică de pe „muscele” și nu numai, în lumea selectă a scriitorilor, publiciștilor, a cărților și revistelor, în media audio-vizuală, locală, județeană și chiar națională, în presa scrisă.

Particip la evenimente cultural – artistice, spiritual – religioase cu contribuția mea „umilă”, caut să-mi aduc aportul meu de bun organizator.

Nu sunt un om de cultură, nu sunt un intelectual (mai curând un „autodidact”), dar iubesc tot ceea ce înseamnă cultură, artă, cu mult drag și pasiune.

Am îndrăgit cărțile încă de mic copil, nu m-am săturat nici acum la vârsta a treia de acest „microb”, citesc foarte mult, de asemeni și public, începând cu anul 2011.

Iubesc tot ceea ce e frumos și util pentru mine. Sunt multe de spus, dar las publicul să se pronunțe asupra „OMULUI” – CORNEL STOIAN, lecturând Antologia – „TIMPUL FUGE... FUGĂ... SPRE VREMURI VIITOARE” și aștept sugestiile domniilor voastre.

Sincere mulțumiri d-nei Gabriela Ilie care m-a ajutat enorm la tehnoredactarea acestei antologii.

Aduc mulțumiri inginerului – scriitor CONSTANTIN -AGRICOLA MIU din Godenii Muscelului care m-a îndemnat încă de acum trei ani să scriu o carte, ceea ce am și făcut.

Mulțumiri deosebite inginerului Gheorghe Fulga pentru peisajele montane de un pitoresc deosebit de pe copertile interioare.

Mulțumiri pentru înțelegere și sprijin soției mele – Angela, copiilor mei: Cornelia-Claudia, Iosif-Cornelius, Ion-Ciprian, precum și nepoților mei: Ionuț, Gabriela-Olivia, Eliza-Maria, Roxana-Maria și Anastasia – Ioana.

PARTEA I

ARTICOLE

SCRISE ȘI PUBLICATE ÎN REVISTA „PIATRA CRAIULUI” – RUCĂR, MUSCEL

AUTOR: EC. CORNEL STOIAN, RUCĂR - MUSCEL

CAPITOLUL I

ISTORIA

CORULUI RUCĂREAN DE LA ÎNCEPUTURI PÂNĂ LA DESFIINȚARE

AUTOR: EC. CORNEL STOIAN – RUCĂR, MUSCEL, FOST CORIST

1. 115 ANI DE LA ÎNFIINȚAREA CORULUI DIN RUCĂR – PARTEA I -a
PUBLICAT ÎN PREMIERĂ ÎN REVISTA „PIATRA CRAIULUI” NR. 1 / 2011

**Încep acest serial al corului rucărean din cele mai vechi timpuri cu un citat din:
„ROMÂNIA PITOREASCĂ” – ALEXANDRU VLAHUȚĂ:**

„Toate te învesolesc aici: aerul curat, freamătul pădurii, șuietul apelor, casele albe presărate printre copaci, înfățișarea mândră și voinicească a gospodariilor, chipul rumân și luminos al rucărenelor și portul lor adevărat românesc, țesut, lucrat și înflorit de mâna lor c-o măiestrie pe care nu știu singure de unde au învățat-o. În jurul acestui cuib fericit, munții își desfășoară podoabele lor de o măreție sălbatică, țancuri ascuțite ies vinete din întunecimile pădurilor de brazi și stau înșirate, ca niște străji de veci, pe granițele țării, la îngânarea pământului cu cerul.”

Voi continua cu cuvântul ținut cu prilejul aniversării a 75 ani de la primele începuturi ale Corului Rucărean – 75 ani de la constituire, ținut de primarul comunei Rucăr și totodată Secretarul Comitetului Comunal P.C.R., GHEORGHE MILOȘ,

Citez:

„Îmi revine deosebita cinste să deschid prima filă a acestor însemnări omagiale, care apar cu prilejul aniversării a 75 de ani de existență a formației corale din comuna Rucăr.

Se cuvine să întoarcem gândul nostru către munca și dăruirea pasionată a acelor înaintași, care au pus piatra fundamentală acestei prestigioase activități artistice.

Corul s-a născut pe un fond artistic popular, recunoscut de mari personalități care au vizitat comuna, dezvoltându-se din bogăția sufletească a locuitorilor de ieri și de azi, dornici de cântec și poezie.

Timp de 75 de ani, dascăli și școlari, păstori și țapinari, tineri și vârstnici, femei și bărbați, de-a lungul deceniilor, și-au unit efortul și talentul pentru propășirea culturală a comunei, pentru sporirea zestrei spirituale a satului.

Prin specificul ei, această formație implică participarea unui mare număr de membrii, ceea ce s-a realizat nu fără greutate, învinse în virtutea dragostei pentru artă.

De la sala de repetiții și până la ieșirea pe scenă în fața largului public auditoriu, prin repertoriu și melodie a însemnat tot atâtea momente de emoții artistice, de înaltă educație patriotică, de contribuție la formarea omului societății socialiste.

La această aniversare comuna noastră apare mai frumoasă și mai bogată ca oricând, cinstind cum se cuvine o activitate de-o rară exigență și simțire artistică.

Acum ne îndreptăm cu gândul la succesele noastre viitoare, la înălțarea pe noi trepte calitative ale muncii artistice, obligați de succesele celor 75 de ani.”

O să continui cu: Rucărul este o așezare foarte veche – atestată la 19 noiembrie 1377 – în Nordul fostului județ Muscel, desființat abuziv, în perioada de tristă amintire.

De-a lungul vremii viața spirituală a pulsat din plin, în conștiința comunității rucărene și s-a materializat prin diferite forme.

Anul 1702 înseamnă pentru Rucăr înființarea primei școli din „Țara Românească” (cea mai veche) și mari dascăli și personalități de marcă ale acelor timpuri, au dăruit din zestrea fiilor de ciobani și lucrători ai ogoarelor tot ce au avut mai bun din cunoștințele lor.

Marii scriitori ale acelor timpuri în operele lor amintesc despre locuri de poveste, oameni ai locurilor, precum:

Citez:

- **MIHAIL EMINESCU**, într-un articol din ziarul „**TIMPUL**” spunea că:

„n-ar schimba pentru nimic în lume puritatea morală a țaranului din Rucăr, cu conștiința dezumanizată a politiciii anilor din București.”

Rucărul din cele ami vechi timpuri a fost gazdă primitoare a mari personalități și valori, precum: N. Bălcescu, C.A.Rosetti, Titu Maiorescu, Alexandru Vlahuță, N.Iorga, Camil Petrescu, Ion Barbu, M. Lungianu, Tudor Mușatescu, etc..., care în scrierile lor au vorbit cu drag și măiestrie despre rucăreni.

Marii intelectuali ai Comunității rucărene au contribuit la ridicarea prestigiului comunei și la loc de frunte se situează formația corală.

Rucărul a trecut prin perioade grele, de restriște, precum: cele două Războaie Mondiale și marele incendiu din 1953, când documentele școlii și primăriei au fost mistuite.

Ceea ce s-a păstrat în conștiința rucărenilor că din timpuri străvechi s-a cântat, de sute de ani, în mod neorganizat și mai târziu organizat în cor.

La aniversarea a trei pătrimi de veac, dirijori de vază ai corului rucărean și-au spus cuvântul:

1. **PREOT SPIRIDON NIȚESCU – dirijor al corului din Rucăr în perioada 1930-1947.**

Citez:

„Pentru noi, rucărenii, sărbătorirea a 75 de ani de activitate a corului, constituie un moment de reamintire a propriei noastre vieți și activități.

Spun aceasta deoarece activitatea corală din Rucăr, așa cum am văzut-o și cum o vedem și azi, era și este parte integrantă din propria noastră viață.

Multe amintiri se pot depăna la o astfel de sărbătorire, cred însă că-i mai bine să ne gândim la ce vom face de aci înainte.

Fie ca activitatea de viitor a corului din Rucăr să se bucure numai de succese în tot ce va întreprinde, fiind un exemplu, așa cum a fost și până azi, și pentru celelalte formații corale de amatori din județul Argeș.”

2. **Dr. CONSTANTIN ROMAN, PROF. CĂTĂLIN COTOLAN – dirijori ai corului în perioada 1947 – 1968.**

Citez:

„Întâlnirile noastre cu corul din Rucăr, în decursul a peste 20 de ani, au constituit tot atâtea satisfacții, pentru că nicăieri, la nicio formație corală cu care am lucrat, n-am găsit mai multă dăruire și pasiune ca aici.

La 75 de ani de activitate corală le urăm succese depline pentru răspândirea muzicii bune, pentru educarea artistică a poporului.

La mulți ani!”

3. **PROF. GHEORGHE GOMOIU – dirijorul actual al corului – 1969**

Citez:

„Cu prilejul acestei sărbători, doresc ca oamenii minunați ai Rucărului, care au împrumutat ceva din freamățul frunzelor, din șipotul izvoarelor și măreția munților, să ducă mai departe tradiția cântului coral – tradiție cu vechi și puternice rădăcini în inima poporului român.

De corul din Rucăr mă vor lega întotdeauna amintiri frumoase, deoarece se numără printre formațiile unde mi-am făcut ucenicia și cu care m-am afirmat în activitatea dirijorală.”

4. PREȘEDINTELE COMITETULUI JUDEȚEAN DE CULTURĂ, ARGEȘ – CONSTANTIN DINIȘCHIOTU

Citez:

„Aniversarea a 75 de ani de activitate corală la Rucăr, constituie un eveniment de mare prestigiu a mișcării de amatori, de pe meleagurile Argeșului.

Cu acest prilej urez din inimă corului Căminului Cultural din această frumoasă localitate – continuator al unor vechi și valoroase tradiții, formație de o autentică valoare artistică recunoscută pe plan național, floare aleasă și mândră a județului Argeș, ani mulți de activitate, ridicarea pe culmile celor mai înalte ale măiestriei artistice.”

5. PROFESOR NICOLAE NISTOR –director Casa Centrală a Creației Populare

Citez:

„La împlinirea celor 75 de ani de activitate rodnică și de veche tradiție a Corului din Rucăr – mesager de seamă al cântecului românesc, aduc calde felicitări tuturor coriștilor și inimoșilor dirijori ai acestei formații fruntașe pe țară, dorindu-le în același timp noi succese și împliniri în munca de viitor, depusă pe tărâmul dezvoltării continue a mișcării corale din România.”

6. COMPOZITOR – MIRCEA NEAGU

Citez:

„Aniversarea a 75 de ani de înființarea corului Căminului Cultural din Rucăr este un moment deosebit în viața satului, o sărbătoare artistică care atestă bogata tradiție corală de pe meleagurile argeșene.

Cu această ocazie doresc să felicit pe tânărul dirijor Gheorghe Gomoiu – actualul dirijor al formației precum și pe dirijorii dr. Constantin Roman, prof. Călin Cotolan și profesor Alfons Popescu, care au adus o deosebită contribuție în menținerea tradiției corale Rucărene, să aduc un călduros salut tuturor dirijorilor argeșeni pentru frumoasele lor realizări în mișcarea corală românească.”

7. COMPOZITOR LUDOVIC PACEAG

Citez:

„De 75 de ani, pe meleagurile Rucărului muscelean răsună cântecul coral.

Ce minunat e să constați acest lucru, ce minunat e să te convingi pentru a nu știu câtea oară de dragostea pentru frumos, pe care o manifestă tinerii și vârstnicii din aceste locuri, de dăruirea cu care își cântă dorurile, aleanurile, bucuriile, și speranțele.”

8. PROFESOR LIGIA ȘTEFĂNESCU – dirijor, Casa Centrală a Creației Populare

Citez:

„Formație puternică, aptă pentru cele mai pretențioase realizări artistice, și la pupitrul căreia de-a lungul vremii, au trecut prestigioși dirijori, nu odată s-a făcut temută cu prilejul nenumăratelor competiții de nivel local sau național la care a luat parte și la care au ținut binemeritate succese.”

9. CASA CREAȚIEI POPULARE A JUDEȚULUI ARGEȘ

Citez:

„De aceea sigur, că aceste mărturii ale pasiunii, trebuie citite numai după ce ai ascultat Rucărul cântând, numai după ce le-ai cunoscut sufletul acestor urmași ai dacilor, care prin hărnicie și talentul lor fac renume acestor locuri.”

În genere, activitatea corală multă vreme și singura într-un anumit timp istoric – a unei comunități poate fi considerată singura – instituție – în măsură să conserve și să transmită pe mai departe nu doar talentul nativ individual (prelucrat și cizelat diferențiat pentru a alcătui la unison o singură voce și a potența pe plan artistic valențe spirituale astfel neștiute și nedecelabile) ci și mesajul, starea de spirit și harul colectivității, calitatea de depozitari în neuitare a acestor inestimabile valori culturale care individualizează, caracterul creativ al membrilor ei.

Multă vreme „corul” s-a identificat cu existența însăși a activității culturale a căminului cultural sau „ateneului”, cum se mai numea odinioară. A fost singura care a rezistat

timpului, a dat proba vigoriei artistice indiferent de împrejurările vieții și pe care le aducea în calea oamenilor vicisitudinile și frământările epocii, de la noi sau de aiurea. Era desigur, și o modalitate de divertisment dar și o supapă de eliberare a multor energii negative acumulate la un loc de întâlnire, de cunoaștere și de socializare dar și de descătușare din imperiul de necontestat al stresului. Celelalte activități, mai puțin permanente și mai mult sporadice erau adiacente, secundare, acestea de la urmă impuse de natura contextului istoric din vremea respectivă, de interesele solemn-festiviste sau de propagandă care, credeau „stăpânii” vor mai atenua, face să uite greutatea și poverile apăsătoare care vlăguiau umerii bieților oameni, vor grăbi „alinieră” și ca atare docilitatea la un anumit sistem istoric (cazul elocvent al textelor partizane și creațiilor ocazionale silite să figureze în repertoriu, al formelor de manifestare cultural artistică, precum brigăzile artistice etc.)

Ca orice act de cultură și activitatea corală se justifică prin viabilitatea și perenitatea mesajului, prin caracterul de masă presupus de o astfel de alcătuire a disponibilității și talentului participanților la fenomen. Un scurt istoric al înființării și evoluției corului mixt din Rucăr se cuvine a fi pomenit în acest spațiu de revistă. Nu doar pentru că acesta era „lauda și mândria” rucărenilor „bunul lor cel mai de preț, cu gradul cel mai mare de reprezentivitate și dăruire artistică” care făcea faima oamenilor de aici, ci, și, pentru că el era într-un fel legătura cu lumea de dincolo de „țarul munților”, pașaportul și cartea de vizită ce permiteau contactul cu alte comunități din același spațiu, lada de zestre, și imaginea portului nostru rucărean, măsura vocației și talentului artistic al moșnenilor pe care îl prezenta peste tot cu mândrie și responsabilă devoțiune. Rândurile de față vor trezi dulci nostalgii și lacrimi vârstnicilor, al celor care au fost – aproape toți cândva – tinerilor care nu au fost participanți direcți la acest gen de activități. Copiilor, care nici măcar n-au auzit de o astfel de „întreprindere culturală” și cu care și-au ocupat tinerețile bunicii și mai puțin părinții lor. Vor fi cu siguranță mirați că azi nu mai au un termen de comparație care să le permită evaluarea „saltului” în jos sau în sus, nivel la care se află pe „cursorul exprimării valorii și participării publice” și care exprimă în esență gradul de motivare socială, de stabilitate sau prosperitate materială la care trebuie să ajungă o colectivitate omenească. Pentru ca ea să aibă răbdare și timp pentru a-și cultiva harul dumnezeiesc, spre a-și valorifica creația și formele ei, pentru a spori zestrea de spirit cu care generațiile mai vechi sunt datoare celor tineri (cum părinții copiilor!) și pentru ca laolaltă să rămână în istoria de nestăvilit a veacurilor, cu bune și rele. Nevoia de a limpezi întrucâtva acest demers publicistic, cu o teamă peste care s-a așternut după decembrie '89 rugina uitării, azi când nici măcar în treacăt nu se mai amintește nimic, iar de știut nici atât, total inexistentă și neinteresată, a făcut permisă, cu voia dumneavoastră, această inadmisibilă și plictisitor de lungă introducere. Corul a luat naștere odată cu școala din Rucăr, în 1896. Amândouă instituțiile iau ființă sub impulsul datorat renașterii, a trezirii conștiinței naționale a multora dintre participanții și martorii evenimentelor care făcuseră din Rucăr, pentru scurt timp, capitala „guvernului revoluționar provizoriu” de la anul 1848 și al cărui conducător de suflet și cu o mare viziune militantist-democratică a fost Nicolae Bălcescu. Armonizarea cadrului de renaștere culturală care a impulsionat indubitabil și viața rurală l-au avut pachetul de legi reformatoare ale lui **Alexandru Ioan Cuza**, legile ulterioare ale guvernărilor (indiferent de asevire doctrinară, liberală sau conservatoare), cele conexe proclamării Regatului, ale organizării vieții comunale de instrucție publică etc.

Vă supun atenției lista cu vechii coriști ai Rucărului (până în 1971):

SOPRANE:

1. Arifeanu Maria	7. Busuioc Maria
2. Avram Vangheluța	8. Busuioc N. Virginia
3. Bălan Lucreția	9. Cioplei Ileana
4. Bălan Sultana	10. Coleșică N. Ecaterina
5. Bucur Cornelia	11. Dobrin Maria
6. Bunescu I. Stela	12. Falcă Ana

13. Ispas Maria
14. Istrate Ileana
15. Ivașcu Tudorița
16. Mazăre Cornelia
17. Moșoiu I. Maria
18. Năstase N. Amorina
19. Negrea Valentina
20. Olteanu N. Maria
21. Păunică Aritina
22. Petrescu Veruța
23. Popescu Lucia

ALTISTE:

1. Achim Lucia
2. Băjan I. Lucia
3. Băjan Maria
4. Bălan Maria
5. Bunescu I. Felicia
6. Busuiocescu Maria
7. Cioplei Didina
8. David Felicia
9. Dobrin Maria
10. Idor M. Aurica
11. Idoraș Maria
12. Istrate N. Maria
13. Lupuleț Elena

TENORI

1. Băjan P. Ion
2. Băjan D. Ion
3. Berdilă Dumitru
4. Colesică Ion
5. Constantinescu Ion
6. Dulamă I. Gheorghe
7. Lupuleț Nicolae

BAȘI

1. Băjan Nicolae
2. Băncilă N. Ion
3. Dulamă Gheorghe
4. Ivașcu Victor
5. Mălăcea Aurel
6. Neguleț Ion
7. Popa Bran Traian

24. Popa Nica Steliana
25. Răuță Lucia
26. Samoilă Valeria
27. Sănducu I. Maria
28. Simene N. Maria
29. Tăraș Filofteia
30. Tăraș Maria
31. Țuluca Silvia
32. Urdea Maria
33. Vălimăreanu Tudora

14. Matei Adriana
15. Mălăcea Eugenia
16. Moșoiu Lucia
17. Olteanu N. Ecaterina
18. Popescu Maria
19. Popescu Zoia
20. Simionescu Maria
21. Șerb Filofteia
22. Teodorescu Lenuța
23. Țucă Sava
24. Țuluca Cecilia
25. Vălimăreanu Maria

8. Popescu B. Gheorghe
9. Popa Nițu Gheorghe
10. Rădulescu Danil
11. Sasu Nicolae
12. Tăraș Ion
13. Tomescu Mihail

8. Răuță Iosif
9. Tăraș Petre
10. Terceanu Florian
11. Țuluca Ștefan
12. Vișinoiu Spiridon

Formația Corală Rucăr,
premiul I pe țară,
în anul 1951

2. CORUL DIN RUCĂR

PARTEA A II - A, PUBLICAT ÎN REVISTA „PIATRA CRAIULUI” NR. 2 /2011

Instituirea acestui cadru legislativ optimizat de un suport occidental cu rădăcini iluministe și liberale va aduce un suflu nou nu doar în dezvoltarea materială a societății ci și în infrastructura ei. Se inaugurează astfel o perioadă de efervescentă social-edilitară și culturală fără precedent care va pregăti în linii mari conturarea pregnantă și generalizarea sentimentului național, a înoirilor instituționale și legislative care, laolaltă vor pregăti desăvârșirea înfăptuirii unității național-statale de la 1918, într-o **România Mare** visată de generații de înaintași, întregită, responsabilă, liberă și democratică.

Pe acest fundal de prefaceri, o serie de inițiative sunt de natură să schimbe fața satelor și târgurilor noastre, să înlocuiască și să modernizeze structurile învechite, să producă mutații în mentalități și obiceiuri, să se debaraseze de unele pentru a le înlocui cu altele, corespunzătoare unor standarde noi de dezvoltare istorică impuse de cerințele timpului. Îndeobște, segmentul social mai receptiv care răspunde noului îl reprezintă locuitorii școliți, cu o experiență și o râvnă care să vină în întâmpinarea transformărilor radicale ce aveau loc în lumea civilizată a vremii, conștienți de necesitatea schimbărilor ce aveau să se producă într-un timp mai apropiat sau mai îndepărtat. Cum spuneam mai sus, școala a fost și este încă singura instituție organizată, capabilă să impună prin instrucție și educație, un nou mod de a pune în valoare energii și talente deosebite în slujba binelui obștesc, să valorifice energiile latente care sălășuiesc în indivizii unei comunități, să pună în valoare și să diversifice cu/prin participarea lor aria manifestărilor social-spirituale, să cristalizeze opinii care să intensifice procesul de socializare și integrare a tuturor categoriilor de populație în vederea participării la viața publică, cu deosebire în partea ei de distracție și divertisment asumat și coordonat. Trebuie să fi fost o fericită lucrare a destinului ca viața spirituală a Rucărului să se fi îmbogățit în același an – 1896 – cu acești doi factori instituționali, catalizatori de resurse de inteligență și potențial creator, chiar dacă unul este prin excelență formator de resurse într-o anume perspectivă – școala, în timp ce celălalt creator, valorificator și transmițător de aptitudini, deprinderi puse în slujba divertismentului social – corul, activitatea corală, latură deloc de neglijat în procesul menținerii și transmiterii harului creator al oamenilor, al sporirii și varietății activităților comunitare. Astfel, mărturii vechi scrise care să ateste începuturile totuși timide ale unor atari preocupări, nu s-au păstrat, deoarece satul nostru a trecut prin perioade de grea restriște, cum au fost cele două războaie mondiale și incendiul cel mare din anul 1953, când mare parte din documentele primăriei de atunci și ale școlilor (de băieți și de fete, aflate amândouă în același local) s-au făcut scrum. S-a păstrat însă sursa, orală transmisă din generație în generație, cum că începutul activității corale organizate pe aceste meleaguri se pierde în memoria veacurilor. Cel mai vechi document care atestă existența în Rucăr a unei formații corale datează din anul 1896. Este vorba de o scrisoare de mulțumire a **Parohiei „Adormirea” Rucărului de Jos**, adusă învățătorului **Petre Popescu Ciufu**, directorul școlii de băieți, care și-a dat silința să pregătească cu corul școlii cântece bisericești, pe care acesta le-a cântat la slujba religioasă a acestei parohii.

Deci prima formație corală a fost condusă de acest învățător, căreia **Parohia Rucărul de Jos** îi aduce mulțumiri pentru corul organizat și pentru activitatea susținută.

Zece ani mai târziu, în 1910, formația corală este dirijată de învățătoarea Virginia Mardare și avea în componența ei un număr de 40 de persoane: învățători, personal bisericesc, țărani și lucrători de la pădure, liber profesioniști, casnice. La conducerea corului urmează tot dascălime de școală, a cărei meserie impunea cunoștințe muzicale, interpretative, de selecție și închegare a ansamblului vocal, ca și cunoștințe despre arta dirijatului: **Ion Nuțu, Vasile Ganea, Popescu I. Schiau**. La peste două decenii întânim printre dirijori pe **Nicușor Gănescu** (toți cei enumerați până acum erau din afara Rucărului sau împământeniți prin căsătorie la Rucăr) timp ce abia în anul 1928 la pupitru debutează

primul rucărean get-beget, în persoana lui **Gheorghe Boteanu**. Din spatele coriștilor vârstnici, consemnate într-un document din 1971 – și editat de Casa creației populare a județului Argeș – ce aniversa trei pătrimi de veac de la înființarea corului (respectiv 75 de ani), primii dirigitori ai corului învățau ei înșiși pe copii la școală elemente de instrucție muzicală, abia ulterior pe cei maturi încadrându-i într-un alt calendar de pregătire „centralizată” abordând în repertoriu cântece bisericesti pe care corul școlar le cânta la serbările religioase, la slujbe legate de acest gen de sărbători creștine, apoi, cu alte prilejuri îi învățau pe coriști cântece cu conținut patriotic și cântece aparținând folclorului local sau zonal pe care le cântau la serbările școlare, la serbările naționale, petreceri populare, la șezătorile culturale. Cu timpul, pe lângă școlarii mai mari s-au atașat și cei vârstnici, părinții și frații copiilor învățători ai celor două școli și tineri care între timp absolviseră școala, cursuri primare sau ceva mai târziu, secundare. De pe timpul Virginiei Mardare, din timpul primului deceniu al secolului al XX-lea, activitatea corală se perpetuează, se instituționalizează, rămâne voluntară eminentemente dar atrage ca un magnet spre folosirea timpului liber cu folos, un fel de forum civic-artistic în care pasiunea și talentul tinerilor îndeosebi se face într-un cadru organizat iar conținutul programelor evidențiază coeziunea și identitatea de sentimente și atitudini civice moderne și naționale. Locul desfășurării activităților corale este în primul rând în Rucăr, ulterior și în localitățile învecinate.

3. CORUL DIN RUCĂR **PARTEA A III-A, PUBLICAT ÎN REVISTA „PIATRA CRAIULUI”** **NR. 3 /2011**

La loc de cinste, atât școala, cât și biserica, prin valorile lor, au contribuit la ascensiunea formației corale rucărene. Dar Rucărul a trecut și prin perioade dificile, mărturiile vechi despre corul rucărean au dispărut datorită războaielor și incendiilor. Cu toate acestea, din generație în generație, se știe că în Rucăr s-a cântat în mod organizat (în cor), însă, din păcate, activitățile culturale, și mai ales activitatea corală, s-au încheiat înainte de revoluție. În anul 1925, doamna învățătoare Virginia Șerboiu (mai târziu, elev fiind, mi-a predat muzica) a fost solicitată să participe la repetițiile corului, format atunci din elevi, studenți, dascăli, alți intelectuali și săteni. Era o formație corală bine structurată și talentată, căreia i se dusesse vestea prin Muscel. Se cânta cu dragoste și pasiune, cântece patriotice, prelucrări și armonizări de cântece populare ale lui Jean Dănescu, prietenul dirijorului N. Gănescu.

În anul 1926, corul a participat la inaugurarea monumentului eroilor căzuți în primul război mondial (1916-1918), ridicat de către autorități în centrul comunei Rucăr. Această informație provine de la domnul învățător Constantin Gheorghe.

În anul 1928, la înființarea **Ateneului Popular „Mihai Viteazul”**, corul rucărean, compus din 60 de persoane și dirijat de Gheorghe Boteanu, participă la acest eveniment cultural, fapt consemnat de V. Militaru, inspector cultural al Ministerului Educației Naționale din România. În anul 1930, pe 10 iulie, corul Ateneului Popular Rucăr impresionează prin varietatea repertoriului și sonoritatea sa, cu prilejul vizitei delegației de feroviari din țările europene (aceștia din urmă au participat la un Congres Internațional care a avut loc la București). Oaspeții sunt primiți cu căldură și sunt invitați la o masă tradițional-rucăreană, iar apoi în sediul școlii, la o expoziție impresionantă.

În anul 1931, marele om de cultură **Nicolae Iorga** vizitează Rucărul, și este primit cu atâta răsunet, încât până și presa vremii comentează elogios. Corul Rucărului aduce cu acest prilej o contribuție majoră, iar repertoriul variază impresionant din nou. În anul 1936, corul este prezent la transformarea **Ateneului „Mihai Viteazul”** în Cămin Cultural și susține un spectacol deosebit la Centrul Militar din Câmpulung.

4. CORUL DIN RUCĂR – PARTEA A IV-A PUBLICAT ÎN, REVISTA „PIATRA CRAIULUI” NR. 4 /2011

La 8 octombrie 1939 corul prezintă un program remarcabil de piese patriotice, pe scena comunei Stoieniști, cu prilejul inaugurării unui monument al eroilor. În timpul celui de-al doilea război mondial activitatea corală este întreruptă și reluată în anul 1945 cu prilejul unei vizite militare sovieto-engleze la Rucăr.

Timp de aproape 18 ani, între 1930 și 1947, exceptând războiul, corul este condus de dirijori remarcabili. Începând cu anul 1947 activitatea culturală și artistică din Rucăr se desfășoară pe „noile coordonate impuse de „**Partidul Clasei Muncitoare**” luând o nouă direcție.

Obligat, corul rucărean este încadrat „**în marele front al culturii noi**” fiind activ pe plan local cât și județean și național. În anul 1947 are loc în sala „**Fantasio**” din București o manifestare culturală închinată prieteniei sovieto-române, iar corul rucărean obține premiul I.

La concursul de amatori al „**Căminelor Culturale**” de la orașe și sate, din 1951, corul obține premiul I, iar doi ani mai târziu, în august 1953, participă la cel de-al IV-lea „**Festival Național al Tineretului și Studenților**” pentru pace și prietenie de la București unde obține titlul de Laureat al Comitetului Internațional, premiu al II-lea pe țară și medalia de argint pentru formație corală.

În ani ce urmează repertoriul corului se îmbogățește cu piese noi, au loc concerte, schimburi de experiență cu formații din alte orașe și județe ale țării, iar Corul Rucăr, prezent la toate concursurile și festivalurile a obținut numeroase premii, distincții și diplome. Cu toate acestea, corul a trecut și prin momente grele. După un timp glorios are loc încet-încet prăbușirea, glasurile rucărenilor auzindu-se mai rar și mai încet.

Din fericire tăria și hotărârea acestor oameni ai sunetului au făcut să nu apună acest cor și cu muncă s-a revenit la succesele de odinioară. Începând cu anul 1969 intelectualii Rucărului, prin seriozitate, muncă și talent revin pe scenă. Se iau măsuri „de întinerire” a corului, se îmbogățește repertoriul, se muncește mult și răsplata nu întârzie să apară.

Acum coriștii vor participa la diferite concursuri sau spectacole, cum ar fi:

- Spectacolul omagial de la Topoloveni, închinat celor 60 de ani de activitate corală;
- Festivalul coral județean „Argeș 70” unde vor ocupa locul I;
- Festivalul „D.G.Kiriac” de la Pitești;

În anul 1971 cu ocazia unui concurs omagial, coriștii vor ocupa locul I pe județ, alături de corul din Leordeni.

Din păcate corul nu mai activează din anul 1989, iar eu, fost corist nu pot decât să deplâng această lipsă și îmi doresc să mai aud vreodată glasurile îngerești ale unui alt „COR al RUCĂRULUI”.

Mai jos sunt enumerați ca un omagiu, membrii corului – 1971:

SOPRANE:

1. Aldea B. Elena	9. Dulamă Domnica
2. Bălescu Iulia	10. Dulamă Lucia
3. Bălănică Victoria	11. Dumitru Maria
4. Băjan Cornelia	12. Dumitrescu Maria
5. Bratu Steliana	13. Doană Maria
6. Bunel Elena	14. Dobrin Georgeta
7. Constantin Ghe. Maria	15. Drăgan Elena
8. Dulamă Lucreția	16. Haiduc Elena

17. Idor Maria
18. Iosif Lucia
19. Istrate Ioneta
20. Istrate Cornelia
21. Ivănoiu Floarea
22. Jinga Viorica
23. Lambescu Mariana
24. Mutu Elvira
25. Muraru Paraschiva
26. Nicolescu Rodica
27. Nistor Virginia

28. Olteanu Elena
29. Rădulescu Veronica
30. Răuță Aretia
31. Savu Catela
32. Soare Gabriela
33. Stelea Georgeta
34. Solovăstru Rodica
35. Terceanu Elena
36. Vălimăreanu Virginia
37. Vânătoru Filofteia

ALTISTE

1. Aldea Ghe. Stelea
2. Băcârcel Paula
3. Bălan Vasilica
4. Bălănică Sanda
5. Bălașa Cornelia
6. Bădic Eleonora
7. Bucur Valeria
8. Bălan Lucreția
9. Brănescu Elena
10. Coleșică Maria
11. Constantin Tatiana
12. Cosma Lucian
13. Falcă Violeta
14. Iosifescu Maria
15. Ivașcu Aurelia
16. Ionescu Viorica

17. Jinga Odesa
18. Mălăcea Lucia
19. Murăruși Elena
20. Miloși Cezarina
21. Odoleanu Elena
22. Oprea Adriana
23. Popescu Elena
24. Rebedeu Eleonora
25. Șerboiu Virginia
26. Terceanu Eleonora
27. Terceanu Ana
28. Urdea Maria
29. Vorovenci Floarea
30. Vorovenci Rodica
31. Zlătaru Georgeta

TENORI

1. Avram Iosif
2. Băjan Dumitru
3. Bălașa Gheorghe
4. Bunel Iosif
5. Bunel Viciă
6. Bălănică Constantin
7. Băcârcel Ion
8. Băcârcel Gheorghe
9. Bratu Ion
10. Cosma Stelian
11. Iosip Mihai
12. Jinga Nicolae
13. Nițescu Spiridon

14. Oprea Ștefan
15. Predescu Liviu
16. Petrescu Zaharia
17. Popeșcu Marin
18. Rădulescu Danil
19. Răuță Ion
20. Rădescu Nicolae
21. Ștefănescu Dumitru
22. Sandu Ștefan
23. Sârbu Filimon
24. Stoian Cornel
25. Zaharescu Victor

BAȘI

1. Aldea Benone
2. Alexoiu Gheorghe
3. Ancu Ion
4. Bălan Nicolae
5. Bălănică Ion
6. Caramitru Mihai

7. Coleșică Luca
8. Constantin Gheorghe
9. Cosma Gheorghe
10. Drăgan Gheorghe
11. Dobrin Iosif
12. Dulamă Gheorghe

13. Georgescu Cosmin
14. Istrate N. Ion
15. Istrate I. Ion
16. Lupuleț Gheorghe
17. Luțescu Stelian
18. Luțescu Nicolae
19. Mânzână Marin
20. Muraru Gheorghe
21. Odoleanu Vasile
22. Pătran Nicolae

23. Pâslă Ion
24. Roșca Remus
25. Rebedeu Gheorghe
26. Rădulescu Nicolae
27. Savu Iancu
28. Țintea Ion
29. Urdea Ion
30. Urdea Paul
31. Vorovenci Ion

5. DIRIJORII CORULUI RUCĂREAN DE LA ÎNCEPUTURI PÂNĂ LA DESFIINȚARE:

1. Înv. Petre Popescu – 1896 / 1906	13. Dr. Constantin Roman	} 1947 / 1969
2. Înv. Virginia Mardare – 1906 / 1907	14. Prof. Călin Cotolan	
3. Ion Nuțu	15. Prof. Alfons Popescu	
4. Vasile Ganea	16. Prof. Gheorghe Gomoiu	} 1969 –
până la
desființare
5. Popescu Schiauc	17. Prof. Lucian Goian	
6. Maria Schiauc	18. Prof. Oană Ion	
7. Nicușor Gănescu		
8. Gheorghe Boteanu – 1928 / 1930		
9. Ion Șerboiu		
10. Pr. Spiridon Popescu	} 1930 / 1947	
11. Pr. Spiridon Nițescu		
12. Înv. Apolon Levandoschi		

**Sursa de documentare: - Corul Căminului Cultural Rucăr la 75 de ani
Casa Crației Populare a județului Argeș**

Preot Spiridon Nițescu

Doctor Constantin Roman

Profesor Călin Cotolan

Profesor Alfons Popescu

Profesor Gheorghe Gomoiu

Profesor Oană Ion

CAPITOLUL II

MARI PERSONALITĂȚI RUCĂRENE – MUSCELENE OMAGIATE ÎN DIFERITE PUBLICAȚII AUTOR: EC. CORNEL STOIAN – RUCĂR, MUSCEL

1. UN OM ÎNTRE OAMENI: DOCTORUL LIVIU - RION PREDESCU

**PUBLICAT ÎN:
PIATRA CRAIULUI NR. 8 / 2012
PIETRELE DOAMNEI NR. 5-6 / 2013
NEOSTENIȚI ÎNTRU LUMINĂ – VOL. I / 2013**

În data de 05.12.1920, în zodia săgetătorului, apare pe lume, în familia doctorului profesor - universitar Rion Predescu, primul copil, viitorul medic al Rucărului: Liviu - Rion Predescu. A văzut lumina zilei în București la sfârșitul primului război mondial fiind primul copil din cei trei, toți îmbrățișând cariera de medic.

Mama sa, Eugenia Predescu a fost o distinsă doamnă, absolventă de conservator, care alături de soțul său, a dat o educație aleasă copiilor. A venit timpul armatei, tatăl său, un distins specialist ORL-list avea relații la mai „**marii vremii**” inclusiv la doctor Parhon și avea posibilitatea să-l scape de armată dar din spirit patriotic nu a făcut-o. Tânărul medic (terminase Facultatea de Medicină la București) specializat în boli interne a refuzat și a solicitat personal să plece în armată, și mai mult, a vrut în prima linie a frontului (se declanșase cel de-al doilea război mondial).

A fost rănit pe front departe de pământul românesc și anume în Cehoslovacia.

În timpul conflagrației mondiale și-a făcut cu prisosință datoria față de nația română, de pământul strămoșesc, pe care le-a iubit până la sfârșitul vieții. Tatăl său a profesat o perioadă la Câmpulung - Muscel și fiul său dr. Liviu - Rion Predescu a venit în vizită la tatăl său. Împreună cu el a plecat spre Brașov, prin Rucăr, cu autobuzul, și întâmplarea a făcut ca la podul care traversează Râușorul, lângă casa familiei Busuiocescu, mașina să rămână în pană.

Tatăl domnului doctor îl cunoștea în Rucăr pe domnul învățător Daniil Rădescu, inspector școlar, care a fost tratat în spital și prin intermediul dânsului și a fiicei acestuia, Maria Rădescu, i-a facilitat venirea și rămânerea definitivă în Rucăr a tânărului medic.

Fiica domnului Daniil Rădescu, Maria, a mers la familia Busuiocescu și a aranjat să li se servească masa și să se odihnească până la repararea mașinii.

La casa familiei Busuiocescu în anul 1947 a pășit pentru prima oară profesor - doctor universitar, Rion Predescu și fiul său doctorul Liviu – Rion Predescu.

A fost dragoste la prima vedere pentru tânărul doctor și din acel moment a rămas pentru totdeauna la Rucăr până la 05.01.1985 când și-a încheiat rolul vieții lui ca OM și Medic Primar trecând fulgerător la cele veșnice după o boală necrutătoare și fulgerătoare.

La foarte puțin timp după ce s-au cunoscut și îndrăgostit în vara anului 1947 s-a căsătorit civil și religios cu domnișoara Busuiocescu Doina, în vârstă de 18 ani.

Împreună au avut o fiică, Doina - Lucreția - Iuliana, care a îmbrățișat cariera de doctor - actualmente medic - primar, căsătorită cu domnul Băcioiu cu care are doi copii. După venirea sa la Rucăr, tânărul, plin de speranță și entuziasm, a profesat ca dascăl la gimnaziu, profesor de matematică în primă fază, după care a fost director al gimnaziului, a mai profesat ca medic școlar și instructor sportiv.

În toate aceste profesii a dat dovadă de un profesionalism desăvârșit. A fost iubit și respectat de rucăreni până în ultima clipă a vieții. Mare parte din viața sa a profesat ca medic primar specialist în boli interne la Spitalul Unificat Rucăr (a fost construit în anul 1937 și desființat în anul 2010).

Pe parcursul celor 35 de ani a muncit cu profesionalism și credință, mii de oameni au fost tratați cu dragoste și pasiune, a fost nu numai un medic ci mai ales un OM, a suferit împreună cu pacienții, i-a îmbărbătat, le-a insuflat încredere. Pentru cei ce l-au cunoscut în toate împrejurările vieții sale, la serviciu, în familie, în societate a fost și a dat dovadă de o rară modestie, de corectitudine, de cinste și din aceste motive a fost respectat și îndrăgit de pacienți, de la portar, femeia de serviciu, asistente, până la șeful său dr. Remus - Coriolan Roșca, cu care a avut o colaborare excelentă. Mai pot aminti că doctorul Liviu - Rion Predescu a fost înconjurat de oameni sufletești care l-au stimat și l-au ajutat, amintesc aici asistenții sanitari: Benone Aldea, Gh.Băcârcel, Stelian Benga, Dorina Duruian, Elena Aldea și mulții alții. Nu pot să trec cu vederea nici faptul că, prin peregrinările sale prin nămeții de zăpadă, la cabanele muncitorești, însoțit de personal sanitar, a consultat și tratat cu responsabilitate și grijă oameni simpli care aveau nevoie de medicamente și asistență medicală la locul de muncă. A fost omul care a cunoscut mai multe limbii străine, dar cel mai mult a iubit limba română, a iubit arta, cultura, a participat la toate activitățile artistice, a îndrăgit de tânăr pianul, vioara, teatrul și a răspuns la toate solicitările cu mult patos. A fost un împătimit al Corului din Rucăr, unde a participat și a cântat ca tenor, fiind prezent pe plan local, județean și central, când activitatea corului era în mare vogă și era răsplătit cu premii, medalii și diplome. Pentru întreaga sa activitate a fost răsplătit atât profesional și socio-cultural cu „**Meritul Sanitar**” și cu **medalia „Steaua Republicii”** pe care le-a meritat din plin. A sosit vremea când a părăsit această lume plină de invidii și răutăți într-o zi mare și sfântă (Sfântul Ion), la un an de la pensionare fiind înmormântat lângă trupul tatălui său, la 05.01.1985.

A fost transportat printre troiene de zăpadă, așezat într-o căruță trasă de un cal și poate de acolo de sus ne privește și ne roagă să nu-l uităm... În urma sa a rămas o familie greu încercată și îndurerată care nu-l va uita: soția, fetița, frații, cumnații...dar și o lume mai săracă sufletește fără acest mare OM.

2.MEDICUL PRIMAR - DR. REMUS - CORIOLAN ROȘCA

PUBLICAT ÎN:

1.PIATRA CRAIULUI NR. 9 / 2013

2. NEOSTENIȚI ÎNTRU LUMINĂ – VOL. I / 2013

3.PIETRELE DOAMNEI NR. 1-2 / 2015

La data de 29 decembrie 1913, în satul Trăznea, Județul Sălaj, apare pe lume al doilea copil, din cei patru, ai familiei Aurelia și Remus Roșca. Este vorba de viitorul medic chirurg Remus - Coriolan Roșca care s-a născut în zodia capricornului. El provine dintr-o familie respectabilă, o familie distinsă de intelectuali. Tatăl său era preot ortodox, mama era dascăl la școala din sat. Viitorul medic mai avea un frate, pe Puiu și două surori Lelea și Bodo.

Copilăria și-a petrecut-o în satul său natal, sat încărcat de istorie, alături de frați și părinți. În anul 1920 începe școala în sat și se dovedește a fi un elev silitor, foarte bun la învățătură și la purtare. După o perioadă, familia Roșca se mută în localitatea Zalău, județul Sălaj. Elevul Remus Roșca termină școala primară și urmează liceul din localitate unde obține note foarte bune la învățătură. Își finalizează studiile liceale în orașul Carei din județul Satu Mare cu calificativele maxime. Urmează Facultatea de Medicină de la Cluj pe care o termină printre premianți, lucru ce aduce bucurie părinților săi. Doctorul Remus

Roșca urmează o perioadă de pregătire de 3 ani în domeniul chirurgiei, specialitatea aleasă de el. Face armata și începe al doilea război mondial. Își face datoria față de țară și pleacă pe front ca medic chirurg. Participă în teatrele de operațiuni militare pe teritoriul mai multor state. A tratat sute și sute de oameni bolnavi și răniți de pe front, cu dragoste, pasiune și cu profesionalismul care îl caracteriza, punând în practică ceea ce a învățat și a acumulat în facultate, la specializare și în practica de zi cu zi. După terminarea războiului se întoarce la viața civilă. Își începe activitatea la spitalul din Câmpulug - Muscel. Aici practică chirurgia în folosul pacienților, alături de colegii săi, doctorii: Georgescu, Manu, Fălcoianu, Niculescu, Băcanu și alții. În perioada aceea, la Câmpulung funcționa o școală de asistente medicale, unde preda și Doctorul Remus Roșca. Aici o cunoaște pe domnișoara Tili Vasilichia, care urma cursurile sanitare. Ea era de origine aromână, venită din Cadrilater. Se căsătoresc civil și religios, întemeind o familie unită și serioasă. Nu au avut copii, dar au iubit copiii și din acest motiv au apropiat pe lângă familia lor pe nepotul Dănuț, de care au avut grijă ca de propriul copil. La finele anului 1950, începutul anului 1951, familia Dr. Remus Roșca se transferă de la Câmpulung la Spitalul Rural Rucăr. Doctorul Remus Roșca va lucra pe post de medic-primar, chirurg, iar soția sa ca asistentă - șefă. Datorită competenței și profesionalismului de care a dat dovadă, Doctorul Remus Roșca este numit în scurt timp de la venirea lui la Rucăr, ca Director al Spitalului din localitate. O perioadă de timp locuiește la spital. Pe parcurs, își construiește o casă deosebit de frumoasă chiar în centrul Comunei Rucăr. Nu este o casă opulentă, mai degrabă este o casă obișnuită, dar este dotată cu tot strictul necesar.

Soții Roșca au apreciat întotdeauna obiectele de valoare, lucrurile fine și rafinate, precum tablourile de artă, obiectele de argint și de cristal, de aceea le-au achiziționat și au decorat interiorul casei lor.

Casa Doctorului Remus Roșca este plină de cărți, foarte multe din ele fiind cărți de medicină, în special de chirurgie. În același timp în biblioteca doctorului se găseau și cărți de literatură, proză și poezie, ziare, reviste, diverse publicații. De aici reiese că doctorul studia asiduu tot ce era nou în meseria de medic chirurg, se punea la punct cu teoria și practica medicală. Chiar dacă astăzi casa a fost vândută, biblioteca există și azi. Este înțesată de cărți și diverse publicații, toate amintind de familia Roșca.

Doctorul Remus Roșca a fost aproape 40 de ani Directorul Spitalului din Rucăr, după care a ieșit la pensie. Mai întâi de toate, doctorul a fost un lider autoritar, atitudinea sa impunea respect și disciplină din partea personalului din subordine. A fost un excelent manager și un organizator de excepție. În jurul său a stat tot timpul soția sa, o femeie puternică, care l-a ajutat enorm în activitatea sa medicală și administrativă. Doctorul Remus Roșca a lucrat cu mai mulți medici, printre care au fost: Ulieru, Leonte, Roman, Voicu, etc. Cel mai bine a lucrat cu Doctorul Liviu - Rion Predescu, medic - primar internist, cu care a făcut o echipă excelentă, acesta fiindu-i mâna dreaptă la intervențiile dificile, în interesul medicinei și al pacienților. După anul 1952, spitalul din Rucăr devine spital unificat, ocazie cu care își mărește spațiul și numărul de paturi. Totodată, se înființează noi secții care se dotează cu aparatură modernă, instrumentar medical și medicamente. Secțiile spitalului vor fi următoarele: CHIRURGIE, INTERNE, PEDIATRIE, MATERNITATE. Aceste secții dispuneau de 60 de paturi. Spitalul era dotat cu: aparat de autoutilitară pentru urgențe, farmacie, laborator de analize, magazie de alimente, morgă, spălătorie. La un moment dat, spitalul era deservit cu competență de 7 medici și un personal sanitar-asistente bine pregătite profesional. Exemplificăm: Elena Aldea, Liliana Crăciun, Jeni Urdea, Elena Solovăstru, Elena Pătran, Dorina Duruiian, Cornelia Pantea, Elena Fintoriu, Pintilică V., Durdun D., Oprea D. Un ajutor prețios a avut Doctorul Remus Roșca din partea personalului tehnic – administrativ și auxiliar din spital, care asigura pacienților condiții impecabile de ordine, igienă, curățenie, mâncare, etc. (ex. Ștefan Oprea – contabil

șef, Paul Urdea – administrator, Nicolae Pătrân – magazioner, Elena Constantinescu – bucătăreasă, Nicolae Crăciun – șofer ambulanță, etc.)

Datorită condițiilor optime create și un ajutor primit de Doctorul Remus-Roșca de la organele locale și regionale (județene) s-a făcut tot ce a fost posibil pentru asigurarea stării de sănătate a rucărenilor și a locuitorilor din împrejurimi. Pe lângă faptul că era un bun profesionist și chirurg, amintim că era și un bun diagnostician. Astfel, ajutat de personal medical, a efectuat operații de: hernie, apendicită, varice, amputații, ulcer, colecist, ortopedie, mică chirurgie (plăgi, arsuri, mușcăături, etc.) Cazurile grave și foarte grave se trimiteau mai departe, după o prealabilă pregătire. Se mai executau cezariene și chiuretaje. Încă de la venirea sa în Rucăr, s-a implicat activ în activitatea cultural-artistică a comunității rucărene, fiind un animator și un participant activ în acest domeniu. A activat în formația corală din Rucăr, fiind un bun bas, a mobilizat și personalul din spital la cor, la toate activitățile artistice și culturale ce se desfășurau pe plan local, județean și național. Doctorul Remus Roșca a participat cu corul rucărean la **„Festivalul Mondial al Tineretului”** de la București-aprilie 1953, unde corul rucărean a avut un succes răsunător. Coriștii au fost cazați la Hotel Ambasador din București. Aici, de bucurie și fericire, doctorii Roșca, Predescu și Roman, alături de ceilalți coriști, au chefuit și dansat toată noaptea datorită faptului că au obținut **premiul II la nivel mondial**. În Cadrul Căminului Cultural Rucăr funcționa o **„Universitate Populară”**, una din secții fiind de cunoștințe medicale, unde doctorii de la spital își aduceau o contribuție deosebită, dar hotărâtoare erau cursurile predate de Doctorul Remus Roșca. În data de 24.01.1971, la inițiativa organelor locale comunale, a luat ființă **Societatea Culturală „Ion Barbu”**, în cadrul Căminului Cultural Rucăr, având ca principal scop animarea vieții spirituale a comunității rucărene. Primul ei președinte a fost ales Doctorul Remus Roșca. Menționăm că a fost **prima societate din țară**, iar în zilele de 22-23 mai 1971, a organizat **prima întâlnire cu fiii satului**. Președintele a avut un rol hotărâtor și a avut succes răsunător. La această mare sărbătoare cu fiii satului, în afară de marile personalități, ia cuvântul și Doctorul Remus Roșca în calitate de **președinte**, subliniind scopul și rolul, precum și programul de activitate a societății. La această manifestare a participat și a luat cuvântul Primarul din Domnești- Mușcel. Doctorul Remus Roșca a fost nelipsit din viața social-culturală a comunei. Astfel, a fost ales deputat în consiliul popular comunal și membru în comitetul executiv. În cei 40 de ani de activitate în Rucăr, Doctorul Remus Roșca a avut mulți prieteni. Amintim pe Ion Olteanu - notar, Gheorghe Radu - diriginte poștă, Ion Falcă - președinte întovărășire, Gheorghe Miloș - primar, Gheorghe Vorovenci - secretar primărie, Luca Coleșică – secretar primărie, Nicolae Terceanu – director cămin cultural, Ion Urdea – director școală, Ion Bârloiu, Nicolae Nicolescu, Ion Avram– președinte sindicat, Stelian Cosma - profesor, Nicolae Oleinic – inginer silvic, decedați. Din cei de azi, care trăiesc, amintim pe domnii: Ion Bălănică– contabil, Ion Vorovenci – învățător, Ion Dulamă – președinte cooperativă.

În anul 1985, la vârsta de 72 de ani este pensionat, dar și după pensionare mai merge o perioadă la spital, acordând asistență medicală pacienților.

28.06.1991 –zi neagră pentru familie și pentru cei care l-au cunoscut și prețuit și stimat pe Doctorul Remus - Coriolan Roșca, care părăsește această lume, trecând la cele veșnice. Este înmormântat în cimitirul Rucăr – Joseni.

Rămâne o soție îndurerată, rude și prieteni, cu regretul că au pierdut un OM și un MEDIC deosebit, o personalitate de valoare care a părăsit această viață la vârsta de 78 de ani. Pentru a-i cinsti memoria Consiliul Local Rucăr hotărăște ca strada pe care a locuit doctorul, să se numească **„ROȘCA REMUS”**.

Doamna Vasilichia Roșca, născută la 14.11.1921, iese la pensie după pensionarea soțului. După pierderea soțului, locuiește o perioadă la Rucăr. Vinde apoi casa și se internează la un azil în Ardeal. Apoi, încheie și dumnezei socotelile cu viața, fiind chemată

de soțul său, decedând la 19.11.2008, la vârsta de 78 de ani. Este înmormântată la Rucăr alături de soțul său. Rămânem cu amintirile frumoase că printre rucăreni a trăit, a muncit și a murit un mare OM.

Surse:

a) Monografia sociologică 1972-Rucăr autor:

Prof. – universitar doctor, Gheorghe Pârnuță.

b) Informații culese:

- 1.Fam. Elena Aldea
- 2.Fam. Jeni Urdea
- 3.Dr. Ramona Aldea
- 4.Fam. Paul Țincu
- 5.Fam.ing. Nicolae Oleinic
- 6.Fam. Nelu Bălănică
- 7.Fam. Nelu Nistor
- 8.Fam. Ștefan Oprea
- 9.Fam. Doina Predescu (Chiper)
- 10.Fam. Nicolae Crăciun

Tineri Dâmbovicioreni:
Elena Alexoi,
Carmen Drăgușin,
Nicolae Drăgușin

3.PROFESOR - SCRIITOR, LIGIA – MARIA VIȘOIU

PUBLICAT ÎN:

PIATRA CRAIULUI NR. 11-12 / 2014

NEOSTENIȚI ÎNTRU LUMINĂ – Vol. III / 2014

În zodia „Săgetător”, vine pe lume, pe meleaguri muscelene, într-o căsuță modestă din satul Soslănești, așezat pe râul Argeșel, un pușor de om, ajutat de moașa satului – Lina – în data de 28 noiembrie 1937. Este al doilea copil al familiei Lucia și Neculai. Primul copil, Nicușor, părăsise această lume în urma unei răceli puternice.

Al doilea copil, o fetiță, Lacrima sau Ima, a fost un copil mai puțin dorit, în special de tatăl ei, în schimb bunica maternă a înconjurat-o cu toată dragostea ei.

Când a împlinit vârsta de 3 ani, în anul 1940, familia ei s-a mutat în Dobrogea, în comuna Țepeș Vodă, pe moșia boierului Moțoi. Datorită lipsei de afecțiune din partea părinților, a avut o copilărie nefericită, devenind un copil singuratic, retras, dar care a avut parte de dragostea și ajutorul străinilor.

Vine anul 1945 și micuța Lacrima merge la școala primară din comuna Țepeș Vodă. Termină școala în anul 1949 cu rezultate foarte bune, fiind apreciată de învățătorul Calcan. Singurii ei prieteni au fost căluții Sura și Roibu, de asemenea cățelușul Victoraș, pe care i-a iubit mult. În anul 1949 revine la Câmpulung, unde urmează școala elementară, după care liceul, care avea o durată doar de trei ani. la examenul de maturitate cu note mari. După terminarea celor zece clase, se pregătește pentru facultatea de medicină, renunțând la o căsătorie forțată. Ratează cu puțin admiterea la medicină, al doilea insucces al vieții ei, pentru că mai ratase coronița în prima clasă de școală. Acest episod, care a avut loc la vârsta maturității, n-a înfrânt-o, din contră, a întărit-o, și a determinat-o să se înscrie la Institutul de Chimie din București, cu durata de 3 ani. Termină studiile de aici și urmează Facultatea de Științe Naturale a Universității din București. În anul II de facultate se căsătorește. Termină studiile cu note foarte bune. Ratează postul de la Universitatea din

Pitești și primește repartiție la Liceul nr.2 din Câmpulung. Era anul 1964. Funcționează aici timp de peste 30 de ani, făcându-și datoria în mod exemplar. În anul 1995 se mută la București și timp de zece ani predă biologia la liceele: Tudor Vladimirescu, Mihail Sadoveanu, Gheorghe Asachi. Se pensionează încheind o activitate de succes, iubită fiind de colegi și elevi. În paralel cu activitatea școlară, frecventează Școala Populară de Artă - Secția Pictură, unde își dovedește talentul și obține bune rezultate. Are numeroase expoziții și vernisaje în toate școlile unde a predat, dar și la: Mățau, Câmpulung, București, unde obține numeroase premii, diplome și medalii. Din căsătoria cu inginerul Vișoiu, astăzi plecat dintre noi, rezultă doi demni moștenitori: Elena Danteș, medic la Constanța și Paula Vișoiu-Găitănanu, inginer în Oakland-California, SUA. De la cele două fete are 3 nepoței, astăzi mari: Roxana-Maria Danteș, absolventă ASE- Relații Internaționale, Luca – Alexandru Găitănanu și Carina- Ilinca Găitănanu în Statele Unite. La îndemnul nepoatei de la București, în anul 2001 începe să scrie literatură, astfel că în perioada 2001-2014, văd lumina tiparului peste 40 de cărți. În anul 2001 debutează cu 3 cărți pentru copii, care apar concomitent. **Apoi urmează o perioadă fecundă:**

✓ **2001 Cărți pentru copii**

Domnișoara „Miss”; Regina Balului și La aniversarea mamei.

✓ **2002: Cărți pentru copii** *Familia găscanului Gogu;*

✓ **2002: Romane-** *Trandafirul frânt; Cealaltă femeie.*

✓ **2003: Romane** - *Doamna Dirigintă; Blestemul pietrei*

✓ **2004: Cărți pentru copii** -*Madam Pițigoi-* pentru grădiniță- grupa mare și clasa I; *Moața, Șchioapa și Bătrâna* - pentru clasa a II-a; *Interviul Porcului* - pentru clasa a III-a și a IV-a;

✓ **2004: Romane** - *Violete mov*

✓ **2005: Cărți pentru copii** - *Congresul Melcilor; Ajutați biata barză; Dansul literelor,*

✓ **2005: Teatru** - *Numele meu este „Matilda”;*

✓ **2005: Note de călătorii** – *America între vis și realitate.*

✓ **2006: Cărți pentru copii** – *Vedete; Ambițioșii;*

✓ **2006: Romane** - *De doi bani speranțe;*

✓ **2006: Schițe și nuvele** - *Dulceață de cireșe amare*

✓ **2007: Cărți de copii** – *Puișorii; - Alo, vecine, vrei o alună sau o nucă?;*

✓ **2007: Romane:** - *Durerea de dincolo de suflet*

✓ **2008: Cărți pentru copii** – *Eu sunt o scriitoare și mă numesc Lessy; Eu sunt Vip, prietenul doamnei boxerite Lessy; Eu sunt Luca și vreau să fiu prietenul vostru*

✓ **2009: Cărți pentru copii** – *Spuneți voi cine este mai frumos;*

✓ **2009: Romane:** - *Mirajul celor mai frumoși ani*

✓ **2010: Cărți pentru copii** – *Eu sunt Ilincuța dacă vreți să știți;*

✓ **2010: Romane** – *Învață să ierți*

✓ **2011: Cărți pentru copii** – *Domnișoara Mimi; Topul Campionilor,*

✓ **2011: Romane** – *La miezul nopții; lubește-te femeie*

✓ **2012: Romane** – *În ajunul Crăciunului*

✓ **2013: Cărți pentru copii** – *Dialoguri; Veniți cu toții la serbare; Familia veveriței Rozy;*

✓ **2013: Poezie** – *Vârste, anotimpuri trecătoare; Nostalgii târzii*

P.S.: În perioada 2014 – 2019 a mai văzut lumina tiparului 29 titluri de cărți și 2 în manuscris, în total 72 titluri de cărți.

Ligia – Maria Vișoiu a căutat să cunoască civilizația lumii și pentru aceasta a colindat prin mai multe continente, vizitând numeroase țări. În anul 2000, face prima vizită în America – (California) și s-a întors dezamăgită . O visase altfel!

Soția semnatarului acestui articol, este o fostă elevă a profesoarei Ligia- Maria Vișoiu. Ea se numea **Angela Minciună** - după căsătorie **Angela Stoian** și-i poartă o deosebită stimă ca dascăl, scriitor, artist plastic, educator și om!

Îmi permit să afirm că doamna profesoară Ligia – Maria Vișoiu, care face cinste și onorează Muscelul, este o mățăoancă „**Neostenită întru Lumină**”, o mare Doamnă a culturii românești, care merită tot ce este mai frumos de la viață, alături de stima și respectul pe care i-l purtăm cu adevărat!

4. ÎNVĂȚĂTOR, DANIIL RĂDESCU 5. PROF. MIRCEA RĂDESCU

PUBLICAT ÎN:
PIATRA CRAIULUI NR. 4-5 / 2016-2017
NEOSTENIȚI ÎNTRU LUMINĂ – VOL. III / 2013

ÎNVĂȚĂTOR DANIIL RĂDESCU

La poalele muntelui numit „**Vârful Crucii**”, lângă **Cheile Dâmboviței**, despărțite de râul Dâmbovița, se găsește o casă bătrânească, unde a văzut lumina zilei Daniil, al patrulea copil din cei șapte al familiei Rădescu. Vine pe lume în ziua de 9 februarie 1897, în Rucărul Muscelului, în familia Maria și Năstase Rădescu, o familie înstărită de agricultori, de oameni gospodari și bine văzuți de comunitatea rucăreană și de autorități. Copilăria și-a petrecut-o împreună cu frații săi, lângă familie. În anul 1904, îl găsim pe Daniil Rădescu în clasa întâi, la Școala Primară de patru clase din Rucăr, după care urmează cursurile Școlii Normale „**Carol I**” din Câmpulung - Muscel, timp de șapte ani, între 1908 și 1915. În toată perioada cât a fost elev, la ambele școli a fost un elev foarte bun, disciplinat și ordonat, fără a crea probleme școlii și familiei, și a fost premiant al prestigioasei școli câmpulungene. Obține diploma de învățător, și, în toată perioada de treizeci de ani cât a profesat ca dascăl în învățământ, la diferite școli, din diverse localități, și-a făcut datoria la cele mai înalte cote, conform cerințelor vremurilor de atunci.

A fost dascăl de elită al școlii românești. Și-a făcut debutul în localitatea Plosca, Teleorman, după un timp îl găsim la Ciocanu – Dâmbovicioara, iar din 1922, este transferat la școala din Rucăr, unde a servit cu credință și devotament. Pentru că a fost membru al P.N.Ț. , a fost dat afară de către comuniștii veniți la putere, aduși de tancurile sovietice și este silit să se pensioneze din învățământ, în 1947. În anul 1922, în 16 septembrie, se căsătorește cu domnișoara Maria Constantinescu, musceleancă din Hârtiești, cu care a avut un mariaj fericit, iar din acest mariaj a rezultat un copil, pe nume Maria, care, la timpul ei, s-a căsătorit cu Ilie(Gică) Răuță, având o fetiță.

Daniil Rădescu a fost un om bun și talentat orator,electrizând asistența căreia i se adresa, și un foarte bun organizator, în special în domeniul școlar. În afară de profesia de învățător, a fost o perioadă director de școală,unde și-a făcut cu prisosință datoria,fără a abdica o clipă de la ideea de a ridica prestigiul școlii rucărene. A fost promovată datorită abilităților sale, în funcții importante, și anume: revizor școlar al județului Muscel, inspector școlar în alte județe ale țării,inspector școlar în Chilia Nouă din Basarabia (până în 1944). A fost promovată,datorită abilităților sale,inteligenței și competenței ce-l caracterizau. A fost coleg, prieten de nedespărțit, împărtășind aceeași opinie politică, cu învățătorul Toma Ștefănescu.Rucărenii l-au apreciat pentru munca la catedră, pentru pregătirea, cunoștințele pe care le posedă, pentru talentul, bunătatea, tactul său pedagogic.

Pregătirea deosebită, puterea de muncă, priceperea de care dădea dovadă în toate împrejurările vieții, comportamentul ireproșabil în relațiile cu oamenii, au făcut ca autoritățile administrative să-l promoveze în a conduce treburile obștești din Rucăr,obligație de care s-a achitat cu cinste și onoare,spre binele comunității. Menționez funcțiile obștești pe care le-a deținut: Președinte al „**Obștii Moșnenilor Rucăreni**”,

Președinte al Comisiei de Cenzori la Cooperativa: „**Frăția**”, Rucăr, Consilier în Consiliul de Administrație al Băncii Populare „**Piscul Mănăstirii**”, Rucăr, Consilier în Conducerea „**Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor**”, Câmpulung – Muscel (după pensionare).

După ce a fost dat afară din învățământ (pe motive politice, cum am mai spus, fiind țărănist), Daniil Rădescu era urmărit de Securitate, deci a plecat din Rucăr, pentru a nu fi arestat și pentru a i se pierde urma. A ajuns la Vulcan, Petroșani, unde s-a angajat la Întreprinderea „S.A. Sovrom” – Construcții, Valea Drăganului, pe funcția de magaziner-gestionar al cantinei, de unde s-a pensionat definitiv în anul 1957. Dar, din păcate, și aici l-a urmărit ghinionul, fiind judecat și condamnat, în 1952, pentru delictul de „**abuz în serviciu**”, și i s-a imputat, pe nedrept, că a eliberat alimente unor muncitori din întreprindere pentru zilele de duminică și sărbători legale (când aceștia, neputând merge în locurile de baștină, rămâneau la unitate). În perioada septembrie-decembrie 1953 este privat de libertate, dar s-a găsit un „**OM DE BINE**” care a intervenit unde trebuie și l-a eliberat din coșmarul în care fusese aruncat. Nu se făcuse cu absolut nimic vinovat, a considerat doar că acei muncitori trebuiau să mănânce, chiar dacă era duminică și nu lucrau.

A participat la ambele conflagrații mondiale (Primul Război Mondial, 1916-1918 și cel de-al Doilea Război Mondial, 1939-1945), unde a suferit multe privațiuni, dar s-a acoperit de glorie, în calitate de ofițer activ, locotenent. Pentru actele sale de eroism pe câmpul de luptă, pentru sacrificiul de care a dat dovadă, pentru patriotismul său înălțător, i-au fost acordate: Brevetul Ministerului de Război „**Crucea Comemorativă**” a războiului 1916-1918, acordat de **regele Ferdinand**, la 1 iulie 1918, Ordinul „**Coroana României**” în grad de Cavaler, acordat de **regele Mihai I**, la 1 martie 1930. Fiica lui Daniil Rădescu, Maria Răuță, acum în vârstă de optzeci și doi de ani, s-a confesat semnatarului acestor rânduri, în martie 2014, amintind că tatăl său îi spunea adesea: „**Din învățător, revizor școlar, director de școală și după ce am avut atâtea alte demnități obștești, am fost dat afară din învățământ, am fost pensionat forțat și am făcut și închisoare nevinovat**”.

Domnul **Daniil Rădescu** a contribuit financiar, din salariul propriu, la următoarele **obiective rucărene**: construcția Spitalului Rucăr, Monumentul eroilor rucăreni, ridicat în centrul comunei, construcția Uzinei electrice de pe Râul Dâmbovița-Rucăr, mărirea capitalului social al Cooperativei „Frăția” din Rucăr. Pe timpul vieții nu și-a construit o locuință pentru familia sa, în schimb a contribuit financiar la construcția unor obiective edilitare pentru comunitatea rucăreană. El s-a născut, a trăit și a murit în casa bunicilor și a părinților săi. Domnia sa a părăsit această lume la 1 martie 1981, împăcat că, în toată viața sa, și-a cinstit țara, profesia. Ne-a părăsit la vârsta de optzeci și patru, plecând într-o lume mai bună, unde nu e chin și suferință și unde toate sufletele sunt libere și egale.

Pentru că l-am cunoscut personal pe Daniil Rădescu, am rămas cu o stimă și un respect deosebit pentru domnia sa, căci a fost și va rămâne o personalitate, pentru rucăreni și musceleni, un om „**Neostenit întru Lumină**”.

Într-un sat de munte, Podul Dâmboviței, care aparținea administrativ de comuna Rucăr, se năștea un pui de om, într-o zi de vară, în zodia Leu. Puiul de om avea să devină, peste ani, un profesor de excepție. A venit pe lume în 14 august 1942, într-o familie foarte modestă, de oameni muncitori și gospodari, tatăl chirigiu, mama casnică, o femeie foarte inteligentă. Este primul băiat dintre cei trei copii ai soților Angelina și Ion Rădescu, după el familia mărindu-se cu o fată, Angelina, și încă un băiat, Dănuț.

Mircea Rădescu și-a petrecut copilăria în familie, în satul natal, într-o zonă mirifică, de excepție, la poalele **„Cheilor Dâmboviței, și pe Valea Cheii”**. La vârsta de șapte ani, în septembrie 1949, merge la clasa întâi, la Școala primară din satul natal și o absolvă în anul 1953, cu rezultate foarte bune la învățătură, frecvență și purtare. Merge, începând cu 1953, în comuna de reședință, Rucăr, unde urmează cursurile gimnaziale, pe care le termină în 1956, cu rezultate la fel de bune ca în primele clase. Este înscris la cursurile liceale la **Dinicu Golescu** din Câmpulung - Muscel, pe perioada 1956-1960, când își ia Diploma de Maturitate cu rezultate de excepție. Merge mai departe la studii, la București, urmează **Facultatea de Filologie din cadrul Universității**, între anii 1960-1965, terminând cu brio studiile. Este încadrat ca profesor de limba și literatura română la Liceul Rucăr, dar profesează și la Școala generală nr.2, până la pensionarea sa, pe caz de boală.

Încă din clasele primare, a fost un îndrăgostit de cărți și de literatură și, la orice treabă făcută în gospodărie, avea o carte la el, era nedespărțit de lumea cărților. Era un copil foarte econom, orice bănuț strâns era investit în cărți, și pentru comportamentul său, era iubit și protejat și mai mult în familie. Mai târziu, la liceu și facultate, era interesat și preocupat de literatura veche, dar și de cea contemporană, a îndrăgit mult opera argheziană, precum și dramaturgia lui Tudor Mușatescu, avea o relație specială cu **”Nenea Tudorică”**, fiind foarte iubit și apreciat. În timpul studiilor, Mircea Rădescu scria în presa vremii și semna cu pseudonimul **„ARGHEZU”**, iar mai târziu, cu **„BUNGHEZ”**. Pe timpul cât a profesat la Școala Generală nr.2 și la Liceul Rucăr, a fost un dascăl bun, inteligent, foarte bine pregătit profesional, știa să se facă iubit și ascultat de elevi, și apreciat de colegi, era un filozof de excepție.

A fost un îndrăgostit de cultură și folclor, fiind un mare animator al activității cultural-artistice și literare, dând avânt unor generații de elevi și tineri din zona Muscel-Argeș, spre a-și valorifica înclinațiile și talentul. Fiind dotat cu o inteligență ascuțită și cu talent, și le-a pus în valoare, fiind autor de texte literare, satirice, scheciuri umoristice, texte pentru brigăzile artistice de amatori. Alături de profesorul-director Victor Zaharescu, a fost inițiator, promotor și membru fondator al cenaclurilor **„Ion Barbu” și „Luceafărul”** ale elevilor din școlile generale și liceu, cenacluri pe care le-a condus cu competență și cu rezultate foarte bune. A fost un culegător pasionat, un iubitor de folclor autentic din zona Podul Dâmboviței-Rucăr și din întreg Muscelul, căruia i-a dedicat întreaga sa viață și activitate folclorică. A fost unul dintre membrii fondatori ai **„Asociației Folcloriștilor Argeșeni” - „Constantin Rădulescu-Motru”**, unde a publicat teme de cercetare de interes major pentru cultura musceleană și argeșeană. În acest scop, publică în **„Caietele de folclor”** teme de cercetare cum ar fi: **folclor zonal, satul românesc de munte, obiceiuri tradiționale, îndeletniciri pastorale etc.**

A publicat în diverse ziare și reviste de literatură, cum ar fi: **Gazeta literară, Luceafărul, Argeșul**, poeme clasice, fabule, reportaje, epigrame, eseuri, comentarii literare. Este un participant activ la diverse manifestări culturale, spirituale și religioase, cu ocazia sărbătorilor tradiționale ale românilor (Crăciun, Anul Nou, Sfântul Dumitru, Paște). Dar nu este doar participant, este inițiator și organizator al unor evenimente și obiceiuri de tradiție la români: Focul lui Sumedru, Brezaia. Colinde de Crăciun, Obiceiuri de Anul Nou (Plugușorul, Steaua, Capra). S-a implicat în desfășurarea unor mari manifestări organizate de factorii de decizie ai comunei, înainte de „**așa-zisa revoluție**”, cât și după: sărbătoarea anuală a comunei Rucăr, „**Expopastoralis**”, **organizarea întâlnirii istorice cu frații rucăreni din Vrancea**, în vara anului 1968, la Rucăr, iar în anul 1969, **rucărenii le-au întors vizita, la Soveja**, organizarea Festivalului „**Floare de stâncă**”, cu participare națională, care din păcate ne-a fost furată, **întâlnirea cu Fiii Satului**, în 1972.

În cartea „**Colinde și obiceiuri de iarnă, Mușcel - Argeș**”, coordonată de profesorii universitari: Adriana Rujan și de prof. Costin Alexandrescu, pe lângă alți culegători de folclor (colinde), și-a adus contribuția și profesorul Mircea Rădescu, cu douăsprezece colinde.

Menționez că domnia sa a fost un neostenit scormonitor, un neastăpărat culegător de colinde, umblând prin „**lada de zestre**” a familiei, a satului scoțând la lumina zilei colinde ca: Sub un pom rodat (în 1970) Lenuța în grădină, În poartă la Șerban Vodă, În grajdul de piatră, Sub poale de măgurere, La doi meri și la doi peri, Boul negru se sculară.

De asemenea, a avut foarte multe compoziții proprii de poezie, din care enumerăm câteva: Mai treacă-și frunza culorile de toamnă, Humoreasca, Mireasa, Vine o vreme, Imn, Cumpăna, Unde-ți sunt, Și ține..., Șarpe albastru cu solzi de noapte, Unde rătăcitu-s-au ..., Lacrima, Elegie, Lumina, Ritual.

Îmi permit să-l citez pe profesorul și scriitorul George Nicolae-Podișor (prietenul meu care, din nefericire a trecut în lumea de dincolo), ce se referă foarte elogios la adresa lui Mircea Rădescu: „**Îndelung răbdător, binevoitor până la extrem, plin de bunătate, nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, acoperă totul, crede totul, nădăduiește totul, suferă totul, înțelepțește totul**”.

De asemenea, doamna profesoară de biologie Angela Rusea (sora lui Mircea Rădescu) afirma despre el: „**A fost un bun creștin ortodox, practicant, dar nu habotnic, a fost mic de statură, dar a fost un gigant în gândire și în inteligență, era generos, iubea tot ce înseamnă viață.**”

Profesorul Mircea Rădescu a fost căsătorit cu domnișoara Lucia Băjan, iar din această căsătorie au rezultat 2 copii, un băiat și o fată. După pensionarea sa pe caz de boală, pentru modul cum a fost tratat și îngrijit în spital, din respect și recunoștință pentru oamenii în halate albe, a scris două articole: **Curaj, domnule doctor și Omul în halat alb. Semnatarul acestor rânduri** a apelat la profesorul Mircea Rădescu pentru a-l ruga să compună o poezie de 8 martie, de Ziua Femeii, dorință ce mi-a fost îndeplinită, poezia aducând un elogiu sincer mamei, soției, fiicei, prietenei, Femeii, în general. Poezia a fost recitată de subsemnatul (pe atunci; președintele Sindicatului Cooperativei de Consum Rucăr) la sărbătorirea zilei de 8 martie, la care au participat peste optzeci de persoane și s-a bucurat de un succes deosebit. Mult mai târziu, a fost recitată pe postul TV Mușcel, la emisiunea „**Identități culturale**”, în cinstea tuturor femeilor rucărene.

La vârsta de șaiszeci și unu de ani, nemaiputând duce, în continuare, lupta cu boala și suferința, care i-au măcinat sănătatea, s-a predat și a părăsit această lume, în data de 26 noiembrie 2003. Acest OM a plecat dintre noi când încă mai avea multe de spus în toate domeniile în care a profesat și cărora s-a dedicat toată viața. Este o mare pierdere pentru școala rucăreană, pentru cei care l-au iubit și respectat. A fost și va rămâne în memoria comunității rucărene ca un „**Neostenit întru Lumină.**”

NOTA AUTORULUI. Iată încă o mărturie a respectului și dragostei de care s-a bucurat profesorul Mircea Rădescu, o scrisoare a unui fost elev al domniei sale:

AUTOR: STOIAN CORNEL – SECRETAR CENACLUL M. LUNGEANU – RUCĂR MUSCEL

DRAGUL MEU DASCĂL,

Întotdeauna sunt, în vremea copilăriei, oameni pe care-i întâlnești în momente care, mai târziu realizezi,ți-au schimbat decisiv viața. Un astfel de om a fost și dascălul meu de limbă românească, Mircea Rădescu. Vreme de patru ani, în școala generală și un an de liceu, Mircea Rădescu a fost DASCĂLUL de basm al copilăriei mele...și un pic din adolescență.

Îl văd aievea în fața ochilor mei de copil curios: blând, bun, serios într-ale gramaticii, hătru într-ale literaturii, dar mereu devotat nobilei misiuni cu care fusese trimis în lume de un Învățător...neasemuit. Avea un mare har de a povesti întâmplări din viață, din școală sau din cărți, iar creațiile sale literare purtau amprenta geniului. A fost,în acelașii timp, **Ion Creangă al povestitului și Mihail Sadoveanu al scrisului**, de aici din sat, din Rucăr de la noi. De fiecare dată când comenta o operă literară, îi găsea noi înțelesuri, cu o știință care astăzi, în cea mai mare parte, a rămas doar o amintire.

Lubea nespus datinile noastre strămoșești. Le aduna cu pasiune și metodă, apoi instruia un grup de copii cu ele, și participa la manifestări județene de folclor și tradiții. Îmi aduc aminte de lumina și fericirea pe care le avea pe chip în anul în care grupul condus de domnia sa a luat locul I la o fază județeană de acest gen. Era pătruns de credința, nezdruncinată de nimeni și de nimic, în valoarea extraordinară a limbii și literaturii române, a tradițiilor și a tot ce înseamnă cultură și spiritualitate românească. A încercat toată viața să transmită pasiunea sa tuturor celor cu care se potrivea în spirit. Acum am înțeles că, de fapt, domnia sa a fost pentru mine primul „**Mare Maestru Spiritual**” într-ale literaturii și tradițiilor, iar recunoștința mea nu va avea sfârșit.

La vremea sortită, Învățătorul care-l trimisese cu atâta har în lume, l-a chemat la El, în Academia Sa Cerească. Poate că-i plăcea peste măsură să-l audă povestind...Atâta doar că ne este tare dor de el nouă, tuturor care l-am iubit și înțeles. Dascăle, vino înapoi! Unui modest elev al domniei tale îi lipsești tare mult.

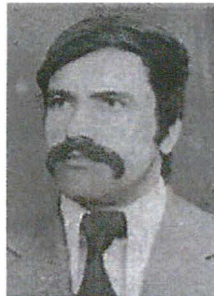
Prof. Tudor Vlad, Rucăr - Muscel

**6. PROF. - SCRIITOR, GHEORGHE NICOLAE-PODIȘOR,
7. PROF. LUCREȚIA DULAMĂ**

**PUBLICAT ÎN: PIATRA CRAIULUI NR. 6-7 / 2017-2018
NEOSTENIȚI ÎNTRU LUMINĂ – VOL. III / 2014**

PROFESOR - SCRIITOR GHEORGHE NICOLAE - PODIȘOR

S-a născut pe 1 iulie 1945 în Rucăr-Muşcel și a frecventat școala elementară la Rucăr, a urmat studiile liceale la Liceul „Dinicu Golescu” din Câmpulung - Muşcel (clasele VII-X) și Băneasa (clasa a-XI-a), județul Constanța, apoi și-a desăvârșit pregătirea superioară la **Facultatea de Istorie a Universității din București**, în 1972. A primit repartiție guvernamentală și a predat istoria și științele sociale la școlile generale din Vlahi, Aliman și Viile (unde a fost și director) din județul Constanța (1965,1972, până în 1977), Dragoslavele (1987-1988), Liceul Industrial Rucăr, județul Argeș (din 1977 până în 2000), ieșind la pensie

de la Școala Generală „Nae A. Ghica” (2000-2009) căreia i-a fost dascăl până în anul împlinirii unei jumătăți de veac de la absolvire (1959) dar și în cel al producerii botezului ei spiritual (2009).

În afara preocupării didactice de bază s-a remarcat pe tărâmul activității publicistice și literare fiind colaborator la mai multe reviste și ziare de întindere națională sau regională, cu articole de atitudine, reportaje, eseuri, poezie, proză (Viața Studențească, Universitarul, Amfiteatrul, Luceafărul, Viața Militară, Scânteia Tineretului, Ramuri, Argeș, Timpul mușcelenilor, Realitatea media Neamț, Mesagerul din Neamț, Rucăreanul.ro, revistele postdecembriste de cultură, Agora tomitană din Constanța, Asachi din Piatra Neamț, Amurg sentimental și România Mare din București, Armonii culturale din Adjud-Focșani, revista electronică Confluente românești, Agora Literară din Cluj etc.). A fost redactor la ziarul câmpulungean „Gazeta de Mușcel” (1995-1996), la revista bucureșteană de literatură. Informare și divertisment „Amurg sentimental” din 2010, la revista C ARTE de la Curtea Veche din Câmpulung - Mușcel și revista Piatra Craiului din Rucăr.

De asemenea, a fost coautor și autor al unor cărți de poezie, publicistică și însemnări, monografii istorice: „Antologie de poezie”, editată de C.P.C.A.A.M Pitești 1983; „Gheorghe Pârnuță-Omul și fapta” (în colaborare), 2000; „Tăifăsuind coacerea scorburi...” (publicistică), 2002; „Jurnalul american” (vol I.), 2003; „Monografia Școlii generale Rucăr-Suseni, județul Argeș” (în colaborare), 2005; „Cerul, ca o furie în azur”, poezie, 2007. A tipărit pamflete, povestiri, nuvele și poezii în antologiile literare „Scrieri pentru o posibilă istorie a „Amurgului sentimental” vol IV., „Cuvintele noastre”, „Vara visurilor mele” apărute sub îngrijirea editorului și scriitorului Ion Machidon în anul 2010.

A fost distins cu **Marele premiu** la Concursul de poezie „Vara visurilor mele”, organizat de cenaclul și editura „Amurg sentimental”, ediția a IX-a, 2010. Tot în anul 2010 i-au apărut vol. II și Jurnalul American intitulat „La capătul lumii, California!” și volumul de proză scurtă cu tematică autobiografică și evident tentă nostalgic, „Sanhira”, la Editura „Amurg sentimental”. În 2011 tipărește la aceeași Casă de editură, cartea de eseuri și pamflete intitulată „Confesiuni în pleznă, cu năduf și sictir!”.

În 2012 primește **„Premiul pentru autenticitate”** la Concursul internațional de poezie și proză pentru românii din întreaga lume organizat de revista internațională „STARPRESS” și editează în colaborare un volum de haiku-uri trilingv „Suflet de anotimp” în colecția „Lirik” a editurii „Armonii culturale”. În 2012, creații ale sale sunt cuprinse în „Meridiane lirice-Antologia universal a poeziei românești contemporane, 124 poeți contemporani”, apărută la Editura Armonii culturale, iar în 2013 în Antologia de proză „EPOSS MERIDIANE”, aparținând aceleași edituri. În 2012 mai tipărește volumul de tristihuri „Iriși furați” scos la Casa de editură „Amurg sentimental”. Figurează în Dicționar de scriitori postdecembriști apărut la Casa de editură „Amurg sentimental”, Dicționarul scriitorilor români, vol. I, editat de Liga Scriitorilor din România, ambele apărute în 2011, în vol. al-III-lea al **„Enciclopediei Personalităților Argeșului și Mușcelului”**. Are pregătite pentru tipar reeditarea monografiei școlii, revăzută, adaptată și adăugită sub titlul „Monografia Școlii Gimnaziale „Nae A. Ghica” din Rucăr Argeș” (în colaborare) și monografia „Confesiuni, mărturii, interviuri și corespondență cu Gheorghe Pârnuță”. La ediția Zilelor Rucărului din 2010 i-a fost conferit titlul de **„Cetățean de Onoare al Rucărului”**. În 2011 a fost unul dintre fondatorii Cenaclului literar-artistic **„Mihail Lungianu”** și a fost, pentru scurt timp, redactor-șef adjunct la revista locală trimestrială de actualitate, cultură și tradiții **„Piatra Craiului”**, redactată de cenaclu începând cu aprilie 2011. În anul 2011 a devenit membru al **„Ligii Scriitorilor din România”**, filiala din Pitești a acesteia.

NOTA AUTORULUI: **„Neosteniți întru Lumină”** prof. Ion Hiru, 13 octombrie 2013. Semnatarul materialului de mai sus, **neostenitul Cornel Stoian** îmi aduce o veste cutremurătoare **„Acum câteva ore a murit Podișor!”**. Această notă a autorului este una

plină de tristețe. S-a stins un cărturar mușcelean, un „**Neostenit întru Lumină**”. Păcat. Dumnezeu să-l odihnească în pace!”

Prof. LUCREȚIA DULAMĂ

Vine pe lume înainte de Primul Război Mondial, în familia Paraschiva și Ioan Arișanu, din Rucăr, județul Muscel. Lucreția Dulamă s-a născut în luna lui Florar, ziua 5, anul 1910, o mică florică, într-o familie de oameni gospodari. Până la vârsta de 7 ani își petrece copilăria în familie, în frumosul ei sat natal, împreună cu ceilalți frați. În anul 1917, în primul război, Lucreția este înscrisă la școala primară, în clasa I, în Rucăr, Muscel, terminând clasa a IV-a, în anul 1921. Rezultatele obținute la învățătură și purtare i-au determinat pe părinții ei să o înscrie la cursurile Școlii Normale de Fete „**Carol I**” din Câmpulung - Muscel, școală pe care o absolvă la vârsta majoratului, obținând diploma de învățător, plecând la drum cu un bagaj de cunoștințe demn de invidiat, care o recomandă ca dascăl model la școala din satul natal. Prin mâinile și mintea ei au trecut generații întregi de elevi, domnia sa făcându-și datoria cu profesionalism, cu onestitate și cu har, până la vârsta pensionării. Mai târziu, după 1950, urmează studiile superioare, timp de 3 ani, la „**Institutul Pedagogic**” București și obține diploma de profesor de limba română și istorie, cu rezultate de excepție. Se reîntoarce la Școala Primară din Rucăr, punându-și în aplicare cunoștințele acumulate, fiind o prezență activă în cadrul școlii, al Căminului Cultural, în viața socială și obștească a comunei.

A elaborat articole și studii, pe teme diverse, a organizat conferințe și a făcut comunicări de interes local și regional, fiind apreciată, putem să spunem, chiar la superlativ, de către cei din sistemul de învățământ. De asemenea, a scris o lucrare foarte importantă pentru publicul cititor, și anume **Monografia satului Podul Dâmboviței, comuna Dâmbovicioara**, Muscel, din care un exemplar se găsește la Arhivele Naționale ale României, din București. Domnia sa, pe parcursul vieții, a scris în presa mușceleană, județeană și națională, foarte multe articole, în care a evocat figuri de eroi rucăreni, căzuți pentru țară.

Este caracterizată de colegii dascăli ca fiind o doamnă puțintică la trup, dar energică, tăcută, plină de bunătate și generozitate, discretă, modestă și cu un suflet mare. Fiindu-mi profesoară în clasele V-VII, sunt de acord cu afirmațiile tuturor că era un dascăl care acorda respect și stimă elevilor și colegilor, respect și stimă cu care era, la rândul ei, tratată. Știa însă să impună ordine și disciplină, în școală și în afara ei, elevii conformându-se. Odată cu înființarea claselor liceale, la Rucăr, domnia sa începe să predea liceenilor ore de limba și literatura română, cu competență și profesionalism, învățându-i să descopere, prin intermediul cărților, orizonturile **Luminii și ale Cunoașterii**.

S-a căsătorit cu învățătorul Gheorghe Dulamă, formând un cuplu sudat și fericit, și au avut un unic fiu, Paul Dulamă, pe care l-au educat și crescut frumos, conform unor principii sănătoase și el este azi un apreciat inginer. Împreună cu soțul său, Lucreția Dulamă a dus o luptă sisifică și a avut o contribuție decisivă la alfabetizarea acelor semeni ai lor ce băjbăiau prin întunericul neștiinței, de carte, acțiune pe care o lansase atunci, pe la începutul anilor '60, „**partidul unic venit la putere**”, acțiune ce a dat roade, în final. S-a implicat total în toate acțiunile artistice și culturale organizate în școală și în afara școlii, a inițiat și a participat la toate evenimentele organizate de Căminul Cultural, pe plan local, zonal și regional, cu rezultate excelente, după cum se va vedea din enumerarea unora dintre aceste acțiuni:

*Organizarea, împreună cu factorii de răspundere ai comunei (Primărie, Căminul Cultural), a **întâlnirii dintre rucărenii musceleni și rucărenii vrânceni**, prima acțiune de acest fel din istoria relațiilor dintre ei. Doamna Lucreția Dulamă a descris revederea în felul următor: **"File de legendă au coborât asupra Rucărului într-una din zilele călduroase ale verii anului 1968 (...). Frații noștri sovejeni din Soveja Vrancei, coborători din aceeași tulpină cu rucărenii și dragoslovenii, au reînodat-pestre veacuri-firul istoriei ce leagă comuna Soveja de Rucărul nostru."** În vara anului 1969, în iunie, rucărenii le întorc vizita fraților lor din Rucăreni-Soveja, străbătând acelaș drum pe care-l făcuseră, demult, moșii și strămoșii lor.

*Contribuții importante la organizarea și constituirea Societății Culturale „**Ion Barbu**”, din Rucăr, prima de acest fel din țară, în data de 24 ianuarie 1971, la inițiativa Consiliului Comunal, primar fiind Gheorghe Miloș.

* La 23 mai 1971, se organizează întâlnirea cu fiii satului, răspândiți în cele 4 zări ale țării. Să vedem cum descrie această emoționantă întâlnire doamna profesoară Dulamă, domnia sa având, desigur, o contribuție hotărâtoare la înfăptuirea ei: **"Au venit aici, pe meleagurile unde s-au născut și unde au făcut primii pași în viață, unde au învățat să rostească primele cuvinte, unde au scris primele slove pe tăblițele de ardezie, cu condei de piatră, majoritatea fiilor satului, aducând cu ei, în albia vieții satului, florile și mai vii ale generațiilor noi, alături de cele vechi."** Este important să nu trecem cu vederea cuvântul de salut, printre multele rostite de oaspeți, al primarului din Domnești Muscelului.

*Implicarea domniei sale în organizarea și desfășurarea **Zilelor Culturii Rucărene, simpozionul "Ion Barbu"** și sărbătorirea a „**75 de ani de la înființarea corului rucărean**”, în ianuarie 1972. Un aport remarcabil l-a adus, în acest sens, profesorul și dirijorul Alfons Popescu, fiu al Domneștiului.

* A organizat și s-a implicat activ, ca artist amator pe plan local, în activitățile corale, teatrale, de brigăzi artistice, în tot ce era legat de cântec, poezie, port tradițional, folclor local, obiceiuri populare, dansuri. A organizat nenumărate șezători, expoziții de costume populare și obiecte casnice.

*A ocupat funcția de secretar al **Societății culturale „Ion Barbu” din Rucăr**, al cărei președinte a fost medicul Remus - Coriolan Roșca, directorul Spitalului Rucăr.

Doamna profesoară Lucreția Dulamă iese la pensie, dar este în continuare o „**Neostenită întru Lumină**”, se ocupă și se implică în activitățile cultural-artistice, obștești și sociale, cu toată voința și puterea de muncă pe care le-a avut tot timpul, dăruind mereu, fără a cere nimic în schimb, decât laude și recunoștință, pe care le merită cu prisosință. S-a născut cu un an înainte de marea răscoală a țăranilor rucăreni, din 1911, și a plecat discret, tăcută în suferința sa, la o vârstă patriarhală, păstrând nădejdea și credința de care a fost animată toată viața, nestinse-n suflet. La 2 februarie 2004, la nouăzeci și patru de ani, a decedat și a fost înmormântată în Cimitirul Bisericii din Joseni-Rucăr, alături de soțul său, formând și aici, în „**Lumea de Dincolo**”, un cuplu fericit, ca și în viață.

lată, în cele ce urmează, una dintre poeziile compuse de doamna profesoară Lucreția Dulamă, poezie publicată în ziarul "România Mare":

OMAGIU ȘCOLII RUCĂRENE

"Torță aprinsă peste veacuri, rază pururea divină
Din Rucărul plin de glorie, răspândești mereu lumină.
De la poalele Posăzii, sute de promoții luară
Focul sacru de bucovnă, raspândindu-l peste țară.
Între zidurile-ți sobre răsunat-au glasuri sfinte
De-nvățători destoinici ce-au predat cu glas fierbinte
Ei erau măreți la suflet, nesecat izvor de carte

Și din care pe-ndelete le-au făcut la elevi parte
 Lung șiragul de apostoli ce-au slujit această școală
 Trudindu-se la catedră cu elan și cu migală
 Spre-a-ntări prestigiul ăstui locaș de cultură
 Ce luciva peste veacuri pe subt culme carpatină
 Unde sunteți umbre sfinte, eroi ai culturii vaste
 Ce-ați pus temelii solide, durabile, școlii noastre?
 Unde-s întemeietorii ăstui local de cultură
 Ce au pus suflet, conștiință, elan și multă căldură
 Spre a face să-nflorească edificiul rucărean
 Luminând la generații de elevi, ani după ani?
 Strălucesc pe firmamentul primilor învățători
 Pe care-i evocăm astăzi, inimoși luminători
 Precum fu Ion Grozescu, „pașoptistul” I. D. Petrescu
 Nu-i uităm nici pe Lungianu, nici pe Gheorghe Arișanu
 După cum la loc de cinste amintim pe Nae Ghica
 Sau pe Ilie Bunescu, ca și pe Petre Popescu.
 Și, revenind mai aproape, ne-ntrebăm cu nostalgie
 Cine-a dus pe mai departe luminoasa lor făclie?
 Sunt contemporanii noștri: cum e Tică Ștefănescu
 Sfătosul Macedonescu, erudiții Dan Rădescu,
 Ca și Toma Ștefănescu, ca și George Ștefănescu,
 Corifei ai școlii noastre de subt culme carpatină
 Din lumini de inimi calde dăruind a lor lumină
 Zecilor de generații de elevi, ce-au dus în lume,
 Printr-o dârză pregătire, al școlii noastre renume.
 Mai târziu, Gh. Dulaș, Nae C. ori Gheorghe Constantin
 Vin de întregesc „oștirea” celor pe care-i slăvim
 Cum ar fi Erou Șerboiu, stins devreme în tranșee
 Ori Aurică Băjan, străbătând munți cu alizee.
 Toți făcând să înflorească-nvățământul rucărean
 Unde sunteți, dragi apostoli?
 Voi plutiți în zări albastre
 Parcă tremură pereții de ecoul vocii voastre.
 Lumină ați dăruit, veți fi de-a pururi Lumină
 Și în amintirea voastră, frunțile noastre se-nclină,
 Iar tu, străveche școală de subt poale de Carpați,
 Continuă să dai Țării oameni mari și luminați
 Și-ntre școlile din Muscel fii mereu în fruntea lor
 Spre – a cinsti cum se cuvine titlul de învățător.”

Surse:

- Rucăr- Monografie sociologică 1972, prof.- universitar dr. Gheorghe Pârnuță;
- Monografia Școlii Gimnaziale "Nae A. Ghica"-Rucăr-Muscel, jud. Argeș 2013-
 autori: prof. univ.dr. Gheorghe Pârnuță, și prof. scriitor Gheorghe Nicolae-
 Podișor.

**PUBLICAT ÎN: PIATRA CRAIULUI NR. 6-7 / 2017-2018
SUFLET ROMÂNESC NR. 1 / 2019**

Cu prilejul ieșirii la pensie înv. Ilie Tărași a spus în spiciul domniei sale, citez: "Prof. Mariana Lambescu rămâne incontestabil, eterna și fascinanta pasăre - Calandron, a calcului uzual matematic..."

Luna septembrie (Răpciune-vreme de gustat din poame), ziua a cincea a anului 1945 vine pe lume micuța făptură de sex feminin-Mariana. Este unicul copil al familiei Eufrosina și Dumitru Iova refugiată din lașii Moldovei pe plaiurile mioritice ale Rucărului Muscelan.

Se naște în zodia "Fecioară", zodie care a protejat-o toată viața, având nenumărate bucurii și iubire, multă dragoste în plan sentimental, în rest a trebuit încă din fragedă tinerețe să aibă parte de multă muncă, realizările au venit mai târziu, fiind răbdătoare și perseverentă, pe tot parcursul vieții.

După cel de-al II-lea război mondial întreaga familie-părinții și bunicii- se refugiază la Rucăr, în partea de sus a comunei-Suseni, în punctul "Cășerie".

Aici vede lumina zilei, micul copil, născut la izvoarele râului Râușor, care împarte satul în două, până la vărsarea în apele Dâmboviței și la poalele munților lezer- Păpușa. Copilăria și-a petrecut-o în satul natal, în sânul familiei, lângă o familie de gospodari- Niță Popa Simon, de la care a putut învăța multe lucruri folositoare vieții.

Până la vârsta de 7 anișori a avut o copilărie frumoasă și fericită lipsită de griji, părinții i-a asigurat toate condițiile pentru a se dezvolta armonios și sănătos, având avantajul față de alți copii că era singură la părinți și familia o iubea foarte mult, fiind înconjurată cu dragoste.

Cu toate greutățile generate de război, de distrugerea țării și de marea secetă, care a devastat economia țării, familia,oameni gospodari, muncitori și cu inițiativă au făcut să nu-i lipsească nimic și să nu ducă lipsa zilei de mâine.

La vârsta de 5 ani este înscrisă să meargă la grădiniță, bucurându-se în continuare de copilărie. Aici se servea o masă caldă pentru toți copiii, după care urma somn obligatoriu, educatorii Jana Radu și Elena Vasilescu- preoteasa, care este încă în viață, depășind suta de ani, nu au precupețit nici un efort pentru a-i pregăti pentru clasa I-a.

Vine și vremea să meargă la școală, este înscrisă la școala primară Suseni în clasa a I-a, în anul 1952. În perioada celor 4 ani , încetul cu încetul, cu ajutorul d-nei înv. Filofteia (Vica) Ștefănescu este ajutată să descopere tainele și secretele abecedarului și al aritmeticii (cls. a I-a), iar începând cu clasa a II-a ale celorlalte obiecte.A fost o elevă silitoare și cu o comportare ireproșabilă, în școală și în afara școlii, pe stradă, în relațiile cu cei mari, dar și cu cei mici.

A învățat foarte bine și a fost răsplătită cu premii, familia și școala fiind mândri de ea.

A terminat cursurile primare în anul 1956, dă examen de absolvire pe care-l obține cu notă mare după care trece în ciclul II-cursurile elementare, în clasa a V-a la aceeași școală. Cei 3 ani trec repede, vine anul 1959, termină cele 7 clase elementare cu rezultate foarte bune, aureolată cu premii, doamnele profesor diriginte: Lucreția Dulamă, Tatiana Constantin și Maria Doană fiind foarte mulțumite de activitatea școlară și extrașcolară.

În clasa a VI-a a avut probleme de sănătate, inerente copilăriei, fiind nevoită să lipsească de la școală o perioadă, dar a avut o voință de fier să recupereze materia.

În această perioadă a cochetat și chiar i-a plăcut muzica instrumentală cântând la mandolină și chitară, la inițiativa tatălului s-a apucat de pictură dar mai mult a reușit în desen. Pe timpul vacanței de vară desena, făcea portretele unor poeți, prozatori- în general scriitori- autohtoni și străini, dar își amintește că nu a reușit să execute portretele lui Sadoveanu și Lunca din Mircești, dar cu sprijinul tatălui a reușit. În timpul ciclului II,elementar a jucat în piese de teatru, în brigăzi artistice de agitație la nivel de școală și cu ocazia unor evenimente la nivel de cămin cultural comunal.

Școala avea lot agricol și elevii erau obligați să-l cultive, să-l îngrijească și își aducea și ea contribuția, având îndemânarea din gospodăria familiei.

Mai sunt dator cu o explicație despre familia lui Mariana, tatăl era moldovean, iar mama era basarabeancă, de aici provine nașterea unei muntence, în vechiul regat – regățeancă, dar din păcate a trăit toată viața cu stigmatul **"Refugiata"**.

După terminarea celor șapte clase la școala generală Suseni- Rucăr (actuala Nae A. Ghica) se înscrie la liceul nr.2 din Câmpulung, în clasa a VIII-a- prima clasă de liceu pe care o absolvă cu brio. După unificarea celor 2 licee nr.1 și nr. 2 din Câmpulung, ia ființă Liceul Dinicu Golescu și aici își desăvârșește încă trei ani de liceu, cu rezultate deosebite la învățătură și purtare obținând premii în fiecare an școlar.

A fost UTM-istă ca și ceilalți colegi, așa era politica partidului pe timpul acela avea o funcție în organizație și trebuia să facă materiale pe linie școlară referitor la învățătură și purtare, dar nu-i plăcea și nici nu voia, a găsit salvarea tot la tatăl său care i le făcea. La desen li s-a dat mână liberă să facă fiecare ce dorește și Mariana și-a ales să deseneze, ce credeți? **"Secera și Ciocanul"**, dar a apărut din nou **"salvatorul tată"** care i le-a făcut cu măiestrie.

Tot în perioada liceului printre alte activități școlare și în afara liceului avea ca preocupare pirogravura, de care era atrasă.

În anul 1963 se termină acea perioadă de adolescență , o perioadă cu care nu se va mai întâlni niciodată, dă examenul de maturitate și intră într-o nouă etapă a vieții.Obține diploma de maturitate cu note mari și toate cărările îi sunt deschise spre etapa următoare-Facultatea de Matematică- . Ajunge în anul 1963 la București, la Universitate, dar apare primul insucces al vieții ei, ratează intrarea **"la mustață"** cu câteva sutimi.

Nu se lasă descurajată și alergă spre **"găsirea destinului"** aceea căutare ce deschide toate perspectivele minții și intră printre primii **la Institutul Pedagogic de 3 ani București- Facultatea de Matematică**, obținând bursă, deoarece a obținut rezultate excelente.

Se spune că după un insucces vine un mare succes și el a venit pentru munteanca-rucăreancă, pentru că aceea țărăncuță modestă, deșteaptă și frumoasă a știut ce a vrut.

După 3 ani dă examenul de definitivat și la 01.09.1966 este repartizată la școala generală Podul Dâmboviței din comuna Dâmbovioara ca profesor titular până la 31 .08.1969, unde a pus în practică **calculul uzual matematic**.

Aici îl cunoaște pe viitorul soț – Gheorghe - Tiberiu Lambescu - nepotul filozofului **Petre Țuțea** - profesor de geografie, apoi director la școlile: Podul Dâmboviței, TCH Valea Lui Ivan și nr. 1 Rucăr.

Anul 1967 este anul când pornește în viață alături de jumătatea sa, se căsătorește formând un cuplu din dragoste și iubire, iar din cele două sentimente rodește în pântecul ei doi copii, un băiat și o fată, Lucian - Tiberiu și Maria - Cristina, ambii licențiați, căsătoriți, cu copii. Este o bună fericită și mai ales bogată, deoarece are patru nepoți, o fetiță și trei băieți.

Anul 1969 - revine la școala generală nr.1 Rucăr ca profesor titular de matematică, unde a funcționat până în anul 2003 neîntrerupt. S-a pensionat după o activitate de 37 de

ani pe tărâmul instruirii și educației multor generații de elevi, care au ajuns oameni de nădejde ai societății românești, făcând cinste României.

În anul 1971 obține gradul definitiv în învățământ, în anul 1976 gradul II, iar anul 1987 îi aduce gradul I.

Matematica o știință exactă de o importanță majoră pentru elevi și școală, D-na Mariana Lambescu a reușit ca printr-o muncă asiduă și de o înaltă ținută profesională, a valorificat în cel mai înalt grad cunoștințele acumulate în anii de studii și în perfecționările făcute.

A urmărit și a format deprinderi matematice elevilor pentru viitoarea activitate profesională și socială cu care se va confrunta. A militat permanent pentru pregătirea elevilor, pentru aprofundarea cunoștințelor predate, pentru însușirea lor, fiind urmărit și ajutați la cursuri, la cercul de matematică, la pregătire și meditații în școală. A fost diriginte la 10 serii de elevi fiind luați în clasa a V-a și duși până la finalul clasei a VIII-a, fiindu-le nu numai profesor, diriginte, îndrumător, dar și mamă sfătuidu-i pentru viața viitoare de liceeni și studenți, pentru viață și mai apoi pentru familie, pentru societate și țară.

A reușit să cunoască și să-i ajute pe elevi, le-a cunoscut grijile și greutatea, le-a format cultul muncii, opinii sănătoase despre lume și viață cu care se vor confrunta.

Acum pe bună dreptate se mândrește cu foștii săi elevi care au devenit profesori, medici, ingineri, tehnicieni, maiștrii și muncitori de înaltă calificare în diverse domenii. Le-a urmărit ascensiunea, sunt modele de urmat, munca domniei sale nu a fost zadarnică.

Desfășoară activități culturale artistice în școală, cu școala și în afara școlii, amintesc câteva:

- joacă teatru în piesele Năpasta și Mihai Viteazul, având roluri principale, etc.,...
- participă în brigăzile artistice de satiră și umor;
- a cântat în corul căminului cultural pe diferite scene.

Domnia sa și-a adus o contribuție deosebită:

- a condus comisia metodică de matematică-fizică mulți ani;
- a condus lectoratul cu părinții;
- a avut rezultate bune la olimpiadele de matematică;
- participare activă prin materiale practice și teoretice la cercurile pedagogice de profil;

În cei 37 de ani de activitate profesională a dat dovadă de o înaltă ținută morală, prin atitudine și preocupări a contribuit la a ține unit colectivul de dascăli, fiind apreciată de conducerea școlii și a comunei, a elevilor și părinților.

Vine o zi când o jumătate din cuplu Gheorghe – Tiberiu Lambescu pleacă pentru totdeauna din mijlocul familiei, a comunității lăsând un gol imens. Acea despărțire s-a produs în 28.02.2013, a plecat dintre noi, tot așa cum a venit pe lume, lăsând în urma sa o soție îndurerată, doi copii fără tată și patru nepoței fără bunic. A plecat să se întâlnească cu dascălii lui în universul stelelor, unde va preda geografia universului, lăsând în urma sa regrete și durere.

Și să închei mai optimist pot afirma fără a greși că la vârsta de 72 de ani a fost și a rămas un model de dascăl, o FEMEIE **neostenită a învățământului rucărean și muscelean** pe care l-a slujit cu credință și devotament și va rămâne un reper pentru dascălii tineri, care sunt și care vor veni după domnia sa.

Am să închei cu fostul elev și coleg **înv. Ilie Tărași** de la Școala „Nae A. Ghica Rucăr”, care în spiciul său în 2003, la pensionarea d-nei Lambescu Mariana a spus, citez:

„Pleacă modestă, tăcută, solemnă peste văzduhul orelor pitorești ale tinereții mele și-a vremurilor noastre actuale.”

10. ÎNV. NAE A. GHICA,
11. ÎNV. TOMA ȘTEFĂNESCU,
12. ÎNV. FILOFTEIA ȘTEFĂNESCU
13. PROF. DIRECTOR ION URDEA

**PUBLICAT ÎN: PIATRA CRAIULUI NR. 8-9 / 2018-2019
NEOSTENIȚI ÎNTRU LUMINĂ – VOL.III - IV / 2014-2015**

ÎNV. NAE A.GHICA

S-a născut în anul 1860 la Rucăr și s-a stins din viață la Câmpulung - Muscel, în anul 1935, fiind înmormântat „**cu mare tristețe de toți locuitorii târgului**” la Cimitirul Flămânda. Nae A. Ghica este descendent al unor străvechi familii de boieri și de moșneni, **dinspre mamă scoborând din Stanca Radu Baștea** (al cărei chip la tinerețe a fost immortalizat într-un tablou din portretistica pictorului Nicolae Grigorescu, aflat astăzi în tezaurul Muzeului Național de Artă), **iar dinspre tată din Ghică I. Năstase** (Ghică ăl mare). Nae Ghica a frecventat școala primară (pe vremea aceea, încă neinstituționalizată și funcționând în locații particulare) la Rucăr. A urmat cursurile secundare și cele ale Școlii Normale din Câmpulung și apoi s-a reîntors în satul său natal, pe vremea când Ministerul Instrucțiunii Publice hotărâ, datorită "rezultatelor notabile obținute", transformarea școlii din Rucăr din școală rurală în școală urbană, numai neînțelegerile vremii împiedicând această binevenită și binemeritată promovare în rang. A fost numit învățător în anul 1879 și a funcționat în această calitate, cu intermitențe, până în anul 1901, când s-a mutat la Câmpulung ca institutor.

O vreme a fost primar la Rucăr (în anii de la cumpăna secolelor XIX și XX), iar ca întâiul gospodar al așezării, a inițiat și desăvârșit o serie de lucrări de interes obștesc, soci al-edilitare, de sistematizare și amenajare pedo-silvică, rămase mărturie ale priceperii civice și ale simțului său gospodăresc: a început îndiguirea Răușorului, au fost regularizați ceilalți afluenți ai acestuia și ai Dâmboviței, din perimetrul intravilan, s-a amenajat grădina publică, au fost împăduriți mulți versanți ai munților Rucărului, la străduințele sale a luat ființă în sat: spitalul, farmacia, judecătoria de ocol, cazarma companiei de soldați și subprefectura. Crescut într-un climat de siguranță materială și de respect pentru valorile morale și spirituale ale înaintașilor , tânăr ambițios și cu o educație aleasă, Nae A. Ghica nu a putut sta deoparte de zbuciumul înoirilor istorice și sociale care se arătau la orizont, intrând în vâltoarea vieții politice a timpului său și conferindu-i acesteia cutezanța și oportunitatea deciziei, militantismului fermității civice, onestitatea și energia gestului, a acțiunii creatoare și competitive, toate având drept suport legea și nevoile presante ale comunității.

După experiența primariatului de la Rucăr, a promovat pe scara demnităților publice până la pozițiile responsabile de **Subprefect al județului Muscel**, în deceniul al treilea al secolului XX, iar în a doua parte a aceleiași perioade, a devenit membru al Parlamentului României Mari, în Camera sa superioară, **ca Senator**. Ca întâi dregător în ierarhia locală a puterii și din perspectiva devenirii, simțirii, creației și spiritualității românești, Nae A. Ghica a reușit, prin bună chibzuintă și mobilizare a resurselor materiale și umane din Rucăr, să înalțe **cea mai importantă ctorie a sa, localul Școlii generale de azi** ("Școala Primară", cum stă scris pe frontispiciul acesteia!), „**cea mai mare din mediul rural din zona Muscel și una din cele mai mari din Regatul României de până la 1918**".

În timpul record de numai doi ani, între 1894 și 1896, a fost ridicat impunătorul local de școală, prin contribuții voluntare în muncă și în bani, „s-a luat și de la bogați și de la săraci, pe potriva puterii fiecăruia, s-au cărat pietre de fundație cu căruțe cu chirigii fără plată cu meșteri constructori fără pretenții pecuniare, bușteni debitați în fierăstraiele de pe Râușor, pentru podit și tăvănit, gard pentru împrejmuire localul și curtea, șindriță pentru acoperiș etc.”

Mai târziu, la Câmpulung, în timpul mandatelor sale de **Subprefect și Prefect al județului Muscel**, se va înălța frumosul edificiu al Școlii generale numărul 1 din Câmpulung (azi, „**Oprea D. Iorgulescu**”). În perioada interbelică, a deținut și funcția de Președinte Executiv al „**Obștii Moșnenilor Rucăreni**”. A fost răsplătit pentru incontestabile merite de bun gospodar, dar mai ales pentru activitatea desfășurată în învățământ, cu medalii și decorații, precum „**răsplata muncii pentru învățământ**”, clasa I și „**Răsplata muncii pentru construcții școlare**”, clasa I.

ÎNV. TOMA ȘTEFĂNESCU

Spiru Haret, la Congresul învățătorimii rurale din 1906 a spus despre dascăli: ”când se vorbește despre ei, vă rugăm să vă ridicați în picioare”.

În anul 1889 vine pe lume, în familia Ștefănescu, un pui de om pe nume Toma, născut în Rucăr-Muşcel. Timpul trece, se duc anii copilăriei și adolescenței, ajunge la anii maturității. Familia s-a preocupat încă din clasele primare de pregătirea sa școlară, el înțelege acest obiectiv, zi de zi, se pregătește pentru viață și societate.

Cu sprijinul părinților și al dascălului, Toma Ștefănescu ajunge un om instruit și educat, un excelent profesionist, un dascăl de valoare, care nu și-a dezamăgit niciodată, în nicio împrejurare, părinții, dascălii, societatea, confundându-se cu oameni simplii din care a provenit și pe care i-a slujit cu credință și devotament.

Ajuns învățător, si-a pus în slujba școlii și a elevilor toate cunoștințele sale, educând și instruind zeci de generații, în spiritul dragostei și al patriotismului, a respectului pentru națiune și țară. A făcut parte din generația Primului Război Mondial (1914-1918), unde a luptat cu arma în mână pentru apărarea gliei strămoșești.

A fost un om ager și inteligent, înzestrat cu calități deosebite, era un bun comunicator, avea talentul de a se face ascultat de auditoriu. În toată cariera sa de dascăl, a sădit în inimile, sufletele și mințile tinerilor vlăstare cele mai înălțătoare sentimente de devotament și dragoste față de patrie.

Domnia sa ținea lecțiile și scenele de război la care participase în aer liber, în Podișor, sau în centrul satului, lângă monumentul eroilor rucăreni. Evoca scene despre Războiul de Independență din 1877-1878 și despre luptele pentru reîntregirea hotarelor 1916-1918.

Era un dascăl sever în problema regulamentului școlar și a disciplinei, idei de la care nu abdică, dar era un om drept, corect și cinstit, cu el și cu semenii săi. Lecțiile predate la clasă erau în așa fel expuse, încât elevii plecau cu ele deja învățate și, mai ales, avea mereu ca preocupare faptul că elevii sârguincioși să poată merge la școli superioare, pentru a fi folositori țării.

Datorită acestui mare Om, Gheorghe Pârnuță, (când era copil) a fost luat de la paza caprelor boierului Costache, fiind îndemnat să meargă la Școala Normală din Câmpulung,

devenind mai târziu profesor - universitar doctor. Și acesta nu a fost un caz izolat, a mai ajutat și mulți alți elevi, care azi au ajuns oameni mari.

A fost un învățător foarte luminat la minte și vrednic, și, alături de Daniil Rădescu, a desfășurat o bogată activitate pe tărâm școlar, instructiv-educativ, pentru elevii rucăreni, ducând școala pe locul întâi pe județ și chiar pe țară, sprijinit, bineînțeles, de colegii săi.

Împreună cu învățătorul Daniil Rădescu, au avut inițiativa de a se planta brazi pe Podișor și Braniște, în anul 1925, acțiune la care au participat elevii școlii rucărene. A luat parte, împreună cu colegii săi, în anul 1928, la punerea bazelor unei instituții de cultură în comuna Rucăr, și anume **Ateneul Popular „Mihai Viteazul”**. Scopul principal al acestei instituții de cultură era să propage actele de cultură și educație în rândul publicului rucărean. A făcut parte din comitetul de conducere al acestei instituții culturale, aducându-și aportul la efortul general de educare a oamenilor.

Din convorbirea semnatarului acestor rânduri cu învățătoarea Elena Ștefănescu, nora sa, am înțeles că, începând din anul 1905, Toma Ștefănescu a fost cel mai destoinic învățător al Școlii din Rucăr din primele 4 decenii ale secolului XX. A plecat din această lume în anul 1942, cu conștiința împăcată că și-a făcut, cu prisosință, datoria **CA DASCĂL ȘI CA OM**.

ÎNV.FILOFTEIA ȘTEFĂNESCU

Învățătorul Toma Ștefănescu a fost căsătorit cu doamna învățătoare Filofteia, o femeie instruită și educată, o soție fidelă și iubitoare, cu prestigiu și influență în rândul dascălilor, al elevilor și al tuturor rucărenilor.

A văzut lumina zilei în satul Valea Popii, Mihăești, Muscel și provine din familia Avrămeștilor. Copilăria și-a petrecut-o în casa părintească, iar școala a făcut-o în satul natal, după care a fost dată la Școala de învățători, pe care a absolvit-o cu rezultate foarte bune. Se căsătorește cu învățătorul Toma Ștefănescu din Rucăr, întemeind o familie frumoasă, din care au rezultat doi copii: un băiat, Dumitru, și o fată, Corina. Băiatul a ajuns învățător, iar fata educatoare, doi copii reușiți.

Între anii 1928-1945, Filofteia Ștefănescu este învățătoare la Școala de fete din Rucăr, pregătindu-se continuu pentru ridicarea nivelului profesional, și, alături de colegele sale, doamna învățătoare Filofteia (Vița) depune eforturi susținute pentru ca elevele să deprindă și să învețe cu sârg toate cunoștințele, pregătindu-le pentru viață.

În ianuarie 1938 ia ființă Școala de gospodărie, care funcționează cu bune rezultate în cadrul Școlii primare de fete, la cursuri participă fetele din clasele V-VIII. Aici, doamna învățătoare Ștefănescu desfășoară o bogată activitate didactică. După 4 ani, Școala de gospodărie își încheie activitatea, dar în această perioadă, domnia sa a deținut funcția de secretar al Centrului permanent de gospodărie rurală.

Domnia sa a predat cunoștințe de cultură generală pentru partea umanistă și anume: citire, gramatică, istorie, anatomie, cânt, religie, îndatoririle omului. După desființarea centrului de gospodărie rurală, predă la gimnaziu unic și după aceea, la Școala elementară de 7 ani din Rucăr.

Se pensionează și trece în neființă la o vârstă înaintată. Cei doi, Toma și Filofteia Ștefănescu, au fost o familie de intelectuali, model pentru acele vremuri, și-au pus talentul și cunoștințele în slujba elevilor și a școlii. Au fost niște „**Neosteniți întru Lumină**”, pentru educarea și instruirea a zeci de generații de copii, pentru „**luminarea minților rucărenilor.**”

PROF. - DIRECTOR ION URDEA

În luna lui Gustar, la 2 august 1924, vine pe lume, în Rucărul Muscelului, un prunc muntean, copilul Ionică. Ion Urdea se naște în zodia Leu, într-o familie modestă, de oameni muncitori și gospodari, fiind primul băiat dintre cei trei copii ai familiei Urdea. Tatăl era tâmplar, iar mama casnică. Copilăria și-a petrecut-o în sânul familiei, iar la vârsta de 7 ani, în toamna anului 1931, merge la Școala primară din Rucăr, elev în clasa I. A fost un elev cuminte, silitor la învățătură, ordonat, obținând rezultate frumoase. În anul 1935 termină cursurile primare și urmează, la Oradea și la Câmpulung - Muscel, cursurile Școlii Normale, cu rezultate foarte bune obținând diploma de învățător. Efectuează serviciul militar în Armata Română și cum, în acel timp, România era angrenată în cel de-al doilea Război Mondial, participă cu elan și eroism la luptele pentru eliberarea țării. A fost ofițer de rezervă, mai târziu în retragere, fiind veteran de război.

Din data de 1 septembrie 1946, este angajat ca învățător la Școala elementară cu 7 clase din Rucăr, până în 31 decembrie 1958. Se căsătorește cu domnișoara Maria Bîrloiu, de profesie învățătoare formând un cuplu, și o familie frumoasă și respectată în comunitatea rucăreană. Pe 5 mai vine pe lume singurul copil al familiei Urdea, Cătălin, cei doi ocupându-se de instrucția și educația lui pentru viață și societate. În data de 1 ianuarie 1959, Ion Urdea este numit director al Școlii elementare cu 7 clase din Rucăr, funcție pe care o deține până la 1 ianuarie 1969. Învățătorul Ion Urdea nu s-a mulțumit doar cu această calitate, drept pentru care a urmat cursurile Universității București, Facultatea de limba și literatura română, obținând diploma și titlu de profesor în 22 septembrie 1968

Începând cu data de 1 ianuarie 1969, are calitate de profesor-director al Școlii generale Rucăr, iar din 1 noiembrie 1969, a fost numit director - coordonator al tuturor unităților școlare de pe teritoriul localității, până în 1 septembrie 1974. După această dată rămâne în calitate de profesor - director al Școlii generale nr.1 din Rucăr-Suseni, până în 1 septembrie 1980. Îi este schimbată încadrarea (în perioada 1980-1982) în profesor I la aceeași școală, iar în perioada 1982-1984, este încadrat din nou în funcția de profesor-director, funcție cu care iese la pensie (pentru limită de vârstă).

Pe perioada cât a activat în toate aceste funcții, a făcut cursuri de perfecționare, alături de celelalte cadre didactice ale școlii. Domnia sa a activat, în paralel, și ca inspector voluntar în cadrul Inspectoratului Județean Argeș, pentru școlile din zona Câmpulungului Muscel, Cetățeni și Stâlpeni. După anul 1950, și-a adus o contribuție deosebită, pe teritoriul comunei natale și, în special în satele Sățicul de Sus și Sățicul de Jos, pentru alfabetizarea celor neștiutori de carte. Având toate calitățile pe care funcțiile ocupate le implicau, timp de treizeci și opt de ani, alături de colegii săi, a depus eforturi deosebite, a dat dovadă de o mare responsabilitate în organizarea și desfășurarea procesului instructiv-educativ al elevilor și de răspândire a culturii în masele sătești, primind Diploma de merit nr.38, acordată de Ministrul Învățământului colectivului școlilor rucărene, precum și alte distincții și titluri, confirmând crezul lui din totdeauna în nobila profesie a dascăilor. A profesat timp de treizeci și opt de ani, din care douăzeci și patru de ani în funcția de director, a fost foarte ferm, dar fermitatea lui se împletea cu bunătate și înțelegere, a dat mereu dovadă de onestitate și a fost mereu un om al dreptății.

Ion Urdea a introdus ordinea și disciplina în școală, în rândul elevilor, urmărea și nu lăsa nimic să se desfășoare la voia întâmplării, supraveghea zi de zi frecvența, comportarea, pregătirea elevilor, ținea legătura cu părinții și diriginții pentru bunul mers a școlii. Într-o perioadă destul de grea, când „partidul unic” se amesteca în mod brutal în

învățământ impunând teze, directive și politici aberante, domnia sa a căutat mijloace și soluții pentru a diminua, cât era posibil, acest amestec, fiind de multe ori admonestat și criticat, având probleme la nivel de județ, cu „**tovarășul prim-secretar, de tristă amintire, Zamfir**”.

A fost un adevărat dascăl de școală rurală, un mare și adevărat OM, dedicându-se trup și suflet crezului cu care a pornit în profesie, școlii rucărene, instruirii și educării elevilor pentru viitoarea lor profesie, pentru viață și societate. Domnia sa a fost nevoit să trăiască și să profeseze într-un climat sumbru, context neprielnic, dar curajul și abilitățile sale l-au propulsat în fruntea dascălilor pe care i-a condus, eforturile sale au adus pâlări de nădejdi pentru renașterea spirituală, socială și morală, pentru alungarea uniformității în gândire, în simțire și în acțiuni, fiind obligat, cum am mai spus, să profeseze sub conducerea tiranică a „**partidului-stat**”, **care practica politica de îndoctrinare și spălare a creierelor**. Menționăm contribuțiile deosebite din activitatea sa profesională, și anume: a luptat pentru stabilitatea corpului profesoral (învățători, educatori, profesori), încadrarea de personal (dascăli) foarte bine pregătiți profesional (absolvenți de facultate), perfecționarea periodică a cadrelor didactice, pe linie profesională, organizarea unui învățământ de o calitate superioară, menținerea unei legături susținute între școală familie, în interesul elevilor, îndrumarea și selectarea elevilor talentați și dotați pentru diferite licee, de profile diferite, continuarea tradițiilor și preocupărilor unor mari dascăli rucăreni (Nae A. Ghica, Gheorghe Pârnuță, Ion Ștefănescu, Daniil Rădescu, Lucreția Dulamă, Aurel Băjan și alții).

A fost un pasionat culegător de folclor popular din zona mușceleană, s-a impus în mod activ în viața cultural-sportivă și social - spirituală a școlii și a comunei (formația corală, echipa de teatru, brigăzi artistice). Între anii 1967-1970, a avut loc reparația capitală a școlii, în valoare de 801.000 lei (construirea a trei săli de clasă noi, înlocuirea grinzilor și a tavanelor din lemn cu unele de beton armat, parchetarea cu stejar, înlocuirea instalației electrice, introducerea apei curente, reabilitarea grupurilor social-sanitare, canalizare proprie, modernizarea sălii de sport). Școala a fost dotată cu mobilier didactic nou, cu zece sobe de teracotă, cu material didactic. A avut o continuă preocupare pentru aprovizionarea cu combustibili solizi și cu material pentru întreținere, curățenie, pentru buna funcționare a școlii. Tot acum s-a făcut dotarea laboratoarelor de științe fizico-chimice, de geografie, de biologie-agricultură, a atelierului-școală etc. De asemenea, s-a avut în vedere organizarea și dotarea bibliotecii școlii cu mobilier, cărți, hărți și altele, s-au construit magazii și anexe.

Mai putem menționa că, în perioada anilor 1961-1965, în cadrul Școlii generale a funcționat, sau mai bine zis, a avut loc transformarea în școală medie (liceu), condusă fiind cu competență și profesionalism de domnul Ion Urdea. Începând cu anul școlar 1965, are loc despărțirea de Școala generală, și liceul se mută într-o clădire nouă și modernă și este necesar să menționez faptul că domnia sa a avut un rol crucial ca inițiator al construirii acestui edificiu, preocupându-se permanent de acest mare proiect și de punerea în funcțiune a acestei mari și importante investiții.

Pentru că așa erau vremurile atunci, nu puteai nici comenta, și, mai ales, nu puteai refuza când erai obligat să accepți o funcție, de mai mare sau mai mică importanță, pe linie de Stat, politică sau obștească (pentru că, în caz contrar, erai dat afară ca o măsea stricată), profesorul Ion Urdea a primit să fie ales de cetățeni ca deputat în Consiliul Popular Comunal, de mai multe ori, și, ca director al școlii, trebuia să facă parte din Comitetul Executiv al Primăriei Rucăr, ca simplu membru. De asemenea, era membru în Biroul Comitetului de Partid Rucăr, dar în toate aceste funcții, a susținut cu curaj și fermitate interesele dascălilor, ale școlii și ale comunității rucărene. În toate acțiunile sale a primit un sprijin deosebit de la primarul Rucărului, Gheorghe Miloș, dar inima și sufletul școlii rucărene a fost Ion Urdea.

Datorită activității sale meritorii, i-au fost acordate: Medalia „**Eliberarea de sub fascism**”, în 1955, Titlul „**Învățător Fruntaș**”, în anul 1958, Medalia „**a 50-a aniversare a P.C.R**”, în 1971, Medalia „**30 de ani de la eliberarea României de sub dominația fascistă**”, în 1974, „**Gradația de merit**”, în 1974, Brevet - Medalie „**Crucea Comemorativă**”, în 1977, Diploma de „**Cetățean de Onoare**” al comunei Rucăr. Semnatarul acestor rânduri este mândru de personalitatea domniei sale, căci l-am stimat și l-am respectat, nu pentru faptul că mi-a fost director, între anii 1956-1962, eu fiind elev atunci la școala pe care o conducea, ci pentru toate înfăptuirile sale. Nu o să pot uita niciodată gestul său extraordinar de OM, DASCĂL, DIRECTOR, atunci când, în anul 1956, un grup de șase tineri (Cornel Stoian, Dorel Davidescu, Ion Colesică, Nicolae Rusei, Puiu Dumitrașcu, Ion Bălan) au fost primiți de domnia sa la școală, în clasa a V-a B, noi fiind mai mari cu cinci ani față de ceilalți colegi. Domnul Nicolae Rusei, vecin, veteran de război, fruntaș și gospodar al comunei, a fost acela care a mers la Primăria și Școala din Rucăr și ne-a înscris în clasa a V-a la Școala din Suseni.

Dar, din nefericire, a venit ziua fatidică de 16 august 2009 (luna în care a venit pe lume, coincidentă?) și moartea nu iartă, l-a smuls brutal din familie și comunitate, domnia sa plecând la cele sfinte, în universul stelar să se întâlnească, acolo sus, printre îngeri, cu cei ce i-au fost dragi. A rămas același suflet curat și nobil, așa cum a fost toată viața, și așa a și plecat dintre noi. „**A fost neostenit transmitător de licărire de Lumină în bezna suferințelor**”. Afirm cu toată responsabilitatea că Ion Urdea a fost o mare personalitate locală, musceleană și argeșeană și așa va rămâne în mintea noastră în veci, a fost un alergător de cursă lungă și un „**Neostenit în slujba învățământului românesc**”.

Sursa de documentare – preluare 9-12, parțial:

1. Monografia sociologică – 1972, profesor universitar doctor Gheorghe Pârnuță
2. Monografia Școlii Gimnaziale „Nae A. Ghica” – Rucăr – Muscel, județul Argeș – 2013

Autori: profesor – universitar doctor Gheorghe Pârnuță și profesor – scriitor Gheorgh Nicolae - Podișor

Absolvenții clasei a VII-B de la Școala „Nae A. Ghica” Rucăr-Muscel și o parte din profesori - 1962

CAPITOLUL III

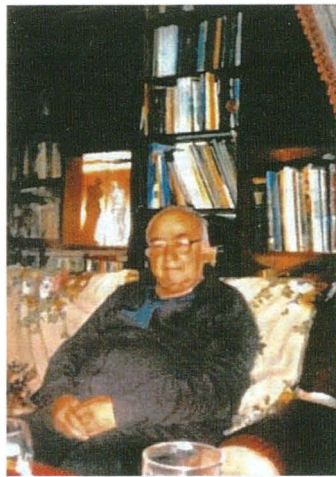
PROFILURI DE ÎNVINGĂTORI – MUSCELENI

Autor: EC. CORNEL STOIAN, RUCĂR - MUȘCEL

1. INGINER – SCRIITOR, CONSTANTIN - AGRICOLA MIU, GODENI-MUSCEL

PUBLICAT ÎN: PIATRA CRAIULUI NR. 2-3 / 2016

Constantin - Agricola Miu s-a născut în data de 8 iulie 1946 la București, într-o familie de intelectuali. Tatăl său era cadru universitar la Institutul Agronomic București unde preda Floricultura și Arhitectura Peisageră. La botez, copilul a avut doi nași și a primit două pronume. La cel de al doilea, la Agricola, tatăl său a renunțat în perioada prigoanei politice din anii '50. Din același motiv, în anul 1950 familia Miu se mută din București în orașul Curtea de Argeș, unde Constantin urmează școala primară și apoi Liceul „**Vlaicu Vodă**” pe care îl termină în anul 1964, ca șef de promoție. În liceu se remarcă la Olimpiadele de matematică și fizică cât și la „**Gazeta de matematică și fizică**”, unde deține un loc fruntaș la rubrica celor care rezolvă problemele lansate de revistă. În același timp, obține bune rezultate și în activitatea sportivă, cucerind mai multe diplome și medalii la concursurile de atletism de la nivelul regiunii Pitești. Fiind un împătimit cititor de literatură, participă de mai multe ori ca reprezentant al Raionului Curtea de Argeș, la faza regională a concursului „**Iubiți Cartea**”.

Urmează **Facultatea de Energetică de la Institutul Politehnic din București**, lucrarea de diplomă tratând o centrală nucleară de 600 Mw.

În anul 1969 obține repartiție guvernamentală la Combinatul Petrochimic Pitești ca inginer stagiar. Trece apoi din treaptă în treaptă ca șef de instalație, șef secție coordonator și avansează până la postul de Director Energetic, funcție pe care o deține timp de 18 ani. Scrie mai multe articole în revistele de specialitate. În anul 1972 finalizează cursurile post universitare în domeniul energiei electrice la Institutul Politehnic din Cluj Napoca. Obține mai multe brevete de invenții și inovații. Participă la puneri în funcțiune a unor instalații energetice la Combinatele Petrochimice de la: Pitești, Midia și Teleajen cât, și la Fabrica de Zahăr de la Timișoara.

În anul 1990 câștigă o bursă a Statului Francez la firma Schell de Berre de lângă Marsilia, la un mare Complex Petrochimic, pentru o perioadă de trei luni. Face apoi mai multe specializări în Energetica Petrochimică în Germania (Rheinmuster), Olanda (Terneuzen), Italia (Fombio-Piacenza), Austria (Schwechat), Spania (REPSOL-Taragona, Barcelona), Franța (Paris, Chauny, Avignon, Lavera, Berre l-Etang) cu practică și cooperare cu mari firme occidentale din domeniu. În anul 1999 participă în delegația României la Bruxelles la negocierile de preaderare la UE, la Capitolul Energie, (în luna februarie pentru energie electrică iar în luna mai pentru gaze naturale) din partea consumatorilor industriali de energie. Din anul 1994 este Președintele Asociației Naționale a Consumatorilor de Energie din România – ANCER, iar din anul 1995 devine membru al Comitetului de Bord al IFIEC, asociația mondială a consumatorilor de energie, cu sediul la Geneva. Din însărcinarea Bordului IFIEC, în anul 1998 se deplasează în Republica Moldova, la Chișinău, unde organizează asociația consumatorilor de energie din această țară. În anul 1992 a fost ales consilier local al Municipiului Pitești. A fost membru în mai multe consilii de administrație și în organizații ecologice. Membru în Consiliile Consultative

ale autorităților de reglementare în domeniul energiei electrice și gazelor naturale. A absolvit Școala de Ofițeri în Rezervă Alexandru Ioan Cuza din Bacău, arma tancuri. Este ofițer în rezervă cu gradul de locotenent. Este căsătorit și are o fată care este medic stomatolog.

Se pensionează în anul 1999, dar rămâne activ la ANCER.

În anul 2008 debutează în lumea scriitorilor, a cărților, o lume fascinantă a literaturii române, pe care a început să o iubească atât de mult, încât nu se mai poate opri. În acest an se lansează pe tărâmul epigramei, catrenului și a umorului și vede lumina tiparului prima sa carte „**Din joacă!**” și în anul 2009 apare a doua carte „**Din joacă în joacă!**”. După primele două cărți apărute, merge mai departe și nu se lasă până nu completează trilogia de epigrame și catrene și în anul 2014 apare a treia carte „**Joaca strică cojoaca!**” Tot în anul 2009 se lansează în lumea celor mici, a poeziei pentru copii, ieșind de sub tipar cartea de poezii pentru copii „**Lușa și prietenii ei**”. În anul 2010 apare cartea de călătorii „**Provincial în Provence**”, carte care până la apariție a sat la dospit 19 ani în biblioteca personală din Pitești.

În anul 2010 apare pe piața cărții opera de referință, o carte document, eroul principal este tatăl autorului, al doilea jurnal în proză, romanul: „**Tatăl meu-în memoriam.**” Se dedică în întregime scrisului și în anii 2011- 2012 trudește din greu la masa scrisului, lucrând fără să ostenească la un roman în două volume, aducând în atenția publicului cititor cartea „**Amintirile unui comisar de poliție**”, din Curtea de Argeș-despre viața, activitatea și suferințele prin care a trecut acesta.

Vine și timpul când trebuie să se gândească foarte serios și la localitatea de adopție – GODENI din țara muscelilor, unde este „**măritat**” după soție, scriind o cartemonografie a Godeniului Muscelian apărută în anul 2013 cu titlul: „**CASA DE ACASĂ-GODENII DE MUSCEL**” care s-a bucurat de un succes deosebit.

Fiind îndrăgostit și un împătimit al călătoriilor în aproape toate statele europene, în anul 2014 vede lumina tiparului un nou jurnal de călătorii, cartea „**Provincial în Europa**”. Autorul descrie peregrinările sale în 11 state europene, anii 1990-1999. Citind cartea, te face să visezi și te îmbie să le vizitezi. La începutul anului 2015 lansează volumul antologic de epigrame muscelene „**Licurici de lună plină**”, care devine a zecea carte a scriitorului muscelian. Anul 2015 este un an prolific pentru că mai apar cărțile: „**Un provincial roumain en Provence**”, (în limba franceză) și cartea de povestiri adevărate, „**Oameni obișnuiți**”. În total au apărut 13 cărți semnate cu numele Constantin Agrícola Miu.

Scriitorul mai are gata de tipar următoarele titluri de cărți care vor apărea începând cu anul 2016 în funcție de mijloacele sale financiare:

- 1-Viața alege învingătorul
- 2-Poezii întârziate.
- 3-Poezii pentru copii, volumul doi.

Lucrează la cărțile:

4. Alexandru Ciura și Marea Unire,
5. Copii de pe bulevardul cu tei,
6. La capăt de drum,
7. Historia istoriilor ciudate,
8. Provincial în țara mea.

Proiectul scriitorului prevede un total de 20 de apariții editoriale. Colaborează la mai multe reviste literare, istorice dar și la revistele energetice unde s-a consacrat. În publicistică semnează cu numele Constantin - Agrícola Miu.

În luna aprilie 2013 este ales **Vicepreședinte al Clubului Epigramiștilor și Umoriștilor Musceleni** – care are 24 de membri fondatori și unde a desfășurat o activitate susținută. Concepe și lansează primul număr al revistei de profil, epigrame, catrene și ji

umor, „ACIDava” unde este **Redactor Șef**. Primul număr apare în trimestrul IV - 2013 și până acum au apărut 8 numere, în luna decembrie este gata de apariție și numărul 9. Din 31 martie 2015 scriitorul Constantin - Agricola Miu devine **PREȘEDINTELE** acestui club, la propunerea lui Stoian Cornel, meritând din plin această funcție executivă, dar și de mare onoare.

Mai face parte și din colectivul redacțional al revistei muscelene „**C ARTE de la Curtea Veche**” din Câmpulung - Muscel, cât și la activitățile desfășurate de cenaclul „**Moș Andrei**” și la fundația „**ECOKIND**” unde își aduce un aport substanțial.

Încă din anul 2012 scrie articole în revista „**Piatra Craiului**” din Rucăr, fiind colaborator al revistei și membru de onoare al cenaclului „**Mihail Lungianu**” din Rucăr-Muscel dar și la Revista de Istorie – „**Mușcelul**”, al cărui membru de onoare este.

Constantin Agricola Miu este un personaj nelipsit de la toate manifestările cultural-spirituale: lansări de carte, reviste, expoziții de pictură, evenimente literar - artistice, datini, tradiții și obiceiuri, care s-au ținut la: Rucăr, Câmpulung-Mușcel, Valea Româneștilor, Apa Sărată, Godeni, Curtea de Argeș, Pitești, Râmnicu Vâlcea, Târgoviște, București. În lunga sa carieră a publicat multe articole de specialitate în revistele de profil energetic. A făcut parte din colectivul de redactare a Enciclopediei județelor Argeș și Muscel și a activat la Galeria „Arta” din C-lung.

Proiectul scriitorului și inginerului pensionar Constantin - Agricola Miu, cuprinde editarea a douăzeci titluri de carte. Adică o viață dedicată energiei și scrisului, după 30 de ani de petrochimie.

Cele 13 titluri de carte editate până acum reprezintă sinteza unei vieți tumultuoase și prodigioase pentru țară și societate .

Ar fi multe de spus despre inginerul și specialistul în energetică, despre scriitorul și omul de cultură, despre familistul (soț, tată și bunic), dar mai ales despre Omul Miu, fiind un „**Neostenit întru Lumină**” și un prieten al culturii muscelene și nu numai.

P.S.:

De la data apariției revistei nr. 2-3 / 2016 au mai apărut cărțile:

1. *Epigrame în praf de rimă – antologie, 2016*
2. *Aventurile pisicuței Miți – poezii pentru copii / 2016*
3. *Poezii / 2016*
4. *Tatăl meu – ed. a II-a, 2016, in memoriam*
5. *Copiii de pe bulevardul cu tei / 2017*
6. *Alexandru Ciura și Marea Unire / 2018*
7. *Viața alege învingătorul / 2019*

*De la stânga la dreapta:
Elena Minciună – Dragoslavele
Maria Tucă – Podu Dâmboviței*

2.FOST PREȘEDINTE DE COOPERAȚIE, ION M. DULAMĂ, RUCĂR – MUSCEL

PUBLICAT ÎN:

NEOSTENIȚI ÎNTRU LUMINĂ – VOL. III / 2014

PIATRA CRAIULUI NR. 2-3 / 2016

PIETRELE DOAMNEI NR. 5 / 2017

Într-o zi frumoasă de toamnă, a venit pe lume, în zodia Fecioarei, în familia Ecaterina și Moise Dulamă, singurul băiat din cei patru copii ai lor. Ion M. Dulamă s-a născut în data de 17 septembrie 1931, în perioada dintre cele două războaie mondiale, în frumoasa comună de munte Rucăr, din Muscel, fiind singurul sprijin al familiei sale, o familie modestă, de buni gospodari, de oameni muncitori. A avut o copilărie frumoasă, alături de cele trei surori, părinții s-au ocupat de ei înconjurându-i cu dragoste, și i-au crescut în credință și dreptate, în cinste și omenie. Anii trec, cei șapte ani în sânul familiei, au trecut și vine anul 1938, când micul Ion intră în clasa I, la Școala din Rucăr, unde termină cele șapte clase primare. A fost un elev silitor și ascultător, obținând rezultate foarte bune în activitatea școlară și extrașcolară, terminând școala în vara lui 1945. Fiind o familie de condiție modestă și neavând posibilități materiale și financiare, ai lui nu-l dau mai departe la școală. La vârsta de paisprezece ani, o vârstă destul de fragedă, se angajează la Societatea „**Frăția**” din Rucăr și, în perioada 1946 – 1948, face meseria de ajutor de gaterist. Vine anul 1948, anul marii naționalizări și se transferă la Exploatarea forestieră din Muntele Măra, confruntându-se cu munci grele pentru cei șaisprezece ani ai lui, și lucrează aici până în anul 1950. Pentru tânărul rucărean vine vremea armatei, în anul 1951 este încorporat la Arad unde execută perioada de instrucție, obținând rezultate bune în pregătirea militară și alte activități. Este transferat la Sănnicolaul Mare, în zona Timișoarei, la Regimentul 4 Grăniceri. A făcut trei ani de armată în zona de graniță, obținând rezultate bune și s-a liberat în anul 1954, cu gradul de sergent. După satisfacerea stagiului militar, se angajează la întreprinderea Forestieră Rucăr, pentru un an, în meseria de muncitor forestier. Dar vine și o perioadă mai senină în viața sa, cu mari satisfacții și împliniri, care îl va marca o lungă perioadă de timp, și anume, este propus ca **Președinte la Cooperativa de Consum Rucăr**, începând cu anul 1955. Lucrează aici până la pensionarea sa, în anul 1992, cu o întrerupere de un an de zile. Este primit în P.C.R., deoarece pe vremea aceea, conducerea comunistă nu pune pe nimeni într-o funcție de răspundere fără să fie membru de partid. Se căsătorește cu domnișoara Domnica Bălan, în anul 1957, și din această căsătorie au rezultat doi copii, o fată și un băiat, pe care i-au crescut și educat în spiritul omeniei, al cinstei și al dreptății, copiii cu care atât familia, cât și societatea se pot mândri. Este vorba de Ing. Ionel Dulamă, care a ocupat funcții importante în comunitatea rucăreană (viceprimar, secretar și, din anul 2008 primar al Rucărului), și Maria Mogoș, educatoare în Dragoslavele, amândoi făcând cinste comunei natale și părinților, cărora le-au dăruit trei nepoței. Funcția de președinte a fost o mare promovare pentru Ion Dulamă care, încă de la vârsta de douăzeci și patru de ani s-a implicat cu toată forța și priceperea în actul de conducere administrativă și socială a Cooperativei de Consum Rucăr. Încă de la preluarea acestei funcții de mare răspundere, fiind acum „**omul numărul doi al Rucărului**”, după primar, s-a confruntat cu mari greutăți și lipsuri, dar voința, puterea de muncă, profesionalismul și tinerețea l-au ajutat să le

depășească cu brio, fiind cotel drept cel mai bun președinte al Cooperăției pe județ, și, **”văzut foarte bine”** la București. A fost un alergător de cursă lungă, un neostenit în satisfacerea nevoilor comunității cu mărfuri alimentare și industriale, precum și în domeniul prestărilor de servicii, contribuind la ridicarea nivelului de trai al rucărenilor.

A alergat de dimineața până seara, pe la organele de Partid și de Stat, după fonduri financiare, pentru a putea duce la îndeplinire proiectelor sale, pentru o mai bună aprovizionare cu mărfuri, în acele condiții grele și neprielnice. S-a confruntat cu **„politica criminală a partidului”**, care a raționalizat și a pus tichete tuturor produselor alimentare de bază, dar prin relațiile sale și prin oameni de bine, a reușit mereu să aprovizioneze comunitatea rucăreană și astfel să reducă din suferințele populației. Prin mijloacele sale specifice, a ajutat și sprijinit pe toți cei care i-au trecut pragul unității pe care o conducea, în tot timpul mandatului său a făcut mult bine, toată viața lui a știut doar să dăruiască, fără a aștepta nimic în schimb.

Salariații Cooperativei s-au confruntat cu greutatea insuportabile, dar nu numai ei, căci datorită **„politicii înțelepte”** a partidului în problema achizițiilor de produse agro-alimentare și contractărilor de animale din gospodăriile populației, toți aveau de suferit. Planul de achiziții și contractări venea **„de sus”**, era o politică aberantă decisă de partid, nu putea fi comentat, ci trebuia dus la îndeplinire, dar președintele de la Cooperativa de Consum Rucăr căuta mereu soluții și metode pentru a se descurca. În perioada cât a fost la conducere, a avut ca țel diversificarea rețelei comerciale și înființarea altor sectoare de activitate pentru satisfacerea cerințelor comunității, și anume construcția de noi magazine pentru comerț, cum ar fi un magazin universal în centrul comunei, în anul 1959, cu șapte raioane, un han turistic, cu restaurant și hotel, în anul 1969, un magazin comercial în partea de nord a comunei, în anul 1970, un complex comercial și de prestări servicii, cu cincisprezece secții, în 1975, stâne cooperatiste, pentru bovine și ovine, în munții ce aparțineau Cooperativei, magazine la toate exploatările forestiere de pe Dâmbovița. De asemenea, a inițiat amenajarea și reabilitarea tuturor magazinelor din satul Sătic și din toate cartierele Rucărului, precum și a brutăriei, iar în anul 1970, construirea sediului Cooperativei de consum, în centrul localității.

Dacă la început, activitatea în Cooperativă se rezuma la aprovizionarea populației cu mărfuri alimentare și industriale, mai târziu s-a diversificat, înființându-se noi sectoare, și anume: producție industrială și neindustrială, prestări servicii pentru populație, zootehnie, achiziții și contracte. Toate aceste obiective s-au realizat prin munca și truda salariaților, conduși, cu competență și profesionalism de Ion Dulamă. În toate sectoarele de activitate ale unității, au lucrat aproximativ 150 de salariați, foarte mulți tineri, mare parte dintre ei fiind școlarizați în școli profesionale, alții la locul de muncă sau prin cursuri de scurtă durată, iar președintele s-a ocupat și a avut mereu în vedere ridicarea nivelului profesional. A fost cel mai longeviv președinte, timp de treizeci și șase de ani (cu o întrerupere de un an), a fost omul care nu s-a înfruptat din avutul obștesc, nu și-a construit vilă, nu a avut mașină, nu a dispus de baie proprie, mergea la Baia comunală, nu a avut bani în conturi, nu s-a ținut de distracții și nu a trăit în lux, pentru că a fost un om onest, curat, cinstit și corect, cu frică de Dumnezeu și cu respect pentru comunitate.

Cu toate acestea, au fost așa-zisi **„oameni de bine”**, care au mâncat o pâine mult mai albă decât el, dar care, din invidie și din răutate, l-au reclamat tot timpul, și din acest motiv, a fost urmărit doi ani de Miliția și de Securitatea din Câmpulung - Muscel, care au pus pe urmele domniei sale doi agenți sub acoperire. A intrat în vizorul prim-secretarului județului Argeș, sub motivul că în acel an nu se făcuse planul de contracte la porcine, și asta pentru că era un plan aberant de mare, peste posibilitățile salariaților unității. Într-o ședință a organizației de partid comunale, **„prim-secretarul Zamfir, acest satrap al Argeșului”**, a suspendat ședința și i-a ordonat lui Ion Radu, președintele Cooperăției județene, să-l demită imediat pe Ion Dulamă. Timp de un an de zile, a fost forțat să lucreze

La depozitele de mărfuri din Câmpulung, fiind dat afară nu numai din funcție, ci și din unitatea pe care o condusesse, și „deportat” la Câmpulung, unde și-a făcut la fel de bine meseria. În acest timp, destul de scurt, s-au perindat **cinci președinți (Gheorghe Rebedeu, Nicolae Țigău, Gheorghe Cosma – Simion, Gheorghe Tudor și Constantin Manea - președinte pentru o noapte**, deoarece la primele ore ale dimineții s-a reîntors la vechiul loc de muncă la Uzina Aro, fiind sfătuit de oameni care i-au vrut binele) la Cooperativa din Rucăr, dar apoi tot cel care l-a dat afară, l-a repus pe Ion Dulamă în funcție, de unde a ieșit la pensie, în 1992. De menționat că, în perioada 1973 – 1978, Cooperativele de Consum Dragoslavele, Dâmbovicioara, Stoenеști, Cetățeni, alături de cea din Rucăr, au fuzionat sub denumirea Cooperativa Zonală Rucăr, având un personal de peste trei sute de salariați, condusă fiind de domnul Ion Dulamă cu rezultate foarte bune. Pe vremea aceea era obligatoriu ca toți șefii de unități și instituții să facă parte din organele administrative și politice ale comunei și domnia sa nu avea cum să se sustragă; toată lumea trebuia să răspundă la „comenzile partidului”. Deci, a fost vicepreședinte al biroului executiv al consiliului Primăriei și membru al biroului comitetului de partid. Semnatarul acestui material a fost, timp de aproximativ treizeci de ani, salariat al Cooperativei de Consum Rucăr, deci fiind în preajma domniei sale, am putut să-l cunosc ca OM, și afirm că nu a făcut rău nimănui, a făcut mult bine. De aceea, susțin cu toată responsabilitatea că domnia sa a fost un neostenit în a face bine și, la vârsta de optzeci și trei de ani a rămas același OM minunat, cu care comunitatea rucăreană se mândrește.

*Părinții autorului:
Ecaterina (Tita) și Iosif (Vică) Stoian*

CAPITOLUL IV

IN MEMORIAM

COMEMORĂRI ALE UNOR MARI PERSONALITĂȚI TRECUTE DINCOLO DE VIAȚĂ AUTOR: EC. CORNEL STOIAN - RUCĂR, MUSCEL

1. PREOTUL DRAGOSLOVEAN - IOAN RĂUȚESCU LA 40 DE ANI DE LA TRECEREA SA ÎN VEȘNICIE

PUBLICAT ÎN: PIATRA CRAIULUI NR. 11-12 / 2014

8 iunie 2014 - o zi sfântă în calendarul ortodox român, și anume Pogorârea Sfântului Duh - Rusaliile, în duminica a 8 a după sfințele sărbători de Paști.

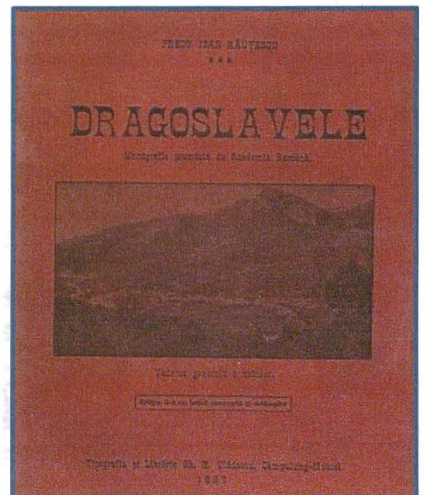
Am avut privilegiul de a participa la o manifestare spiritual-religioasă în comuna Dragoslavele, la biserica „**Înălțarea Domnului**”, alături de aproximativ 100 de persoane: enoriași, oaspeți invitați din București, Cașin-Bacău, Brașov, Câmpulung, Rucăr, Stoieniști și din alte localități.

Pe parcursul a circa 3 ore, într-o zi superbă de vară, a lunii cireșar, un sobor de preoți, în număr de 4, din Dragoslavele și Rucăr, au oficiat slujba de pomenire și comemorare a 40 de ani de la trecerea la cele veșnice a preotului paroh, Ioan Răuțescu, (1.10.1892 -19.05. 1974) care a slujit cu credință și devotament, pe enoriașii săi din parohie, vreme de 54 de ani.

Preotul a făcut studii la Seminarul "Central" din București (1905-1913), mai târziu la Facultatea de Teologie din București (1927-1931). A fost apoi preot în Dragoslavele (1914-1968), hirotonit iconom stavrofor. A întreprins cercetări de istorie locală, întemeiate pe material documentar inedit, bun cunoscător al folclorului local.

La ceremonia de pomenire și comemorare, s-a ținut serviciul religios atât la biserica în care a slujit cât și la mormântul său și la casa sa natală, din Dragoslavele-Suseni. La această manifestare au fost invitați oaspeți importanți, personalități culturale, oficialități locale, dar și din alte zone ale țării, rude ale celui comemorat, enoriași din localitățile din comuna Cașin-Bacău, o delegație condusă de primarul și vice-primarul din Câmpulung, din Brașov scriitorul Adrian Muntean, scriitorul Radu Petrescu din Stoieniști, profesor doctor în istorie Mihai Cotenescu, președintele Obștei Moșnenilor Dragosloveni - profesor Marcel Mogoș, dar mai ales fiicele sale, doamnele, Elena Răuțescu-Petroșanu și Maria Răuțescu-Bădescu, la care se adaugă cu modestie și semnatarul acestor rânduri, împreună cu soția – Angela Stoian.

De remarcat faptul că domnul Marcel Mogoș a făcut toate demersurile necesare pentru ca una din cărțile de căpetenie a lui Ioan Răuțescu, **Monografia „Dragoslavele”**, să fie reeditată în ediție anastatică, la Editura „**Arania**”- Brașov, la 77 de ani după ediția din 1937 făcând astfel un exercițiu deosebit de restituire documentară a unei cărți de excepție, premiată de

Academia Română.

La dezvelirea plăcii comemorative datată – mai 2014-așezată pe fațada casei, în prezența unui sobor de preoți, a unui numeros public, preotul – paroh Gheorghe Cârșina, a trecut în revistă întreaga activitate precum și opera vastă a celui comemorat, o personalitate excepțională care și-a dedicat întreaga viață bisericii, enoriașilor și istoriei muscelenilor.

Ca o recunoaștere a meritelor sale deosebite, a activității sale în domeniile istorie, publicistică, etnografie și folclor, traduceri etc., preotul Ioan Răuțescu a fost premiat de 3 ori de Academia Română, la secțiunea Istorie.

Iată câteva din lucrările sale mai importante:

- Colinde, București, 1919, 48 p.;
- Dragoslavele, ed.I Câmpulung - Muscel, 1923, VI + 432 p. (în colaborare cu Constantin Rădulescu - Codin), premiată de Academia Română ed. a II-a, revăzută și adăugită, Câmpulung, 1937, VIII + 553 p. (singur);
- Mănăstirea Aninoasa din jud. Muscel, Câmpulung, 1933, VIII + 258 p.;
- Monografia satului Topoloveni, Câmpulung, 1939, 239 p. (premiată de Academia Română);
- Câmpulung Muscel. Monografie istorică, Câmpulung, 1943, X + 426 p.;
- Schitul Nămăiești, în GB, an. XVI, 1957, nr. 8-9, p. 565-586,
- Bisericile din Rucăr, în GB, an.XX, 1961, nr.9-10, p. 816 - 836;
- Știri documentare privitoare la biserica din Schitu Golești (Muscel), în GB, an. XXI, 1962, nr. 9- 10, p. 864-876;
- Bisericile din Boteni-Muscel și slujitorii lor, în GB, an. XXIII, 1964, nr. 9 -11, p. 883 - 896;
- Catagrafia fostului județ Muscel, făcută în anul 1840, din porunca Mitropolitului Neofit, în G.B., an XXIV, 1965, nr. 9-10, pag. 875 – 900.

A publicat diferite broșuri cu caracter religios, articole cu caracter istoric în „Biserica Ortodoxă Română”, „Glasul Bisericii”. La această ceremonie au luat cuvântul personalități culturale, oficialități, iar evenimentul a beneficiat de atenția și mediatizarea cuvenite din partea televiziunii „Muscel TV” din Câmpulung.

A mai fost publicat parțial în:

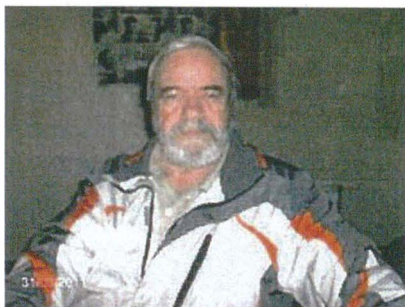
1.CURIERUL ZILEI – 23.06.2014

2.ARGESUL – 24.06.2014

3.JURNAL DE ARGES – 25.06.2014

2. GHICĂ ȘERB vs. GHEORGHE NICOLAE – PODIȘOR

Motto: A mai căzut o stea de pe firamentul Rucărului

13.10.2013 - o zi sfântă de Duminică, o zi frumoasă de toamnă dar o zi obișnuită pentru poetul, prozatorul și publicistul Gheorghe Nicolae - Podișor. O zi neagră pentru familie, dascălii rucăreni, foști elevi, prieteni, pentru toți aceia care l-au cunoscut și apreciat de-a lungul vieții.

Moartea sinistră și hâdă l-a răpus la vârsta de 68 de ani fără vrerea sa, luându-l brutal de la masa sa de scris fără să țină cont de proiectele pe care le avea în lucru.

Moartea sa a fost fulgerătoare, n-a mai avut răgazul să strige ajutor soției sau nepoților. Crudă soartă, urât destin a avut acest om când mai avea de spus atâtea lucruri frumoase, era în plinătatea forțelor creatoare, a capacităților sale, dar într-o clipă i-au fost frânte apripile. Subsemnatul acestor rânduri dureroase a fost un adevărat și devotat prieten și camarad împărtășindu-ne proiectele și gândurile cu ocazia deselor mele vizite și convorbiri telefonice.

Ultima dată când l-am întâlnit, stătea ca de obicei în biblioteca sa, înconjurat de cărți, ocazie cu care am avut o lungă convorbire de o oră.

L-am găsit navigând pe internet iar discuția s-a axat pe viitoarea monografie a „**Obștii Moșnenilor Rucăreni și Dâmbovicioreni**” pe care urma să o scrie. Am avut cu el o ultimă convorbire telefonică pe 12.10.2013 seara, înainte de deces, fiind ultimul om cu care a mai apucat să discute.

Întreaga sa activitate literară, a produs un impact major în rândul confrăților săi, a oamenilor de cultură din Muscel și nu numai. Întreaga lume scriitoricească și culturală a suferit o grea pierdere, fiind mai săracă.

El și-a pus condeiul său măiastru, capacitatea și cunoștințele sale în slujba publicului cititor, ieșindu-i de sub tipar peste 10 cărți, ultima fiind **Monografia Școlii Gimnaziale „Nae A. Ghica” din Rucăr** ediția a II-a scoasă la Amurg sentimental - București. Cărțile sale au trecut granițele Rucărului primind elogii, premii și mențiuni. A fost redactor șef adjunct la revista „**Piatra Craiului**” membru fondator al **Cenaclului „Mihail Lungianu” – Rucăr**, Muscel, redactor la revistele „**Amurg Sentimental**” București și „**C ARTE de la Curtea Veche**” Câmpulung –Muscel.

Toți cei care l-au cunoscut rămân cu amintiri frumoase despre el și activitatea sa, dar mai ales de regrete că ne-a părăsit prea devreme.

3.CUVÂNT - COMEMORARE ÎN CENACLUL „MIHAIL LUNGIANU” RUCĂR – MUSCEL

- a. PROF.- SRIITOR, GHEORGHE NICOLAE – PODIȘOR
- b. ARHITECT - SRIITOR, ION MUȚIU
- c. SRIITOR, ION – PUIU STOICESCU

PUBLICAT ÎN: PIATRA CRAIULUI NR. 2-3 / 2016

Nea Cornel Stoian, secretarul Cenaclului „Mihail Lungianu” a ținut și el să adauge câteva cuvinte: „*Eu nu sunt un om de cultură, dar sunt un iubitor de cultură, un pasionat de cultură. Cu ceva timp înainte să moară, domnul arhitect Muțiu m-a chemat la el și mi-a dat un vraf de reviste, și de alte materiale și mi-a spus: „Cornele, să faci o antologie a revistei și a cenaclului.” Să vedem, i-am răspuns, nu promit dar o să fac tot posibilul. Din motive obiective nu am putut să onorez proiectul, dar m-am ocupat de un alt proiect și anume să scriu și să public antologia de față și consider că în mare parte o să se regăsească și ceea ce mi-a solicitat domnul Ion Muțiu cu puțin timp înainte de a ne părăsi pentru totdeauna. Despre Ioan Puiu Stoicescu, ce să spun..vecinul și prietenul meu, care întotdeauna când venea la Rucăr, mă lua în brațe și mă strângea, și mi –a promis că va veni la mine, dar n-a mai ajuns, a plecat dintre noi.*

Despre prietenul Podișor ce să spun, am fost prieten din copilărie. Am mai avut și dispute, le-am trecut, un an nu am vorbit, am colaborat totuși pe diferite planuri, pe planul cărții, pe plan de interviuri, pe planul revistei, pe planul cenaclului. Ce pot să spun despre profesorul Podișor și de scriitorul Ioan Puiu Stoicescu, ei fiind publiciști, esești, epigramiști, prozatori, poeți și tot ce vrei, au scris 10-15 cărți fiecare.

În final am spus că ne vom aminti mereu despre fiecare, și să facem în așa fel încât să sporim cenaclul, și ca un omagiu adus celor 3 mari dispăruți, primii doi au fost membrii de onoare ai cenaclului, iar profesorul Podișor membru fondator.

4. DISCURS LA ÎNMORMÂNTAREA COLONELULUI ÎN REZERVĂ GHEORGHE (GOGU) RĂDESCU

PUBLICAT ÎN: PIATRA CRAIULUI NR. 4-5 / 2016-2017

8 martie 2016, Cimitirul Militar Pitești

Înainte de a ține spiciul propus la catafalcul celui dispărut aș dori să spun:

Ce zi, 8 Martie 2016- ziua femeii pe planeta Pământ (sexul slab , gingaș și frumos) în loc ca d-ul colonel Gogu Rădescu să fie în viață și să ofere flori soției, ficei, nepoatelor și celor dragi, noi: femei și bărbați am venit să-i aducem multe coroane și flori.

Indurerată familie, cernită adunare

În prag de primăvară, în luna lui Mărțișor s-a stins din viață, la o vîrstă venerabilă ruda, prietenul și colegul nostru drag Gogu Rădescu – colonel în rezervă în armata română. După o grea suferință, o boală năpraznică la răpus, părăsindu-ne omul născut pe plaiurile muscelene din nordul Muscelului.

S-a născut în frumoasa și pitoreasca comună Rucăr, sat de oameni harnici și frumoși, așezat la poalele munților Piatra Craiului, Căpitanului și lezer –Păpușa și la izvoarele râurilor Dâmbovița și Răușor care brăzdează localitatea, din vremuri străvechi .

A plecat dintre noi discret, așa cum a și venit pe această lume, a traversat această viață cu succese și insuccese timp de 86 ani. A părăsit această viață cu bune și cu rele, plecând pe alte tărâmurii necunoscute, dincolo de viață, în universul stelar să se întâlnească cu cei dragi și apropiați lui, cu prietenii rucăreni: prof. scriitor Nicolae George- Podișor, arhitect-scriitor Muțiu Ion, scriitor Stoicescu Ion-Puiu, prof. universitar dr. Pârnuță Gh., etc..

S-a născut într-o familie modestă de oameni muncitori și gospodari, a învățat de la familie omenia, respectul, cinstea și morala creștină, pe care nu le-a abandonat și a plecat cu ele în pământul din care a fost plămădit.

Nu s-a bucurat de copilărie, dar s-a bucurat de muncă și de carte și după terminarea studiilor, încă din fragetă tinerețe, a îmbrăcat haina militară, fiind un soldat, un ostaș și un ofițer credincios și conștiincios al armatei române, urcând treaptă cu treaptă în ierarhia militară.

A pornit în cariera militară de la simplu soldat și prin disciplină, instruire, muncă asiduă, competență și acumularea de cunoștințe a ajuns la gradul de colonel.

A slujit cu devotament și abnegație, cu onoare și credință armata și nația română până la pensionare și chiar după, până în clipa morții.

Toată viața sa a fost un om gospodar, muncitor, a ajutat și a făcut mult bine semenilor, cunoscuți și necunoscuți fiind apreciat de comunitățile unde a trăit și a muncit.

A fost un soț minunat, un tată devotat, un bunic și străbunic iubitor și așa va rămâne în conștiința lor.

Azi într-o zi superbă de primăvară ne părăsește un MARE OM, stabilindu-se în infinitul univers stelar, de unde ne v-a veghea pe noi cei rămași pe acest pământ plin de invidie, ură și răutăți să ne ducem viața mai departe, cu bune și cu rele.

Noi, rucărenii, am pierdut un om onest, un prieten drag, un mare sfătuitor și de onoare, lăsând un mare gol în inimile și în sufletele noastre.

A fost sufletul cenaclului „Mihail Lungianu” din Rucăr- Muscel și al revistei „Piatra Craiului” redactată de cenaclu, fiind membru de onoare al cenaclului. Colaborator și redactor al revistei noastre, un participant activ al tuturor manifestărilor cultural-artistice și spirituale organizate de noi.

După pensionare s-a implicat activ în foarte multe activități organizate de Cercul Militar Pitești și veteranii de război, alături de confracții săi militari și civili.

A colaborat cu Jurnalul de Argeș mergând pe teren pentru a lua interviuri multor veterani, în special rucăreni, însoțit de semnatarul acestor rânduri, care pregăteam în prealabil terenul, pentru interviuri, e vorba de veteranii de război și nu numai.

Pot afirma că azi am pierdut nu numai un ofițer al armatei române, dar și o mare valoare umană pe care din stimă și respect pentru domnia sa vă rog și vă solicit să nu-l uitați, să-l aveți veșnic în memoria domniilor voastre, pentru că îl merităm cu prisosință.

În numele cenacliștilor rucăreni, ai colaboratorilor revistei prin persoana mea, doresc să transmit familiei îndoliate sincere condoleanțe, să aveți tăria și puterea să treceți peste această mare și grea pierdere.

Un sincer ADIO de la cei prezenți

5. UN IUBITOR AL MUNTELUI ȘI AL PĂDURII – ING. NICOLAE OLEINIC

PUBLICAT ÎN: PIATRA CRAIULUI NR. 6-7 / 2017-2018

Într-o zi de toamnă frumoasă, ne-a părăsit plecând în lumea de dincolo, OMUL care a iubit atât de mult natura, cu toate frumusețile ei, muntele, pădurea, fauna, flora și izvoarele cristaline. La o vârstă fragedă părăsește Basarabia, pentru a continua studiile la București, după care s-a stabilit pe plaiurile mioritice muscelene, la Rucăr, comună cuprinsă între munți, precum Piatra Craiului, lezer-Păpușa și Căpitanul, sau râuri ca Dâmbovița, Râușorul și Roghina. Aici și-a făcut un rost în viață, serviciu și familie. Comunitatea rucăreană l-a adoptat cu drag aducându-și contribuția la viața economică, culturală și socială a comunei.

S-a născut într-un cătun din pădurea basarabeană, și a plecat în pământ rucărean la data de 9.10.2017, la vârsta de 95 de ani, luând cu el iubirea și dragostea de natură și de familie. A plecat din această lume așa cum a venit, lăsând totul, fără a lua nimic cu el. La plecarea pe drumul fără întoarcere, a fost condus de lume multă, care l-au apreciat și iubit, dar și de familia îndurerată. Înainte de a părăsi casa și curtea plină de arbuști și flori, i-au adus un ultim omagiu, domnul inginer silvic Jean Cotenescu, un prieten devotat și doamna ed. Geta Stelea. Cortegiul funerar se pune în mișcare, ajunge la biserică, are loc slujba de înmormântare, după care **preotul - paroh Ion - Sebastian Arsulescu**, ține un discurs amplu, oglindind viața și activitatea **inginerului silvic Nicolae Oleinic**. Înainte de a pleca spre locul de veci, **domnul diplomat Mihai Epure**, se adresează familiei și enoriașilor prezenți la catafalc, cu un cuvânt magistral, care a sensibilizat asistența cernită și îndoliată, asistență care-l va conduce pe ultimul drum, drumul fără întoarcere.

A fost membru de onoare al Cenaclului literar-artistic „**Mihail Lungianu**”, și colaborator al revistei „**Piatra Craiului**”. L-am cunoscut încă din tinerețea mea, iar mult mai târziu am fost coleg de serviciu cu domnia sa la I.F.Rucăr. A fost un om foarte competent profesional, iar în ultimii ani am colaborat la cenaclu și la revistă.

CAPITOLUL V

EVENIMENTE – MANIFESTĂRI: CULTURALE, ARTISTICE, SPIRITUALE ȘI EDUCAȚIONALE LA GODENI, RUCĂR, CÂMPULUNG, CURTEA DE ARGEȘ

AUTOR: EC. CORNEL STOIAN – RUCĂR, MUSCEL

1. PREMIERI CULTURALE LA GODENI – MUSCEL

PUBLICAT ÎN: *ACTUALITATEA MUSCELEANĂ* / 21.07.2013

Dumunică, 21 iulie 2013, cu ocazia „Zilelor Municipiului Câmpulung-Muscel”, la Godeni, au avut loc două evenimente culturale: deschiderea oficială a „Muzeului Etnografic al Satului Godeni” și lansarea cărții „Casa de acasă” a scriitorului- inginer, Constantin - Agricola Miu, fiu adoptiv al satului.

Evenimentul s-a desfășurat prin grija Primăriei Comunei Godeni, prin reprezentantul ei, primarul **Ion Pădureanu**, dar și a directorului Școlii Generale din Cotești, a **preotul paroh Iosif Viorel** și un grup de inițiativă compus din **Cristina Iosif, Marius Stancu și Cornel Stoian**.

La ora 12.30 s-a deschis oficial Muzeul Etnografic. Acest eveniment n-a început cu binecunoscuta tăiere de panglică, și asta pentru că, toți cei prezenți au dorit să se înceapă cu o rugăciune oficiată de preotul Viorel Iosif. Apoi, Marius Stancu a evocat memoria inițiatorului acestei premiere de la Godeni, Nicu Șandru, care n-a mai apucat să-și vadă visul împlinit. Au fost prezentați, de asemenea, cei care au contribuit la realizarea muzeului: Dorel Iorga, Cristina Iosif, Marius Stancu. S-a vizitat muzeul. De remarcat este faptul că a fost amenajat în localul vechi al școlii din sat, spațiu nefolosit, pe care Școala l-a cedat Culturii. Lucrările de amenajare au fost realizate pe fonduri europene, prin grija Primăriei și a Consiliului Local Godeni. Deși se află la început de drum, muzeul mic și cochet a fost apreciat de toți vizitatorii.

Apoi, la următorul eveniment în premieră la Godeni, inginer –scriitor, Constantin - Agricola Miu și-a prezentat cartea care se referă la Comuna Godeni, la oamenii ei, la muscelenii care l-au adoptat, o monografie scrisă cu emoție și sensibilitate și adresată cetățenilor de pe Bughea din aval.

Evenimentele s-au bucurat de o largă participare a localnicilor, dar și a invitaților din exterior. **De la Câmpulung** au participat: din partea Municipiului, Liviu Cioacă, director al Casei de Cultură „Tudor Mușatescu”, Ioan Crăciun, curatorul Galeriei ARTA și Director al Editurii Ars Docendi a Universității din București, Nelu Constantin, președintele Cenaclului de Arte Plastice „I.D.Negulici”, pictorița Antoaneta Cocoș, Maria Nicolae. Au mai fost prezenți: domnii Aurel - Sergiu Monea și Doru - Ioan Pavel de la Fundația pentru Copii și Tineret-ECOKIND, reporter- fotograf Jean Florea, Gheorghe Vintilă, și caricaturistul și umoristul, jurist Gheorghe Mitroiu, președinte și vicepreședinte al Clubului Epigramistilor și Umoristilor Musceleni. Lor li s-a alăturat președintele Filialei Societății de Științe Istorice din România, prof. Vintilă - Napoleon Purnichi. De la Hidroelectrică a fost prezent directorul tehnic, Ing. Aurel Jianu. **De la Rucăr** au participat: prof. Tudor Vlad și ec. Cornel Stoian, președinte, respectiv, secretar al Cenaclului „Mihail Lungianu”. Cornel Stoian a citit și mesajul scriitorului rucărean George Nicolae - Podișor, adresat cu ocazia acestui eveniment. **De la Mățău** a participat col. Ion Mârzac.

Muscelenilor li s-au alăturat și argeșenii **de la Curtea de Argeș**. S-a remarcat prezența doamnei profesor Florica Popa din conducerea Clubului Iubitorilor de Cultură din acest municipiu, care a venit cu o întreagă echipă formată din Sanda Coștilă, Maria

Beudeanu, Denisa Stoicescu, Maria Raicu și Sabin Raicu. **Piteștiul**, pentru că nu se putea altfel, a fost reprezentat de oamenii de cultură ex- petrochimisti: ing.Carmen Boborodea, distinsă cercetătoare, ing. Ana Ilie, ec. Ileana Sima, Gheorghe Ghiță, directorul de la Apele Române, ing.Ionel Ganță, precum și d-na psiholog Florentina Ganță și dl. ing.Ion Sima.

Reprezentantul Asociației „**Cultul Eroilor**” din Pitești și vicepreședinte al asociației, col. Eugen Popescu a fost cel care a condus partea a doua a manifestării, prezentând activitatea scriitorului și inginerului, Constantin - Agricola Miu.

S-au formulat o serie de propuneri care au fost receptate de către reprezentanții locali. Apoi a urmat momentul festiv al decernării „**Titlului de Excelență și Onoare a Municipiului Câmpulung**”, domnului Constantin - Agricola Miu, scriitor, poet, eseist și epigramist, personalitate a culturii muscelene.

Festivitățile culturale de la Godeni s-au încheiat cu mulțumirile adresate de primarul Ion Pădureanu tuturor participanților.

2.ALTFEL DE ȘCOALĂ LA LICEUL TEHNOLOGIC „VICTOR SLĂVESCU” DIN RUCĂR - MUSCEL

PUBLICAT ÎN: PIATRA CRAIULUI NR. 11-12 / 2014

În ziua de 10 aprilie 2014, **Fundația pentru copii „EcoKind”** din Câmpulung-Muscel și cercul de istorie „**Profesor - universitar doctor Gheorghe Pârnuță**” au organizat la Liceul „Victor Slăvescu” din Rucăr o interesantă activitate cultural - educativă. Iată câteva detalii:

ORGANIZATORI:

- **Fundația pentru copii și tineret „EcoKind”** Câmpulung - Muscel, președinte ing. Aurel - Sergiu Monea.

Cercul de istorie „Profesor - Universitar Doctor Gheorghe Pârnuță” din cadrul Liceului Tehnologic „Victor Slăvescu” din Rucăr, președinte, profesor Iuliana Țincu.

DATA DESFĂȘURĂRII: 10 Aprilie 2014, Orele 10-12

PARTICIPANȚI:

- Peste 40 de elevi din clasele a VI-a, a IX-a și a XI-a, însoțiți de doamnele profesoare: Iuliana Țincu și Oana Nicolescu.

- De la Câmpulung - Muscel:

1. ing. Aurel - Sergiu Monea- președinte fundație.

2. ing. Ioan Pavel - publicist

3. prof. Ion-Dudu Vlădău

4. prof. Lavinia-Simina Bădulescu

5. Laurenția Arnăuțoiu, nepoata fraților Petre și Toma Arnăuțoiu

- De la Godeni:

1. ing. Constantin - Agricola Miu - scriitor

2. chimist Elena Miu

3. tehnician Adrian Pătru

- De la Rucăr:

1. Cornel Stoian-secretar al Cenaclului „Mihail Lungianu” din Rucăr.

În prima parte a manifestării, care a durat o oră,doamnele Lavinia - Simina Bădulescu și Laurenția Arnăuțoiu, au făcut o incursiune în culisele luptei anticomuniste și democrat - patriotice, duse de elita românească, civilă și militară, împotriva regimului comunist, instaurat de armatele sovietice în România, după cel de-al doilea război mondial, reliefând lupta armată dusă de grupurile de partizani din munți.

S-a pus accentul pe acțiunile întreprinse de grupul de partizani, care a fost localizat, în

flancul sudic al Munților Făgăraș, la Nucșoara. Numit și „**Haiducii Muscelului**”, acesta a fost cel mai numeros și cel mai bine organizat grup din țară. A fost condus de frații, **Toma și Petre Arnăuțoiu**, la care s-a raliat și **colonelul Arsenescu**, pentru o perioadă, după care s-au despărțit. Cu mari greutăți și sacrificii, luptele duse împotriva regimului comunist și a Securității, au durat timp de 10 ani, între anii 1948 și 1958, după care, datorită trădărilor, partizanii au fost înfrânți. Mulți dintre ei, au murit în luptă, iar ceilalți au fost arestați, judecați și condamnați la moarte. O mică parte dintre ei, a supraviețuit, fiind amnistiați de regimul comunist, în anul 1964. Aceștia au beneficiat de o libertate supravegheată de organele de represiune.

Pe această temă, domnul profesor Ion - Dudu Vlădău, poet și eseist, a dat citire mai multor poezii personale, care au emoționat pe cei prezenți.

În partea a doua a acțiunii, trebuia să se desfășoare o expunere privind educația și școala la englezi. Participanții fiind prea mici, și destul de obosiți după prima expunere, lectorul, scriitor - inginer Constantin - Agricola Miu, a hotărât, ca tema aceasta să fie dezbătută cu alt prilej. De aceea, împreună cu publicistul Ioan Pavel, a desfășurat un dialog interactiv cu elevii, mari și mici, pe teme de educație a copiilor din satele muscelene.

Pe peretele clasei erau afișați o mare parte a scriitorilor români. Plecând de aici, s-a evocat personalitatea și opera **Majestății Sale Literare**, cum a fost numit de lectori, **poetul Mihail Eminescu**. S-a povestit și o întâmplare legată de poet, scrisă de Geo Bogza. S-a făcut apoi și o descriere a trenului numit „Mocănița”, care încă mai circulă pe Valea Vaserului. Cei doi lectori au reușit să anime asistența, conferențierea terminându-se într-o notă optimistă, destinsă și plină de interes pentru toți cei prezenți în sală.

În încheiere, doamna profesoară Oana Nicolescu a mulțumit oaspeților pentru expunerile prezentate, rugându-i să revină. Elevii, care păreau plictisiți și nerăbdători, la începutul expunerilor, au aplaudat cu mult entuziasm și au părăsit clasa, destinși și cu zâmbetul pe buze. Oaspeții au fost mulțumiți și au promis că vor reveni.

Acest articol a fost publicat parțial în:

ARGEȘUL – 14.06.2014

ZIARUL DE MUSCEL – 03.06.2014

3.LANSARE DUBLĂ DE REVISTĂ LA SEDIUL FUNDAȚIEI „ ECOKIND” – CÂMPULUNG, MUSCEL

PUBLICAT ÎN: PIATRA CRAIULUI NR. 11-12 / 2014

ORGANIZATORI:

- Fundația pentru copii și tineret „EcoKind” Câmpulung - Muscel, președinte ing. Aurel - Sergiu Monea.
- Clubul Epigramaștilor și Umoreștilor Musceleni-CEUM- de pe lângă Casa de Cultură „Tudor Mușatescu” Câmpulung, inginer – scriitor Constantin – Agricola Miu, președintele C.E.U.M.

EVENTIMENT: Manifestare cultural-artistică, care a cuprins 2 părți:

- Lansarea ultimelor apariții ale celor două reviste de cultură muscelene, respectiv „ CARTE..de la Curtea Veche”-nr.6 și „Acidava”-nr.2, redactate de cei doi organizatori.
- Muzică instrumentală.

DATA DESFĂȘURĂRII:

11 APRILIE 2014

PARTICIPANȚI:

- Peste 40 de persoane din Câmpulung, Rucăr, Mățâu, Godeni, iubitori de cultură, tineri, artiști instrumentiști și personalitățile:

- **De la Câmpulung Muscel:**

1. ing. Aurel - Sergiu Monea- președinte fundație.

2. ing. Ioan Pavel - publicist.

3. prof. Ion - Dudu Vlădău.

4. ing. Liviu Cioacă, directorul Casei de Cultură „Tudor Mușatescu”

5. prof. Sorin Durdun, președintele cenaclului „Moș Andrei”.

6. pictor Nelu Constantin, președintele cenaclului „I.D.Negulici”

7. Ing. – scriitor Constantin – Agricola Miu, președintele „Clubului Epigramiștilor și Umoriștilor Musceleni”- CEUM.

- **De la Rucăr:**

1. prof. Tudor Vlad, președintele cenaclului „Mihail Lungianu”.

2. Cornel Stoian-secretar al Cenaclului „Mihail Lungianu”.

3. prof. Gheorghe Avram, membru fondator al cenaclului.

- Evenimentul s-a bucurat de prezența celor două televiziuni locale: Muscel TV și Clar TV.

După prezentarea celor două noi reviste de către producătorii lor, au luat cuvântul foarte mulți participanți, care au scos în evidență, activitatea celor două reviste muscelene. S-a accentuat situația inedită din Câmpulung, în care Casa de Cultură, nu are sediu, palatul acesteia, monument de arhitectură de valoare internațională, îmbinând arhitectura neo-bizantină cu barocul târziu, fiind în reparație de peste 10 ani. S-a accentuat, că astfel, activitățile celor două reviste, au loc la domiciliile private ale domnilor Aurel - Sergiu Monea, președintele fundației „Ecokind” – Câmpulung, și Constantin - Agricola Miu, redactorul-șef al revistei „Acidava”, la Godeni.

Evenimentul s-a transformat într-un adevărat cenaclu literar, unde s-au spus poezii - compoziții proprii - precum și epigrame și catrene. Din discuțiile purtate și din dorința de promovare a culturii muscelene, s-a scos în evidență, încă odată, necesitatea existenței unui sediu, oamenii doritori de frumos, artă și de istorie literară, cerând imperios acest lucru.

„**Ostilitățile**” s-au finalizat cu un program muzical, prezentat de un grup de elevi, condus de prof. Ecaterina Țuțea, care au executat muzică instrumentală - vioară și clarinet-obținând aplauze la scenă deschisă. Programul muzical a fost încheiat de domnul ing. Ioan Pavel, care la tinerețea-maturității sale, a susținut un recital de muzică folk, pe strune de chitară.

Domnul Aurel-Sergiu Monea amfitrionul activității a mulțumit tuturor participanților, pentru că au reușit să organizeze o reuniune de excepție.

Acest articol a fost publicat parțial în:

ARGEȘUL – SĂGETĂTORUL, NR. 1002 / 25-30.01.2017

4. CONCURS NAȚIONAL - „BĂTĂLIA CĂRȚILOR” EDIȚIA A III-A 2016 – CÂMPULUNG, MUSCEL

PUBLICAT ÎN:

PIATRA CRAIULUI NR. 4-5 / 2016-2017

ACTUALITATEA MUSCELEANĂ – 24.11.2016

10 noiembrie 2016, o zi târzie de toamnă, mohorâtă cu precipitații bogate.

În această zi la Școala Gimnazială „Oprea D. Iorgulescu” din municipiul Câmpulung Muscel s-a desfășurat un eveniment cultural - educativ-instructiv de o importanță deosebită pentru dascăli și elevi.

Este vorba de **Concursul Național - „Bătălia Cărților”**, faza locală, din anul școlar 2016-2017, realizat în parteneriat, între școala gimnazială „Oprea D. Iorgulescu” și Biblioteca **Municipală „Ion Barbu” Câmpulung**, cu titlul **„Cartea, leac pentru suflet”**.

Pentru acest concurs au fost propuse spre lectură cărțile care fac parte din lectura suplimentară a elevilor de gimnaziu și liceu- categoria 11-14 ani respectiv clasele V-VIII unde s-au înscris un număr de 23 elevi.

Acest concurs a ajuns la ediția a III-a, proiectul s-a îndreptat pe însușirea de către elevii participanți, a competențelor de lectură:

- înțelegerea textelor literare;
- capacitatea și înțelegerea pentru comentarea unor fragmente literare;
- capacitatea de reflecție;
- exprimarea de opinii, argumente și interpretări proprii.

Finala concursului a constat într-o dezbatere cu tema **„Convinge-mă să citesc”**. Elevul participant și-a prezentat și susținut cu argumente cartea lui preferată și a răspuns la întrebările comisiei de evaluare.

Această comisie de evaluare a ținut cont de mai mulți factori: argumentare, exprimare, convingere și originalitate.

Elevul care va răspunde cel mai bine cu argumente solide va deveni **„Cititorul anului”**, iar cartea care s-a bucurat de aprecieri elogioase fiind votată cu cel mai mare punctaj va deveni **„Cartea anului”**.

La festivitatea de înmânare a premiilor și diplomelor au participat:

- dl. director al Școlii Gimnaziale „Oprea D. Iorgulescu”
- dl. director al Bibliotecii Municipale „Ion Barbu” Câmpulung -preot Ștefan Ștefănescu;
- dl. Cornel Stoian secretar - general al Asociației „Ruffa Arbor” Rucăr;
- doamnele profesoare îndrumătoare: **Banu Gabriela, Horobeanu Gabriela și Angela Bițan;**
- peste 50 de elevi.

Evenimentul a fost deschis de dl. preot Ștefan Ștefănescu, care a scos în evidență scopul, rolul și importanța concursului **„Bătălia cărților”**. În continuare aduce mulțumiri dl. lui Cornel Stoian, care a sprijinit acest concurs prin donarea a 46 cărți, care vor fi date ca premii.

Comisia de jurizare a analizat fișele de lectură și în urma notării dezbaterii finale au acordat premiile: **-13 premii I; 7 premii II; 3 premii III.**

La concurs au participat 40 de elevi din care 23 au fost premiați cu diplome și 2 cărți de fiecare.

Festivitatea a fost filmată de Clar TV, echipă condusă de dl. Sorin Durdun – membru U.S.R.

La finalul festivității a luat cuvântul dl. Cornel Stoian:

„Este o mare onoare pentru a fi prezent în acest lăcaș de educație și instrucție, unde își desfășoară activitatea un corp profesoral de excepție condus cu profesionalism de conducerea școlii.

Sunt mândru de invitația făcută de dl. preot Ștefan Ștefănescu, directorul bibliotecii la un eveniment de excepție „Bătălia cărților” ediția a III-a găzduit de prestigioasa școală „Oprea D. Iorgulescu”.

La 9 mai 2016 s-au împlinit 347 de ani de la atestarea documentară a celei mai vechi școli domnești în limba română din Țara Românească și 87 de ani de la construirea acestei clădiri de filantropul câmpulungean Oprea D. Iorgulescu.

Felicitări celor 23 premiați și doamnelor profesoare, care au dus la final „Bătălia cărților”.

5. NUMELE CENACLULUI CULTURAL - ARTISTIC „GHEORGHE CHIȚA” A TRECUT PRIN MAI MULTE TRANSFORMĂRII ȘI PÂNĂ LA URMĂ S-A DECIS CĂ ACESTA SĂ SE NUMEASCĂ CENAȚLUL CULTURAL – MUSCELEAN

PUBLICAT ÎN: ACTUALITATEA MUSCELEANĂ / 29.09.2016

În perioada **Zilelor Municipiului Câmpulung**, un grup compus din nouă membrii, în urmă mai multor discuții a devenit fondatorul unui cenaclu pe care l-a denumit simbolic Cenaclul cultural - artistic „**Gheorghe Chița**”, având membrii atât în Câmpulung, Rucăr, Mățau și Godeni. În acest sens, pe 20 iulie, au avut loc lansări de carte și reviste, în Sala Mare a Primăriei Câmpulung, prilej cu care **Cornel Stoian**, din Rucăr, a anunțat înființarea acestui cenaclu și totodată care sunt membrii comitetului provizoriu de conducere pe funcții și responsabilități, precum și obiectivele pe termen scurt și mediu.

În acest context, **Cornel Stoian** a făcut un expozeu despre viața și activitatea lui Gheorghe Chița, un muscelean adoptat de comunitatea câmpulungeană până la trecerea sa în neființă. După ce, în prealabil, familia acestuia a fost de acord că acest cenaclu să-i poarte numele, din păcate, pe parcurs, acesta și-a retras acceptul dat din diferite motive subiective sau...obiective. Dată fiind această situație, pe 27 iulie, cei 9 membrii au fost obligați să ia în discuție situația creată de această retragere și, în unanimitate de voturi, s-a căzut de acord că acesta să nu se mai denumească Cenaclul cultural - artistic „Gheorghe Chița”. Apoi, Constantin Moise, care este, de fapt, promotorul și artizanul acestui cenaclu a ținut să le explice celor prezenți un rezumat al discuțiilor avute cu soția lui Gheorghe Chița pentru ca, mai apoi, să se ia în discuție numele mai multor personalități muscelene. Din păcate nu s-a ajuns la niciun rezultat și până la urmă, cel de la care a venit salvarea a fost tot Constantin Moise care a propus ca cenaclul să poarte numele de Cenaclul cultural - artistic „**Fiii Muscelului**”, propunere care a fost îmbrățișată de toți cei prezenți. În acest sens s-a constituit un comitet de conducere ales direct pe funcții, format din trei membrii după cum urmează:

1. **Constantin - Agricola Miu** – Președinte;
2. **Ioan - Doru Pavel** – Vicepreședinte;
3. **Cornel Stoian** – Secretar.

Acest comitet va conduce activitățile până la primele alegeri, care vor avea loc în termen de 6 luni, și va fi ajutat de restul membrilor fondatori. Cu această ocazie s-a stabilit că în următoarea perioadă să se treacă la elaborarea unui statut, după care să se conducă cenaclul, și care va fi aprobat de membrii fondatori.

Totodată, s-a mai stabilit că cei șase membri fondatori să se ocupe de următoarele activități:

- coordonare critică literară;
- coordonare spectacole artistice și serate literare;
- descoperirea și promovarea tinerelor talente.

De toate acestea se vor ocupa: prof. Simona Badițescu, prof. Maria Chirtoacă, prof. Ion- Dudu Vlădău.

Ing. Gheorghe Fulga se va ocupa de următoarele activități:

- organizare -coordonare drumeții montane;
- organizare -coordonare excursii în țară la diverse obiective;
- artă fotografică.

Adrian Atamanu și Constantin Moise se vor ocupa de:

- coordonare centre colecționari
- filatelie
- obiecte colecție.

Pe 8 septembrie, membrii cenaclului dar și alți invitați au luat în discuție, printre alte probleme, și propunerea lui Doru - Ioan Pavel să se schimbe denumirea Cenaclului cultural - artistic „Fili Muscelului” în **Cenaclul Cultural - Muscelan**, venind în acest sens cu argumente care au fost acceptate de toți cei prezenți. S-a mai stabilit ca pe 28 septembrie, când va avea loc întrunirea cenaclului, **să se discute despre:**

- Viața, activitatea și opera poetului George Coșbuc - (Constantin - Agricola Miu);
- Viața, activitatea și opera lui Constantin - Agricola Miu - (Cornel Stoian);

Pe viitor, cenaclul își propune atragerea unor personalități muscelene din diverse domenii de activitate, a tinerilor și elevilor din municipiul Câmpulung și a comunelor limitrofe care doresc să-și aducă contribuția la creșterea nivelului cultural - artistic și spiritual al comunităților din care provin și, totodată, se mai dorește colaborarea cu presa scrisă și televiziunea, pentru promovarea activității sale. Mai mult, se dorește colaborarea cu cenaclurile: „Mihail Lungianu” din Rucăr, Fundația „Petre Ionescu Muscel” din Domnești și Asociația Culturală „Ruffa Arbor” din Rucăr.

6. EVENIMENTE CULTURAL - ARTISTICE RUCĂR – CÂMPULUNG, MUSCEL

PUBLICAT ÎN:

PIATRA CRAIULUI NR. 4-5 / 2016-2017

JURNAL DE ARGEȘ – 1177 / 25-31.01.2017

PARȚIAL ÎN: ARGEȘUL – SĂGETĂTOR, NR. 1002 / 25-30.01.2017

La final de an 2016 au avut loc două evenimente cultural - artistice de o importanță deosebită pe tărâm artistic și cultural în Rucăr și C-lung Muscel la care am fost invitat și la care am și participat din partea **Asociației Culturale „Ruffa Arbor”** și a **Cenaclului literar-artistic „Mihail Lungianu” din Rucăr.**

Complexul de servicii pentru copilul în dificultate Rucăr

Cu ocazia sărbătorilor de Crăciun și de Anul nou sub directa conducere și coordonare a doamnei **director Rodica Arsene** și a domnișoarei Simina Niculescu au reușit să prezinte asistenței un program artistic de excepție, datini, tradiții și obiceiuri, toate încorporate într-un spectacol de o rară frumusețe susținut de un mare grup de copii de vârste diferite, pregătiți cu profesionalism artistic de d-ra **Simina Niculescu** și **Cătălin Luțea**, care a asigurat partea tehnică și muzicală.

Pe lângă copiii Complexului, profesori și educatori, salariați, au participat din afară mulți invitați de profesii diferite, printre care și fețe bisericești-preoți: **Ion - Sebastian Arsulescu și Florin Lipan.**

Începe spectacolul susținut de niște copiii talentați, frumoși și bine pregătiți cu parada portului popular rucărean susținuți cu ropote de aplauze de o asistență numeroasă și în acest timp își face apariția și „**Moș Crăciun**” cu sacul plin de cadouri.

Urmează sceneta-obiceiuri, tradiții și colinde de Crăciun, recital de poezie, cântece etno-folk, cântece la vioară și fluiet, dansuri, apar copiii cu plugușorul, cu steaua și sorcova.

Spectacolul se încheie cu un superb dans țigănesc susținut de un grup de fetițe frumoase, superbe și talentate, coregrafia și pregătirea acestui dans le-a aparținut lor în totalitate și au fost răsplătite cu aplauze îndelungate .

D-na director ține un discurs scurt în care aduce mulțumiri și apreciază eforturile corpului de profesori și educatori, salariaților care s-au ocupat de educația și instruirea copiilor în 2016, urându-le un an nou cu sănătate și prosperitate.

Mi s-a dat cuvântul, în care am spus:

„Sunt o prezență constantă de mulți ani la spectacolele de Crăciun și Anul Nou, apreciez eforturile conducerii, a factorilor de răspundere din complex pentru asigurarea condițiilor de viață, de educație și instrucție a copiilor și elevilor.

Ați reușit să supliniți cu brio la acești copii lipsa unei familii, în special a mamei și a tatălui, reușind să-i înconjuțați cu dragoste și iubire, formând o mare familie, unde acești copii să se simtă mai bine ca acasă . Aici este familia lor, casa lor. Doresc ca anul ce vine să fie mai bun , iar noi să fim mai buni.”

Au luat cuvântul și cei doi preoți, care au apreciat munca și eforturile conducerii pentru grija zilnică ce le oferă acestor copii cu destine nefericite, după care au vorbit cu evlavie și dragoste despre „**Nașterea lui Iisus**”, cea mai mare sărbătoare a ortodoxiei române .

Aici se termină evenimentul artistic, iar Moș Crăciun este înconjuțat de copiii Complexului, mici și mari, iar Moșul le împarte pungi cu daruri.

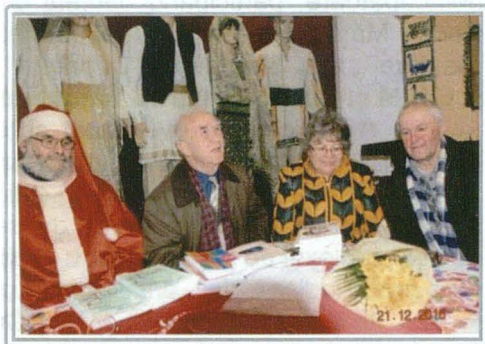
Muzeul de istorie - secția de Etnografie și artă populară Câmpulung - Muscel

Sfârșit de decembrie, sfârșit de an 2016 ne găsește la secția de „**Etnografie și artă populară**” a muzeului de istorie din prima Cetate de Scaun a Țării Românești , muncipiul Câmpulung.

Este pentru a doua oară când intru în acest lăcaș etnografic și artă populară musceleană care mi-a făcut o impresie deosebită.

Am fost condus de cele două gazde, doamna muzeograf Livia Pitulan și d-ul Ionuț Fuscel în sala costumelor populare muscelene. Aici urma să aibă loc un eveniment cultural foarte important, la care au participat oameni de cultură și artă, valori muscelene de profesii diferite, personalități care iubesc cultura, spiritualitatea și în special cartea de proză, poezie, epigrame și catrene, etc...

Aici a avut loc o dublă lansare de carte, autori: prof. scriitor - Maria Chirtoacă și ing. Ioan Pavel - diacon, Gabriel Cotenescu.

De la stânga la dreapta:

1. Ioan Pavel – Moș Crăciun
2. Gabi Cotenescu
3. Maria Chirtoacă
4. Cornel Stoian

La acest eveniment – lansare de carte- a participat un public numeros, sala a fost neîncăpătoare, participând oameni din municipiu, dar și din comunele de pe Muscele; Rucăr, Mățau, Lerești, Godeni, Curtea de Argeș, etc...reprezentând: **Cenaclul de arte plastice „I.D. Negulici”, Cenaclul ”Moș Andrei”, Cenaclul Cultural Muscelan, C.E.U.M și Cenacul „Mihail Lungianu” din Rucăr.**

A participat la eveniment și televiziunea Clar TV condusă de dl. Sorin Durdun, care a filmat toată manifestarea artistică și lansarea de carte.

Manifestarea a început cu colinde tradiționale cu prilejul Crăciunului și Anului Nou- 2017. A fost un spectacol artistic deosebit, unde și-a dat concursul o formație de excepție de la Complexul de servicii pentru copilul în dificultate din C-lung, pregătită cu măiestrie de d-na prof. Rodica Voicu, primind aplauze îndelungate.

În acest timp a sosit și Moș Crăciun adevărat în persoana publicistului Ion - Doru Pavel, care face această meserie de peste 20 ani.

Acest spectacol s-a ținut în sala plocadelor muscelene de o frumusețe deosebită, cu mare tradiție pe plaiurile muscelene.

Dl. inginer scriitor Constantin - Agricola Miu- președintele C.E.U.M și al Cenaclului Cultural - Muscelan moderează cele două lansări de carte . D-na poetă Mariana Chirtoacă își lansează pe rând cele șapte cărți apărute în anul 2016- cărți de poezie, proză, epigrame, etc..., fiind primite de publicul prezent cu mare interes și bucurie.

Titlurile cărților lansate sunt:

Timpuri nostalgice, Cu musca pe căciulă, Pâine și circ, Uf și năduf, Adevărul gol prostuț, Poezia între teorie și practică, Sub vraja curentelor literare.

În continuare își prezintă cartea de proză și poezie – ***Unul pe față, unul pe dos*** autori: ing. Ioan Pavel, publicist și diacon Gabriel Cotenescu.

Primul autor își deapănă povestiri adevărate, reale, având un stil literar aparte de jurnalist, de miner adevărat, dar și de „**Moș Crăciun**” adevărat având în preajma sa tot timpul pe „**Crăciunița**” **Georgeta**.

Cel de al doilea autor, este un om religios autentic, cartea fiind o mare surpriză, pentru domnia sa aflând despre ea la lansare. A scris cu iubire și dragoste despre mari personalități, care au marcat istoria.

Citez din postfață: „*Cartea are o structură unitară, degajă seriozitate, se remarcă prin tonul cu iz muscelan, și ținută de paradă*” – Constantin - Agricola Miu, Godeni- 17.12.2016.

După prezentarea celor 8 cărți lansate de către cei 3 autori au luat cuvântul mai multe personalități prezente elogiind în cuvinte și expresii frumoase cărțile lansate și pe autorii lor după cum urmează: Nelu Constantin - președintele Cenaclului „I.D.Negulici”, Sorin Durdun- președintele Cenaclului „Moș Andrei”, Constantin - Agricola Miu, președintele Cenaclului Cultural - Muscelan și al C.E.U.M, toate din Câmpulung Muscel; George Cîrstea- membru fondator al cenaclului „Nicolae Velea” Curtea de Argeș și Cornel Stoian – secretar cenaclul „Mihail Lungianu” Rucăr, prof. Ion - Dudu Vlădău, Mățau, Marius Bascacov- editor, etc...

În cuvântul meu am scos în relief activitatea prodigioasă a poetei și epigramistei prof. Mariana Chirtoacă în domeniul scrisului, care a scris peste 30 de cărți pentru copiii și adulți.

Este o profesionistă a scrisului și face cinste culturii muscelene și nu numai, fiind și membră a U.S.R, recunoscută pe plan național. Treptat lansarea dublă de carte s-a transformat într-o adevărată sedință de cenaclu unde mai mulți oameni de cultură au recitat poezi și epigrame proprii printre care exemplific: Mariana Chirtoacă, Constantin Agricola Miu, Gabriel Cotenescu, Nelu Constantin, Ioan Pavel etc...

La final Moș Crăciun a oferit cărți tuturor participanților.

7.MANIFESTARE CULTURAL - ARTISTICĂ "GÂNDURI LA ÎNCEPUT DE SEARĂ" - CURTEA DE ARGEȘ

Se va publica în „Piatra Craiului”, nr. 10-11 / 2019-2020

În luna lui "Prier" 12.04.2017 orele 15 în incinta **Cercului Militar**, din capitala regală - municipiul Curtea de Argeș, a avut loc întâlnirea deja intrată în istorie "**Gânduri la început de seară**".

Întâlnirea a avut ca subiect „**Cu umorul nu-i de...glumă**”, la care am fost invitați de către profesorul - doctor în istorie **George Baciu** din Domnești, un grup de oameni de cultură de pe meleagurile muscelene.

Am participat la întâlnirea dintre musceleni și argeșeni un număr de 24 de persoane, din care 8 din Rucăr, Mățău, Godeni și Schitu Golești. Din nordul Muscelului-Rucăr a participat o delegație compusă din:

1. **Iosif Nistor** - artist- președintele Asociației culturale " Ruffa Arbor" Rucăr;
2. **Tudor Vlad**- profesor de istorie- vicepreședinte – Asociație Culturală
3. **Cornel Stoian**- economist, secretar general asociație. Delegația rucăreană s-a completat cu:

4. **Ion - Dudu Vlădău**- prof. română Mățău;
5. **Constantin - Agricola Miu**, inginer-scriitor Godeni;
6. **Adrian Pătru** - tehnician-Godeni;
7. **Ștefan Radu Tatan** - artist, Schitu Golești
8. **Elena Radu**- prof. română, Schitu Golești

Cenaclul literar artistic „**Mihail Lungianu**”-revista de actualitate, cultură și tradiție „**Piatra Craiului**”, care își desfășoară activitatea sub egida Asociației culturale "**Ruffa Arbor**" Rucăr au fost invitate la Curtea de Argeș.

Moderatorul întâlnirii a fost prof dr. George Baciu.

Programul întâlnirii cultural-artistic a început cu Rucărul. I s-a dat cuvântul d-lui **Cornel Stoian** secretarul Cenaclului rucărean, care prezintă istoria și activitatea desfășurată de cenaclu și revistă sub egida Asociației Culturale "**Ruffa Arbor**" Rucăr de la înființare și până în prezent. Expune activitățile desfășurate de Cenaclul constituit la 19 ianuarie 2011, în domeniul cultural și artistic, cât și organizatoric, greutățile întâmpinate pe parcursul celor 6 ani de existență, măsurile luate pentru depășirea lor.

În afară de activitățile specifice în întâlnirile cenacliste semnalăm și alte activități cultural - artistice ca:

1. Organizarea și desfășurarea a cinci ediții „**Șezătoarea Rucăreană**" care a avut un succes deosebit, începând cu anul 2012 – 2016.

2. Organizarea cu prilejul sărbătorilor de Crăciun și Anul Nou a manifestărilor cultural-artistice „**Datini, Tradiții și Obiceiuri**" rucărene și muscelene o primă ediție 2014 și va urma a doua în 2017. La aceste manifestări au participat un numeros public local și din afară, presă și televiziune. Mediatizarea cenaclului și a revistei în presa scrisă musceleană și județeană, în mediul audio-vizual, local, argeșean și național, precum și la radio Oltenia.

În continuare expune activitatea desfășurată de cenaclu și colectivul redacțional al revistei în vederea apariției primului număr al revistei în aprilie 2011-înainte de Paște și a următoarelor numere ajungând la numărul 17-18/2016.

Revista a ajuns în multe comunități din sate, comune, orașe, municipii reședință de județ, într-o treime din județele țării.

În afară de România, revista a pătruns în Europa (Franța, Olanda, Republica Moldova, Ucraina, Spania) și pe continentul american (SUA și Canada).

Se dă cuvântul d-lui prof. Tudor Vlad președintele cenaclului rucărean care aduce în atenția asistenței o serie de detalii, referitor la scopul, rolul, obiectivele cenaclului, revistei și asociației precum și rubricile revistei .

În spiciul său ing. Constantin - Agricola Miu -președintele C.E.U.M din C-lung vorbește despre activitatea cenaclului și-a epigramaștilor musceleni, despre revista „**Acidava**”, despre cei 4 ani de existență, despre greutățile întâmpinate, dar depășite. A avut loc un duel epigramatic între umoriștii musceleni și argeșeni.

Activitatea de la Cercul Militar a fost presărată cu momente muzicale susținute de rapsodul popular **Radu- Ștefan „Tatan”** acompaniat de artistul rucărean **Iosif (Viciu) Nistor** la acordeon, primind aplauze îndelungate, făcând o impresie foarte frumoasă și plăcută.

În cuvântul său dl. ing George Cârstea elogiază activitatea prodigioasă a C.E.U.M din C-lung, a epigramaștilor musceleni și a președintelui ing. Constantin Agricola - Miu în redactarea revistei Acidava, care a ajuns la nr.13 și speră să nu fie cu ghinion.

Întâlnirea se încheie într-o atmosferă prietenească și cordială cu o masă copioasă la restaurant oferită cu generozitate de familia Florina și George Cârstea din Curtea de Argeș.

În spiciul meu cu acest prilej, m-am adresat celor prezenți după cum urmează: „**Sărut mâna doamnelor și domnișoarelor, bună ziua domnilor!**” Cu mult drag și voie bună mica delegație rucăreană din nordul Muscelului, la inițiativa d-lui prof. dr. în istorie George Baciu, a sosit pe aceste meleaguri pline de istorie, cultură și spiritualitate românească- Curtea de Argeș, una din cele trei capitale a Țării Românești.

Delegația s-a mărit cu oameni de cultură musceleni de pe meleagurile mățăoane, godenare și de la Schitul Golești.

Rucărenii prezenți aici, gazdă fiind „**Cercul Militar**” Curtea de Argeș reprezentat de **domnul colonel Laurențiu Domnișoru**, reprezintă: Asociația Culturală „**Ruffa Arbor**”, Cenaclul Literar - Artistic „**Mihail Lungianu**” și revista de actualitate cultură și tradiții „**Piatra Craiului**” Rucăr. Am să încerc să spicui câteva probleme. desigur în mare despre cenaclul rucărean. S-a constituit în luna lui Gerar, 19 ianuarie 2011, la pensiunea „**Liniștea Serii**” patronată de artistul rucărean **Iosif (Viciu) Nistor**.

La înființare au participat un număr de 7 persoane - profesori, ingineri, artiști, economiști devenind membri fondatori ai cenaclului și la scurt timp numărul a crescut la 15, cu oameni de calitate.

La întrunirile cenacliste am demarat diverse activități:

- recitări poezii, compoziții proprii ale unor membri;
- recitări poezi ale marilor poeți;
- prezentare proză proprie ale unor membri;
- prezentare proză ale marilor scriitori;
- discutarea articolelor pentru primul număr al revistei ce urmă să apară înainte de Paște și a numerelor următoare;
- depistarea de sponsori pentru primele 4 numere apărute în anul 2011;
- atragerea de colaboratori și redactori;
- atragerea pe lângă cenaclu a peste 30 membri de onoare din toate mediile, din multe zone ale țării care a constituit un mare beneficiu pentru cenaclu și revista
- mediatizarea cenaclului și a revistei în presa scrisă și audio vizuală TVRM București, Muscel TV, Clar TV, din C-lung și Curier TV Pitești.
- mediatizarea la toate manifestările cultural-artistice și spirituale cu toate ocaziile și prilejurile unde vom fi prezenți;

- invitarea unor personalități de mare valoare la ședințele de cenaclu și ale redacției revistei;
- participarea în direct a cenaclului la radio Oltenia;
- discutarea de măsuri tehnico-organizatorice pentru bunul mers al activității cenaclului și revistei.

După înființarea cenaclului la 3 luni apare primul număr al revistei „**Piatra Craiului**” înainte de Paște. Am trecut în anul 7 de la constituirea cenaclului și apariția a revistei, ani de muncă pentru un act de cultură, am întâmpinat multe greutăți și probleme, pe care o mână de oameni le-a depășit și la data la care vă vorbesc suntem la nr. 17-18/2016 care va apare până la finele lunii.

Câteva cuvinte cu care vreau să vă rețin atenția referitor la Asociația Culturală „**Ruffa Arbor**” Rucăr un grup de 4 membri am decis să constituim această asociație și pe 9 aprilie 2015 ne-am înregistrat juridic la Câmpulung, **având ca scop:**

- cercetarea, descoperirea și introducerea în circuitul național a valorilor culturale, artistice și spirituale specifice Rucărului, zonei Muscel și Argeș.

Ne-am propus pentru implementarea scopului de mai sus o serie întreagă de obiective, pe care din lipsă de timp nu o să le detailez.

Cenaclul și revista sub egida asociației a organizat:

- 5 ediții „**Șezătoarea Rucăreană**”, bine organizate și de înaltă ținută primind aprecieri frumoase de la presă, televiziune și de la oamenii de cultură prezenți;

O primă ediție a manifestării cultural-artistice „**Datini, Tradiții și Obiceiuri rucărene și muscelene**” ținută pe 11.12.2014 cu mari eforturi și multă muncă cu ocazia sărbătorilor de Crăciun și Anul Nou, nu am mai putut continua următoarele două ediții din lipsă de bani, sperăm că anul această să ținem ediția a II-a 2017.

Despre revista "Piatra Craiului" doresc să vă rețin atenția cu câteva fraze, nu voi intra în detalii, dar am să vă spun pe unde a ajuns:

- În multe comunități: sate, comune, orașe și municipii muscelene și argeșene;
- Într-o treime din județele țării, municipii și reședințe de județe.
- În comunitățile românești din Europa, Olanda (Amsterdam), Franța (Corsica), R. Moldova (Chișinău), Ucraina (Cernăuți), Spania (Madrid și Valencia);
- În comunitățile românești de pe continentul american SUA (California), și Canada (Toronto).

Suntem mândri de ce am putut realiza , dar mai avem multe de îmbunătățit, mai este mult de lucrat, în special la calitatea revistei. Mă apropii de final , vă urez cu ocazia sărbătorilor pascale „**Învierea Domnului**” un **Paște** plin de bucurii, de fericire cu multă sănătate d-voastră, familiilor d-voastră.

Cu acest prilej să încercăm cu toții să devenim mai buni, mai înțelegători, toleranți, să aveți pace și liniște în inimile și sufletele dumneavoastră.

O după amiază și o noapte fericită să aveți.

„Gânduri la început de seară” aseasonate cu epigrame - rapsodii folclorice

Publicată parțial în www.argesexpres.ro - actualitate

Autor: jurnalist Cristina Dinuță – Curtea de Argeș

Întâlnirea literară amintită, organizată de prof. - **dr. George Baci**, redactor-șef al revistei „**Pietrele Doamnei**” și col.(rtg.) Laurențiu Domnișoru, președintele Filialei Județene Argeș „**POSADA**” a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere, s-a desfășurat sub semnul epigramei și al muzicii populare românești autentice, cu precădere din zona Muscelului. Regalul muzical a venit din partea rapsodului popular Radu Ștefan-

„Tatan” care, înainte de a intra în rol, le-a prezentat invitaților ținuta sa: - cioareci, brâu de piele, ștergar (care are mai multe utilizări în popor), cămașa, vesta muntenească, mintean brodat cu flori și pălărie ciobănească, la care a purtat cu mândrie un buchet de spice de secară, simbol al bunăstării.

Cum tema întâlnirii a fost **„Cu umorul nu-i de..glumă!”**, se înțelege că EPIGRAMA a fost la loc de cinste, și, ca atare, putem spune că intervențiile celor cu talent la asemenea creații au dat naștere unui duel incitant, care i-a angrenat pe mulți dintre iubitorii de cultură prezenți la întrunire. **„Epigrama e o muză/ Ce de prostie se-amuză!”** - a fost motto-ul musafirilor de la Clubul Epigramiștilor și Umoriștilor Musceleni din Câmpulung, care s-au întrecut în momente vesele. Printre altele, a fost prezentată și Revista **„Piatra Craiului”**, redactată de Cenaclul **„Mihail Lungianu”** din Rucăr, care a pornit pe al șaselea an de existență. Cu mărturii, dezvăluiri din culise, prezentarea diferitelor acțiuni întreprinse și detalii despre colaborările cu oameni de cultură a vorbit Cornel Stoian, secretar al Cenaclului Literar-Artistic amintit. Din partea Clubului Epigramiștilor Musceleni **„Acidava”**, care au înființat și revista cu același nume, a vorbit Constantin - Agricola Miu, care a și citit câteva creații proprii din acest gen. Intervenții au avut și din partea curt-argeșenilor: prof. Elena-Eșanu Șerbănescu, Aurelia Corbeanu, Florica Popa, Cezar Bădescu și Constantin Voiculescu, iar la final, prof. - dr. George Baciuc le-a lecturat invitaților o creație recentă, **„Singur în țara mea”**. Câteva aspecte de cultură au fost atinse și de scriitorul Ion - Dudu Vlădău.

Deși cu toții erau dornici să mai petreacă timp împreună în acest fel și să continue discuțiile literare, temperatura scăzută din încăperea a fost și de data aceasta un impediment care a scurtat cam prematur întâlnirea, căci se știe că cei mai înaintați în vârstă nu prea sunt prieteni cu senzația de rece **„pe la șale”**. Dar, cum următoarea ședință va avea loc în mai, să sperăm că vremea de afară va veni în ajutorul gazdelor măcar cu câteva grade în plus!

8.MANIFESTĂRI CULTURAL – SPIRITUALE ȘI EDUCAȚIONALE, LA: RUCĂR, CÂMPULUNG ȘI CURTEA DE ARGHEȘ

PUBLICAT ÎN: PIATRA CRAIULUI NR. 6-7 / 2017-2018

Am preluat ideea și inițiativa domnului Constantin Moise, om de cultură din prima capitală a **Țării Românești**, Câmpulung - Muscel, cu care colaborez în cadrul C.U.M. care este patronat de Casa de Cultură **„Tudor Mușatescu”**, director Liviu Cioacă- care ne sprijină din toate punctele de vedere, lucru pentru care noi îi mulțumim.

Au avut loc evenimente deosebite pe care le voi aduce în atenția publicului muscelan, evenimente, petrecute în perioada septembrie - decembrie 2017 și care au suscit un interes deosebit din partea oamenilor de cultură.

1. 23 septembrie – răpciune - 2017, descinde în prima **„Cetate de Scaun a Țării Românești”** o delegație a **„Cenaclului Radio TV Oltenița”**, condusă de profesorul **Nicolae Mavrodin**, președintele cenaclului, care este însoțit de 6 colaboratori, oameni de cultură, mari personalități ai orașelor Oltenița, Călărași – din Județul Călărași. Este pentru prima dată când **„Dunărea vine vijeliosă la munte”** prin cei 7 magnifici, pentru un schimb de experiență în domeniul umoristic între oltenițeni și musceleni. Întâlnirea a avut loc la o locație selectă din Câmpulung, **„Piatra Craiului”**, unde oaspeții cât și gazdele s-au simțit excelent. Întâlnirea a fost organizată de C.U.M. prin inginer Constantin - Agricola Miu, președintele clubului, și Casa de Cultură prin dir.Liviu Cioacă. Epigramele, catrenele și în general umorul și temele abordate de participanți în discuțiile purtate, i-au apropiat pe

aceștia. Au fost dăruite cărți, reviste de ambele părți și s-a hotărât ca reîntâlnirea să aibă loc pe malurile Dunării. **Cornel Stoian a dăruit cărți ale autorilor:** arhitect-scriitor ION MUȚIU și scriitor ION-PIIU STOICESCU (ambii rucăreni) donate de doamnele **Georgeta Muțiu și Claudia Stoicescu** – ambele din București.

2. 09-10 octombrie – brumărel – 2017 s-a desfășurat în Municipiul Câmpulung - Muscel un eveniment cultural de excepție pentru comunitatea orașului și a tuturor muscelenilor. Este vorba de **Festivalul „Tudor Mușatescu”**, care a suscitat un interes deosebit iubitorilor de cultură de pe aceste meleaguri. L-am cunoscut personal pe Nea Tudorică, care venea din când în când la Rucăr unde avea prieteni buni.

Unul dintre ei era colegul meu, cârciumarul Ion Dinoiaș unde servea o țuculiță de prune și spunea glume, stând la taifas cu oamenii simpli, sprijinindu-se în baston. Românii nu-l pot uita pe cel despre care se spunea că s-ar fi născut într-o căruță ce mergea pe drumul dintre Rucăr și Câmpulung.

Era plin de hăr și umor, scrierile sale au ridicat cultura națională pe noi culmi.

3. 15 noiembrie – brumar- 2017, o zi frumoasă de toamnă târzie pe plaiurile cu adevărat mioritice ale Rucărului.

Am dat curs invitației domnului inginer - profesor de religie **Gheorghe (Doru) Avram**, de la Școala Gimnazială „**Nae A. Ghica**” Rucăr la activitatea „**Cercului de Religie**”. Au participat 20 de elevi și 35 preoți și dascăli din Muscel. **Prof. Gheorghe Avram** a condus cu competență și măiestrie lucrările cercului, primind aprecierea și competența unanimă a participanților la acest eveniment. Au participat ca invitați: **Iosif Nistor și Cornel Stoian**, primul fiind președintele **Asociației Culturale ”Ruffa Arbor”** din Rucăr, al doilea fiind secretar – general, ambii reprezentând cenaclul „**Mihail Lungianu**” și revista rucăreană „**Piatra Craiului**”.

Evenimentul s-a terminat cu un picnic la o pensiune rucăreană. În acest cadru artistul Nistor Iosif a cântat și încântat publicul cu melodii populare creație proprie, iar eu am ținut un spici despre asociație, cenaclu și revistă, care în curând va sărbători 7 ani de existență, dar mai ales despre aria de răspândire în țară și în afara ei pe patru continente:

- **Europa – (Olanda, Italia, Germania, Spania, Anglia, Republica Moldova și Ucraina)**
- **Asia – (India și Nepal)**
- **Africa – (Nigeria)**
- **America de Nord – S.U.A. (California și Florida) și Canada**

4. 16 noiembrie 2017- brumar, a avut loc o manifestare cultural - educațională la școala gimnazială „**Oprea D. Iorgulescu**” din Câmpulung în parteneriat cu biblioteca „**Ion Barbu**”. Este vorba de Concursul Național „**Bătălia Cărților**” ed.IV- 2017, faza locală. Merite deosebite se cuvin recunoscute unei mari personalități cultural-spirituale **preot Ștefan Ștefănescu**, directorul bibliotecii. Au participat elevi de vârste diferite, punându-se accent pe înțelegerea textelor literare, capacitatea de reflectare a lor, formularea de opinii, argumente și interpretări proprii. Participantul care a prezentat cel mai bine lucrarea scrisă argumentat a devenit „**CITITORUL ANULUI**”, iar cartea cu cele mai multe aprecieri a devenit „**CARTEA ANULUI**”. Evenimentul s-a bucurat de prezența dir. Bibliotecii „**Ion Barbu**” – preot **Ștefan Ștefănescu**, iar din partea școlii „**Oprea D. Iorgulescu**”, **conducerea** – respectiv director și director adjunct, precum și de doamnele profesoare coordonatoare: Gabriela Banu, Angela Bițan și Gabriela Horobeanu, care cu competență profesională a depus mult suflet și dragoste în această acțiune. **După evaluare și jurizare, comisia a acordat: 9 premii I, 12 premii II, 8 premii III și 7 mențiuni.** La această manifestare a fost invitat **ec. Cornel Stoian din Rucăr**, care și de această dată a reprezentat asociația, cenaclul și revista cu succes, pentru al doilea an consecutiv. A donat premianților cărți personale „**Cele 8 bătăi de orologiu**” – autor Maurice Leblanc, 35 bucăți și 27 cărți de poezii și proză, donate de doamna **Stoicescu Claudia**, soția scriitorului

rucărean Ion – Puiu Stoicescu, precum și 27 cărți de proză donate de doamna **Georgeta Muțiu**, soția scriitorului Ion Muțiu.

Au fost prezente două televiziuni: Muscel TV și Clar TV, care au filmat tot evenimentul. Ambele televiziuni mi-au luat un interviu, iar la final am împărțit premiile (cărți) elevilor, direcțiunii școlii și prof. coordonatoare încheind cu un spici(cuvânt) apreciat de asistență. Personalul didactic al școlii a fost la înălțime, s-au acordat 20 de premii și mențiuni. Noi am fost reprezentați de dl. Cornel Stoian care a donat 62 de cărți și care a ținut și un cuvânt de salut.

5. 18 noiembrie 2017- brumar, sfârșit de toamnă în Municipiul Curtea de Argeș. Are loc sesiunea lunară „**Gânduri la început de seară**”. Participă delegația de la Oltenița, cea care a vizitat și Câmpulungul. A avut loc o adevărată serată literară. S-au recitat poezii, epigrame, catrene, s-a purtat un dialog interesant între cele două cenacluri. S-a hotărât întoarcerea vizitei în primăvara anului 2018. Evenimentul este organizat de revista domnișană "Pietrele Doamnei", „Cercul Militar”, „Asociația Națională” și „ Cultul Eroilor” (subfiliala Domnești) care a devenit deja o tradiție, intrând în istoria locală.

Organizatorii evenimentului cultural – artistic și educațional au fost „**Neosteniții întru lumină**”: prof.dr. în istorie **George Baciu** și colonel în retragere **Laurențiu Domnișoru** – comandantul cercului militar Curtea de Argeș, doi oameni neobosiți în actul de cultură. Domniile lor au invitat o delegație de 11 persoane de pe malurile Dunării – cenaclul umoristic „**Radio TV Oltenița**” condus de domnul prof. de istorie **Nicolae Mavrodin**, președinte și o delegație musceleană compusă din cinci persoane, condusă de inginer – scriitor **Constantin - Agricola Miu**, președintele C.U.M. Câmpulung Muscel.

Mulți participanți au luat cuvântul printre care și **economist Cornel Stoian din Rucăr**, care a reprezentat Asociația Culturală „**Ruffa Arbor**”, Cenaclul Literar-Artistic „**Mihail Lungianu**” și Revista de actualitate, cultură și tradiții „**Piatra Craiului**” din Rucăr.

Personalitățile oltenițene: profesorii **Nicolae Mavrodin și Alexandru Oblu** au dăruit tuturor participanților mai multe titluri de cărți, între care și muscelenii au dăruit cărți și reviste.

Ca întotdeauna, prietenul meu ing. **Nicolae - George Cârstea** a susținut o alocuțiune de excepție, primind aplauze, după care domnia sa ne-a invitat la un restaurant unde, cu generozitatea sa a oferit un picnic de zile mari. **Și așa s-a încheiat povestea în orașul regilor României, orașelul de munte, Curtea de Argeș.**

9.MANIFESTĂRI INSTRUCTIV - EDUCAȚIONALE ÎN UNITĂȚI ȘCOLARE, RUCĂR-MUSCEL

a.Discurs la Școala Gimnazială „Nae A. Ghica” Rucăr – Muscel Dragi elevi, stimați oaspeți și gazde

Este o mare onoare pentru mine ca să pot onora invitația domnului **ing. -prof. Ghe. (Doru) Avram**, un om deosebit, un dascăl bine pregătit profesional.

Apreciez eforturile sale împotriva violenței care se manifestă în relațiile interumane, în societatea noastră în general.

Administrația locală, poliția, conducerea școlilor, corpul profesoral, oamenii de cultură, trebuie ca prin măsuri și eforturi concrete să sprijine lupta împotriva violenței, fie ea verbală sau fizică, care din păcate se mai manifestă în școlile noastre, în comunitatea rucăreană.

Demersul domnului **Ghe. (Doru) Avram** este de salut și de apreciat de a lupta cu mijloacele sale de educație și convingere a elevilor din **Școala Gimnazială „Nae A. Ghica”** și sunt convins că toți colegii săi și conducerea școlii va fi alături de domnia sa

împotriva violenței de orice natură.

În cadrul Cenaclului „**Mihail Lungianu**” din Rucăr, domnia sa a prezentat compoziția proprie „**Fără violență**” care a suscitat o apreciere deosebită printre cenacliști și noi vom sprijini inițiativa sa lansată azi și-l vom ajuta în această misiune nobilă.

Mărturisesc că ori de câte ori trec pe lângă această școală sau mai ales când intru în ea mă încercă o nostalgie și un mare sentiment de respect pentru toți care au slujit cu cinste și onoare, învățământul rucărean și le aduc un pios omagiu și recunoștință.

Aici, în această școală, au fost formate foarte multe generații, această școală a dat țării mulți oameni de valoare cu care rucărenii se vor mândri mereu.

Aici, atât eu, cât și copiii mei: **Cornelia - Claudia, Iosif – Cornelius și Ion-Ciprian** am învățat și ne-am format pentru familie și societate.

Și pe vremea mea se manifesta violență în școală între elevi, dar atunci se găseau mai multe mijloace de a o combate.

Atunci elevii aveau mai mult respect, era mai multă ordine și disciplină în comparație cu azi.

Din păcate azi, după aproape 22 de ani de democrație și libertate, respectul, ordinea și disciplina a cam dispărut.

Tinerii teribiliști intră în școli și agrează verbal și fizic profesori și elevi, între elevi au loc agresiuni, elevii agrează pe proprii profesori, mass-media e plină de asemenea manifestări, când afirm așa ceva vorbesc la general. Factorii de decizie trebuie să ia acele măsuri care să împiedice violența și agresiunea în orice domeniu, dar mai ales în școli și eu cred că toate mijloacele mass-media, trebuie să-și facă un țel împotriva violenței.

Primiți înalta mea considerație.

30.05.2011

b. Discurs ținut cu prilejul „Colinde de Crăciun” la Centrul de copii Rucăr – Muscel

Stimată doamnă director, stimați profesori, preasfințite fețe bisericești, dragii copii și elevi.

Mă bucur să particip la fiecare sfârșit de an, a devenit un obicei de 6 ani, să fiu prezent la sărbătoarea „**Colinde de Crăciun**”, în această unitate. Conducerea și tot personalul din centru se preocupă constant 24 de ore din 24, zi și noapte de grijile și nevoile acestor copii, aruncați de destin și soartă, de familiile lor, în acest centru, din motive obiective și subiective, pe care nu le menționez. Felicitări pentru preocuparea susținută ce li se acordă în procesul de educare, instrucție și formare de caractere pentru viață și societate. Cu toată atenția și grija pe care le-o acordați, acești copii duc lipsa dorului, de familiile lor, de mamele și tații lor, de casa părintească și nimeni și nimic nu le-o poate suplina. De-a lungul vremii acest centru a dat țării oameni bine pregătiți, pornind în viață cu cunoștințe solide.

Felicitări tuturor celor ce au pregătit acest minunat spectacol de colinde și nu în ultimul rând acestor copii și elevi frumoși, talentați, care ne-au cântat și încântat înainte de Crăciun, cu frumoasele colinde.

Am să fac o mică paranteză, am sesizat cum un mic copilaș de pe scenă a venit în brațele preoților prezenți – preoții: **Sebastian și Florin**, mângâindu-le obrazii și mâinile, renunțând la Moș Crăciun, poate și la cadou, ceea ce înseamnă că duce dorul de mamă și tată, care nu poate fi suplinit de nimeni și nimic în lume.

Practic ne mai despart câteva zile de Crăciun, cea mai mare sărbătoare națională ortodoxă a poporului român – **Nașterea lui Iisus Hristos**, trebuie să dăm dovadă de bunătate și grijă față de cei în suferință. Cu prilejul Crăciunului și Anului Nou vă doresc sărbători cu bucurie și fericire, multă sănătate, un nou an mai bun pentru toți, cu realizări pe măsură, cu urarea **LAMULȚI ANI!**

Decembrie 2015

CAPITOLUL VI CONSEMĂRI SPIRITUALE ȘI EDITORIALE

AUTOR: EC. CORNEL STOIAN – RUCĂR, MUSCEL

1. CUGET ȘI SPIRIT LA CETĂȚUIA „NEGRU VODĂ” – CETĂȚENI, MUSCEL

PUBLICAT ÎN:
PIATRA CRAIULUI NR. 1 / 2015
PIETRELE DOAMNEI NR. 4 / 2012

Orele 7:30 dimineața, mă trezisem deja, când primesc un telefon de la prietenul meu, **Vintilă – Napoleon Purnichi**, profesor de istorie din Câmpulung. Îmi făcuse o promisiune încă din 2010 pentru a face o vizită la schitul „**Cetățuia Negru Vodă**” din Cetățeni, împreună cu soția mea și a căutat să se țină de cuvânt. Imediat trebuia să plecăm!

La acea oră matinală, am fost luat prin surprindere și nu am putut să-l refuz. În două ore a fost la Rucăr, cu mașina, am băut o cafea, un ceai, după care ne-am îmbarcat în mașină plecând spre destinație.

Am urmat cursul râului Dâmbovița și am trecut prin comunele: Dragoslavele și Stoenеști, am parcat mașina lângă satul de țigani rudari - Valea Cetățuii. Șeful lor, Nuțoi Milică, român, originar din Rucăr, căsătorit cu o țigancă având o droaie de copii – acum decedat.

De la poalele muntelui ne fascinează schitul de călugări, așezat în vârful muntelui semeț, la o altitudine de 880m, la confluența a două văi – Valea Chiliilor și Valea lui Coman, precum și a râului Dâmbovița. Schitul de călugări „**Cetățuia Negru Vodă**” este condus cu competență, cu profesionalism și inteligență de către Prea Sfinția Sa **Protosinghelul Modest Ghinea** și am regretat că nu am putut să ne întâlnim cu domnia sa.

Această așezare monahală așezată departe de lume din cele mai străvechi timpuri istorice, pe un loc de o neasemuită frumusețe, ascunde multe legende, taine și mari suferințe în credința lui Dumnezeu. Pe muscelele -muscelene avem un triunghi al unor chilii construite în stâncă ale ortodoxiei românești încă de pe vremea dacilor, fiind vorba de, Corbii de Piatră, Nămăiești și Cetățuia cu care noi muscelenii ne mândrim. Am traversat Dâmbovița pe un pod și am început să urcăm pe o potecă destul de accesibilă, cu foarte multe curbe la dreapta și la stânga, spre schitul de călugări din vârful muntelui. Am prins o zi minunată de toamnă, mai frumoasă decât o zi de vară, vântul adia ușor printre crengile copacilor, mișcând alene frunzele încă verzi spre ruginii.

Mergeam în șir indian, și din loc în loc, ne opream pe câte o băncuță pentru odihnă savurând aerul curat și aromat de munte, privind de sus cum râul Dâmbovița curgea năvalnic, izbindu-se de pietrele sub care se ascundeau păstrăvi argintii și sglăvoci.

Era 13.09.2011, o zi splendidă de toamnă, dar mai ales importantă pentru mine în Calendarul ortodox, **Sfântul Mucenic Corneliu Sutașul**, de care am aflat foarte târziu și de multe ori uit să o serbez.

Pe cărăruia de munte, care șerpuiește în zig-zag sunt plantate troițe, la o anumită distanță, cu fotografiile ortodoxe, care încântă pe cei ce trec, fiind numerotate de la I roman.

Încă de la poalele muntelui, poteca este străjuită până sus de stânci mari, de diferite forme, dăltuite parcă de mâini măiestre și dibace. Timpul, vremea, cu toate intemperile

naturii au șlefuit sclipitor de frumos cu o măiestrie de invidiat, dând acestor stânci, care ai impresia că o să se rostogolească în apele învolburate ale Dâmboviței, spulberând casele de chirpici ale rudarilor.

La baza acestor stânci, pe firul Dâmboviței, cu mult timp în urmă s-a constituit o comunitate de țigani-rudari, care s-au înmulțit în timp, traversând o viață grea, cu grijile și nevoile lor de zi cu zi, purtând pecetea sărăciei, dar trăind în armonie cu băștinașii majoritari – români.

Mergem mai departe pe poteca îngustă, străjuită pe ambele părți de stânci și locuri abrupte, de copaci de diferite esențe încărcăți de frunze verzui – ruginii, care încep să cadă la jumătatea toamnei, în cantitate mică, deoarece încă nopțile sunt calde și bruma nu a sosit pentru a îngălbeni codrul, dezgolind copacii. Pe tot parcursul acestui drum spre mănăstire ne-am oprit în locurile mirifice, care ne-au încântat privirea și ochiul, profesorul **Purnichi – Napoleon Vintilă** ne-a făcut poze, care vor rămâne amintiri de neuitat pentru noi, copiii și nepoții noștri.

Ne apropiem, puțin, câte puțin, de schit, dar încă mai avem de mers, nu ne grăbeam, prinsesem o zi superbă, cu un cer senin sticlă, cu un soare strălucitor, cu un aer pur, cu păsărele care cântau și se zburdăluiau din creangă în creangă. Dar peste toate aceste minunății ale naturii, în care excelam de fericire și bucurie au început să se audă cântece ortodoxe, bisericesti din vârful muntelui, din Mănăstirea de călugări construită de mâini măiestre și pricepute, cu mult timp în urmă.

Acest lăcaș sfânt care încântă sufletele și inimile este condus cu înțelepciune și responsabilitate de **Protosinghelul Modest Ghinea**, ajutat de călugării domniei sale, care se luptă cu toate vicistitudinile naturii, cu viața grea și propăvăduind credința ortodoxă pentru toți românii și străinii care nu pregetă să ajungă la **Mănăstirea Cetățuia**, indiferent de anotimp și de vreme.

În sfârșit ajungem sus, pe un mic platou îngrijit și curat, cu mai multe construcții, străjuite de prăpastii ce ne înfioară, dotate cu utilitățile necesare traiului de zi cu zi ale călugărilor.

Facem fotografii, ne immortalizăm prezența atât în interiorul cât și în exteriorul lăcașelor sfinte. Vizităm biserica, o grotă amenajată cu altar, apoi trecem în revistă chiliile și gospodăria anexă de păsări, mijloc de subzistență a călugărilor. Cercetăm micul magazin unde se găsesc de vânzare materiale bisericesti. Peste tot este deschis, nu era nici urmă de călugăr. Am aprins lumânări la vii și morți, am pus bani în cutia milei și am lăsat o plasă cu alimente pentru consum de la **Elena Minciună** din Dragoslavele, soacra mea.

Între timp apare fratele Florin, un tânăr venit din Banat, care are o mulțime de îndatoriri și cu care întreținem un dialog interesant. Întrebăm unde sunt călugării, ni se răspunde că sunt la muncă, împreună cu **Protosinghelul Modest Ghinea**, sus pe munte. Până la urmă, îi solicităm să mergem la „**Crucea Dorințelor**”, loc unde să ne punem câte o dorință, dar ni se spune că intrarea este interzisă, fiind refuzați politicios, deoarece acolo se lucrează.

„**Crucea Dorințelor**” a fost ridicată în anul 1947 pe locul numit „**Tronul lui Negru-Vodă**.” Credința populară ne spune că înălțimile au fost întotdeauna locul de legătură dintre om și cer, face și aici un loc de spiritualitate și înțelepciune. Te rogi cu înđoială, cu înđoială și se va răspunde! Dacă te rogi cu credință, doleanțele îți vor fi ascultate!

Ne pregătim de coborâre, dar înainte de aceasta ne planificăm să mai vizităm: „**Peștera Moșului**”, „**Cavalerul Trac**” și „**Urmele de pași**”.

Ne luăm rămas bun de la gazdă și coborâm pe același drum – potecă pe care am urcat, cu convingerea că voi reveni împreună cu Președintele Cenaclului „**Mihail Lungianu**” din Rucăr – profesor **Vlad Tudor** pentru a face un reportaj complet - fotografii, date istorice, surse de informare, părerea vizitatorilor români și străini despre schit,

reportaj care să dea o notă de „**prospețime istorică**” revistei noastre - **Piatra Craiului**.

Am rămas profund impresionat de tot ceea ce am văzut, plecând cu un bagaj de cunoștințe spiritual - religioase, încărcat de energie pozitivă și cu amintiri frumoase de neuitat. Coborând pe cărăruie am făcut la stânga și am ajuns la un mic platou, pe o stâncă uriașă, înconjurată de prăpăstii adânci, de o frumusețe rară și unică, unde am servit masa „**la iarbă verde**”.

Am remarcat apoi, doi pereți semeți de stâncă, șlefuiți de timpuri și vremuri apuse, de diferite forme geometrice, de o frumusețe rarisimă, înălțându-se falnici spre cerul albastru, cu un soare strălucitor.

Nu departe de noi, într-o stâncă foarte înaltă, se găsea o grotă, o deschizătură, probabil o peșteră nedescoperită, nu se putea ajunge acolo, numai niște alpiniști profesioniști se puteau aventura, mai ales că erau despărțiți de o prăpastie foarte adâncă.

Am ieșit la poteca principală și-am coborât pe unde am și urcat, vizitând două căsuțe mici din lemn, dotate cu câte un singur pat din scândură, înconjurată de o mică grădină cu pomi fructiferi. Am ajuns cu bine jos, la șosea, mașina era în ordine, băiatul plătit ca să păzească își făcuse datoria. Am mai vizitat în satul de rudari un mini-magazin și o biserică ortodoxă modernă. M-am uitat la defileul râului și mi-am imaginat barajul din piei făcut de „**Negru-Vodă**”, și cum a înecat armatele de tătari care urcau în susul râului. Legendele cavalerului trac, alias Sfântul Gheorghe, istoriile despre **Negru-Vodă**, mărturiile ortodoxiei inițiatice, iată teme care nu trebuie să rămână mistere nedezlegate de specialiștii istorici!

Am pornit mulțumiți spre Rucăr, schimbând traseul. Am luat-o prin Piatra și am ajuns la Mateiaș, de aici drumul era cunoscut. Trebuie să recunosc că dacă nu dădeam curs invitației, aș fi regretat mult. Abia aștept să revin cât mai curând pe aceste locuri de vis și pline de farmec, de legendă și de istorie, de spiritualitate românească, cu care noi muscelenii ne mândrim. Am promis că am să mai revin pe aceste locuri de poveste, locuri care ascund multe legende, locuri încărcate de istorie religioasă și m-am ținut de cuvânt.

După 3 ani, de la prima vizită la Cetățeni, iată-mă că în 04.10.2014 revin pentru a doua oară, dar nu singur ci împreună cu 4 rucăreni: prof. Tudor Vlad, ing. Constantin Moiceanu, ing. Ion Pietrăreanu și Moise Avram. Scopul revenirii pe aceste meleaguri mirifice a fost invitația făcută de **profesorul Vintilă- Napoleon Purnichi, președintele filialei Câmpulung-Muscel a Societății de Științe Istorice din România**, ai cărei membrii suntem, iar delegația rucăreană și-a adus contribuția sa, la succesul acestei sesiuni de comunicări științifice. La această manifestare, aflată la cea de a X-a ediție, de ridicată ținută științifică, au participat aproximativ 30 de persoane.

Sperăm să mai revenim cu un reportaj mai amplu așa cum am promis.

Urmele de pași

Legenda le atribuie lui **Negru-Vodă și familiei sale**, care au cerut ajutorul divin pentru a scăpa de tătari. Ca semn că rugăciunea le-a fost ascultată, le-au rămas aceste urme de pași. Vechimea estimată de specialiști este însă de 10.000 de ani. După ultima glaciațiune, populații mixte, bărbați, femei, copii, lăsau aceste urme pentru posteritate pe locurile cele mai stabile. Astfel de urme se mai găsesc și în Alpii Italiei, Spania, Peru.

Peștera Moșului - Zamolxis, după tradițiile populare românești, acesta fiind atât imaginea Dumnezeului dacilor, cât și a marelui preot Deceneu.

În vechime era un loc de meditație, și rugă al Marelui Preot, devenind în creștinism locul favorit al sihastrului. Pe lângă laudele și icoanele din perioada modernă, se află încrustați în stâncă, diverse figuri reprezentând cruci, serafimi, o mână care binecuvântează porumbelul, toate acestea fiind făcute prin râvna înaintașilor pierduți în negura vremurilor.

Cavalerul trac - mai este cunoscut și ca marele zeu Gebeleizis, acesta fiind asimilat cu „Cavalerul Trac”, zeul tânăr al tracilor balcanici și danubieni, fiind reprezentat călare.

A mai fost numit și „Theos Heros”, iar în iconografia românească de-a lungul vremii

s-a păstrat în chipul Sfântului Gheorghe. El este văzut ca un simbol al nemuririi și al victoriei binelui asupra răului și a morții. Calul este un simbol al imortalității, și evocă eroizarea defunctului, calul fiind un animal solar. Imaginea se prezintă ca o sculptură în relief negativ și este estimată ca fiind în vârstă de aproximativ 3.500 de ani.

Sursa de documentare: „Mănăstirea Cetățuia Negru Vodă - Meteora României”

2. CONSEMĂRI EDITORIALE

PUBLICATE ÎN: PIATRA CRAIULUI NR. 8-9 / 2018-2019

A. AUTOR: ING. – AGRONOM, AVRĂMESCU DAMIAN-MERENI, CONSTANȚA

Cărți publicate

1. Clepsidre fără nisip-Aproape de cer.
Poezii și proză scurtă-2016
2. Poveste fără sfârșit-poezii 2017
3. Satul de după gratii.De vorbă cu inima mea.Povestiri și poezii-2017
4. Baladă pentru mai târziu.Poezii,epigrame și catrene.
Proză scurtă-2017

Articole publicate în reviste

1. Piatra Craiului-Rucăr, Muscel
2. Pietrele Doamnei-Domnești de Muscel
3. Tomis - Constanța
4. Femeia Modernă-București
5. Doina –București
6. Acidava –Câmpulung Muscel

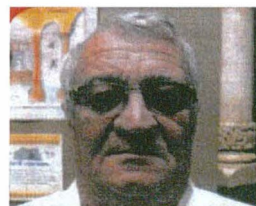
Articole publicate în presă

1. Actualitatea Musceliană-Câmpulung
2. Cuget liber-Constanța
3. Ziua de Constanța-Constanța
4. Jurnalul Național-București
5. Academia” Cațavencu”-București

B. AUTOR: JURIST, ION - OCTAVIAN BĂNICĂ -BOTENI, MUSCEL

Cărți publicate

1. Petre Țuțea-Filosof al Credinței-2017
2. Petre Țuțea-Un pas către Dumnezeu-2017
3. Repere cronologice și alte fleacuri-(autor Moise Constantin,
în colaborare cu Bănică
I., Pavel I., Mărcușanu Iosif)-2017
4. Fremătând pe corabia vieții-2017

Articole publicate în reviste

1. Revista literară-Paradox-București
2. Panoramic T.V.-București
3. Revista"Puls"Argeș-Pitești

4. Câmpulungul în direct-Câmpulung-Muscel
5. Revista "Arca"-București
6. Revista "Megaliții din Muscel"-Câmpulung
7. Pietrele Doamnei-Domnești, Muscel
8. Piatra Craiului-Rucăr, Muscel
9. ACIDava-Câmpulung, Muscel
10. Revista pădurilor-București
11. Vânătorul și Pescarul Sportiv-București
12. C ARTE de la Curtea Veche-Câmpulung, Muscel

Articole publicate în presă

1. Făclia-Cluj Napoca
2. Secera și Ciocanul-Pitești
3. Argeșul Liber-Pitești
4. Săgetătorul-Pitești
5. Evenimentul Zilei-București
6. Cuget Muscelean-Câmpulung
7. Expres-Câmpulung, Muscel
8. Evenimentul Muscelean-Câmpulung
9. Gazeta de Muscel-Câmpulung
10. Univers Creștin Democrat
11. Muscelul-Câmpulung

C. AUTOR: PROF. – SCRITOR - MARIA CHIRTOACĂ

Afilieri profesionale:

- Membră a Uniunii Scriitorilor din România;
- Membră a Uniunii Epigramiștilor din România;
- Membră a Uniunii Epigramiștilor din Republica Moldova;
- Membră a cenaclurilor literare:**
 - a) Tudor Mușatescu (Câmpulung - Muscel);
 - b) Liviu Rebreanu (Pitești);
 - c) Amurg sentimental (București);
- Membră a Clubului Umoriștilor Musceleni;
- Membră de onoare a cenaclului Mihail Lungeanu (Rucăr - Muscel);
- Redactor-șef la revista Satyrul;
- Redactor șef la revista ACIDAVA;
- Redactor-șed la revista SATIRA.

Cărți publicate:

- O ciupercă, două ciuperci (1985)
- Daruri (1989)
- Afară din contur (1990)
- Carte de bucate cu rețete fermecate (1997)
- Înțelesul poartă fesul (1998)
- Pasărea Phoenix (1999)
- Musafirii de la miezul nopții (2000)
- Iubiți poezia! (2007)
- Proverbe cu haz și fără necaz (2008)
- Din floare-n floare (2008)

- Carusel de poezii cu-ntâmplări de zi cu zi (2009)
- Îndrăgostite cuvinte (2009)
- Carte cu lipici pentru vârste mari și mici (2010)
- Creionări sentimentale (2011)
- Miraje (2011)
- Sub vraja cuvintelor (2012)
- Înțelesul poartă fesul (2012)
- 101 poeme (2012)
- Pardon, scuzați! (2012)
- Câmpulungul romanțat (Vol I-II, 2014)
- O dragoste fără hotare (Vol. I-II, 2015)
- Râsu'-plânsu' (2015)
- Gingășii cu țepi și țepe (2015)
- În pași de dans (2015)
- Poezia între teorie și practică (2016)
- Incuri nostalgice (2016)
- Uf și năduf (2016)
- Pâine și circ (2016)
- Semne cu musca pe căciulă (2016)
- Sub vraja curentelor literare (2016)
- Adevărul gol-prostuț (2016)
- Țări și impresii (2017)
- Sho(w) pă ei (2017)
- Umor la purtător (2017)
- Doine, doinițe (2017)
- Pe lira timpului (2017)
- Mărgăritarele iubirii (2018)
- Melancolii întruCHIPate (2018).
- Farmecul copilăriei (2018)

Versuri si articole publicate în cărți, antologii, lucrări stiintifice de specialitate, nominalizări în dictionare, enciclopedii etc:

- Câmpulung-Muscel ieri și azi, 1974
- Flori lângă izvoare, 1980
- Puncte de sprijin, 2000
- Câmpulung și județul Muscel, 2000
- Almanahul muscelenilor, 2004
- Ne jucăm, taine dezlegăm, 2005
- Stâlpeni-Argeș, România, 2007
- Dicționar bibliografic, 2010
- Dicționarul scriitorilor români de azi, 2011
- Dicționarul scriitorilor argeșeni, 2011
- Poesys-15-zei și zile, 2011
- Epigrame-n praf de rimă, 2011
- Fiii Argeșului, 2011
- Lectură, clasa a III-a, 2012
- Lectură-clasa a IV-a, 2012
- Cărți și autori, 2012
- Dicționar subiectiv de literatură –Argeș, 2012
- Ideologia ortodoxă și arta cuvântului, 2013

- Enciclopedia personalităților din România, 2013
- Poemele iubirii, 2014
- Poemele limbii române, 2014
- Neosteniți întru lumină, 2014
- Mihai Moșandrei, scrieri pentru eternitate, 2014
- Columna românismului, 2014
- Limba noastră cea română, 2015
- Antologia-larna scriitorilor, 2015
- Antologia scriitorilor –Dor românesc, 2016
- Almanahul copiilor, 2015
- Licurici de lună plină, 2016
- Doamne ale scrisului românesc la început de secol XXI, 2016
- Tribuna scriitorilor fără prejudecăți,2016
- Repere educaționale extrașcolare,2016
- Un dicționar al scriitorilor români contemporani, 2016
- Caiete folclorice Argeș, 2017
- Natura nu minte niciodată, 2016, 2017
- Câștig și plată, 2017
- Generalul I.C.Brătianu în fața judecății istoriei,2017
- Popas în amurg, 2018
- etc.

Articole publicate în reviste:

- Satyrul, Câmpulung - Muscel
- ACIDava, Câmpulung - Muscel
- Pensionarul muscelean,Câmpulung
- Ramuri, Câmpulung - Muscel
- Muscel-Net, Câmpulung
- C ARTE de la Curtea Veche, Câmpulung - Muscel
- Argeș, Pitești
- Basarabie, pământ iubit, Chișinău
- Porto Franco, Galați
- România literară,București
- Flacăra, București,
- Universitatea comunistă, București
- Literatura și Arta,Chișinău
- Curtea de la Argeș, Curtea de Argeș
- FIE, Iași
- Catedra, Pitești
- Ritmuri brașovene, Brașov
- Glasul iubirii,Curtea de Argeș
- Cultul eroilor, Pitești
- Amurg sentimental, București
- Epigrama,București
- Lumea epigramei, București
- Piatra Craiului, Rucăr - Muscel
- Pietrele Doamnei, Domnești - Muscel
- Luceafărul, București
- Muscelul, Câmpulung
- Urzica, București
- Acus, Sibiu
- Agora, Cluj-Napoca
- Farul Nistrean,Chișinău

-Moldova, Chișinău

etc.

Articole publicate în presă:

-Viața studentescă-București

-Viața satului-Chișinău

-Gazeta de Muscel- Câmpulung

-Actualitatea musceleană-Câmpulung

-Secera și ciocanul-Pitești

-Argeșul liber-Pitești

-Zori noi- Suceava

etc.

**D. AUTOR: EC. CORNEL STOIAN - RUCĂR, MUSCEL – POPASURI EDITORIALE
ÎN PUBLICISTICA MUSCELEANĂ**

Articole publicate în cărțile autorului, prof. Ion Hiru –Domnesti, Muscel

1. Neosteniți întru lumină, vol.I - 2013

Dr. Liviu-Rion Predescu, Rucăr

Dr. Remus - Coriolan Roșca, Rucăr

2. Neosteniți întru lumină, vol.II-2014

Ing. - scriitor, Constantin - Agricola Miu Godeni - Muscel

Prof. – scriitor, Gheorghe Nicolae -Podișor, Rucăr - Muscel

3. Neosteniți întru lumină, vol III-2014

Prof. Lucreția Dulamă –Rucăr, Muscel

Președinte Ion M. Dulamă, Rucăr - Muscel

Prefect Nae A. Ghica -Rucăr - Muscel

Istoric Cornelia Ghinea -Pitești

Înv. Daniil Rădescu –Rucăr, Muscel

Prof. Mircea Rădescu –Rucăr, Muscel

Prof.-dir. Ion Urdea –Rucăr, Muscel

Prof. Ligia - Maria Vișoiu Câmpulung - Muscel

4. Neosteniți întru lumină, vol IV

Col. Ion Mârzac –Mățău, Muscel

Înv. Toma Ștefănescu și Filofteia Ștefănescu, Rucăr – Muscel

Articole publicate în reviste

Piatra Craiului-Rucăr, Muscel

Pietrele Doamnei-Domnești, Muscel

C ARTE de la Curtea Veche-Câmpulung, Muscel

ACIDava-Câmpulung, Muscel

Pensionarul Muscelean-Câmpulung, Muscel

Muscelul –Câmpulung

Amurg Sentimental-București

Articole publicate în presă:

Actualitatea Musceleană-Câmpulung

Evenimentul Muscelean-Câmpulung

Ziarul din Muscel-Câmpulung

Jurnalul de Argeș-Pitești

Curierul zilei-Pitești

Argeșul-Pitești

Săgetătorul-Pitești

CAPITOLUL VII
INTERVIURI
ACORDATE PRESEI SCRISE ȘI AUDIO - VIZUALĂ

1.INTERVIU ACORDAT ZIARULUI „ACTUALITATEA MUSCELEANĂ” DIN
CÂMPULUNG

AUTOR: EC. CORNEL STOIAN, RUCĂR - MUSCEL

PUBLICAT ÎN: 29.11.2012

Invitatul din această săptămână al rubricii „**Dincolo de aparențe**” este **Cornel Stoian**, care a reușit să se facă cunoscut consătenilor și nu numai prin bogata activitate culturală pe care o posedă. Membru fondator al Cenaclului literar artistic "**Mihail Lungianu**", participant activ la redactarea revistei trimestriale "**Piatra Craiului**", **OMUL, Cornel Stoian** a avut de parcurs o perioadă foarte grea pentru a ajunge ceea ce este astăzi. De mic copil, s-a luat la trântă cu destinul crud, dar și cu ideile preconcepute ale părinților și a ieșit la liman mânat de o dorință acerbă de a studia și a deveni OM MARE, cu carte. Așa cum însuși declara mai jos, nu i-a fost deloc ușor, dar a strâns din dinți și a învățat, și iar a învățat până ce a ieșit la lumină. Putem spune metaforic că fuga de la stăpân l-a făcut stăpân pe propriul destin, muncind pe brânci pentru a realiza ceea ce are și mai ales pentru a ajunge cine este astăzi. Greutățile vieții nu i-au înnegrit sufletul de ură, ci, din contra, i l-au umplut de bunătate, dăruire și căldură care a dat-o mai departe semenilor și familiei sale. Ajuns la vârsta de 69 ani, Cornel Stoian se poate considera un om bogat din toate punctele de vedere, care nu are ce-și reproșa și care nu a uitat niciodată să fie OM și ceea ce este cel mai important, să rămână OM.

Tatiana PETRESCU

Care au fost cele mai emoționante momente din viața dumneavoastră? (Dați-mi exemplu trei astfel de momente.

Pe drumul lung al vieții ce l-am parcurs în cei 69 de ani, ca orice om, am avut parte și de multe momente emoționante. Primul moment, dacă ar fi să le luăm în ordine cronologică, a fost pe 15 septembrie 1959-prima zi de școală în clasa a cincea, după o absență de cinci ani. Pentru a înțelege mai bine acest aspect vreau să vă spun că, în 1954, am terminat clasa a patra, după care parinții nu au mai avut posibilitatea să mă dea în continuare la școală.

Al doilea moment emoționant a fost atunci când am cunoscut-o pe viitoarea mea soție. Asta se întâmpla prin vara lui 1971. În toamna aceluiași an, ne-am căsătorit civil și religios și am avut parte de o nuntă frumoasă. În fine, cel de-al treilea moment emoționant a fost în 1972, când s-a născut primul nostru copil, o fetiță pe nume **Cornelia-Claudia**, care ne-a făcut fericiți și împliniți, urmată de doi băieți, **Iosif -Cornelius și Ion -Ciprian**.

Dacă ar fi să dăm timpul înapoi, spuneți-ne care ar fi cele mai mari trei dezamăgiri pe care le-ați trăit până acum?

Păcât că nu putem da timpul înapoi! Așa cum era normal, m-am confruntat cu multe dezamăgiri. Prima mare dezamăgire pe care am trăit-o a fost în 1954 când părinții mei au luat decizia de a mă opri să-mi continui studiile în clasa a cincea, decizie care mi-a frânt aripile în zborul meu spre o viață mai bună. O alta a avut loc în 1962, când am absolvit șapte clase. Chiar dacă am fost premiant în fiecare an, la vârsta pe care o aveam atunci nu mi s-a permis să merg să-mi continui studiile la o școală mai bună. Toate ușile la

care am bătut mi-au fost închise, fiind blocat în continuarea școlii, întrucât aveam nevoie de o dispensă. Am urmat, între 1962 -1968, școala profesională de comerț și Liceul Teoretic, profil Real, și am dorit să urmez Facultatea de Istorie-Geografie, la FF. Din păcate, situațiile subiective și-au pus amprenta și atunci și am trăit iar o mare dezamăgire.

Când ați fost cel mai fericit?

Aș fi rău cu mine dacă aș afirma că nu am fost și fericit. Am fost foarte fericit când am pășit pentru prima dată în clasa întâi, când, după cinci, ani am putut să-mi continui studiile generale și după trei ani am absolvit clasele V-VII, atunci când mi-am cunoscut soția, când au venit pe lume copiii, și mai ales, când am devenit bunic.

Ce vă deranjează cel mai mult la cei din jurul dumneavoastră?

Cred că cel mai mult mă deranjează prostia din jurul meu care se manifestă prin lipsa de respect și obrăznicie, ura dintre noi, care a devenit violentă, dar cel mai mult mă deranjează faptul că tineretul de azi, în mare parte, nu mai iubește munca, ci discotecile și barurile.

Dacă ar fi să schimbați ceva la dumneavoastră, care ar fi acel lucru?

Ar fi multe de schimbat și dacă prin absurd aș putea da înapoi roata vieții, aș vrea să schimb anul 1989, atunci când aș fi putut realiza lucruri mult mai bune pentru familia mea.

Ce apreciați cel mai mult la subalternii și colegii dumneavoastră?

Atunci când eram în activitate ca lucrător comercial și economist la Cooperativa de Consum Rucăr am avut șefi pe cale ierarhică, am fost subaltern, dar și propriul meu șef. La colegii mei cu care am lucrat direct sau indirect am apreciat lucrul în echipă, profesionalismul lor, respectul dintre noi, buna credință, ajutorul reciproc.

Dacă ar fi s-o luați de la zero ați face același lucru?

Dacă ar fi s-o iau de la început, cred că ar fi loc de mai bine, ar fi multe lucruri de îmbunătățit. Toată viața mea am fost un om corect și cinstit, prin meseriile pe care le-am practicat am pus mai presus de toate OMUL, cu grijile și nevoile sale și de aceea am fost respectat și iubit.

Când v-a fost cel mai greu?

Cel mai greu mi-a fost, dacă ar fi s-o iau cronologic, atunci când mama a divorțat de tatăl meu biologic, rămânând fără protecție și apărare, atunci când eram foarte mic. Am fost crescut de bunicii din partea mamei și am avut o copilărie nefericită. Ea s-a rezumat la treburi gospodărești, și, la paza și îngrijirea animalelor. Mi-a mai fost foarte greu atunci când am fost oprit de la școală și a trebuit să muncesc de la o vârstă fragedă, în timp cei de vârsta mea studiau și se jucau, eu am fost slugă prin munți, pe la stâne, la baciul Nae Răuță, unde îngrijeam de oi și vaci, alături și de tatăl meu vitreg. Am suferit enorm că toată copilăria mea nu am avut o jucărie, am crescut în lipsuri financiare, dar am avut voință și am revenit la școală, fugind de la stăpân, împotriva voinței părinților mei.

Unde vă vedeți peste 10 ani?

Este cea mai grea întrebare la care mă obligați să răspund. În 10 ani se pot întâmpla multe. În folclorul popular se spune că *"Oamenii se nasc pe rând și pleacă pe sărite"*. Am apărut pe lume pe 29 decembrie 1943. Dacă ar fi să rămân pe acest pământ, sper să ne întâlnim pentru un alt interviu.

Dați-mi exemplu de două calități și două defecte de-ale dumneavoastră.

Nu știu dacă este defect sau calitate. Înclin spre a doua variantă. Sunt un tipicar, îmi place lucrul bine făcut, nu-mi place lucrul de mântuială.

Cred că sunt un bun organizator atât în familie cât și în societate, știu să-mi fac amici, cunoștințe, colaboratori și prieteni, sunt un bun catalizator. Desigur că nu există întruchipată în om "Perfectiunea", am și eu defecte, ca orice muritor. Cred prea mult în oameni și din acest motiv rămân de multe ori cu un gust amar. Caut să servesc și mă

implic mai mult decât trebuie pentru unii semeni de-ai mei în detrimentul meu, ceea ce nu este bine, pentru că binele făcut se uită și, în loc de mulțumire, omul te vorbește de rău.

Credeți în legea compensației? S-a întâmplat să se dovedească în cazul dumneavoastră?

Îmi pare rău, eu nu prea cred în legea compensației și în cazul meu nu prea s-a dovedit. În viața mea am făcut mai mult bine, nu-mi amintesc să fi făcut rău semenilor de lângă mine. În Cartea Sfântă se zice: "Cereți și vi se va da!," dar "Domnul nu-ți pune în traistă". Dacă mă refer la cele două citate, noi toți cerem. Compensația ar fi să și primim, dar, din păcate, nu prea se întâmplă acest lucru.

Atunci când sunteți oboșit ce faceți ca să ieșiți din această stare?

Oboseala se manifestă fizic și psihic la fiecare dintre noi. Atunci când sunt oboșit prefer să ies în natură, s-o admir, fac plimbări, citesc, privesc la televizor, discut la telefon cu cei dragi și oboseala dispare.

Se spune că pentru a fi un om împlinit trebuie să construiești o casă, să faci un copil și să sădești un pom. Dumneavoastră cam ce ați mai avea de făcut pentru a fi împlinit?

Cred că mi-am făcut datoria față de mine, familie, societate. Am reconstruit casa din temelii, am dotat-o cu cele necesare, am sădit pomi fructiferi și am trei copii sănătoși, frumoși, gospodari care, la rândul lor, mi-au dăruit cinci nepoți.

Sunteți un om darnic? Dar iertător?

Sunt un tip darnic cu cine trebuie, îmi este milă de acei oameni care nu pot munci, de cei bolnavi și neajutorați. Dacă sunt un om iertător? Da, atunci când sunt lovit pe la spate, nejustificat, iert, cu condiția să-mi ceară scuzele de rigoare, dar nu pot uita.

Dacă ar fi să vă caracterizați în câteva cuvinte ce ați spune despre dumneavoastră: că sunteți un conservator sau un om modern, adaptat timpului în care trăiți?

Aș putea spune despre mine că am căutat atât în familie, în relațiile cu copiii sau nepoții, precum și în societate să îmbin conservatorismul cu modernismul și cred că am reușit. Am un mare grad de înțelegere între aceste două curente care au început să divizeze societatea noastră.

Povestiți-ne cum v-ați ales profesia. A fost o oportunitate sau ceea ce v-ați dorit mereu?

Dacă mi-am ales profesia? Nu. La 19 ani când am absolvit clasa a VII-a fără niciun sprijin, m-am descurcat singur și nu aveam nicio oportunitate.

Am ales meseria de lucrător comercial, iar mai târziu de economist. Eu mi-aș fi dorit multe, pentru că eram dotat cu inteligență, absolvisem cu aproape 10, dar soarta a lucrat împotriva mea, dar, cu toate acestea, sunt multumit de mine, de ceea ce am realizat în viață.

Tânjiți după ceva?

Da, după sănătatea familiei mele, a copiilor și nepoților, pentru un trai decent, după libertate, democrație, respectarea legilor și a statului de drept.

O vorbă spune că: „A fi om e lucru mare, a fi domn e o întâmplare”. Sunteți de acord cu acest lucru?

Sunt în totalitate de acord cu această expresie și este de mare actualitate în societatea de astăzi când politicienii se războiesc și se sfășâie între ei indiferent de culoarea politică pe spinarea poporului.

Cât de important este să ai "cei 7 ani de acasă"?

Pentru mine au fost primordiali. Nu am avut copilărie, mi-a lipsit tatăl și o perioadă și mama. Încă din fragedă copilărie m-am confruntat cu munca grea, griji, lipsuri și singurătate, dar voința m-a ajutat să lupt și să merg mai departe.

Succesul determină șansa sau șansa determină succesul?

Munca în profesiunea aleasă este determinantă în obținerea de succese. Șansa m-a cam ocolit în viață, nu a ținut cu mine. În 1989, puteam avea șansa de a începe o afacere privată. Omul cinstit și corect este ocolit de șansă. Numai munca cinstită oferă șansa unui succes.

Oamenii puternici cred că destinul ți-l faci singur. Credeți în destin sau în voință proprie?

Desigur, fiecare om are un destin, o soartă. Destinul îi este hărăzit omului încă de la naștere, când îi este scrisă foaia de parcurs în viață, până când se stinge. Eu cred că destinul este influențat, în afară de ceea ce am spus mai sus, de fiecare individ în parte sau de cei care îl înconjoară. Pentru mine, munca a fost un factor esențial.

Mai aveți prieteni din copilărie? Dar dușmani, oameni cu care nu vă înțelegeți oricât ați încerca?

Am foarte mulți prieteni din copilărie, din anii de școală, din locurile de muncă unde am profesat, oameni de mare valoare, de diverse profesii și meserii, în special din domeniul culturii. Cât despre dușmani, cine nu are? o zicală spune: "Ferește-mă Doamne de prieteni că de dușmani, am eu grijă!"

Care credeți că este cel mai important lucru care ar trebui schimbat la politicienii din ziua de azi?

Politicienii de la așa-zisa Revoluție și până în ziua de azi nu mai pot fi schimbați în comportare și mentalitate. Ei sunt unși cu toate alifiile tranziției, au învățat să ne fure votul, să facă ce vor cu el, să ne manipuleze la fiecare patru ani pentru a obține putere și bogății fabuloase. Singura soluție este să importăm politicienii de afară.

Cu cine sunteți în concurență?

Nu se mai poate vorbi de concurență, nu sunt în concurență cu nimeni, am fost în clasele V-VII cu colegii de clasă, dar unii dintre ei m-au întrecut, urmând studii superioare pentru care îi felicit. Acum, concurez cu mine, cu cunoștințele mele, cu talentul meu.

V-ați pierdut vreodată încrederea în prieteni?

În prietenii adevărați nu mi-am pierdut niciodată încrederea, aș putea spune cu mici excepții. Sunt oameni-prieteni- falși care uită tot ce ai făcut pentru ei, pentru o cauză comună, s-au văzut cu "sacii-n căruță"! șterg cu buretele prietenia de-o viață. Din nefericire, acest lucru mi s-a întâmplat și mie, dar nu mi-a zdruncinat încrederea în oameni, și mai ales, în prietenii adevărați.

Care au fost și sunt lucrurile esențiale din viața dumneavoastră?

Esențial în viața mea a fost să-mi pun în practică cunoștințele acumulate în meseriile practicate cu cinste și corectitudine.

Care ar fi definiția dumneavoastră pentru ceea ce se întâmplă la ora actuală în politica din țara noastră?

Consider că foștii comuniști și odraslele lor nu au plecat niciodată de la putere în 23 de ani, doar s-au rotit la putere din 4 în 4 ani, au făcut legi pentru a-și conserva puterea și bogăția, în detrimentul poporului.

Care era lucrul care vă plăcea să-l faceți în copilărie?

Așa cum v-am spus, am muncit de mic copil, la început în gospodăria părinților și, mai apoi, la stăpân. Cel mai plăcut lucru pentru mine a fost s-o rup cu trecutul și prezentul de atunci și să evaderez în viitor, iar viitorul meu a fost școala.

Povestiți-ne o întâmplare haioasă din copilărie care s-a lăsat cu bătaie.

Eram cioban la stâna din **Tămășelu Mic** împreună cu tatăl meu vitreg. Plecam dimineața cu vacile la păscut și ne întorceam seara. Într-o zi toridă de vară am adormit la marginea pădurii iar o parte din vaci s-au pierdut. Le-am căutat toată ziua, dar nu le-am găsit. M-am întors la stână cu restul de vaci și din acest motiv am primit o bătaie de la tatăl

vitreg pe care nu am s-o uit niciodată. Vacile le-am găsit apoi, după două zile, după ce le-am căutat cu mai mulți ciobani.

Ce este dominant în viața dumneavoastră: munca sau familia?

Aș spune că amândouă.

2.INTERVIU ACORDAT LA APARIȚIA REVISTEI PIATRA CRAIULUI NR. 2 / 2011

Reporter - Cornel Stoian: Cum apreciați apariția revistei „PIATRA CRAIULUI” redactată de Cenaclul „Mihail Lungianu” din Rucăr - Muscel?

Repondent - Romulus Popa - Rucăreanu: Apariția revistei „PIATRA CRAIULUI” redactată de CENACLUL „MIHAIL LUNGIANU” din Rucăr - Muscel, reprezintă un eveniment important în viața acestei localități și a celei muscelene.

Această revistă este rezultatul inițiativei și eforturilor unui grup de intelectuali și al unor pasionați de cultură rucăreni care au dorit să înlăture monotonia și anonimatul din viața Rucărului. Se impune a fi făcută mențiunea că fără sprijinul moral și financiar al distinsului primar ing.Ionel Dulamă și al Consiliului Local Rucăr această revistă nu ar fi putut apărea. În același timp, apariția revistei „PIATRA CRAIULUI” demonstrează existența în această străveche localitate musceleană a unor capacități intelectuale care trebuiau valorificate și afirmate. Consider că apariția acestei reviste răspunde unei necesități actuale de afirmare a frumoasei localități semi-urbane muscelene de care vorbim și de atragere a unui număr cât mai mare de vizitatori pentru a admira pitoreștile sale locuri și să cunoască tradițiile istorice și carstice pe care le posedă. Socotesc că apariția acestei reviste va stimula interesul și dorința celorlalți intelectuali și iubitori de cultură rucăreni determinându-i să se alăture fondatorilor ei.

Reporter - Cornel Stoian: Cum vedeți în timp evoluția revistei „PIATRA CRAIULUI” redactată de Cenaclul „MIHAIL LUNGIANU” din Rucăr - Muscel?

Repondent - Romulus Popa - Rucăreanu: Având în vedere că revista „PIATRA CRAIULUI” este după cunoștințele mele, prima publicație apărută într-o localitate rurală din actualul județ Argeș, o consider o mândrie pentru comunitatea rucăreană și un stimulent pentru asigurarea apariției ei vreme îndelungată. Ținând cont de potențialul intelectual local și al rucărenilor din „diaspora” precum și sprijinul oficialităților de aici, conținutul revistei se va îmbogăți, va deveni mai interesant și atractiv și va reuși să se impună în publicistica argeșeană. Revista „Piatra Craiului” consider că va contribui la popularizarea diverselor activități locale care se desfășoară, a realizărilor obținute, a potențialului turistic, cultural și economic de care dispune, la afirmarea Rucărului pe plan județean, regional și național. Urez revistei „PIATRA CRAIULUI” viață îndelungată.

Prof.- universitar,
Romulus Popa Bran –
Rucăr, Muscel

PUBLICAT ÎN: PIATRA CRAIULUI NR. 3/ 2011

IUBIȚI RUCĂRENI, DOAMNELOR ȘI DOMNILOR

Mi-aș fi dorit mult ca astăzi 30 iunie 2011 să fiu alături de domniile voastre, pentru a marca un eveniment cultural atât de important pentru comunitatea rucăreană, apariția celui de-al doilea număr al revistei „PIATRA CRAIULUI”. Întâlnirea de la Rucăr coincide în chip fericit cu manifestări larg prilejuite la Piatra Neamț de „Ziua Învățătorului” la care noi nu am renunțat de vreme ce credem încă în ideea potrivit căreia școala românească și exponenții ei, dascălii rămân izvoarele din care se adapă cei care vor să se lumineze din lumina sfântă binefăcătoare, dându-ne speranța că țara și viețuitorii ei vor răzbi poate cândva la bine, frumos, dreptate, pace și adevăr.

Spuneam așadar că tot astăzi la biblioteca Județeană „G.T. Kirileanu” din Piatra Neamț, vizionând expoziția „MIHAI EMINESCU” în documentele antume și postume”, cuprinzând facsimile mai puțin cunoscute de publicul larg despre viața și activitatea poetului național, documente care-mi aparțin și pe care le fac publice în această parte a țării.

Dar al lui Dumnezeu, Rucărul avea nevoie de minunata revistă trimestrială „PIATRA CRAIULUI”, pentru istoria lui încărcată de glorie, pentru oamenii lui truditori, statornici, răbdători în suferințe, cu minți vioaie și cu ochii larg deschiși către orizonturile luminoase ale vieții.

În pofida unor omenеști dileme, ezități și imperfecțiuni, cele 2 numere ale revistei apărute până acum ne spun nouă cititorilor, că această publicație își va împlini rosturile ei, că și-a conturat deja un număr de colaboratori ale căror nume și condeie oferă garanția evoluțiilor viitoare.

În ce mă privește, voi avea grijă ca după puterile mele, să fiu mereu aproape de viața și de sprijinul revistei, de colegii de radacție, de comunitatea rucăreană, din a cărei ființă fac parte.

Primiți vă rog asigurarea prețurii mele pentru osteneala domniilor voastre care faceți atât de mult pentru ca spiritul Rucărului să nu se părăduiască prin uitare, nepricepere și „vănare de vânt”.

profesor- Gheorghe V. Țigău–
Piatra Neamț, 30 iunie 2011

4.INTERVIU CU BOGDAN LUNGIANU PARTEA a-IV-a

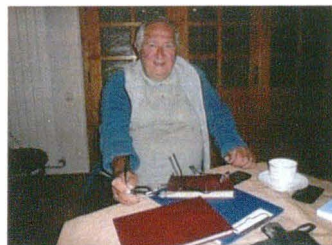
Autori: Prof.Tudor Vlad - președinte și Ec. Cornel Stoian – secretar - Cenaclu Literar – Artistic „Mihail Lungianu” - Rucăr, Muscel

PUBLICAT ÎN PIATRA CRAIULUI NR. 8-9/ 2018-2019

Tudor Vlad - Credeți că un cenaclu literar, o asociație culturală și o acțiune pentru ridicarea culturală a unei zone este o chestiune de succes în primul rând și de viitor în al doilea rând ?

Bogdan Lungeanu - Ști ce mi se pare mie foarte frumos ? modul cum ați început voi !

Cornel Stoian - Dacă vreți să ne spuneți-că știți cel mai bine-ce s-a întâmplat cu opera scriitorului rucărean Mihail

Lungianu, operă aflată la Biblioteca Comunală Rucăr , după venirea comuniștilor ?
Bogdan Lungeanu - Ceea ce știu este că bunicul de fiecare dată când apărea o carte de a lui, mă trimitea cu cărți și la Biblioteca Națională, sau la Biblioteca Pentru Toți, pentru că Șora care-i scria prefața sau Vârgolici , erau niște oameni cu niște funcții mari politice, și erau șefi de edituri.În același timp știu sigur că bunicul trimitea la biblioteci din țară și din Rucăr unde știa că este toată opera lui completă.Spre nenorocul nostru, scriitorul Mihail Lungianu, împreună cu alți 40 de scriitori, dintre care unii au fost bătuți, alții au fost închiși, alții au fost maltratați, pentru atitudinea lor împotriva comunismului. **Au primit ordin cei de la Rucăr, cine era la conducerea Căminului Cultural, să scoată toate cărțile și să le dea foc. O mare crimă-spirituală-să dai foc la cultură, îți dai seama. Nicolae Terceanu a distrus toată opera scriitorului Mihail Lungianu...sărăcind cultura...toată. Am iubit foarte mult Rucărul ăsta, pentru că mi-a dat ceea ce nu mi-a dat nici un colț din România.**

Eu cred așa, că drumul pe care l-ați luat dumneavoastră este mai mult decât frumos, chiar mă gândeam dacă am mai putea să scriem despre cineva așa..se putea scrie și despre Tudor Mușatescu, și faptul că ați reușit ca niște oameni să fie așa de pătrunși și să preluați această acțiune și să mergeți mai departe, eu zic că este o chestie cu totul și cu totul deosebită și să vă dea Dumnezeu putere să mergeți mai departe, iar eu o să caut să fac tot ce pot să vă ajut. Felicitări pentru tot ce ați făcut !

5.INTERVIURI ACORDATE ÎN DIRECT UNOR POSTURI DE RADIO – TV

a. RADIO – OLTENIA (CRAIOVA), LA PENSIUNEA „LINIȘTEA SERII” ÎN DATA DE 10.07.2011

Am fost prezent, unde ne-am prezentat excepțional. S-a vorbit de cenaclu și revistă precum și de activitățile desfășurate: **culturale și artistice**, făcându-ne cunoscuți în țară.

b. TVRM BUCUREȘTI – EMISIUNEA „IARBA VERDE DE ACASĂ”

A fost moderată de scriitorul **Ion – Puiu Stoicescu** unde s-a prezentat cenaclul și revista, precum și munca și eforturile noastre în data de 09 septembrie 2011.

Tot la acest post de televiziune, cu ocazia „EXPOPASTORALIS RUCĂR” din 09-11.09.2011 cenaclul nostru a fost filmat în **Parcul „Podișor”** din Rucăr, fiind prezenți aproape toți membrii fondatori ai cenaclului, la care mi s-a luat interviu, unde s-a vorbit despre cenaclu și revistă, această filmare – interviu s-a dat pe post la emisiunea „**pentru diaspora**” – „**iarba verde de acasă**” și în acest fel am fost cunoscuți în străinătate și în țară. Doresc să menționez că personal am organizat acest eveniment de filmare – interviuri cu sprijinul scriitorului rucărean, **Ion – Puiu Stoicescu** din București în calitate de redactor și moderator.

c. MUSCEL TV – CÂMPULUNG

Am fost prezenți un grup de 4 cenacliști: profesor **Tudor Vlad**, președintele cenaclului „**Mihail Lungianu**”; economist **Cornel Stoian** – secretar cenaclu, inginer **Constantin Moiceanu** – trezorier și purtătorul de cuvânt al cenaclului și inginer – profesor **Gheorghe (Doru) Avram** – membru fondator, în data de 13.07.2011.

Am fost invitați de doamna moderator – **Carmen Nicolescu**, la emisiunea „**Identități culturale**”, unde s-a prezentat pe larg pe parcursul a două ore, întreaga activitate a cenzului și a revistei de la constituire – apariție.

d. CLAR TV – CÂMPULUNG, MUSCEL

Emisiunea a fost moderată de domnul Sorin Durdun – poet, invitații domniei sale fiind: prof. Tudor Vlad și economist Cornel Stoian, în data de 19.05.2014

Ambii membrii fondatori ai cenaclului rucărean.

Într-un interviu fluviu de 2 ore s-a făcut un istoric al cenaclului și a revistei, precum și a tuturor activităților și manifestărilor de la 19.01.2011 și până la data interviului.

e. CURIER TV – PITEȘTI

La acest post au fost invitați membrii cenaclului și ai revistei (o parte dintre ei), din motive subiective nu am fost prezent, dar am intervenit telefonic în direct la data de 01.11.2015

Prin intervențiile profesorului Tudor Vlad, președinte, fiind prezent în platou a compensat lipsa mea fizică cu brio, iar eu prin intervenția mea telefonică am scos în relief pentru telespectatorii postului: acțiunile, evenimentele și manifestările cenaclului, precum și problemele și greutățile cu care se confruntă revista, cu speranța că vor fi depășite.

f. INTERVIURI TELEFONICE ÎN DIRECT

În zeci de emisiuni la postul: Muscel TV – emisiunea „**Identități Culturale**”, redactor-moderator, doamna **Carmen Nicolescu** – o profesionistă în acest domeniu, unde am vorbit de mari valori și personalități muscelene și argeșene prezente în studiou, despre opera și activitatea lor și de fiecare dată am abordat activitățile cenaclului și ale revistei.

Am făcut publicitate și reclamă, pentru ca cenaclul și revista să fie cunoscută în Muscel, Argeș și nu numai. Sunt conștient că am reușit să-mi ating scopul propus, cei ce urmăreau emisiunile să ne cunoască activitățile noastre și să ne aprecieze.

g. INTERVIURI TELEFONICE ÎN DIRECT

Este vorba de televiziunile: Curier TV Pitești și Argeș TV Pitești.

Intervențiile mele la aceste posturi TV s-au axat pe probleme artistice. Și aici am făcut cunoscute activitățile noastre în cenacluri și reviste cu care colaborăm.

*O parte din membrii Cenaclului Literar-Artistic „Mihail Lungianu” – Rucăr, Muscel
la postul Curier TV - Pitești*

CAPITOLUL VIII

CUVÂNT DE BUN VENIT LA APARIȚIA ȘI ANIVERSAREA UNOR REVISTE - MUSCELENE

AUTOR: EC. CORNEL STOIAN – SECRETAR AL CENACLULUI „MIHAIL LUNGIANU” RUCĂR, MUSCEL

a) LA MULȚI ANI „PIATRA CRAIULUI” RUCĂR-MUSCEL

1. Profesor Tudor-Tiberiu Vlad – mijloc-jos
- De la stânga la dreapta:**
2. Profesor Iosif (Viciu) Nistor
 3. Ec. Cornel Stoian
 4. Inginer Constantin Moiceanu
 5. Prof. – poetă, Adelina – Mihaela Vorovenci
 6. Inginer Ion (Nonu) Ghidan
 7. Inginer – prof. Gheorghe (Doru) Avram

Rucărul muscelan, o localitate frumoasă, cu oameni gospodari, așezată în nordul județului Argeș, înconjurată de munți cu păduri falnice, și ape cristaline, bogată în tradiții, datini și obiceiuri. Din vremuri și timpuri străvechi, din rândul comunității rucărene, s-au ridicat personalități de vază, și mari valori în toate domeniile de activitate, pentru națiune și țară.

Rucărul este înconjurat de munți semeți, plini de vegetație: vârful Posada, vârful Crucii, Căpitanul, Țefeleica, Măra, Iezer-Păpușa, Piatra-Craiului, Ghimbabu și este brăzdată de râuri: Râșorul, Roghina, Dâmbovița, și o sumedenie de pâraie, care încântă privirile turiștilor ce ne trec pragul comunei.

În urmă cu 4 ani, un grup de oameni inimoși, în număr de șapte, am constituit Cenaclul Literar-Artistic „**Mihail Lungianu**” din Rucăr-Muscel, iar trei luni mai târziu, în aprilie 2011, în ajun de Paști, a apărut primul număr al revistei trimestriale de actualitate, cultură și tradiții, redactată de cenaclu, „**Piatra Craiului**”.

Cenaclul și colectivul redacțional, au depus suflet, și muncă, pentru apariția unei publicații rucărene, în peisajul presei muscelene. Am atras în jurul cenaclului și al revistei multe personalități de cultură, din educație, și din alte domenii, din Rucăr, Muscel și din țară, îmbunătățind număr de număr calitatea revistei noastre.

Revista a fost primită foarte bine, de confracții din presa scrisă și audio-vizuală, de publicul cititor, dar cu toate acestea, mai avem multe lucruri de îmbunătățit, atât la cenaclu, cât și la revistă, pentru a ridica permanent calitatea revistei la cele mai înalte standarde.

La data la care scriem aceste rânduri, am scos 14 numere, revista a împlinit 4 ani.

ajutorul sponsorilor pe care-i felicităm și le mulțumim, fiindu-ne de mare folos, fără sprijinul lor financiar revista n-ar fi putut să apară.

Despre cenaclul și revista noastră, s-a scris și s-a vorbit în presa musceleană, argeșeană și la posturile locale și naționale de televiziune, pentru care suntem mândri de ceea ce am reușit și promitem, cu toate greutățile întâmpinate, vom merge înainte, pentru că între noi există o solidaritate.

Spre știința publicului, revista noastră a pătruns aproape în întreaga țară, în mari orașe și municipii, în multe sate și comune, precum și în alte țări din 2 continente: **S.U.A.** (California) și **Europa**, Franța (Corsica), Spania (Valencia).

Membrii fondatori ai cenaclului și revistei urează cu acest prilej „LA MULȚI ANI”, revistei „**Piatra Craiului**” la împlinirea a 4 ani de apariție și trecerea în anul 5.

PUBLICAT INTEGRAL ÎN:

- 2. PIATRA CRAIULUI NR. 1 / 2015**
- 3. CARTE DE LA CURTEA VECHE NR. 17 / 2015**
- 4. ACTUALITATEA MUSCELEANĂ NR. 295 / 2015**
- 5. PIETRELE DOAMNEI NR. 2 / 2015**
- 6. CURIERUL ZILEI NR. 6312 / 2015**
- 7. JURNALUL DE ARGEȘ, MAI / 2015**

PARȚIAL ÎN:

- 1. ACIDAVA NR. 7 / 2015**
- 2. EVENIMENTUL MUSCELEAN, MAI / 2015**
- 3. ARGEȘUL NR. 7284 / 2015**

b) BUN VENIT ÎN PRESA ROMÂNEASCĂ – „SUFLET ROMÂNESC” – DOMNEȘTI, MUSCEL

PUBLICAT ÎN:

- 1.SUFLET ROMÂNESC NR. 1/ 2019**
- 2.PIATRA CRAIULUI, NR. 10-11 / 2019-2020**

În 13 martie 2019, prof.dr. **George Baciu** din Domnești Muscelului, redactor-șef al prestigioasei reviste „PIETRELE DOAMNEI”, cu prilejul manifestării culturale „GÂNDURI LA-NCEPUT DE SEARĂ”, pe care împreună cu col.(rtg.) **Laurențiu Domnișoru** din Curtea de Argeș, președintele Filialei Județene Argeș „POSADA” a ANCMRR, o organizează lunar în orașul regal, ne-a comunicat nouă, auditoriului, constituirea „ASOCIAȚIEI CULTURALE A ARTIȘTILOR ȘI SCRITORILOR – ARGEVILO”, pe teritoriul a trei județe: Argeș, Vâlcea și Olt., asociație ce va edita o revistă de cultură și conștiință națională „SUFLET ROMÂNESC”. Asociația Culturală „RUFFA ARBOR”, Cenaclul Cultural – Artistic „MIHAIL LUNGIANU” și Revista de actualitate, cultură și tradiții „PIATRA CRAIULUI” din Rucărul muscelean se bucură de apariția unei noi reviste, care va promova cultura și conștiința acestui neam, va aduce un suflu nou în presa românească. Oamenii de cultură rucăreni, musceleni, argeșeni și nu numai, iubitori de cultură, de frumos, urează acestei publicații viață lungă în presa scrisă și realizarea tuturor obiectivelor propuse..

Comitetul de redacție al revistei „PIATRA CRAIULUI” dorește celor ce vor conduce revista „SUFLET ROMÂNESC”, cât și colaboratorilor ei, multă putere de muncă, suflet și Pasiune în promovarea și păstrarea elementelor spirituale ce definesc identitatea națională.

Vom căuta să colaborăm cu asociația și revista spre binele culturii locale și naționale.

c) CUVÂNT DE BUN VENIT! – „C ARTE DE LA CURTEA VECHE” – CÂMPULUNG, MUSCEL

PUBLICAT ÎN: C ARTE DE LA CURTEA VECHE, NR. 1 /2013

În prag de primăvară 2013, comunitatea câmpulungeană va fi mai bogată cu o nouă publicație de informare cultural-artistică și de atitudine. Apariția primului număr „C ARTE de la Curtea Veche” constituie un eveniment de excepție în viața și activitatea personalităților de cultură și spiritualitate din „Vechea Cetate de Scaun” a Țării Românești. Cinste acestui grup de oameni inimoși de o mare valoare, din Câmpulung, care lansează în spațiul public o revistă care va îmbogăți zestrea cultural-spirituală, alături de celelalte publicații de certă valoare.

De la izvoarele Dâmboviței și Râșorului și de la poalele munților Piatra Craiului și lezer-Păpușa, un rucărean pasionat de cultură și iubitor de frumos, dorește sincer revistei viață lungă, iar colectivului redacțional și colaboratorilor sănătate și mult profesionalism. Aș dori ca între „C ARTE de la Curtea Veche” și revista noastră „Piatra Craiului”, de actualitate, cultură și tradiții, care a intrat în anul 3, editată de Cenaclul „Mihail Lungianu”, să se pună bazele unei relații de colaborare. Mă îndrept spre revista dumneavoastră cu cele mai curate, frumoase și sincere gânduri de aleasă prețuire.

d) BUN VENIT ÎN PRESA MUSCELEANĂ! –„PENSIONARUL MUSCELEAN” - CÂMPULUNG

PUBLICAT ÎN:
PENSIONARUL MUSCELEAN, NR. 2 / 2016

În această primăvară, în luna martie a apărut o nouă revistă „Pensionarul muscelan”, redactată de Asociația CARP Câmpulung. Pensionarii trebuie să fie mândri de această revistă, care, cu siguranță, va aduce ceva nou în presa muscelană scrisă.

Președintele asociației, domnul Gheorghe Constantin, împreună cu colectivul de redacție, din care fac parte cunoscuții redactori, inginerii: **Ioan Pavel și Gheorghe Fulga**, au depus eforturi deosebite, ajutați fiind de un număr redus de colaboratori, dar care au contribuit la nașterea revistei.

În paginile revistei, se găsesc rubrici interesante, despre istoria Muscelului, cu subiecte reale din viața pensionarilor musceleni și nu numai, cu grijile și necazurile lor.

Pensionarul Muscelan se alătură revistelor de cultură: PIATRA CRAIULUI (Rucăr), C ARTE de la CURTEA VECHE (Câmpulung), PIETRELE DOAMNEI (Domnești), ACIDAVA (Câmpulung) și, mai mult ca sigur, va aduce un suflu nou în presa muscelană. Când afirmăm acest lucru, ne bazăm pe grupul redacțional și colaboratorii lui, care vă convinge iubitorii de cultură și istorie.

În numele Cenaclului „Mihail Lungianu” și a revistei „Piatra Craiului”, vă transmitem „bun venit” în lumea culturală și a iubitorilor de frumos din Muscel, dorindu-vă o viață lungă și să vă atingeți obiectivele.

Sperăm într-o colaborare fructuoasă!
Succes, sănătate și mulți ani!

e) BUNĂ REVENIRE! – „PIETRELE DOAMNEI” - DOMNEȘTI, MUSCEL

PUBLICAT ÎN: PIETRELE DOAMNEI NR. 1-2 / 2015

În prag de primăvară, în luna lui Făurar, comunitatea domneșteană va primi cu bucurie și interes reapariția revistei „**Pietrele Doamnei**”, revistă de cultură, editată de Fundația „**Petre Ionescu-Mușcel**”.

Din motive obiective, revista și-a încetat apariția pentru mai mult de un an. Acest lucru a sărăcit comunitatea musceleană și argeșeană, fapt resimțit atât de membrii Cenaclului „**Mihail Lungeanu**”, cât și de membrii colectivului redacțional al revistei „**Piatra Craiului**” din Rucăr.

Este o cinste și o acțiune demnă de toată stima, pentru grupul de personalități domneștene care s-au înhămat din nou la drum, depășind greutățile inerente și revenind în peisajul cultural al Muscelului.

În numele Cenaclului, revistei și a iubitorilor de cultură și frumos din Rucăr, doresc revistei dumneavoastră mulți ani de apariție și urările mele de sănătate membrilor și colaboratorilor revistei. Mă adresez în primul rând **neobosiților și neosteniților profesori domnișani, George Baciu și Ion Hiru.**

Aș dori în încheiere, ca între publicațiile noastre să punem bazele unor relații de colaborare, de sprijin și ajutor reciproc, spre binele publicului cititor. Menționez că am realizat, în parte, acest lucru și cu cele trei reviste care apar la Câmpulung Mușcel, - „**Acidava**” (prin dl. Constantin-Agricola Miu), „**C ARTE.. de la Curtea Veche**,” (prin dl. Sergiu - Aurel Monea), revista SSIR, filiala Mușcel, „**Muscelul**” (prin dl. Vintilă – Napoleon Purnichi) -, cât și cu revista „**Curtea de la Argeș**”, patronată de dl. academician Gheorghe Păun.

Cu sincere gânduri și sentimente curate, cu aleasă prețuire vă urez „La mulți ani!”

f) LA MULȚI ANI „EVENTIMENTULUI MUSCELEAN” - CÂMPULUNG

12 MAI 2015-zi aniversară și de bilanț pentru „**Evenimentul Muscelean**”, la 20 de ani de la apariția primului număr al ziarului.

Este o zi specială, deosebită, de mari succese, și împliniri pentru toți cei care lucrează la acest bi-săptămânal muscelean, care face cinste presei de pe muscele, din orașul care a fost **Prima Cetate de Scaun a Țării Românești**, un oraș plin de istorie și tradiții românești.

Ziarul dumneavoastră, a știut să pătrundă în conștiința și casele comunității muscelene, să le rezolve problemele în raport cu autoritățile locale, și așa cum a-ți afirmat dumneavoastră: „*o gazetă a târgului, în care să-și găsească locul, primarul și piețarul, polițistul și borfașul, bogatul și săracul, profesorul și elevul, cultura și balamucul, politicul și mondenul, bugetarii și privații*”.

Cenaclul „**Mihail Lungianu**” și revista „**Piatra Craiului**”, din Rucărul muscelean, sunt alături de marea dumneavoastră sărbătoare. Vă felicităm sincer pentru trecut și prezent și vă urăm succes în viitor, ne bucurăm de realizările voastre, vă dorim să existați încă foarte mult timp, pe firmamentul presei muscelene, și vă urăm din tot sufletul și inima noastră „LA MULȚI ANI!”

g) 9 ANI DE EXISTENȚĂ A REVISTEI RUCĂRENE „PIATRA CRAIULUI”

Va fi publicată în „Piatra Craiului”, nr. 10-11 / 2019-2020

Rucărul Muscelean – vatră strămoșească din cele mai vechi timpuri – așezată în apropierea graniței cu Transilvania, fiind atestată istoric la 1377, a dat acestei țări și acestui popor mari valori, mari personalități în toate domeniile de activitate, cu care comunitatea rucăreană se mândrește.

Din punct de vedere geografic, Rucărul „RUFFA ARBOR” – COPACUL ROȘU – este așezat la poalele munților: Căpitanul, Țefeleica, lezer-Păpușa, Piatra Craiului, Ghimbavul, Vârful Crucii etc. și este brăzdat de râurile: Râușor, Roghină, Valea lecle, Valea lei, Dâmbovița, etc.

După această descriere istorico-geografică a așezării Rucărului am să intru în subiectul ce mi l-am propus. Anul 2011 a marcat două evenimente culturale de mare importanță pentru rucăreni, ele vor rămâne în veci în istoria Rucărului Muscelean.

Pe plaiurile mioritice rucărene s-a constituit la 19.01.2011 – Cenaclul Literar - Artistic „**Mihail Lungianu**” din 7 membrii fondatori. Inițiativa, „**Scânteia**” a aparținut profesorului Iosif (Viciu) Nistor care din nefericire nu mai este printre noi. Nu ne-am oprit la constituirea cenaclului și am trecut la înființarea unei publicații, care a apărut la 21.04.2011 sub denumirea „**Piatra Craiului**” – revistă de actualitate, cultură și tradiții cu apariție trimestrială – în prezent semestrială (două numere într-unul).

Apariția revistei a îmbogățit presa scrisă musceleană, argeșeană, și de ce nu și națională.

Pentru a fi corecți cu noi înșine și cu publicul la care ne adresăm, paternitatea - titlul revistei - nu ne aparține nouă, ci vecinilor noștri dragosloveni.

Pentru prima dată denumirea de „**Piatra Craiului**” a apărut la Câmpulung - Muscel, cu subtitlu „**Foaie pentru luminarea poporului**”.

Primul număr a apărut în aprilie 1928 la Câmpulung-Muscel.

În localitatea vecină –Dragoslavele – a fost exilat **dr. George Ulie** din motive politice, convingerile și acțiunile sale nu erau agreate de regimul la putere.

Aici a cunoscut oameni valoroși, mari personalități: preot – paroh **Ioan Răuțescu** și învățător **Iosif Catrinescu** și împreună cu domniile lor au pus bazele revistei „**Piatra Craiului**” având o existență scurtă – din aprilie 1928 – mai 1929.

Sursa:

Cartea „ARGEȘ ÎN SPIRIT ROMÂNESC” – autor Silvestru Voinescu.

Dacă primul număr ieșit pe piață înainte de Paștele anului 2011- 21 aprilie - avea trei rubrici și 36 pagini, ultima revistă din 2019 a ajuns la 8 rubrici 86 pagini, color, un mare salt cantitativ, dar mai ales calitativ, efort depus de cenacliști și de colegiul redacțional de-a lungul timpului fiind apreciată de publicul cititor, de mari personalități culturale și din alte domenii, de presa scrisă și audio-vizuală.

O perioadă revista a apărut trimestrial, după care din motive diferite a apărut semestrial – două numere într-unul.

Am întâmpinat pe parcurs multe greutăți, nu de ordin financiar, ci de faptul că din anul 2015, redactarea revistei s-a făcut de o echipă din trei, prin faptul de neimplicare și fuga de răspundere a unora din cenacliști, pe care din bun simț nu-i nominalizez.

Cu toate greutățile obiective, în special subiective, cei ce s-au ocupat de revistă nominalizez în ordine alfabetică: ec. Cornel Stoian, prof. Tudor Vlad și prof. Cristina Vlădescu, am mers mai departe și vom merge în continuare.

Timp de 7 ani revista a fost distribuită gratuit și cu toate eforturile depuse personal, nu am mai găsit sponsori – doi ani revista a fost sponsorizată de ing. Ionel Dulamă, un an, și de o rucăreancă cu suflet mare, care nu a dorit să i se știe numele.

Exista marele risc ca revista să nu mai vadă lumina tiparului și s-a hotărât de cenacliștii activi în urmă cu doi ani să fie distribuită contracost, hotărârea fiind înțeleaptă și de bun augur.

Depinde de noi, de calitatea revistei, de autorii colaboratori, pentru a nu ne opri din drumul nostru.

La început revista era distribuită în Rucăr, comunele limitrofe, Câmpulung, dar destul de repede a ajuns în fostul județ Muscel și actualul județ Argeș.

În ultimii 5 ani, revista a pătruns în centrul țării și în cele 4 puncte cardinale ale României: sate, comune, orașe și municipii – reședințe de județ.

Am avut ca preocupare permanentă ca aria de extindere a revistei să ajungă în 30 județe ale țării.

Îmi permit să redau constatarea și aprecierea unui profesor eminent mățăoan:

„Revista dumneavoastră este una din cele mai bune reviste din țară și poate concura cu orice publicație de gen.”

Exemple de aprecieri elogioase sunt foarte multe și aș aminti:

- diplomat – scriitor, Mihai Epure, București;
- inginer – scriitor, Constantin Agricola Miu, Godeni;
- profesor – Cezar Neacșu, Mățău;
- inginer – scriitor, Damian Avrămescu, Constanța;
- inginer – Ion Pietrăreanu, Pitești;
- profesor – scriitor, Ion Hiru, Domneștii de Muscel;
- profesor – doctor, scriitor, George Baci, Domneștii de Muscel;
- artist – Ștefan Radu -Tatan, Schitu Golești;
- artist plastic – Nelu Constantin, Câmpulung Muscel;
- profesor – Cezar Bădescu, Arefu;
- jurist, Ioan - Octavian Bănică, Boteni;
- colonel – Gigi Lungoci, Brașov;
- preot – paroh, Gheorghe Cârștina, Dragoslavele;
- scriitor, Sorin Durdun (membru al U.S.R.), Câmpulung – Muscel;
- profesor – Ion Moiceanu – Rucăreanu, Constanța;
- economist – poet Nicu Petrescu, București;
- economist – finanțist, Bogdan Lungeanu, București.

Consider că cea mai mare realizare în care m-am implicat total și cu rezultate este faptul că revista a fost distribuită și a ajuns pe 5 continente în 25 de state de pe mapamond.

A. CONTINENTUL EUROPA

a. ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ

1. Austria	7. Grecia
2. Belgia	8. Italia
3. Danemarca	9. Republica Irlanda
4. Finlanda	10. Marea Britanie
5. Franța	11. Olanda
6. Germania	12. Spania

b. ÎN AFARA UNIUNII EUROPENE

1. Republica Moldova	2. Norvegia
3. Ucraina	4. Elveția

B. CONTINENTUL ASIA

1. Republica India
2. Republica Mongolia
3. Regatul Nepal

C. CONTINENTUL AFRICA

1. Camerum
2. Ghana
3. Nigeria

D. CONTINENTUL AMERICA DE NORD

1. S.U.A.
 - a. California
 - b. Florida
2. Canada

E. CONTINENTUL AUSTRALIA

1. AUSTRALIA

Voi continua și pe viitor să merg pe acest drum pentru ca revista prin mijloacele pe care le am la dispoziție să ajungă și în alte țări, la românii stabiliți temporar sau definitiv, precum și la mari personalități din aceste țări. În ultimii 9 ani am participat la foarte multe manifestări și evenimente culturale, artistice, de artă, spirituale și religioase în diferite locații, unde am prezentat Cenaclul, Revista și Asociația Culturală „RUFFA ARBOR”, fiind prezente televiziuni, presa scrisă și audio, dând interviuri.

Am scris articole despre cenaclu, revistă și asociație în ziare și reviste din Câmpulung, Domnești și Pitești, cu care am colaborat și am să continui cu această misiune pe care mi-am asumat-o voluntar, în calitate de secretar Cenaclu și asociație Culturală, precum și de redactor al revistei.

CUVÂNT INTRODUCTIV LA „PODUL DE REVISTE”

La sfârșit de prier, început de florar s-a desfășurat un eveniment de excepție interțări, o manifestare cultural – literară organizată de **academicianul Nicolae Păun**. Este vorba de „**Podul de reviste**” ediția a IV-a care a angrenat 3 țări: **România, Republica Moldova, Ucraina**. Manifestarea s-a desfășurat pe itinerarul a trei municipii: Râmnicu Vâlcea, Curtea de Argeș și Câmpulung Muscel, poposind și la Domnești de Muscel, prima capitală regală a României și una din cele trei capitale ale Țării Românești. „**Podul de Reviste**” a fost construit pe 4 piloni, pornind de pe malurile Țolului, ajungând pe malurile Argeșului, traversând malurile râului Doamnei și s-a oprit pe malurile râului Târgului. În acest mod s-a cimentat legăturile de prietenie și colaborare dintre marile personalități literare, dintre țările participante la „**Podul de revistă**”, făcând „**România Culturală Mare**.”

Evenimentul cultural a demarat în municipiul Râmnicu Vâlcea și s-a încheiat în Câmpulung – Muscel, prima „**Cetate de Scaun a Țării Românești**”, unde a participat un numeros public avid de cultură de pe toate „**muscelele**”, crema literară câmpulungeană și din toate comunitățile limitrofe: Rucăr, Dragoslavele, Nămăiești, Valea Mare Pravăț, Lerești, Mătău, Boteni, Schitu Golești, Bughea de Sus și de Jos, etc...

Din Rucărul muscelean au participat, fiind invitați, o mică delegație compusă din **prof. Tudor Vlad și ec. Cornel Stoian** (președinte, respectiv secretar cenaclu) – făuritori de revistă rucăreană „**Piatra Craiului**”, unde ne-am adus o contribuție importantă.

Am insistat pe lângă academicianul Nicolae Păun – organizator și pe lângă academicienii din Republica Moldova și Ucraina, după multe discuții am reușit să introducem și revista „**Piatra Craiului**” din Rucăr în „**Podul de reviste**”.

Am distribuit revista celor 3 academicieni: Nicolae Păun (România), Nicolae Dabija (Republica Moldova) și Alesandrina Cernov (Ucraina), pentru a putea fi cunoscuți la Chișinău și Cernăuți, poate și în alte localități din cele două Țări. **În continuare vom publica articolul preluare din jurnalul de Argeș.**

„PODUL DE REVISTE” A FĂCUT „ROMÂNIA MARE CULTURALĂ”

Trei academicieni au poposit în trei orașe voievodale

Un taifas cultural de talie internațională a reunit săptămâna trecută trei academicieni și personalități ale literaturii, muzicii și artelor plastice.

„**Podul de reviste**” a fost refăcut la Râmnicu Vâlcea, Curtea de Argeș, Domnești și Câmpulung pentru al patrulea an consecutiv, această inițiativă a prezentării și disputării publicațiilor culturale devenind, în timp, o manifestare a „**României Mari Culturale**”.

„Acesta este primul an în care întâlnirile au avut loc în mai multe locuri și timp de mai multe zile, am fost la Curtea de Argeș și am ajuns la Câmpulung trecând prin Domnești, căci și domnitorii treceau pe acolo”, astfel a fost marcat periplul cultural de către academicianul **Gheorghe Păun**, redactorul șef al revistei „**Curtea de la Argeș**”, inițiatorul „**Podului de reviste**” (denumire inspirată din zicerile academicianului **Nicolae Dabija**, și el membru al manifestării artistice).

Au fost zile în care „**România Mare Culturală**” a adus în atenție reviste din Curtea de Argeș, București, Câmpulung, Râmnicu Vâlcea, Chișinău (Moldova), Cernăuți (Ucraina), Domnești, Pancevo (Serbia) și **Rucăr**.

Manifestările au inclus nu numai prezentarea revistelor, ci și audiții muzicale, expoziții de carte și vizitarea de obiective istorice, iar pentru participanți s-a aflat și un alt academician, Alexandrina Cernov.

Următorul „pod” va fi construit la toamnă în Republica Moldova la Suruceni.

C.I.B.

Preluare din: Jurnal de Argeș – nr. 1086 (29 aprilie-5 mai 2015)

CAPITOLUL IX
ARTICOLE PUBLICATE ÎN „C ARTE DE LA CURTEA VECHĂ ”
CÂMPULUNG - MUSCEL
MARI PERSONALITĂȚI RUCĂRENE - MUSCELENE
AUTOR: EC. CORNEL STOIAN – RUCĂR, MUSCEL

1.PROF. UNIV.DR. GHEORGHE PĂRNUȚĂ – RUCĂR, MUSCEL

La 31 mai 1915, vine pe lume **la izvoarele râurilor**: Râușor, Roghina și Dâmbovița și **la poalele munților**: Căpitanu, lezer - Păpușa și Piatra Craiului într-o familie săracă de țărani rucăreni, al treilea copil al Mariei și Ion Mihai Pârnuță. Are o copilărie nefericită, rămânând orfan de tată, căzut eroic în Primul Război Mondial, la Valea Mare-Pravăț. Ajunge la seminarul orfanilor de război din Câmpulung, în perioada 1926-1927, după care urmează **Școala Normală Carol I**. O termină cu rezultate foarte bune. În 1934, obținând diplomă de învățător. Este titularizat la Școala Primară nr. 2 din Câmpulung, iar datorită rezultatelor de excepție, este numit la Inspectoratul Școlar Muscel, ca subinspector școlar.

În 1936, a scris în revista „Lumina”, un material anticomunist, despre pericolul de la răsărit și este dat afară din învățământ. Împreună cu soția sa Constanța Bărbulescu, aduce pe lume doi copii, Marilena și Iosif. Pentru a-și putea întreține familia, se angajează în gara Filaret, ca încărcător-descărcător din vagoane. Revine greu în învățământ ca suplinitor și apoi profesor la un grup școlar. În perioada 1937-1938 a făcut școala de ofițeri la Ploiești, ajungând sublocotenent. Urmează școala de aviatori de la Piperă. Participă la al Doilea Război Mondial, pe fronturile de pe Prut, Siret, Bug, Nipru, Don și în Caucaz, pilotând avioane și fiind apoi decorat **cu Coroana României și Steaua României**.

În 1946, este ales președinte al „**Obștii Moșnenilor Rucăreni**” și împreună cu - Daniil Rădescu, Mihail Lungianu, Ion Cârțumărescu și Ilie Băcioiu, câștigă în justiție 22 de munți. Între anii 1944-1948, urmează **Facultatea de Litere și Filosofie**, în cadrul Universității. În 1950, ajunge prin concurs bibliotecar șef la București, apoi, șef de serviciu la Așezămintele Culturale. Profesează la Școala Medie de Bibliotecari.

Începând cu anul 1964, parcurge etapele din învățământul universitar, ca asistent, lector, conferențiar, iar în 1968 susține doctoratul în pedagogie cu tema „*Contribuții la istoria învățământului și gândirea pedagogică în Țara Românească*”, iar trei ani mai târziu își publică teza de doctorat.Întreaga sa activitate în învățământ, cercetare științifică și istorică, este încununată cu alegerea sa în „**Asociația Oamenilor de Știință din România**” și în „**Societatea de Științe Filologice din România**”.

A primit titlul de „**CETĂȚEAN DE ONOARE AL RUCĂRULUI ȘI CÂMPULUNGULUI**”, a fost membru al „**Societății de Științe Istorice din România**”, **filiala Muscel**. Ministerul Educației Naționale îi acordă Diploma de Merit și Premiul Academiei Române „**George Barițiu**”.

L-am cunoscut personal în casa-muzeu de la Rucăr, casă plină de cărți și manuscrise, care nu cred să mai vadă lumina tiparului, precum și la proprietatea mea personală. A început să se aștearnă uitarea și nepăsarea. Am avut o scurtă discuție cu fiica sa Marilena, aflată la Rucăr, care mi-a spus că nu mai există casa-muzeu.

A desființat-o, cu o lipsă de respect față de opera și activitatea tatălui său și a mamei sale. A scris peste 60 de cărți și sute de manuscrise, printre care:

1. Monografia sociologică a Rucărului - 1972

2. Monografia Școlii Gimnaziale Nae A. Ghica (2005 împreună cu regretatul prieten, profesorul Nicolae George - Podișor și reeditată în 2013).

A plecat dintre noi în luna lui Cuptor 2009. Trupul său și al soției sale Constanța, odihnesc în Cimitirul Flămânda – Câmpulung, Muscel.

2. PROF. SRIITOR, GEORGE NICOLAE - PODIȘOR, ALIAS GHICĂ ȘERB, – RUCĂR, MUSCEL

La 13 octombrie 2014, s-a împlinit un an de când, în mod fulgerător, a trecut la cele veșnice. Vestea s-a răspândit, atunci, în toată comunitatea rucăreană și în afara ei. Am avut privilegiul, ca înainte cu câteva ore, să-i fac o vizită și puțin mai târziu, să am o convorbire telefonică, fiind ultimul om și prieten cu care s-a văzut și cu care a discutat probleme diverse: cenaclu, revistă, manifestări culturale, cărți pe care le avea în lucru...

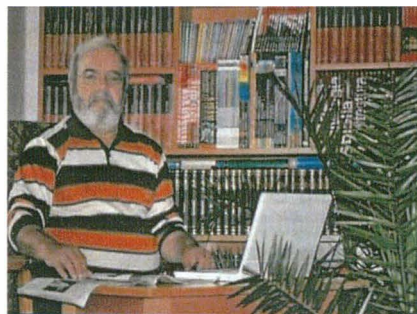
Începuse o amplă lucrare, „**Monografia Obștei Moșnenilor Rucăreni și Dâmbovicioeni**”, pe care nu a mai putut să o ducă la bun sfârșit și legat de această carte, alături de el și de specialiștii ai Obștii, am făcut mai multe călătorii în diverși munți din raza Rucăr-Dâmbovicioara, pentru documentare și informare.

La plecare din dormitorul său, care ținea loc de birou și de bibliotecă, ne-am despărțit fără să știm dacă ne vom mai reîntâlni.

În, noaptea de sâmbătă spre duminică, moartea se furișează hoțeste în biroul său, secerându-i viața la vârsta de 68 ani, în plentitudinea activității sale scriitoricești și publicistice. Părăsește această lume -nedreaptă și plină de mari frământări, când mai avea multe de spus în domeniul cultural și literar, lăsând în urmă o familie îndurerată, compusă din soție, cinci copii și opt nepoți.

Ne-am cunoscut din fragedă copilărie, ne-am jucat împreună, am corespondat când era plecat la studii și la serviciu, am organizat împreună manifestări culturale, lansări de carte și revistă, am lucrat cu el la cenaclu și revistă, și în alte domenii cultural-spirituale.

A avut o copilărie nefercită, (ca și a mea) plină de griji și nevoi, lipsurile și greutatea urmărindu-l la orice pas. A crescut fără tată, mama l-a părăsit, noroc cu maica și taica, care l-au înconjurat cu multă dragoste și l-au ținut în școli până a ajuns profesor de istorie. Pe unde a profesat și-a făcut datoria cu prisosință, și-a pus cunoștințele sale în slujba țării și a zeci de generații de elevi. La o întrebare pusă de un reporter, dacă mai are prieteni din copilărie a răspuns: **Ne-am mai rărit!** Eu pot afirma că avea patru prieteni: **Nelu Moiceanu, Bujor Olteanu, George Țigău și Cornel Stoian**, dar mai avea o mulțime de amici și cunoștințe. Rucărul, a dat țării mari personalități, una dintre ele fiind profesorul **Ghică Șerb, alias George Nicolae-Podișor**, prozator, poet, publicist, autor și coautor a douăsprezece cărți publicate. La editura Amurg Sentimental a apărut **Monografia Școlii Gimnaziale „Nae A Ghica” Rucăr- Muscel, județul Argeș**, ediția a doua, lucrare pe care nu a mai putut-o vedea, apariție post-mortem. Pentru toată opera și activitatea sa, a fost distins cu premii, medalii și diplome și a fost membru al „**Ligii Scriitorilor din România**”, a „**Societății de Științe Istorice din România**” – filiala Muscel.

A fost „CETĂȚEAN DE ONOARE AL RUCĂRULUI”, redactor al revistelor: „**Piatra Craiului**” din Rucăr, **C ARTE de la Curtea Veche** din Câmpulung, „**Amurg Sentimental**” din București, **Timpul Muscelenilor Câmpulung** și fondator al Cenaclului literar- artistic „**Mihail Lungianu**” din Rucăr – Muscel.

Într-un interviu acordat revistei **Actualitatea Musceleană**, a avut o premoniție, care din nefericire s-a adevărat și anume: „**M-aș vrea mai aproape de cer, și a plecat în cer, printre stele, unde s-a întâlnit cu cei dragi.**”

3. PROF.-UNIV. DR. ION POPESCU-ARGEȘEL, VULTUREȘTI - MUSCEL

În luna lui Făurar, la 25 februarie 1935, a apărut pe lume, în zodia Pești, la Vulturești de Muscel, un pui de preot, care peste ani a devenit un eminent geograf, publicist și pedagog.

Clasele primare și gimnaziale le-a absolvit în comuna natală, cu rezultate foarte bune, după care a urmat **Școala Normală Carol I** Câmpulung, pe care o absolvă în 1953, cu rezultate de excepție, obținând diploma de învățător.

Timp de trei ani, până în 1956, a profesat ca profesor suplinitor la Dedulești-Morărești, după care urmează **Facultatea de Geologie-Geografie la București**, pe care o absolvă în 1961. A fost un student strălucit. În anul II publică, în revista **Natura**, prima sa lucrare științifică.

După terminarea studiilor universitare ajunge, datorită „**originii nesănătoase**”, pentru scurt timp, la Subcetate-Toplița, iar în 1962 predă **Geografia la Școala Medie Rucăr, unde i-am fost elev.**

În anul școlar 1962-1963 a funcționat la Casa Pionierilor din Câmpulung, la Liceul nr. 2 și Liceul Dinicu Golescu.

În 1966, ajunge **cercetător științific** la Institutul de Geologie și Geografie al Academiei Române, **doctorand** la Universitatea Babeș-Bolyai și în 1971, obține titlul de **doctor în Geografie** cu teza „**Studiul morfologic al Munților Trascău**”.

Până în 1989, a profesat la Suceava, mai întâi ca lector, apoi conferențiar la **Facultatea de Istorie și Geografie (1973-1986)** și după desființarea facultății profesază la **Liceul Pedagogic din Suceava**. După o etapă la Câmpulung, revine la Suceava, până în 1991.

Am fost îndemnat de domnia sa să dau la **Facultatea de Istorie – Geografie la Suceava, mă apucasem să învăț, dar a venit însurătoarea și totul s-a terminat.**

Din 1991, este noul director al **Colegiului Pedagogic Carol I** și profesor de istorie-geografie la **Universitatea Spiru Haret**.

4. IOAN RĂUȚESCU, PREOT ȘI FOLCLORIST – DRAGOSLAVELE - MUSCEL

După ce termină seminarul, timp de 8 ani ca bursier, Ioan Răuțescu a fost hirotonisit diacon la Biserica Sf. Vasile din București, iar a doua zi hirotonisit preot la Catedrala Sf. Ioan din Ploiești. După alte patru zile, la 1.02.1914, este numit preot la **biserica „Înălțarea Domnului”** din satul său natal, Dragoslavele. Aici a slujit în credință ortodoxă pe Dumnezeu și enoriașii comunității sale timp de 55 de ani cu mare dragoste și devotament.

Împreună cu soția sa, Mărioara Arsulescu au dat naștere la șapte vlăstare, doi băieți și cinci fete, care au primit o educație aleasă.

Pe lângă activitatea preoțească culege legende, tradiții și obiceiuri din județul Muscel. În colaborare cu C. Rădulescu — Codin, mare folclorist, în anul 1923 scrie prima **Monografie a satului Dragoslavele**, monografie premiată de **Academia Română** în anul 1924, **cu premiul Grigore Angelescu**. Reeditează monografia, în 1937, adăugită cu schimbările petrecute în cei 14 ani în viața satului. Între 1933 - 1943 publică încă trei monografii: **Monografia Mănăstirii Aninoasa** (1933) — lucrare de licență, **Monografia Topoloveni** (1939), premiate cu **premiul V. Adamachi**, **Monografia Câmpulung Muscel** (1943), premiată cu **premiul secțiunii istorice**, în valoare de 12 000 lei.

A scris o mulțime de lucrări istorice, folclorice, etnografice, a publicat articole și lucrări memorialistice, fiind priceput analist al vremurilor. A lăsat un jurnal compus din 23 de caiete, în manuscris. Publică lucrarea „**Luptele din zona Bran-Fundata-Rucăr-Dragoslavele- Câmpulung din primul război mondial**”. Alte lucrări scrise și publicate sunt: Colinde (1919), Oaia pierdută (1937). Colaborează la diverse publicații: Revista istorică, Buletinul Comisiunii Istorice a României, Biserica Ortodoxă, Duminică Ortodoxă, Raze de Lumină, Prietenul Nostru, Buna Vestire, Glasul Țării, Curierul nostru, Muscelul nostru, Săteanul, Prietenul poporului, Albina, Cultura poporului etc.

Împreună cu **dr. George Ulieru**, redactează la Dragoslavele și Câmpulung o revistă locală, revista **Piatra Craiului** (1928-1929), precursoroarea celei reeditate de Cenaclul „**Mihail Lungianu**” din Rucăr.

După venirea comuniștilor, activitatea sa publicistică încetează, însă rămâne un cercetător și culegător de documente, un conducător al obștei, un „**Neostenit întru Lumină**”. Se stinge din viață, la 82 de ani (19. 05. 1974), fiind înmormântat la Dragoslavele. Fiicele sale, sprijinite de Ministerul Culturii și autoritățile locale din Câmpulung, au reușit să ridice un **bust de bronz** amplasat lângă biserica Sf. Nicolae din Obștea Moșnenilor Dragoslaveni, prin artizanul ei prof. **Marcel Mogoș**, a contribuit decisiv la apariția celei de-a treia ediții a Monografiei Dragoslavele, în 2014. Atunci, cu ocazia comemorării de la Biserica Înălțarea — Domnului din Dragoslavele au participat sute de persoane (oameni de cultură, preoți, neamuri, rude, prieteni), oficialități din Câmpulung, Cașin-Bacău, Brașov și din comunele limitrofe. Tot atunci, s-a dezvelit o **placă comemorativă** la proprietatea preot Ioan Răuțescu din Dragoslavele. Preotul paroh **Gheorghe Cârștina** a trecut în revistă întreaga activitate și opera vastă a celui comemorat și **PREMIAT DE TREI ORI DE ACADEMIA ROMÂNĂ**.

5. AS. UNIV. CARINA PURNICHİ, BUCUREȘTI

La 27 iulie 2015, s-a împlinit un an de la trecerea în neființă a asistentei universitare - **scriitoarea Carina Purnichi**, fiica profesorilor Purnichi. Am avut privilegiul să o cunosc în toamna anului 2010, la o manifestare culturală organizată împreună cu răposatul profesor **George Nicolae - Podișor**, la vila Osiceanu din Rucăr. A fost membră a Cenaclului **Mihail Lungianu** din Rucăr și colaboratoare a revistei **Piatra Craiului**. Am avut mai multe întâlniri, fie la casa părinților săi, dar mai ales la Rucăr împreună cu sora sa stabilită în Franța — Corsica, **economist Laura Purnichi**, precum și la proprietatea mea persoanlă.

Carina Purnichi l-a cunoscut pe marele poet muscelean „**Mihai Moșandrei**”, vizitându-l de mai multe ori. De la acesta a avut multe de învățat. În iulie 2014, debutează în lumea scriitoricească cu volumul „**Mihai Moșandrei — Evocări pentru Eternitate**”, cu prilejul Zilelor Câmpulungului, la lansare participând mai multe personalități literare și un numeros public.

La o săptămână, este pur și simplu răpită dintre noi. **A fost o stea care a strălucit prea puțin pe acest pământ**, a plecat foarte devreme din această lume nedreaptă, plină de răutăți și invidie, când mai avea multe de spus, lăsând în urmă o familie îndurerată și greu încercată. Nu avem dreptul să o dăm uitării, ea trebuie să traiască pe mai departe în inimile și sufletele noastre, pentru că ea va fi liniștită și fericită acolo unde este.

CAPITOLUL X A. „MUSCELUL”

IN MEMORIAM

1. O MARE PERSONALITATE ISTORICĂ – PROF. VINTILĂ - NAPOLEON PURNICHICI, CÂMPULUNG - MUSCEL

PUBLICATE ÎN : „MUSCELUL” NR. 9/2017

„Piatra Craiului” Nr. 8-9 / 2018-2019

Motto:
O flacără vie s-a stins,
Multe lumini s-au aprins...
Flori și omagii ți s-au adus,
Copleșiți de durere am plâns...
Prof .Petruța Purnichici

Localitatea Cetățeni, atestată la 25 aprilie 1548, așezare istorică, ținut de legendă aur pitoresc deosebit, de o frumusețe aparte, loc pe unde au trecut diferite personalități ale acelor timpuri, între care și domnitori. Este așezată într-un ținut de vis, la poalele munților Leaota și este udată de apele râului Dâmbovița. În acest loc de basm - Cetățenii din Deal- a venit pe lume Vintilă, ultimul din cei 7 copii, ai familiei Lucreția și Napoleon Purnichici la 30 mai 1942, în luna lui „Florar„, zodia „Gemeni” , care mai târziu a devenit un prestigios dascăl și istoric.

Și-a petrecut copilăria și a absolvit 7 clase în localitatea natală, lângă schitul de călugări „**Cetățuia**” , leagăn al religiei ortodoxe române pe unde a trecut și **Negru Vodă**. A continuat studiile și a absolvit școala profesională de electricieni de 3 ani din Câmpulung Mușcel după care se angajează în producție, în paralel a urmat cursurile liceului seral la **Dinicu Golescu Câmpulung**.

După absolvire urmează cursurile universitare la **Universitatea București, Facultatea de Istorie** pe care o termină cu rezultate foarte bune.

Se angajează în învățământ în județul Sălaj, după care revine pe plaiurile natale la Cetățeni și ulterior la Câmpulung, unde a predat istorie, pregătind generații de elevi pentru viață și societate, până la pensionare, cu pasiune, credință și devotament.

A fost căsătorit cu o rucăreancă –**Petruța Manea** un model de cinste și corectitudine, profesoară de română, un dascăl cu o înaltă ținută profesională și cu o conduită ireproșabilă. Din această căsătorie au venit pe lume 4 copii (toate fete) părinții s-au ocupat de creșterea, educarea și instruirea lor, pregătindu-le pentru viața de familie, pentru societate, în general pentru viață, ajungând oameni de nădejde pentru societatea românească.

Este vorba de:

- **Patricia** – medic (decedată)
- **Laura** – economist (Corsica)
- **Carina** – prof. univ. (decedată)
- **Ramona** – medic (Corsica)

Când se credea că este o familie împlinită și fericită, a suferit un șoc puternic (de fapt două șocuri) moartea a venit și a secerat două vieți , le-a răpit două fete dragi, tinere, pline de viață. Suferința a fost mare, dezastruoasă, a lăsat răni adânci, care nu se vor vindeca niciodată, au rămas marcați pentru toată viața. În perioada comunistă familia

Purnichi (Napoleon – tatăl și Vintilă- fiul) au fost urmăriți de securitate, fiind în atenția organelor, un alt șoc suferit.

L-am cunoscut pe Vintilă cu 10 ani în urmă în casa prietenului meu Nicolae George – Podișor, istoric și scriitor, din Rucăr, venise cu soția la colegul lui de breaslă și de atunci am început o colaborare fructuoasă și benefică.

Cu ani în urmă i-am primit pe el și pe soția sa ca membri ai cenacului „**Mihail Lungianu**” din Rucăr, unde prof. Vintilă și-a adus contribuția și am colaborat foarte bine cu el în cenaclu și la revista „**Piatra Craiului**” din Rucăr.

Datorită lui am devenit membru al Societății de Științe Istorice din România , filiala Mușcel Câmpulung începând cu anul 2011, unde am cooperat și colaborat la activitățile: ajutându-l în încasarea cotizației, în distribuirea revistei „Mușcelul” și în mobilizarea membrilor la ședințe pe zona Dâmbovicioara, Rucăr și Dragoslavele.

A fost președintele S.S.I.R. –filiala Mușcelul de la înființare și până la deces și **redactor șef al revistei „Mușcelul”**, aducându-și o contribuție decisivă la activitățile societății și la redactarea revistei, familia fiindu-i aproape, precum și membri din Biroul societății.

De foarte multe ori a alergat și a muncit de unul singur în cei 10 ani, s-a sbătut pentru organizarea de sesiuni de referate, comunicări științifice și istorice, colocvii și simpozioane în diferite zone ale țării, precum și finanțarea revistei, nu a fost ușor pentru el, a fost asemenea unui „**lup singuratic**”, care a menținut societatea și revista pe linia de plutire.

A fost un iubitor și împătimit al scrisului publicând în revista „Muscelul” un număr de 27 articole, în cele 4 volume „Neosteniți întru lumină” autor prof. Ion Hiru – Domnești de Mușcel și a adus contribuția publicând 13 articole ale unor mari personalități muscelene și argeșene. A colaborat și a publicat diverse articole pe teme diferite la revistele : Piatra Craiului Rucăr , Pietrele Doamnei Domnești, Cultul Eroilor Pitești, Daco romană Alba Iulia, Buletin Cultural Argeșean, Gazeta de Mușcel, Actualitatea Musceliană, Jurnalul de Argeș.

A fost un publicist de succes și a scris numeroase articole pe teme diverse în presa mușceliană, argeșeană și nu numai , bucurându-se de aprecierile publicului , încă de când era student scria de istoria feudală.

A publicat unele cărți de specialitate în domeniu în care profesia , între care amintesc volumul „**Așezarea de la Cetățeni – Mușcel epoca veche și medie**”. Era un participant activ la foarte multe manifestări cultural – artistice și spiritual – religioase cu diverse prilejuri.

În ultimul timp – anul 2017, începuse să apară semnele oboselii psihice și fizice, îmi spunea și îmi cerea părerea mea dacă ar fi bine să plece din fruntea (poziția) societății și a revistei, l-am încurajat să rămană, dar soarta și destinul a fost să plece și a plecat definitiv , fără a lăsa un înlocuitor.

Moartea l-a smuls de lângă familie, rude și prieteni și în noaptea Învierii Domnului, cu 10 minute de miezul nopții de 15 spre 16 aprilie, sufletul său bun și nobil a părăsit trupul său firav de suferință. A plecat dintre noi soțul, tatăl, bunicul (avea 3 nepoți de la d-na dr. Ramona) socrul, fratele, prietenul, care a trecut din această lume, într-o altă lume mai bună, mai dreaptă, de unde nu se va mai întoarce niciodată. El nu și-a terminat misiunea pe pământ, mai avea multe de făcut pentru actul istoric și cultural, pentru comunitatea sa.

A plecat acesta pe drumul „**fără de întoarcere**”, unde se va întâlnii cu colegii și prietenii săi: prof. dr. univ. Pârnuță Gh, prof. – scriitor Nicolae George – Podișor, Moș Andrei, Gheorghe Chița, Nania Ion, Jinga Maria etc... și va constitui o nouă societate de istorie pe care o va patrona și o va concura pe cea lăsată de el pe pământ.

Aici se va alătura celor plecați: străbunici, bunici, părinți, frați și se va întâlnii cu fiicele lui dragi, scumpe: **Patricia și Carina și va forma acolo în Universul infinit o nouă familie** și va uita de șocurile prin care el a trecut aici pe Pământ, care i-a șubrezit sănătatea și l-a distrus lent, dar sigur, ajungând în pământul din care a fost plămădit.

El, de acolo, unde se găsește, ne cere să nu lăsăm societatea și revista de izbeliște, noi trebuie să facem în așa fel să ducem mai departe misiunea și crezul în care Purnichi Vintilă a crezut și ni l-a lăsat prin „**Testament**”, să le ducem la îndeplinire.

2. DIN ACTIVITATEA GRUPULUI DE INIȚIATIVĂ AL FILIALEI „MUSCEL”

PUBLICATĂ ÎN: „MUSCELUL” NR. 10 / 2018

În revista nr.8 / 2016 , s-a făcut bilanțul activității unui deceniu de la constituirea filialei Mușcel, a S.Ș.I.R-an jubiliar 2015. Activitatea ultimilor 11 ani a filialei a fost legată de personalitatea istorică a președintelui și redactorului șef- Profesor **Vintilă Purnichi**, un neobosit OM pe tărâmul istoriei(locale, muscelene, argeșene) și nu numai, precum și al culturii.Spre finele anului 2016, începutul anului 2017, activitatea filialei muscelene se oprește brusc, din cauza bolii, care îi macină sănătatea și organismul său plâpând cedează.

În noaptea de Înviere, în jurul orelor 24, a anului 2017, părăsește această lume, care i-a fost potrivnică și nedreaptă, fiind încercat de pierderea a două fiice în floarea vârstei.

Inima și sufletul istoricului **Vintilă Purnichi**, care s- a contopit cu **filiala Muscel**, și cu revista „**Muscelul**” pe care le-a condus cu competență, pasiune și dragoste, s-a oprit la miezul nopții de 14-15 aprilie 2017.

Datoria noastră este să ducem mai departe crezul său pentru care a muncit și a luptat fiind un „**Neostenit întru lumină**”.

După plecarea sa în universul stelar, unde s-a întâlnit cu ceilalți istorici, un grup de oameni inimoși, cu suflet mare, la inițiativa domnilor: ing.scriitor, Miu Agricola-Constantin și economist Cornel Stoian, compus din 11 persoane de profesii și preocupări diferite, timp de 6 luni(noiembrie2017-aprilie 2018) s-a lucrat intens în cadrul Casei de Cultură „**Tudor Mușatescu**”- Câmpulung, în vederea reluării activității filialei și revistei.

Grupul de inițiativă s-a întrunit din 10 în 10 zile timp de 6 luni, un sprijin deosebit l-am avut din partea directorului **Liviu Cioacă**, în special în sponsorizarea a două numere (9-10), și în punerea la dispoziție a locației, unde ne -am întrunit.

Activitatea filialei și reparația revistei au avut ca scop:

- a. reluarea activității filialei
- b.relansarea activității filialei
- c.reparația revistei „Muscelul”

În acest scop am discutat și am hotărât să implementăm o serie de măsuri:

-intrarea în posesia cererilor de înscriere a membrilor filialei, dosar care ne- a fost pus la dispoziție de familie, prin preotul paroh Gheorghe Cârștina.

-în baza acestui dosar ne-am preocupat de clarificarea evidenței(membrii activi, dornici să rămână în filială, membrii care s-au retras la cerere, scoaterea din evidență a celor care nu și-au achitat cotizația, precum și a celor decedați.

-măsuri organizatorice pentru apariția revistei nr.9/2017 (în acest scop s-a selectat din cele 8 numere anterioare, un număr de 12 articole, semnate de **Vintilă Purnichi**, iar un număr de 14 articole omagiale au fost semnate de oameni de profesii diferite)

-măsuri practice în vederea apariției revistei nr.10 /2018, în vederea **Centenarului Unirii** de la 1918 (s-a luat legătura cu istorici și oameni de cultură pentru trimiterea de articole până la 01.11.2018)

-s-au făcut diligențele necesare pe lângă directorul Liviu Cioacă pentru a sponsoriza cele două numere, deoarece filiala nu avea bani.

-asigurarea interimatului filialei „Muscel” până la alegerea noilor organe de conducere, care au fost fixate pentru 8 iunie 2018- interimat asigurat de către prim-vice-președintele profesor Marcel Vintilă cu sprijinul grupului de inițiativă.-

-s-a luat legătura cu conducerea centrală a S.Ș.I.R, de către profesorul Ion Oană, care a și participat la Consiliul Național, de la Târgoviște(unde a expus situația și măsurile luate pentru revigorarea filialei)

-clarificarea statutului filialei (deoarece se dorea alipirea filialei de o altă filială, sau

transformarea ei în sucursală)

-măsuri practice și organizatorice în vederea alegerilor în filială pentru noile organe de conducere

-s-au stabilit persoanele care vor prezenta rapoarte de activitate (prof. Marcel Vintilă, ec. Cornel Stoian și ec. Nicușor Oncioiu)

-s-a decis ca în timpul alegerilor din filială (08 iunie 2018) grupul de inițiativă să se desființeze, încetându-și activitatea)

În timpul alegerilor s-au făcut multe propuneri de către cei prezenți, pentru îmbunătățirea pe un plan superior a activității filialei pe termen scurt și mediu, și s-a ales: **Consiliul de Conducere** (11 membrii), **Comitetul de redacție** (3 membrii) și **Comisia de Cenzori** (3 membrii) din oameni profesioniști și competenți.

Cei aleși în 8 iunie 2018 vor desfășura în așa fel activitatea, încât să ducem mai departe misiunea și crezul în care a crezut profesorul, istoricul, omul de cultură și mai ales „OMUL” **Vintilă Napoleon Purnichi**.

B. „ACIDAVA”

3. EPIGRAME - CATRENE

AUTOR: EC. CORNEL STOIAN, RUCĂR – MUSCEL

a.LUI CONSTANTIN-AGRICOLA MIU

Te invităm la Rucăr,

Un focar de cultură,

Iar din Piatra Craiului

Să iei și-o piatră-n ...gură !

Publicată în:

„Acidava” nr. 1/2013

„Licurici de lună plină”-2015

„Piatra Craiului” nr. 1/2015

b.RUCĂRENI

Din Rucărul frate cu cerul,

Cu măreția munților Carpați,

Venim să întregim Muscelul,

Cu licuricii cei mai...luminați !

Publicată în:

„Licurici de lună plină”-2015

„Piatra Craiului” nr.1/2015

c.PIATRA CRAIULUI REVISTA RUCĂRENILOR

Sunt multe Pietricele azi în lume,

Dar cea mai dragă sufletului meu,

Este revista noastră cu-acest nume,

Vegheată chiar de bunul Dumnezeu

Publicată în:

„Epigrame-n praf de rimă”-2016

„Piatra Craiului” nr.4-5/2016-2017

4. DIN ACTIVITATEA C.E.U.M.

Am primit la redacție materialul următor. Am considerat că el sintetizează activitatea CEUM în cel mai important moment al anului, adică în perioada desfășurării ediției a V-a, a **Festivalului „Tudor Mușatescu”**, în perioada 3-5 noiembrie 2015.

Redactor-șef, Constantin – Agricola Miu, Godeni-Muscel

a. CLUBUL EPIGRAMIȘTILOR ȘI UMORIȘTILOR MUSCELENI ÎN ACȚIUNE.

La festivitățile organizate de Primăria Municipiului Câmpulung, CEUM a avut onoarea să deschidă ceremonialul în dată de 03 noiembrie 2015, în Sala Mare a Primăriei, cu o dublă lansare de carte și revistă, autorii fiind membri ai clubului muscelan:

1. lansarea cărții cu numărul 13 „**Oameni obișnuți**”- scurte povestiri adevărate – autor: inginer – scriitor, Constantin - Agricola Miu din Godenii Muscelului.

2. lansarea revistei „ACIDAVA” nr. 8/2015 redactată de inginer – scriitor, Constantin - Agricola Miu, epigramist și redactor-șef.

La manifestare au participat 13 membri fondatori, din cei 27 membri fondatori ai clubului, oameni de cultură din municipiu și împrejurimi, elevi, profesori din Câmpulung.

Autorul cărții și al revistei a prezentat succint, pe parcursul unei ore și jumătate, timp în care auditoriul a avut și intervenții pe marginea celor două materiale prezentate. S-a scos în relief activitatea susținută a autorului, prozator și epigramist, cât și calitatea celor două documente supuse discuției.

Au fost făcute sugestii pentru îmbunătățirea conținutului calitativ al revistei, precum și o voce foarte critică – Gheorghe Vintilă - la adresa revistei și asupra d-lui Miu.

În cuvântul meu am spus:

„Regret că ați fost lovit subtil, lovitura sub centură nu se justifică deoarece este ușor să-l critici pe cel ce muncește aproape singur să facă revista, în loc să fie apreciat la justa lui valoare.” Doresc să spun că prin grija mea revista a ajuns și peste hotare, și anume la Toronto – Canada.

În curând va ajunge nu numai în Canada, dar și în Europa, în Olanda.

După terminarea lansărilor, am urmărit la **Casa de Cultură „C.D. Aricescu”, Festivalul de Umor și Satiră Socială „Tudor Mușatescu”**. Din cei 7 membri ai juriului, 6 au fost membri fondatori ai CEUM. Au evoluat 8 trupe și 8 concurenți individuali, elevi din școlile muscelene și nu numai.

Spectacolul s-a desfășurat în trei seri consecutive. În ultima seară s-au acordat premiile în prezența unui public entuziast. A fost un spectacol reușit și a fost transmis direct de 2 televiziuni locale. Repet, afirmând că a fost un succes, și-mi pare rău că n-am putut vedea spectacolul integral.

Cu această frumoasă impresie am luat decizia să revin și la ediția următoare a festivalului.

b. MEMBRII CLUBULUI UMORIȘTILOR MUSCELENI PRIMIȚI ÎN ANII 2016- 2017

1. Prof. dr. George Baci, Domnești - Muscel
2. Prof. Ion Hiru, Domnești - Muscel
3. Ing. Nicolae - George Cârstea, Curtea de Argeș
4. Ing. Gigi Fulga, Câmpulung - Muscel
5. Constantin Moise, Câmpulung - Muscel
6. Ion Irimia, Câmpulung - Muscel
7. Prof. Ion – Dudu Vlădău, Suslănești - Muscel
8. Avocat Livia Oprescu, Câmpulung - Muscel
9. Diacon Gabriel Cotenescu, Câmpulung - Muscel
10. Ing. Damian Avrămescu, Mereni-Constanța
11. Ion Avram, Rucăr - Muscel
12. Moise Avram, Rucăr - Muscel
13. Iulian- Citer Marinescu, Bughea - Muscel
14. Ec. Claudia Petrescu, Câmpulung - Muscel

C. ARIA DE RĂSPÂNDIRE A REVISTEI ACIDAVA

În cei patru ani de la apariția primului număr al Revistei ACIDAVA pe 01.10.2013, dar mai ales în anul 2017, revista are ca arie de răspândire multe zone din România, U.E. și alte țări europene (în afara U.E.) și alte state de pe continentul nord-american.

Pentru informarea publicului cititor, am considerat necesar să vă fac cunoscută aria de răspândire a revistei noastre.

1. în localități muscelene
2. în localități argeșene
3. în localități ilfovene și constănțene.
4. în capitale de județ: Brașov, București, Brăila, Constanța, Cluj, Călărași, Iași, Pitești, Tulcea, Alexandria, Suceava, Râmnicu –Vâlcea, Dolj, Vaslui, Buzău.
5. în interiorul UE: Anglia, Franța (Corsica), Germania, Grecia, Italia, Olanda.
6. în afara UE: Republica Moldova (Chișinău), Ucraina (Cernăuți)
7. în continentul Nord American: SUA (statele California și Florida), Canada (Toronto).

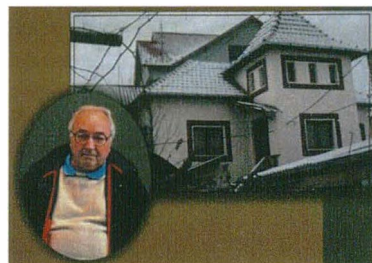
Sper că să nu mă opresc aici, să merg mai departe în anul 2018-2019 și revista să poată pătrundă și în alte zone din țară și din afară țării. Poate Australia!

5. CONSEMĂRI EDITORIALE

AUTOR: ING. SCRITOR, CONSTANIN - AGRICOLA MIU, GODENI - MUSCEL

Cărți scrise:

- Din joacă! - epigrame, 2007
- Din Joacă, în joacă!- epigrame și catrene, 2008
- Lușa și prietenii ei-poezie pentru copii. 2008
- Provincial în Provence-jurnal, 2009
- Tatăl meu, în memoriam-proză, 2010
- Amintirile unui comisar de poliție, vol.I, proză, 2012
- Amintirile unui comisar de poliție, vol.II, proză, 2012
- CasA de acasă-Godenii de Muscel, monografie, 2013
- Joacă strică cojoaca- epigrame și catrene, 2014
- Provincial în Europa-jurnal de călătorie, 2014
- Oameni obișnuiți-povestiri scurte, adevărate, 2015
- Un provincial Roumain en Provence journal, 2015
- Licurici de lună plină-antologie de epigrame și catrene muscelene, 2015
- Epigrame-n praf de rimă antologie, epigrame și catrene muscelene, 2016
- Aventurile pisicuȚei Miți-poezii pentru copii, 2016 .
- Poezii pentru adulți, 2016
- Copiii de pe bulevardul cu tei, vol.I, proză, 2017
- Tatăl meu - în memoriam - proză, ediția a II-a, 2017

Articole scrise în cărți:

- Neosteniți întru Lumină- vol III, 2014 - autor, prof. Ion Hiru, articol scris despre Cornel Stoian-Rucăr
- Neosteniți întru Lumină, vol. IV, 2015, autor prof. Ion Hiru – articol despre Badea P. Miu

Articole scrise în reviste:

- Piatra Craiului, Rucăr - Muscel
- C ARTE de la Curtea Veche, Câmpulung - Muscel
- Pensionarul Muscelean, Câmpulung
- Acidava, Câmpulung - Muscel
- Muscelul, Câmpulung
- Pietrele Doamnei, Domnești - Muscel
- Glasul iubirii, Curtea de Argeș
- Cultul eroilor, Pitești
- Amurg sentimental-București
- Clepsidră-Roman
- Energetică-București
- Mesagerul energetic-București
- Energia - București
- Petrol și gaze - Ploiești
- Osmoza, Marsilia - Franța

Articole scrise în presă

- Actualitatea Musceleană- Câmpulung
- Argeșul-Pitești
- Curierul zilei-Pitești
- Gazeta de Argeș-Pitești
- Jurnalul de Argeș - Pitești

AUTOR: JURIST, GHEORGHE MITROIU, CÂMPULUNG - MUSCEL

Cărți scrise:

- Lira-caricaturi, 2006
- Proverbe și zicători, modificate genetic, 2012
- Covrigul făcut cu ou... și oțet-caricaturi, 2013
- Duhul vorbeii- reflecții și maxime, 2014

Articole scrise în reviste:

- Pensionarul Muscelean, Câmpulung
- C ARTE de la Curtea Veche, Câmpulung - Muscel
- Acidava, Câmpulung - Muscel
- Revista literar-artistică a Ligii Scriitorilor din România și de expresie română de pretutindeni - Pitești
- Epigramă - București
- Urzica- București

Articole scrise în presă:

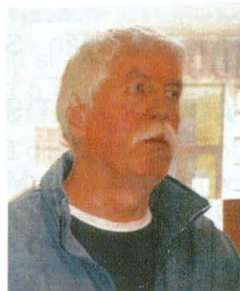
- Evenimentul Muscelean, Câmpulung
- Realitatea Musceleană, Câmpulung
- Actualitatea Musceleană, Câmpulung

- Gazeta de Muscel, Câmpulung
- Muscel Expres, Câmpulung

AUTOR: CONSTANTIN MOISE, CÂMPULUNG

Cărți scrise

- Câmpulungul de altă dată-monografie, 2010
- Uraa (ne-am învins)- 2012
- Gânduri - poezie 2013
- Epigrame - 2014
- Vorbe-aforisme și maxime- proză, 2014
- Gânduri cuneiforme-proză, 2015
- Câmpulung Muscel - reperi cronologice, proză, 2016
- Despiciând firul în patru
- Reperi cronologice și alte fleacuri
- Clepsidra lumii, 2019

Articole scrise în reviste

- Pensionarul Muscelian, Câmpulung
- C ARTE de la Curtea Veche, Câmpulung - Muscel
- Acidava, Câmpulung – Muscel

Articole scrise în presă

- Gazeta de Muscel, Câmpulung
- Timpul Muscelenilor, Câmpulung
- Realitatea Musceliană, Câmpulung
- Actualitatea Musceliană, Câmpulung
- Evenimentul Muscelian, Câmpulung

AUTOR: PREOT, PICTOR BISERICESC, GHEORGHE CÂRSTINA – DRAGOSLAVELE, MUSCEL

Cărți scrise:

- **Dragoslavele - Slăvind istoria locului, tradițiile și legendele dragi...**, monografie-București 2011, **lucrare premiată** de Biroul Național Executiv al Societății de Științe Istorice din România, cu premiul, „C. D. Aricescu”.

Articole scrise în reviste:

- Piatra Craiului, Rucăr- Muscel
- C ARTE de la Curtea Veche, Câmpulung - Muscel
- Muscelul, Câmpulung
- Acidava, Câmpulung – Muscel

Conținutul articolelor, au avut un caracter cultural, artistic, istoric și spiritual - religios.

Articole scrise în presă

- Gazeta de Muscel, Câmpulung
- Actualitatea Musceleană, Câmpulung
- Realitatea Musceleană, Câmpulung
- Timpul Muscelenilor, Câmpulung
- Evenimentul Muscelean, Câmpulung
- Telegraful Român - Sibiu

AUTOR: ARTIST PLASTIC, NELU CONSTANTIN, CÂMPULUNG - MUSCEL

Carti scrise:

- Scena vieții - epigrame, catrene, madrigale și... un strop de poezie-vol. I-2015
- Figuranți pe scena vieții – volumul II / 2018
- Album de artă- 2000, colaborator
- Album de artă - 2015, colaborator
- Album de artă- 2016, împreună cu dl.Liviu Cioacă, directorul C.C.T.M-Câmpulung, Muscel

Grafică și pictură

- Coperti, cărți, grafică și ilustrații pentru scriitorii musceleni
- Execută toate genurile de pictură

Articole scrise în reviste

- Piatra Craiului, Rucăr - Muscel
- C ARTE de la Curtea Veche, Câmpulung - Muscel
- Acidava, Câmpulung - Muscel
- Pensionarul Muscelean, Câmpulung
- Pietrele Doamnei, Domnești - Muscel
- Buletin cultural- Pitești
- Urzica - București
- Amurg Sentimental – București

Articole scrise în presă

- Gazeta de Muscel, Câmpulung
- Realitatea Musceleană, Câmpulung
- Timpul Muscelenilor, Câmpulung
- Metalurgistul Muscelean, Câmpulung
- Ziarul din Muscel, Câmpulung
- Evenimentul Muscelean, Câmpulung
- Săteanul de Băjești - Muscel
- Secera și Ciocanul, Pitești
- Argeșul - Pitești
- Curtea de la Argeș- Curtea de Argeș
- Munca în sindicate -București

CAPITOLUL XI

BIBLIOTECI PRIVATE ȘI PUBLICE – CĂRȚI SALVATE DE LA DISTRUGERE AUTOR: EC. CORNEL STOIAN, RUCĂR-MUSCEL

1. TEXT INTRODUCTIV

Cărțile, de-a lungul timpului au fost scrise de scriitori – poeți și prozatori – oameni talentați și cu har, în ale scrisului, fiind adresate oamenilor, având o importanță și un rol deosebit în educarea și instrucția lor.

Pentru mine cărțile au avut un rol important încă din fragedă copilărie, au contribuit împreună cu familia și școala la educarea și formarea mea ca OM, la ridicarea nivelului cultural și spiritual. **Pe vremuri eram un cititor fruntaș al bibliotecii Căminului Cultural Rucăr, fiind pus la panoul de onoare, citeam foarte mult, așa cum citesc și azi.**

Cărțile pentru mine au constituit bunul cel mai de preț, „hrana spirituală”, și la această vârstă citesc cu nesaț orice carte care îmi cade în mână și din fericire în ultimii 10 ani am primit în dar zeci de cărți.

Am îndrăgit și am iubit cărțile și acest „microb” pe care l-am contactat în copilărie nu m-a părăsit nici acum la „vârsta a treia”.

Din acest motiv dețin trei biblioteci personale cu sute de cărți.

Din aceste motive expuse mai sus am căutat să salvez cărți supuse distrugerii din biblioteci publice sau private.

A salva cărți, înseamnă a salva munca titanică încorporată în ele de autorii care au plecat dintre noi sau care sunt printre noi, în care și-au pus o parte din munca și din viața lor, mulți riscându-și libertatea și chiar viața pentru ceea ce au scris.

În cele ce urmează voi căuta să arăt preocuparea și grija mea pentru salvarea a sute de cărți din 4 biblioteci private și una publică, pe care le-am selectat și direcționat în direcții utile.

2. O BIBLIOTECĂ DIN BUCUREȘTI

CU AJUTORUL FIULUI MEU, ION-CIPRIAN STOIAN, DIN DOMNEȘTI DE ILFOV

a) cea mai mare parte din cărți (2 saci) le-am donat celui mai bun prieten al meu – om de mare finețe și cu un mare bagaj cultural – spiritual – din Godenii Muscelului, inginer – scriitor, Constantin - Agricola Miu.

b) o mică parte din cărți le-am oprit eu, pentru îmbogățirea bibliotecii mele personale.

3. O PARTE DIN CĂRȚILE BIBLIOTECII COMUNALE, RUCĂR - MUSCEL

Cărți scoase din uz – într-o stare bună – satisfăcătoare

Este vorba de 500 de volume, titluri și autori diferiți.

DISTRIBUTIA CĂRȚILOR:

Au fost donate după cum urmează:

1.	domnului inginer-scriitor Constantin - Agricola Miu	-Godeni	= 140 volume
2.	biblioteci școlare		= 235 volume
3.	biblioteci municipale		= 30 volume
4.	biblioteci comunale		= 30 volume
5.	concursul național „Bătălia Cărților”		= 65 volume
		Total	= 500 volume

4. TREI BIBLIOTECI PRIVATE DIN RUCĂR - MUSCEL

Salvate parțial, este vorba de:

1. doctor Remus - Coriolan Roșca
2. asistent medical - Benone Aldea
3. inginer silvic - Nicolae Oleinic

Au fost recuperate tot ceea ce s-a putut, o parte din, domeniul chirurgie, au fost donate doctorului profesor –universitar **Ștefan Neagu** – medic chirurg, **Spitalul Univresitar București** mai puțin cărțile medicale, care multe din ele nu mai sunt de actualitate.

5. DONAȚII DE CĂRȚII NOI

Au fost donate cărți noi de următorii autori rucăreni după cum urmează:

1. Arhitect – scriitor, Ion Muțiu , prin soția sa, doamna Georgeta Muțiu	= 650 vol.
2. Scriitor, Ion - Puiu Stoicescu – prin soția sa, doamna Claudia Stoicescu	= 450 vol
3. Prof. – scriitor, George Nicolae – Podișor , prin soția sa, dna. Cornelia Nicolae	= 300 vol
Total	= 1400vo

Aceste cărți cu titluri diferite au fost donate prin economist Cornel Stoian, m-am preocupat personal, mergând prin sate, comune, municipii, școli gimnaziale și licee pentru distribuirea acestora.

Au fost distribuite aceste cărți în 16 unități și la 745 persoane muscelene, argeșene și din țară cu prilejul unor manifestări cultural – artistice și spiritual -religioase.

În colaborare cu biblioteca „**Ion Barbu**” Câmpulung – Muscel, patronată de domnul director – preot, Ștefan Ștefănescu am acordat la 2 ediții 2016/2017 – „**Bătălia Cărților**” – **Concurs Național**, un număr de 240 volume, ca premii și mențiuni elevilor participanți din cadrul **Școlii Gimnaziale „Oprea D. Iorgulescu”** din Municipiul Câmpulung-Muscel.

La ediția a cincea a „**Sezătorii Rucărene**” / 2016 am acordat participanților un număr de 300 volume – opera completă – a arhitectului scriitor, **Ion Muțiu**, unui număr de 30 participanți la eveniment.

Tot la acest eveniment rucărean am organizat o expoziție de o zi cu opera completă a arhitectului scriitor Ion Muțiu.

La biblioteca Municipală „**Ion Brabu**” din Câmpulung împreună cu domnul **Cristian Militaru** s-a organizat o expoziție temporară, după care o expoziție permanentă cu opera completă a acesluiși autor de mai sus.

Despre această expoziție a scris și Argeșul / 14.09.2017.

6. DISTRIBUȚIA CĂRȚILOR NOI ALE CELOR 4 AUTORI RUCĂRENI

a. autor – Ion Muțiu, București

- Sezătoarea rucăreană – ediția 5 / 2016	= 300 volume
- Biblioteci municipale	= 45 volume
- Biblioteci comunale	= 25 volume
- Biblioteci școlare	= 30 volume
- Diverse personalități din țară	= 125 volume
- Academicieni din Republica Moldova și Ucraina:
Nicolae Dabija - Chișinău
Alexandrina Cernov – Cernăuți	= 50 volume
- Concurs Național „Bătălia Cărților”	= 125 volume
Total	= 700 volume

b. autor Ion - Puiu Stoicescu, București

- Biblioteci municipale	= 165 volume
- Biblioteci comunale	= 30 volume
- Biblioteci școlare	= 105 volume
- Diverse personalități din țară	= 150 volume
- Concurs Național „Bătălia Cărților”	= 50 volume
Total	= 500 volume

c. autor George Nicolae-Podișor, Rucăr-Muscel

- Sponsorizare, Sezătoare Rucăreană, ediția 5 / 2016	= 100 volume
- Biblioteci municipale	=15 volume
- Biblioteci comunale	=20 volume
- Biblioteci școlare	=85 volume
- Diverse personalități din țară	=80 volume
Total	= 300 volume

d. autor: Mihail Lungianu – prin Bogdan Lungianu – nepot

La constituirea cenaclului rucărean – 19.01.2011, după lungi discuții în grupul (cei 7 fondatori) am ajuns la concluzia ca cenaclul să poarte denumirea de „**Mihail Lungianu**” – scriitor rucărean, părintele spiritual al cenaclului. Personal am luat legătura cu domnul **Bogdan Lungeanu** – nepotul scriitorului dispărut în 23.01.1966, dacă este de acord cu propunerea noastră, a fost foarte bucuros și a acceptat pe loc. Începând cu primul număr al revistei de actualitate, cultură și tradiții – **Piatra Craiului**, apare fotografia părintelui spiritual – scriitorul, **Mihail Lungianu**, o mare valoare a neamului românesc, o personalitate de prestigiu a timpului său.

De aproape 9 ani l-am cunoscut pe economistul – finanțist, **Bogdan Lungeanu** și am avut numeroase întâlniri la proprietatea domniei sale din Rucăr, precum și întâlniri cu unii membrii ai cenaclului și revistei – intermeditate de mine personal.

Toate discuțiile s-au axat pe probleme de cenaclu și revistă, domnia sa a venit cu idei, propuneri pentru îmbunătățirea activității cenaclului și calitatea revistei.

Pentru a cinste memoria bunicului său în anul 2019 a luat hotărârea de a reedita întreaga sa operă și în acest sens a văzut lumina tiparului primele două volume ale bunicului său și anume:

1. Basme noi;

2. Basme și legende populare românești.

A dăruit cenaclului rucărean prin secretarul său – economist Cornel Stoian un număr de 120 volume (60 volume din fiecare titlu) ca sponsorizare a revistei Piatra Craiului.

Nu s-a putut vinde aceste volume contra cost și am distribuit aceste cărți la biblioteci comunale și mai ales școlare ca donație din partea domnului Bogdan Lungianu, după cum urmează:

1. Biblioteca comunală Rucăr	= 10 volume
2. Școala Gimnazială „Nae A. Ghica”	= 10 volume
3. Liceul Tehnologic „Victor Slăvescu” Rucăr	= 10 volume
4. Școala Gimnazială Dâmbovicioara – Pod Dâmbovița	= 10 volume
5. Școala Gimnazială Dragoslavele	= 10 volume
6. La oameni de cultură musceleni și nu numai	= 116 volume
7. Biblioteca comunală Domnești	= 10 volume
Total	= 176 volume

La o întâlnire la Casa de Cultură „Tudor Mușatescu” Câmpulung- Muscel, **profesor – scriitor, Maria Chirtoacă, membră a U.S.R.** a solicitat membrilor C.U.M. să doneze cărți pentru școlile românești din Bucovina Ucrainiană, solicitarea a fost sprijinită.

Eu personal m-am angajat să donez **76 titluri de carte de autori diferiți**, români sau străini (toate în limba română).

Dar din păcate cel ce trebuia să le strângă și să le transporte la elevii români din **Ucraina** întâmpină greutăți din parte autorităților ucrainiene de la graniță, poate se va găsi o soluție în viitorul apropiat.

7. DONAȚIE DE CĂRȚI LA BIBLIOTECA MUNICIPALĂ „ION BARBU” CÂMPULUNG- MUSCEL

PUBLICAT ÎN: ARGEȘUL / 14.09.2017

Biblioteca Municipală „Ion Barbu” Câmpulung și-a îmbogățit fondul de carte printr-o donație a criticului literar **Lucian Strochi** din județul Neamț. Și rucăreanul **Cornel Stoian** a dăruit instituției de cultură mai multe volume de proză și literatură populară (opera completă) semnate de Ion Muțiu, unul dintre cei mai cunoscuți arhitecți ai Bucureștiului

1. „Parte din inima ta” – 1996
2. „Suflete curate” – 1997
3. „Zâmbet amar” – 1998
4. „Ținta dragostei” – 1999
5. „Pentru flăcăi și moși” – 2000
6. „Dibăcie și cârcală la Rucăr” – 2004
7. „Rucărul în noua Europă” – 2010
8. „Rucăr grai și joacă” – 2011
9. „Povești rucărene” – 2012
10. „Scurt de proză scurtă” – 2013

O expoziție temporară dedicată celor doi autori a fost deschisă la biblioteca de la poalele Mateiașului.

*Familia Angela și Cornel Stoian
împreună cu cei trei copii*

PARTEA A II A CAPITOLUL XII

A. ARTICOLE SELECTATE, PRELuate ȘI RECUPERATE DE EC. CORNEL STOIAN, DIN ALȚI AUTORI

1. ISTORII NECONVENȚIONALE DIN MUSCEL AUTOR: EC. STERIAN PRICOPE – CÂMPULUNG, MUSCEL VOLUMUL III / 2015

PUBLICAT ÎN PIATRA CRAIULUI NR. 4 – 5 / 2016 – 2017

CUVÂNT INTRODUCȚIV

Economistul și jurnalistul de azi, a văzut lumina zilei la 30.09.1962, luna lui Răpciune, zodia Balanță, pe plaiurile moldave, municipiul Bârlad - Vaslui. Este absolvent al Universității „Alexandru Ioan Cuza” – Iași, **Facultatea de Științe Economice**, promoția 1988, ocupația de bază, economist, la Spitalul Municipal Câmpulung-Muscel.

În paralel cu activitatea de bază desfășoară și alte activități în mass-media scrisă și audio vizuală, pentru care este apreciat de confracții domniei sale. Destinul și soarta face să părăsească Moldova și să se stabilească definitiv în Muntenia, pe plaiurile mioritice muscelene, în Prima Cetate de Scaun a Țării Românești - Câmpulung Mușcel, în anul 1990. A îndrăgit presa scrisă și televiziunea și a început să scormonească arhivele și lada de zestre istorică musceleană și în special, câmpulungeană, unde a scos la lumina tiparului și a publicului de pe muscele și nu numai, a celor 4 volume, apărute în anii 2013-2016 și este în curs de apariție vol. V / 2017.

Autorul afirmă, citez: „Intenția mea se vrea a fi plasată între istorie și jurnalism.

„Istorie fiindcă se referă la trecut, fără să urmăresc să-i concurez pe istorici, ci doar să suplinesc cumva eforturile lor...iar jurnalism fiindcă am ales și am încercat într-o manieră cât mai captivantă să prezint subiectele pentru publicul larg și le-am raportat la timpul prezent, pentru a populariza astfel mai eficient istoria acestor locuri.”

Prin intermediul televiziunii Muscel TV, l-am cunoscut pe jurnalistul, economistul și mai ales OMUL – **Sterian Pricope**, ca pe un om corect, echilibrat, competent și profesionist în profesie, în viață și în societate. Adevărata întâlnire cu domnia sa am avut-o la lansarea primei cărți, precum și la multe manifestări și evenimente culturale. Am rămas plăcut impresionat că acest om venit de pe meleagurile moldovene s-a legat trup și suflet de Muscelul nostru drag, scriind un gen de carte pe care nu l-am întâlnit la alți scriitori.

În acest volum III a scos în evidență și Rucărul nostru cu bune și cu rele, din vremuri demult apuse. Am căutat să selectez acele pasaje cu referire la Rucăr și la evenimentele istorice în care a fost implicată și comuna noastră în trecutul îndepărtat.

Autor: Ec. Cornel Stoian – Rucăr, Muscel

Vizita domnitorului Carol I la Pitești, Curtea de Argeș și Câmpulung relatată de Monitorul Oficial

Data de 10 mai 1878 avea o dublă semnificație: pe de o parte era ziua în care, în 1866, domnitorul Carol I depusese jurământul de credință față de țară, dar se împlinea și un an de la declararea independenței României.[...]

Conform Monitorului Oficial nr. 104 din 12 mai 1878, domnitorul Carol I a sosit în gara Pitești în după amiaza zilei de 9 mai. Venea de la Craiova, dar în vizita lui prin Oltenia, trecuse Dunărea, pe la Bechet, inspectând trupele române care încă mai staționau în Bulgaria, la Rahova și la Vidin. Carol a ținut să revadă locuri unde românii s-au luptat pentru independența țării lor, parcurgând, conform Monitorului Oficial, întregul câmp de bătaie al luptelor din 7 și 9 noiembrie 1877 [...] A fost primit cu cele mai mari onoruri, ca un adevărat învingător. Dincolo de paradele oficiale și de discursurile festive, domnitorul a vizitat spitale, decorând răniți de război, a depus personal flori la mormintele celor căzuți, iar la Rahova a asistat la o slujbă religioasă în memoria maiorului muscelian Dimitrie Giurescu și a celorlați bravi musceleni, argeșeni și olteni care s-au sacrificat aici pentru independența țării.”

Pe 12 mai 1878 domnitorul sosește la Câmpulung, pe care-l vizitează, fiind însoțit de oficialități și alți fruntași ai orașului, dar cu o zi înainte vizitase Curtea de Argeș împreună cu suita sa, făcând popasuri la Mușetești și Domnești.

Arcul de triumf de la Câmpulung

A doua zi, pe data de 13 mai, a fost programată o escapadă la Rucăr, descrisă în Monitorul Oficial nr. 108, din 17 mai 1878. Domnitorul s-a oprit la mănăstirea Nămăiești, „a caria biserică săpată în stâncă, merită de a fi admirată”, iar din vârful Mateiașului, a scrutat șoseaua nouă și lucrările de artă prin care s-a făcut legătura cu Dragoslavele, ocolind muntele Piatra Nămăieștilor. [...]

La Dragoslavele, aflând că există doi răniți din războiul încheiat în urmă cu un an, Carol I a ținut să-i cunoască și să-i decoreze personal. A ajuns apoi la Rucăr, unde era așteptat de fruntașii comunei, de elevi și de rucăreni și rucărence în

Moșneni rucăreni în portul lor tradițional. Ilustrată de epocă

Rucărenii așteptându-l pe principele Carol I la una din vizitele acestuia în Muscel (fotografie de Carol Popp de Szathmary)

straie de sărbătoare. Principelui suveran i s-a oferit o „collațiune” (gustare) în casele familiei Baștea, „cel mai însemnat dintre moșnenii acelei comune”. Monitorul oficial consemna că „Gazda și sociul ei au avut onorea de a lua loc la masă la dreapta și la stanga Domnitorului” și că „Măria Sa a admirat cu deosebire costumul național atât al gazdei cât și al tuturor locuitorilor din Rucăr, unde acesta e conservat în toată corecțiunea și splendoarea tradițională”. Timp de două ore a durat această agapă, în care Vodă s-a interesat de starea comunei, de văduvele și răniții de război, dar și de lucrările la drumul către Bran.

Trăsurile cu oaspeți au luat apoi calea întoarsă iar la Câmpulung [...]”.

Puterea, opoziția și statuia lui Negru Vodă

”Ca să ne înalțe inimile și să ne procure niște momente din cele mai fericite”

15 august, 1898, centrul Câmpulungului. În capătul de nord al Bulevardului Pardon, în dreptul bisericii „Sf. Nicolae”, are loc o ceremonie publică: este momentul dezvelirii statuii voievodului Negru Vodă, patronul istoric al capitalei Muscelului. Sunt de față oficialități

locale, care după moda vremii, își etalează mustați mândre, membri și delegați ai guvernului trimiși special de la București, un adjutant regal, moșneni și țărânci în splendide straie muscelene de sărbătoare, precum și un număr foarte mare de localnici, dar și de vilegiaturiști veniți la sfârșit de săptămână pentru o cură de aer curat la Câmpulung. (Corespondență particulară a „Trib. Pop.”, Câmpulung, 29 August 1898)

Un popor care nu știe cinsti memoria bărbaților aleși, nu e vrednic să trăiască. Cetățenii câmpulungeni însuflețiți de adevărul acestei aserțiuni, încă înainte de asta de trei ani au adunat paralele trebuimcioase ridicării unui vrednic monument Voevodului Radu Negru, care din Țara Oltului trecând munții a pus temelul țării românești.

Monumentul a fost așezat în capătul de din sus al drăgălașului bulevard. După celebrarea serviciului d-zeesc, pe la oarele 12 muzica a intonat rugăciunea obicinuită, după care s-a început șirul vorbirilor, care de care mai frumoase și mai însuflețitoare. Cel dintâiu a vorbit președintele comitetului de inițiativă pentru ridicarea monumentului, d. Sachelarie, mulțumind contribuenților, artistului Mirea, arhitectului Săvulescu. După aceea primarul orașului ia în primire monumentul. După primar a vorbit un învățător din Rucăr, despre care sat se susține, că e întemeiat de însuși Radu Negru. A depus și o frumoasă cunună.

Inaugurarea statuii lui Radu Negru Basarab, în prezența lui Spiru Haret, ministrul Instrucțiunii Publice și Cultelor (în dreapta soclului), a primarului Petre Zamfirescu (în stânga soclului) și a altor oficialități. (Din albumul „Chipuri de odinioară din Muscel”, autor Adrian Săvoiu)

Discursuri

După oficierea serviciului divin, muzica intonează rugăciunea. Cel d'întîi care ia cuvântul este d. Sachelarie, președintele tribunalului local președinte al comitetului de inițiativă și pentru ridicarea monumentului. În puține, dar bine simțite cuvinte, d-sa arată marea importanță a acestui monument. Mulțumește obștei moșnenilor, artistului Mirea, arhitectului Săvulescu și tuturor cari au conlucrat la această operă de adevărat patriotism, și termină urînd sănătate Regelui și întregii familii regale.

D. Zamfirescu, primarul orașului, mulțumește și d-sa obștei moșnenilor pentru opera lor, și ia în primire Monumentul.

D. Nae Năstăsescu, Învățător, din Rucăr, în numele rucărenilor ține o cuvântare plină de patriotism. Spune că rucărenii cred că satul lor este fundat de marele Voevod, sunt dovezi pentru aceasta, și vin să depună o coroană pe monumentul marelui Voevod, ca dovadă de admirațiune și recunoștință pentru Întemeietorul țării, după cum și acum sunt gata să alerge cu toții la prima chemare a Marelui Nostru căpitan, cînd va fi vorba de apărare a țării.

Muscelul și Câmpulungul în presa vremii O excursie cu bucluc la Dâmbovicioara

Frumusețea munților Muscelului nu a fost întotdeauna pe măsura aventurilor turiștilor. Este și cazul pățaniilor unui bucureștean, autor al unei savuroase relatări despre o excursie ratată la peștera Dâmbovicioarei. Textul a fost publicat pe prima pagină a revistei „Universul Literar”, apărută la data de 7 (19 August) 1895, fiind semnată „Marion”, pseudonimul gazetarului și scriitorului Dumitru Marinescu. Poreclit în epocă „poetul soacrelor” el a scris mai ales cărți cu conținut umoristic, așa după cum au fost „Viața la mahala”, „D-a valma” sau „Cartea soacrelor”. Ca amănunt interesant, unele din articolele sale le-a semnat și cu alte pseudonime, printre care și „Dumitru Câmpulungeanu”.

Aflat în vilegiatură la Câmpulung, de unde mergea la băi la Bughea unde se trata

pentru o afecțiune la un picior, împreună cu familia sa și cu alte familii se hotărăște să viziteze cheile și peștera Dâmbovicioarei. Ghinioanele sale, pe care le puteți descoperi în reportajul său, stârnesc și astăzi zâmbete, dar interesante sunt și amănuntele despre localnici și despre drumul greu, prin Dragoslavele și Rucăr, până la destinația de unde se întoarce beteag și de celălalt picior!

Și după cum ve spuneam, am plecat în excursii...[...] Da, am lăsat tot și am plecat... Dar unde credeți c'am plecat?...Așa ceva nu se mai întrebă...Bun înțeles la Rucăr și d'aci la Dâmbovicioara, cum îi zice în partea locului...

Am petrecut de minune, n'am ce zice! Am petrecut așa de fain că nu me rabdă inima să tac... Și, uite, că me pui pe spuse. Și spui...

Am plecat noaptea...Era o vreme poetică...Lună, stele, recoare și lipsă de praf...Și ceva mai poetic ca tot, - a dracului poezie, -noi, - mai multe fameli, între care și eu cu fameliunea mea, - eram cu toți clae peste grămadă într'un car cu doi boi, - nemîncați de doue septămâni, - și cu...cerul drept coviltir!...

Când am ajuns în culmea Matiașului entuzasmul nostru n'a mai avut margini!... Era în reversatu zorilor... În fața noastră o priveliște de nedescris...Munți uriași cu căpățânile vârâte în nori, ne înfruntau par'că cu majestatea lor...Jos, șerpuitoare, - murdară din București, Dâmbovița apă dulce, curată ca o fecioară din povești, desmierda în trecerea ei doue maluri verzi ca smaraldul cel mai verde...

Frumos, nu se poate mai frumos!...

Am trecut prin Dragoslav, am dejunat aci, - mămăligă și ouă, -și, - în sfârșit, - după opt ceasuri de căruță, vai, piciorul și burta mea, - am ajuns la Rucăr, la vestitul Rucăr, în care ofticoșii găsesc repede repede vindecare de boală...

Unde am tras nu ve privește... Destul e că știți că ne-a jupuit și în schimb nu ne-a dat nimic...Așa e la Rucăr, n'ai ce'i face...

Peste doue ceasuri eram călări...

Drumul până la Dâmbovicioara e de o frumusețe nespusă... Treci printre doue șiruri de munți înalți, că par'că dau cu nasul de cer, și netezi ca și cum ar fi dați la rândeia de mână omenească... Brazii, drepti ca lumînarea, crescuți pe culmea munților te amenință ca și stâncile să cază peste tine... Dâmbovița, pe care o treci de vr'o doue zeci și mai bine de ori, urlă selbatecă căzând din înălțimi uriașe...

Am ajuns la Dâmbovicioara... Toți ne am aprins lumînările de ceară și am intrat în peșteră ca să admirăm stalactitele și stalacmitile, cărțile de vizită, precum și inscripțiile, sute și mii, de pe pereți...

Credeți că s'a sfârșit dandanaua?... Ei ași! Nici n'apucărăm să eșim bine din Rucărși ne-apucă o ploae că parcă se deschiseseră cataractele cerului... Și nici tu umbrelă, nici tu coviltir, nici tu nimic, de cât niște sdrențe de pardesiu...

Acum zac pe coaste, dar deși olog cum sunt, tot nu me las de excursii și mîine plec la Curtea de Argeș să vez n'oi remânea și ciung ca să'mi asigur viitorul...

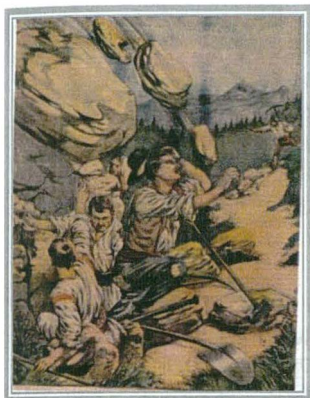
*La revedere dar. Marion
("Universul Literar",
7 (19 August) 1895)*

Viligiaturistii treceau munții spre Rucăr sau Dâmbovicioara cu căruțele localnicilor

Fapt divers Cimpu-Lung

Starea sanitară a orașului e pînă în prezent foarte bună; la Rucăr, însă, bîntuie angina difterică, contra căreia se va lua, cred, în grabă, măsuri mai energice. („Adevarul”, 8 decembrie 1900)

Accidentul de muncă de la Rucăr, așa după cum a fost imaginat de către „Universul Literar”

Groaznica nenorocire din Rucăr

În ziua de 24 aprilie spre seară, pe când muncitorii Paraschiv Țințoiu, Ion Țița Bărdoiu și italianul Magaropa lucrau la carierele de piatră de var ale d-lui Gh. Brănescu din Rucăr (Muscel) s'a prăbușit blocul sub care săpau și i-a acoperit pe căteși trei.

Alergând în ajutor autoritățile comunale și locuitorii și lucrând neconținut pînă a doua zi la orele 11, au reușit să scoată viu pe italian, care din fericire n'a fost acoperit de cât de sfărâmaturi de pietriș amestecat cu pământ. El a fost internat în infirmeria comunei Rucăr, având mai multe contuziuni și o rană mai gravă la laba piciorului drept. Ceilalți doi au fost scoși abia după trei zile de sub dărâmături.

Maniștii Iancu P. Anastase, N. Duțescu și Moise Țuluca concediază muncitorii care cer aplicarea contractului colectiv

Câmpulung 12 (prin telefon) – La Comisia Locală din Câmpulung, s'a prezentat o delegație de muncitori din sindicatul forestier Rucăr. Delegația a înmănat un memoriu prin care cere să se ia măsuri împotriva patronilor maniștii Iancu P. Anastase, Nicolae. Duțescu și Moise Țuluca. Aceștia își concediază lucrătorii cari își cer drepturile legale prevăzute în contractul colectiv.

La cererea justă a muncitorilor, Iancu P. Anastase a răsuns prin injurii grave la adresa Guvernului și Confederației Generale a Muncii. Lucrătorii au fost dați pe ușă afară cu următorul răspuns: „să vă plătească guvernul”; „eu sunt destul de tare și nu mi-e frică de nimeni”(„Scânteia”, 14 iunie 1947)

În numărul viitor al revistei care va apărea în anul 2017 voi relata pasaje și texte cu referire la evenimentele petrecute în trecutul interbelic în Rucăr din volumele I și II.

Pictură - anotimpul toamna

CUVÂNT INTRODUCTIV

Așa cum am promis cititorilor revistei "Piatra Craiului" nr.4-5 2016, care a apărut pe piață în 2017, în numărul 6-7 voi selecta cu acordul autorului pasaje despre evenimentele petrecute în Rucăr și împrejurimi cu mult timp în urmă și consider că rucărenii mei vor să știe. Și acum cu voia autorului și a cititorilor revistei să spicui anumite evenimente din vol. I-II 2013-2014.

AUTOR: EC. CORNEL STOIAN, RUCĂR -MUSCEL

*Gheorghe Bibescu după divorțul de Zoe Brâncoveanu
Desen de Carol Popp de Szathmary*

Vizita de lucru la Câmpulung a Măriei Sale Bibescu Vodă

Gheorghe Bibescu, domnitorul căruia i-a fost dat să conducă țara în ajunul revoluției de la 1848, în ciuda umbrelor aruncate de istorie asupra sa, a dovedit multă vrednicie. Dorea să cunoască personal cum funcționează instituțiile statului; în acest sens, a efectuat lungi călătorii prin țară, vizitând locuri și monumente istorice, dar efectuând și un control al instituțiilor publice. Printre orașele vizitate în anul 1844 s-a numărat și Câmpulungul, vizita sa fiind relatată, pe larg, în oficiosul "Viitorul Românesc", din 2 septembrie, de către Simeon Marcovici, un adevărat ziarist de curte.

Fugă domnească prin Rucăr

Însă povestea vizitei domnești la Câmpulung a avut un neașteptat epilog pe data de 14 iunie 1848, la o zi după ce Vodă Bibescu a părăsit tronul.

De această dată, localnicii îl priveau chiorâș pe cei veniți din capitală, de frică să nu izbucnească zavera și în oraș! După câteva ore, convoiul domnesc format din familia domnitorului, însoțitorii acesteia, câteva oficialități locale "și tot calabalâcu" au luat calea Brașovului. Au înopțat la Rucăr, în casa lui Radu Popa Baștea, iar a doua zi, pe la Orația, și-au continuat drumul către graniță. Din cauza drumului prost, fugarii au fost nevoiți să renunțe la carete și să încalece pe cai țărănești.

La Rucăr avea să se refugieze, timp de două săptămâni, și guvernul revoluționar provizoriu, în frunte cu însuși Nicolae Bălcescu, sub presiunea zvonului fals că trupele rusești au intrat în țară. În discuțiile despre viitorul "guvernului vremelnicesc" se luase în calcul inclusiv mutarea capitalei Țării Românești la Câmpulung sau la Târgoviște, o propunere care n-a fost pe placul majorității conducătorilor revoluției.

Istoria încăpățânării muscelene, care a mutat la Sinaia castelul regelui Carol I

Este de notorietate la Câmpulung faptul că ultraconservatorii moșneni musceleni au refuzat să-i vândă pământ regelui Carol I pentru ca acesta să-și ridice o reședință de vară. Unele documente publicate recent dezvăluie câte ceva din acest moment neinspirat din istoria Muscelului, din cauza căruia Câmpulungul a ratat șansa istorică de a se transforma într-o locație turistică de referință, așa cum avea să devină Sinaia.

*Principele Carol de Hohenzollern în 1866, când a preluat
domnia Principatelor Române*

Vodă deschide drum la Rucăr

Însă prima vizită oficială a lui Carol I la Câmpulung a fost consemnată între 19/31 iulie și 24 iulie / 5 august 1868.

Memoriile sale cuprind ample pasaje cu privire la acest eveniment . Mai mult, domnitorul face acum și o excursie în munți, la bogatul și frumosul Rucăr”. A fost surprins în mod neplăcut de ”drumurile rele”, cu atât mai mult cu cât el constată că aici ” se exercită un comerț înfloritor cu lemne” și că ”există o industrie casnică destul de dezvoltată: covoare frumos țesute și costume se găsesc aproape în fiecare casă.” Muscelenii i-au pregătit ” o primire călduroasă”, ba i-au adresat rugămintea de a le deschide „valea frumoasă printr-un drum de la Câmpulung, la granița Transilvaniei.” Martor la eveniment, prințul Dimitrie Sturza avea să scrie că domnitorul a promis, cu înțelepciune, următoarele: „Cu a dumnevoastră îngrijire și cu brațele locuitorilor, sper în curând a avea acest drum atât de dorit și de folositor pentru țară.”

Norocul cel mare s-a pierdut pentru totdeauna...

Carol I avea să revină în mai multe rânduri în Muscel, fie ca turist și vânător, fie în calitate oficială, pentru a inspecta importanțele ctitorii de aici ale epocii sale. Cea mai importantă vizită a fost aceea din anul 1891, când regele și suita sa au sosit cu trenul pe calea ferată ce tocmai fusese construită. Primirea oficială s-a făcut pe peronul gării; s-a mers iarăși la Rucăr , unde regele a oferit un ajutor financiar bisericii din sat care era construcție. Cu ocazia acestei vizite, familia regală s-a fotografiat pentru posteritate nu doar în mijlocul oficialităților și al localnicilor din Rucăr și Câmpulung, ci și în balconul Hotelului Ștefănescu(actualul Hotel Regal)

Când și cum au apărut pocăiții în Muscel

Își spun „pocăiți” . S-au separat de biserica strămoșească și și-au organizat case de rugăciuni și reguli proprii de cult, susținând că ei au găsit calea cea dreaptă. Creștinii după Evanghelie – așa cum sunt ei astăzi numiți în mod oficial- pretind că fondatorul mișcării a fost însuși Mântuitorul, prin învățăturile sale. Dar când și cum au apărut, de fapt, pocăiții și cum a luat ființă noul cult creștin în Muscel?

Începuturile pocăiților în Muscel

Câmpulungul a fost printre primele orașe unde s-a răspândit noul curent creștin. În 1922, venită aici în concediu la munte, domnișoara Elena Grigoriu, participantă la adunările sectare de la Biserica ” Cuibul de barză”, a adus cu ea broșuri ale preotului Tudor Popescu, făcând cunoscute teoriile acestuia. În timp, nuclee evanghelice s-au

închegat la Rucăr, Lerești, Dragoslavele, Berevoiești, Schitu Golești, Capu Piscului, Stoenesti, Bughea și în alte așezări muscelene și argeșene.

Alungați cu pietre și urmăriți de jandarmi

La Rucăr, primii pocăiți au fost Luca Șandru cu fiii săi, Ion Idor și trei ciobani, cu toții anatemizați de preotul satului. Cei doi băieți ai bătrânului Luca Șandru au avut necazuri cu propriile neveste, care au refuzat să-i mai primească în casă după ce aceștea frecventau adunările de la Câmpulung. Tot la Rucăr, câțiva „frați” veniți cu automobilul de la București pentru a împărți broșuri evanghelice au trebuit să fugă pentru a nu fi linșați de săteni. S-a încercat blocarea drumului cu un buștean, iar mașina, cu greu ieșită din capcană, a fost bombardată cu pietre. Un alt caz: Ion Idor, care era alcoolic, s-a lăsat de băutură după ce s-a pocăit. Rucăreanu a purtat o lungă corespondență cu Tudor Popescu și îi asculta învățăturile cu mare atenție când se întâlnea cu acesta. Ghică Șandru, un cioban de pe Măra, a susținut că ar fi avut o revelație și că s-ar fi pocăit în pădure, după ce a citit o broșură evanghelică!

De asemenea, la Rucăr, o mare mulțime de săteni, împreună cu jandarmii și preotul satului, au declanșat o amplă căutare a fraților Târnelci, din Câmpulung, veniți pe furiș să răspândească materiale de propagandă antiortodoxă.

Un grup de vreo 30 de pocăiți din Rucăr, în frunte cu Luca Șandru, a fost arestat pentru că s-a adunat fără aprobare și dus în fața Curții Marțiale, din Craiova. Procesul n-a avut însă urmări deosebite.

Rucărul, ultimul refugiu al liderului partizanilor din Vrancea

Muscelul a rămas în istoria României drept locul unde acțiunile anticomuniste au avut cea mai mare intensitate, durată și amploare.

Despre grupările Arsenescu și Arnăuțoiu s-au scris zeci și zeci de volume și de articole, dar mărturiile despre sacrificiul acelor eroi luptători pentru libertate și al celor care i-au sprijinit încă nu s-au epuizat. Mai puțin cunoscut este faptul că tot în Muscel și-a găsit sfârșitul simbolic și o altă mișcare anticomunistă, izbucnită peste munți, tocmai în Vrancea.

Ascunzătoarea de sub podeaua grajdului Victor Lupșa

În anul 1951, munții din nordul Argeșului erau colindați de trei inși înarmați care se recomandau ca fiind luptători anticomuniști veniți tocmai din Vrancea; aceștia împărțeau manifeste semnate „Vlad Țepeș” și lăseau vorba

pe la stâne și exploatari forestiere că vor să îi întâlnească pentru a li se alătura pe membrii grupării de partizani conduse de către Toma Arnăuțoiu. Era aceeași bandă „Mandea”, Securitatea încercând să repete scenariul infiltrării reușite din munții Vrancei. Numai că musceleanul Toma Arnăuțoiu a intuit că este vorba despre o capcană și a refuzat să se vadă cu vrâncenii. Mai mult, soarta celor trei membri ai bandei „Mandea” a fost de această dată una tragică, ei fiind demascați și executați pe creasta munților de către partizanii din grupul Gavrilă Ogoranu, grupare care acționa pe versanții transilvăneni ai Făgărașului.

Însă adevăratul reprezentat al grupării „Vlad Țepeș II” avea

Deși ajuns la vârsta senectuții, rucăreanul Iosif Țapu își amintește de partizantul pe care tatăl său la ascuns în grajd (foto: „Jurnalul de Argeș”).

Victor Lupșa - partizan

să ajungă și el în Muscel. Scăpat din încercuirea Securității, Victor Lupșa a stat ascus într-un bordei săpat într-o pădure din apropierea Zagonului, între Târgu Secuiesc și Covasna, până în aprilie 1951. Atunci a părăsit ascunzătoarea umblând pribeag prin munți pentru a i se pierde urma și așa se face că, în cele din urmă, a ajuns în Muscel, la Rucăr, unde, îndrumat fiind de ciobanul Niță Luca, membru al „Oastei Domnului”, a fost adăpostit de Iosif Țapu, un moșnean gospodar, tată a zece copii. Loc de refugiu i-a fost un grajd, pe coastă, în punctul Tămaș, aproape de Piatra Craiului. Sub podeaua acestuia i s-a amenajat o ascunzătoare, deasupra fiind adăpostite vitele. Ceva bănuieli or fi fost de vreme ce, ani la rând, trupele de Securitate au efectuat mai multe razii în zonă. Într-una dintre ele au intrat cu câinele lup chiar în grajd, dar acesta nu l-a putut dibui pe partizanul ascuns sub podea, din cauza mirosului de bălegar. Iosif Țapu și fiul său, pe nume tot Iosif, singurii din familie care știau de existența partizanului, îi aduceau mâncare în găleata de apă a vitelor, uneori chiar sub nasul securiștilor sau al informatorilor acestora. Victor Lupșa ieșea afară doar atunci când protectorii săi erau în preajmă, pentru a-l avertiza în cazul apariției unui pericol. De mare ajutor erau și câinii ciobănești ai familiei Țapu, care lătrau din timp ori de câte ori se apropia un străin. Slab și bărbos, cu singura sa armă pe care o mai avea, un pistol, luată de către gazde și pilită într-o căciulă de blană în podul casei acestora. Victor Lupșa a stat ascuns la Rucăr timp de aproape cinci ani. În toată această vreme, pentru a-și omori timpul, el a copiat pe niște caiete textele Sfintei Scripturi. Finalul avea să fie povestit, peste ani, unui săptămânal argeșean, de către fiul aceluia care și-a asumat riscul de a-l ascunde pe Lupșa: „A venit tatăl meu la stână și i-am spus că trebuie să facem în vreun fel cu acest partizan. Asta se întâmpla în 1953, dar el a mai stat încă doi ani și șapte luni până în 1956. Cred că nu pleca nici atunci, dar a venit tatăl meu cu un ziar în care scria că toți partizanii din alte țări pot veni acasă pentru că sunt liberi. A mai durat ceva și el a gândit că vine și pentru el decret și a plecat într-o noapte pe nepusă masă. Dar ulterior am aflat că de fapt tatăl meu l-a dus la Berila și apoi, de aici, către Dâmbovicioara. Aici am înțeles că a mers la miliție, dar nu a găsit pe nimeni, motiv pentru care a plecat spre Podul Dâmboviței.

La ieșire din cheile Dâmbovicioarei a întâlnit o mașină și s-a urcat în cursa pentru Câmpulung. Până la urmă a fost prins, dar nu se știe și unde.”

Drumul către moarte a început la Câmpulung

În realitate, Victor Lupșa s-a predat Miliției din Câmpulung în aceeași zi, pe data de 27 noiembrie, 1956. Poate chiar a crezut că se decretase grațierea partizanilor, poate că a sperat că predându-se de bună voie, va avea parte de clemență, poate a înțeles că gazdele sale nu vroiau să-l mai ascundă (la un moment dat, acestea îl amenințaseră cu un topor!), poate se săturase de viața de fugar. Cert e faptul că a fost încarcerat, anchetat și dus apoi la Penitenciarul din Iași. În mod inexplicabil, Lupșa nu a făcut recurs la sentința 694/25 iunie 1951, prin care fusese condamnat la moarte în lipsă, înțelegând, probabil, că ar fi fost inutil și că soarta îi fusese pecetluită. Se pare că, torturat sau de bună voie, a făcut mărturisiri complete de vreme ce, conform datelor existente, a fost executat la Iași în scurtă vreme, pe data de 6 decembrie 1956, locul unde a fost înhumat nefiind cunoscut.

Desigur, și asupra protectorilor săi din Muscel s-au abătut represaliile. În urma perchezițiilor efectuate la Rucăr au fost descoperite adăpostul din grajd, arma ascunsă în pod și câteva lăzi îngropate de Lupșa, care conțineau cărți și scrieri religioase, un jurnal, precum și documente ale mișcării „Vlad Țepeș II”. Iosif Țapu-tatăl a fost condamnat la 15 ani de temniță grea (episodul cu toporul, consemnat în jurnalul lui Lupșa, scăpându-l de pedeapsa capitală!), ispășind opt dintre ei la Jilava, Gherla și Aiud, în timp ce ciobanul Niță Luca a primit și el o condamnare, de 7 ani, pedeapsă care i-a fost redusă în urma recursului. Chiar și după arestarea lui Iosif Țapu, gospodăria acestuia a mai fost percheziționată, sub pretextul inventat că acesta și Lupșa ar fi recunoscut că aici ar mai fi

ascunsă muniție. Octogenar astăzi, Iosif Țapu- fiul are încă viu în memorie acel moment: „Îmi mai amintesc că, în 1957, cei de la Securitate au venit la noi cu declarații false spunând că tata și cu Victor Lupșa au declarat că se mai găsește la noi acasă 800 de cartușe, în locul în care dormeau caii în grajd. Au făcut un control care a durat de la 8 dimineața până la 3 după amiaza, dar nu au găsit nimic. Un milițian mi-a spus să spunem ceva, orice, dacă vrem să scăpăm și apoi ne-a obligat să le facem ceva de mâncare. A trecut, dar a urmat o prezență constantă a Securității printre noi. De fapt, era un căpitan de Securitate care își făcea veacul printre ciobani...”

La Bârsești și în satele vrâncene unde organizația „Vlad Țepeș II” a avut membri, domnește și astăzi bănuiala, conform căreia Victor Lupșa era omul Securității. Însă o astfel de variantă nu este susținută de refugiul îndelungat la Rucăr al lui Lupșa și nici punerea în aplicare a sentinței de condamnare a lui la moarte după ce s-a predat la Câmpulung.

Controversat sau nu, Victor Lupșa, partizanul din Covasna arestat în Muscel, rămâne din acest punct de vedere un erou necunoscut ca atare și semnificativ este faptul că demersurile de astăzi ale fiicei sale la Ministerul Justiției pentru a i se recunoaște tatălui său calitatea de luptător în rezistența anticomunistă au rămas încă fără răspuns.

Senzaționalele reportaje din Câmpulung și din Rucăr scrise de un gazetar din Arad în anul 1901

De-a lungul secolelor, despre Muscel și Câmpulung au scris numeroși istorici, scriitori și pelerini români sau străini. Însemnările lor au surprins aceste locuri așa după cum erau epocile respective și aduc astăzi informații prețioase din punct de vedere istoric. Așa poate fi încadrată și o serie de trei reportaje publicate în anul 1901 în ziarul „Tribuna Poporului”, care apărea la Arad. Reporterul venit din Transilvania semna cu pseudonimul „Leandru” și analizei sale obiective nu i-au scăpat obiceiurile și mentalitățile muscelene.

Valea Dâmboviței (în vilegiatură) Câmpulung, 28 iulie

Să nu v’asteptați la descrierea acestor locuri, Nici paletă, nici condeiu nu poate fi în stare să apropieze măcar realitatea unor frumuseți pe cari, desigur și D-zeu în voia lui cea bună le-a creat.

Am trecut a doua-oară peste Bran ca să ajung în valea pe unde a coborât Negru-Vodă de la Făgăraș.

Și de zece-ori d’ași mai trece, tot mai mult ’mi-ar plăcea și nu m’ași încumeta de cât cel mult să arăt impresiile mele car’nu cele ce D-zeu cu atâta îmbelșugare a sădit p’ aici: pășuni bogate împrejmuite de brădet plin de miresme, pâraie cari aleargă la sânul Dâmboviței strânsă p’ aiurea între stânci de o înălțime amețitoare... D’apoi aerul!

Așa se explică faptul că abia s’a desprăverat și Rucărul, așezat în valea Dâmboviței, se populează pe fiecare zi câte cu un ”boier” (domn de la orașe) trimis aici de doctori fie să se întrame, fie să-și mai lungească vieața cel puțin cu o vară. Ear’când la București e „țepenie”, la Rucăr e invasiu de „boieri”... Până și podurile caselor țărănești sunt privite drept otel, mai ales dacă sunt pline cu fân, fânul vestit de Muscel, care e mai mult floare de cât iarbă... Dar’ încă dacă ar fi tren până în sat și de la Câmpulung n’ ai fi silit să urci cu trăsura! Și mai ales dacă nu te-ar jeliu birjarii, cari pentru un drum de două ore îți iau câte 20 lei, ba adese și mai mult...

Sosisem în sat Duminecă... Era un vuet, lăutari, veselie și mulțime de țărani și țărance în costume tot fireturi. Nicăiri Români, îndeosebi țeranale, nu se îmbracă mai luxos. Dar’ îi și prinde! Tot voinici și femeile frumoase, ca din poveste. Era nuntă: primarul își mărita fata; ginere-

Leandru a admirat frumusețea oamenilor și a costumelor populare din Rucăr

învățătorul din Dragoslavele, alt sat frumos , aproape de Rucăr, ear'unul era chiar prefectul județului. La nuntă lua deci parte toată „boierimea ” din Câmpulung...

Se însera; și până la Câmpulung mai aveam bine două ore...

„S'auzim de bine”, -î'am zis, despărțindu-ne. El a dat neîncrezător din cap ear'eu mă întreb și azi: Oare ne vom mai vedea?!...

Muscelenii au oferit gratuit teren și păduri pentru un castel regal la Câmpulung!

Acestea sunt cele trei articole publicate de Leandru în gazeta "Tribuna Poporului", din Arad, în vara anului 1901.

De altfel, Leandru precizează încă de la bun început că nu și-a propus să scrie despre splendoarea naturii, dar recunoaște, cu încântare, că a fost impresionat de privescările și, mai ales, de aerul curat de aici.

Primul său articol surprinde Rucărul într-o zi de duminică. Aflăm, astfel, despre mulțimea de turiști venită aici de prin orașe pentru o cură de aer curat, gata să se cazeze chiar și în podurile sătenilor, în „fânul vestit de Muscel, care e mai mult floare de cât iarbă”. Leandru observă că numărul lor ar fi și mai mare dacă ar exista un tren până la Rucăr (probleme cu infrastructura avem și astăzi!) sau dacă birjarii n-ar profita de situație ca să umfle prețul unei călătorii. Și în ceea ce privește nunta rucăreană, Leandru surprinde, în fala cu care se desfășoară (participarea „boierimii” din Câmpulung , ținuta luxoasă a nuntașilor, „vuetul” lăutarilor), un obicei al locului care nu a pierit nici în zilele noastre.

3. VOLUMUL V/2017

PUBLICAT ÎN PIATRA CRAIULUI NR. 8-9/ 2018-2019

CUVÂNT INTRODUCATIV

Doresc ca în continuare să'mi țin promisiunea față de publicul cititor al revistei „Piatra Craiului” din Rucăr și de pretutindeni și cu acordul autorului voi selecta pasaje importante despre evenimentele petrecute cu foarte mulți ani în urmă.

Și acum, cu voia autorului și a cititorilor revistei rucărene, am să încerc să derulez în revista nr. 8-9 (21'22)/2018-2019 a unor evenimente petrecute în jurul granițelor Rucărului și chiar în comunitatea rucăreană.

Am fost invitat și am participat cu drag la lansarea vol. V/2017 în holul primăriei municipale Câmpulung, unde cartea a avut un mare succes la publicul participant.

Printre altele, în cuvântul meu am spus:

- ⊗ Lansarea s'a bucurat de un succes deosebit prin participarea unor mari personalități culturale, literare și istorice.
- ⊗ Autorul are un stil deosebit, nemaîntâlnit la alți scriitori.
- ⊗ Deși este moldovean (adoptat) este mai muscelan decât muscelenii noștri.
- ⊗ Acest OM face cinste comunității câmpulungene și muscelene

Autor: Ec. Cornel Stoian – Rucăr, Muscel

DOCTORUL C.D. SEVEREANU ȘI CELE DOUĂ CĂLĂTORII ALE SALE PRIN MUSCEL PRIMA CĂLĂTORIE ÎN JUDEȚUL MUSCEL

Se vorbea mult de frumusețile din județul Muscel. Drumul către Rucăr, călătoria cea mai pitorească. Vederea din dealul Mateiașului este dintre cele mai frumoase; vârful lui este una dintre cele mai încântătoare, și de acolo se vedea de la depărtare mare, pe valea Dâmboviței; se vedea Piatra lui Craiu, Rucărul și vârfulurile munților, între care muntele Păpușa, cu zăpada perpetue, mai înalt decât toate. Dacă întorci față de la Mateiaș vezi

Câmpulungul și Mânăstirea Nămăiești. La câțiva kilometri este Rucărul, situat într-o regiune frumoasă și igienică și în apropiere se află peștera Dâmbovicioara.

Auzind vorbindu-se de toate aceste locuri frumoase, m'am decis a le vizita și, pentru aceasta, eu și nevastă-mea, ne'am echipat cu toate cele necesare, în vederea schimbărilor timpului. După prânz am plecat la Rucăr

PE POST DE MOAȘĂ COMUNALĂ

Pentru doctorul Severeanu și soția sa, Câmpulungul a fost doar un loc de tranziție, sejurul principal derulându-se la Rucăr. Hangiul de aici este descris ca fiind un profitor, obraznic cu oaspeții, însă notorietatea doctorului îl ajută să și găsească un loc de cazare la unul dintre fruntașii satului.

A doua zi, se fac pregătiri pentru excursia prin munți, când un cal mușcă o doamnă „pe partea cea mai cărnoasă”, prilej al unui compliment obscen din partea unui campanion. În fine, caravana se pune în mișcare, iar C.D. Severeanu este încântat de peisaj, dar dezamăgit de starea obiectivelor vizitate; de pildă, despre peștera Dâmbovicioara, conchide că „la grotă, mai nimic extraordinar, afară de noroi și murdării făcute de oamenii necuviincioși”. Noaptea, abia scăpat de ploșnițele din Câmpulung, avea să dea peste puricii din Rucăr!

La Rucăr avea să fie solicitat pentru o naștere urgentă, însă ochiul de medic observă și starea bună a sănătății populației, fără gușății care dăduseră faimă proastă ținutului.

Peste ani, la revenirea lui aici, constatând degenerarea și îmbolnăvirea rucărenilor, a tras concluzia eronată că bolnavii veniți din țară i'au contaminat pe localnici!

Am redat, în continuare, însemnările complete despre Rucăr.

TREI NOPTI LA RUCĂR

Călătoria până la Rucăr a fost dintre cele mai plăcute.

Ne'am oprit câteva minute în vârful Mateiașului, unde am avut priveliștea cea mai plăcută, am coborât șoseaua frumoasă și bine întreținută, dar, fiind cam repede și curbe multe, mi s'a spus că se întâmplau adesea accidente, din cauză că trăsurile și carele sunt fără opritoare (pedică).

La Pietra'lui Craiu ne'am oprit pentru a admira acea stâncă majestoasă.

La Rucăr ne'am oprit la un han rău întreținut și plin de insecte. Am fost la Restauratul ținut de un pripășit, numit Moldoveanul, om prezentabil, curat, îmbrăcat munteneste, deștept și serviabil; mi'a spus că pentru mine are un păstrăv mare și un puiu de găină fript. Păstrăvul era vechiu și păstrat în sare, așa că nu se putea mânca. Puiu fusese rece și încălzit puțin, așa că înăuntru era rece. Am arătat că eram nemulțumit cu ce m'a servit și nu puteam mânca, atunci a început a fi necuviincios.

Cu toate acestea am plătit ce mi'a cerut și cam scump, pentru acele timpuri. Nu știu prin ce întâmplare a aflat familia Bunea sau Bunescu de venirea mea și, cu toate că nu mă cunoștea personal, ne'a oferit să stăm la ei.

Ne'am dus, ne'a dat o cameră curată, și lucru rar, fără insecte. Am luat cina împreună cu toată familia; mâncarea era compusă din lapte sub toate formele și friptură de pasăre, având dorința ca a doua zi să mergem la grotă Dâmbovicioara, Bunescu a trimes să cheme pe Poponete (acesta era samsarul care găsea cai de călărie), ne'am înțeles ca să ne găsească doi cai. Poponete ne'a spus ca vor fi patruzeci de persoane pentru excursie.

A doua zi, pe când ne alegeam caii, era multă lume pe lângă noi, între care femeile frumoase și pline de sănătate: Buneștele și Ghiculeștele făceau figuri dintre cele mai plăcute. Pe când o Bunească era în apropiere, un cal indiscret a mușcat-o pe partea cea mai cărnoasă, iar un tânăr, Ion Vlădoianu, a regretat că nu fusese el în locul calului.

În fine, a luat fiecare câte un cal, la întâmplare, ne'am urcat și'am plecat toată caravana în mare veselie până la crucea de piatră a lui Cantacuzino (am uitat istoricul

acestei cruci). Drumul de la intrarea în pădure, pe albia Dâmbovicioarei a fost dintre cele mai pitorești, și plin de accidente, mulți și mai cu seamă doamne, au căzut de pe cai, sau cu caii.

La grotă, mai nimic extraordinar, afară de noroi și murdării făcute de oamenii necuviincioși. Întoarcerea a fost plină de veselie. Am dormit iar bine la Bunescu.

A doua zi cu caravana trebuia să mergem pe muntele Păpușa, unde am avut una din priveriștile cele mai senzaționale, zăpada era mare și perpetuă.

Când ne'am întors de la Păpușa, familia Bunescu era dusă în munte, pentru strângerea fânului și ni s'a dat o camera curată, dar cu miliarde de purici, pentru că locuința familiei era închisă. Ca să scap de purici, m'am îmbrăcat în haina de cauciuc, și m'am culcat pe o scândură, iar în loc de saltea am băut lapte mult și m'am întors cu fața în jos ca pântecile să'mi servească de somieră.

Fiind în Rucăr și pe când eram gata să plecăm la muntele Păpușa, a venit un tânăr în disperare, rugându-mă să mă duc să dau ajutor nevastei lui, care era în situații de a naște și amenințată să moară de hemoragie. Când m'am dus, am găsit pacienta fără cunoștință, facerea începută, uterul în inerție completă și o hemoragie gravă.

Fără să iau nicio precauțiune (pe atunci nu se pomenea de antisepsie) am făcut versiunea în câteva secunde, am scos copilul, l-am încredințat unei moașe din sat, am introdus un cerșaf întreg și alte cârpe. Am recomandat tânărului să aducă un medic dela Câmpulung, iar în caz că medicul nu va veni și dacă femeia va trăi, la 3 zile să tragă el încet de cârpe, până le va scoate pe toate.

N'am mai știut nimic ce s'a petrecut, nu cunoșteam nici pe bărbat, nici pe femeie. Era cam după 17-18 ani, mă afluam în parcul dela Sinaia și înaintea mea venea un domn cu o tânără la braț, mă salută și-mi prezintă pe tânără :

- „Dă-mi voie domnule profesor, să-ți prezint pe fata d-tale”. Mi s'a părut curioasă această prezentare, și am întrebat cum se făcea că era fata mea. Atunci mi'a spus că aceea era fata pe care o scosesem la Rucăr.

Această întâmplare mi'a făcut mare plăcere, când mi'a spus că atât mama cât și copilul au scăpat cu bine.

Țărani din Rucăr. Fotografie de Carol Popp de Szathmari. Din albumul dedicat domnitorului Carol I, în anul 1867

Comuna Rucăr, este una dintre cele mai frumoase poziții, este înconjurată de dealuri înalte, acoperite de păduri, munți înalți în apropiere, acolo este locul unde Dâmbovicioara se varsă în Dâmboviță. Locuitorii erau oameni sănătoși și frumoși, așa încât această localitate se putea numii Caukazia României.

Din câte am văzut și mi s'a spus, în Rucăr nu este nici un gușat.

Legenda era cum că Rucărenii proveneau din descendenții coloni veniți din Republica Vrancea, sosiți în Munții Muscelului în urma războaelor dintre diferitele populații ale Moldovei.

Pentru că lumea vedea starea de sănătate și frumusețe a Rucărenilor, toți ofticoșii

au dat năvală să se vindece și ei, iar din cauza asta s'a format acolo un cuib și turbeculoza a contagiat pe toți, așa încât după mai mulți ani când am mai fost, am văzut cum au degenerat toți și nu întâlneam decât scrofuloși și tuberculoși.

Tot asemenea s'a petrecut cu locuitorii localităților învecinate, căci, de unde altă dată în târgul dela Sf. Ilie erau femeile cele renumite frumoase, mai târziu toate era jigărite și slute, scrofuloase și urâte.

VA FI PUBLICAT ÎN: PIATRA CRAIULUI NR. 10-11 / 2019-2020

Câteva considerații personale despre importanța revistei „Piatra Craiului”

De-a lungul documentării mele prin diverse arhive, am descoperit numeroase materiale inedite despre Rucăr. O parte le-am publicat în cele șase volume de „Istории Neconvenționale din Muscel” care au apărut până acum, o altă parte își așteaptă rândul pentru a fi prezentate cititorilor.

La rugămintea prietenilor de la „Piatra Craiului”, am acceptat ca texte apărute în cărțile mele să fie preluate de revista din Rucăr. Precizez că aceasta nu îmi aduce niciun avantaj personal, din contră, e o formă de concurență pentru volumele care sunt pe piață.

La insistențele îndeosebi ale **inimosului Cornel Stoian**, mă alătur, și de această dată, acestui demers, prin publicarea unor pasaje despre Rucăr. O fac în semn de solidaritate și de apreciere pentru eforturile redacției „Piatra Craiului” de a menține vie flacăra culturii și a istoriei în legendara comună musceliană. Căci în afară de lucrurile, indiscutabil, foarte bune!, care se fac la Rucăr pe tărâm cultural și artistic, impresia mea este că revista de aici nu este susținută pe măsura importanței sale pentru memoria locului și pentru promovarea imaginii Rucărului.

Dacă este așa, atunci este un păcat de neiertat, căci Rucărul are o istorie fabuloasă care se cuvine să fie restituită publicului. Și, apoi, reviste locale apar în comune cu un trecut mult mai sărac, dar și cu posibilități materiale mai restrânse.

Iată de ce îmi place să cred că va exista mai multă aplecare, mai multă înțelegere și, mai ales, mai mult sprijin și mai multă considerație pentru colectivul de entuziaști care se îngrijesc de apariția „Pietrei Craiului”, o revistă care este și trebuie să rămână o coordonată principală a activității culturale locale.

Cu mare bucurie voi colabora de fiecare dată când voi fi solicitat, cu condiția de a simți solidaritatea și susținerea acelor din Rucăr care au căderea și chiar obligația să o facă. Cred însă că rucărenii înșiși ar trebui să fie interesați de promovarea și descoperirea propriului lor trecut, fiindcă au cu ce se mândri!

Pentru această ediție a revistei „Piatra Craiului”, am selectat și vă ofer spre lectură câteva pasaje din volumul 4 de „Istории Neconvenționale din Muscel”.

Mai întâi, două anecdote cu rucăreni culese și publicate în revista satirică „Ciulinul”, din data de 1 septembrie 1885, sub semnătura Nicodem (unul dintre pseudonimele umoristului cu origini muscelene Dumitru Marinescu). Precizez că pentru păstrarea autenticității, am reprodus textele după normele de scriere de atunci.

O CĂLĂTORIE SATIRICĂ PRIN MUSCEL: AVENTURILE UNUI AMOREZ ȘI ANECDOTE CU RUCĂRENI

Încă de la începuturile ei, presa românească a apelat la satiră și umor pentru a descrie personaje sau evenimente, fie ca o critică a moravurilor societății, fie ca formă de expresie a intrigilor și a luptelor politice.

În acest sens, au apărut chiar și reviste de profil, iar una dintre acestea, intitulată „Ciulinul”, a publicat, la sfârșitul secolului al XIX-lea, un serial cuprinzând relatările acide dintr-o călătorie turistică pe traseul Pitești-Câmpulung-Nămăești-Rucăr.

CĂLĂTORIILE UNUI „CIULIN” **Pitești, - Câmpu-lung,- Rucăr.**

*Pe la Nămăești la Rucăr am făcut excursiune
Tot popicele sunt cură, și ca mare pasiune
Este țuica!... dar în Rucăr se mai află un model,
O maimuță ca figură forte demn de Rafael
Este dascălul Năstase renumit în mojicii,
Bătăuș în aste locuri, capul cetei stacojii!
Școla e la Moldoveanu, ce în sat este primar!
Având cârciume destule, ba mai este și birjar.
Aș vrea să scriu mai multe de a mea călătorie
Poșta plecă însă acuma...și mă iscălesc... Scufie”.*

După efortul de a colinda localurile Piteștiului și după o noapte în care nu s-a putut odihni din cauza puricilor, reporterul „Scufie” pleacă a doua zi spre Câmpulung. Orașul, ca și Rucărul, cealaltă destinație a sa, este asaltat de turiști, preocupările principale fiind jocul de popice și, bineînțeles, țuica! Din Rucăr sunt încondeiate și unele personaje locale: dascălul Năstase, „renumit în mojicii și bătăuș” și „șeful cetei stacojii” (adică al bețivilor satului), dar și primarul Moldoveanu, în casa căruia era școala și care, pe deasupra, era și cârciumar, și birjar.

Dar despre personajele pitorești și despre întâmplările de pomină din Rucăr aveau să fie relatate, ulterior, și alte amănunte hazlii...

La o lună de la publicarea reportajului satiric în versuri, „Ciulinul” a recidivat, de această dată cu un serial de relatări din Câmpulung, Nămăești și Rucăr. Pseudonimul cu care sunt semnate materialele este „Nicodem”, de fapt, așa după cum au confirmat istoricii literari, tot „Scufie”, care reia în textele sale același traseu și aceleași personaje.

În ciuda pseudonimului din „Ciulinul”, și identitatea reală a lui Nicodem este cunoscută. El este scriitorul Dumitru Marinescu, o mai veche cunoștință de-a noastră din vol. 3.

Dar Nicodem avea să-și continue călătoria, ajungând la Rucăr, iar impresiile sale de aici au fost publicate în „Ciulinul”, din data de 1 septembrie 1885. Rucărenii sunt descriși ca fiind cartofori înrăiți, având idei năstrușnice, care îi aseamănă cu un fel de Tândală și Păcală ai acelor vremuri. De aceea, textele reproduse integral în capitolul care urmează nu mai au nevoie de nici un comentariu!

Cârciună la Rucăr. Pictură în ulei de Nicolae Grigorescu

ANECDOTE CU RUCĂRENI DE LA SFÂRȘITUL SEC. XIX EȘTI ROMÂN? NU, SUNT RUCĂREAN!

Căletorii Ciulenești

Rucăr.

Iată-mă în Rucăr, în mijlocul munților, admirând cu nesațiu minunile și frumusețile naturii.

E dulce viața în acest satu muntos!

Aerulu curat, apa rece și limpede ca cristalul; excursiunile prin munți, contribuesc a face să uiți de București, și de zăbușala și prăfuiala lui Cuptor, și să ți să pară că te afli în raiul atât de fermecător al lui Adam.

Dar acest rai costă al dracului de scump! Pentru mâncare, odaie și... altele; locuitorii niște urși de munte, caută să ia zece piei dupe tine, ca să potă să joce Ramzul, care e la tavore în această Universitate a Cărților, sau după cum se zice p'aici a foiiților!

Să umbli întrega țară, de la Severin la Dorohoi, și nu vei găsi un oraș care să întreacă în jocul cărților pe acest Monaco al României.

Pichetul, preferanța, stosul, macaua, ramzul, sunt jucării pentru acești titani și doctori ai foiițelor!

Nu e un singur locuitor în această comună, devenită urbană, mulțumită somnorosului senator Iorgulescu din Câmpu-Lung, care să nu aibă în fiecare buzunar al hainelor cel puțin câte o pereche de cărți.

De la primar la vătășel și de la popă până la cel din urmă cioban, joacă și iar joacă din zori până în zori.

Ș'apoi acești meșteri cărturari sunt plini de înțelepciune! Și, ca să vă dau o probă de marea lor deșteptăciune, ascultați următoarele povestiri:

Într'o zi celui mai mare cărturar al satului, învățătorul Nae Ghica Năstăseanu, îi veni ideea să clădească o școală comunală.

Spre acest scop se aduse cele necesare și ajunse cu construcțiunea până la învelitoare! Aci lucrarea încetă, vrea să facă ceva ne mai pomenit în anelele lumesti.

Luă două scânduri, le așeză d'asupra casei pe bârne și cără în timp de un an de zile pământ, pe care îl așeză ca un fel de piramidă. Și în vârful căreia puse un steag cu inscripțiunea: Școala Comunală.

Dar, fiindcă pământul adus, conținea mulțime de rădăcini de buruieni, de ierburi și boabe de porumb, după vr'o câteva ploi bune, se acoperi cu verdeață.

Dascălul nostru, avea o vacă, și văzând iarba după casă, i-a venit gust s'o cosească pentru dânsa...

Dar fiindcă aceasta cerea timp mult și muncă, care nu'i prea plăcea, s'a gândit în mintea lui înțeleaptă, să sue vaca acolo ca să manânce singură.

Și iată'i a doua zi cu duoi argați legând vaca de gât c'o frînghie și trăgând'o de cea l'altă parte a casei ca s'o sue sus!

Vaca ajunsă sus sugrumată scoase limba și dascălul nostru văzând'o strigă cu bucurie, bătându'și palmele:

- Ia uita-ți-vă cu ce poftă mănâncă! V'am spus eu că o să'i placă! De plăcere a scos limba! Bravo eu!...

* * *

Iacă acum și trei anecdote de înțelepciunea consilierului comunal din Rucăr, în fruntea căruia strălucește ca primar d. Moldoveanu.

În odaia în care țineau ședințele era grozav de întuneric din pricina unui stajar secular ce astupa fereastra.

Se chibzuiră frunțașii satului cam ce ar face ca să scape de întuneric. Nu prea le venia să'l taie, căci țineau la el ca la ochii din cap, dar fiind că li se întâmplase o mulțime

de boțoroage după urma lui, se hotărîră să'l vînză cui-va care să comită acest sacrilegiu.

Se puse la licitație și fu cumpărat de un sătean din Dragoslavele, sat din apropiere.

Așteptară să'l taie, dar spre marea lor mirare văzură că trecu un an și nici o frunză nu i se clinti din loc.

Veșând așa se duseră la cumpărător și îl întrebară de ce nu'l taie că d'aia i l'a vîndut.

- Apoi să vedeți oameni buni de ce, răspunse dânsul, pentru că stajarul ăsta mi-e de mare folos când viu pe la d-voastră, sub el mă odihnesc, mănînc, și dorm adesea. Înainte mi-era teamă să nu mă gonească cine-va de sub frunzișul lui, l'am cumpărat ca să fie numai al meu d'aia nu'l tai.

Consiliul comunal rămas cu gura căscată fu nevoit să cumpere înapoi stejarul însă cu un preț împătrit ca cel cu care ei vînduse, căci săteanul nu voia alt-fel și astfel scăpă de întuneric, întunecatului consiliu.

* * *

Și fiind vorba de întuneric, iacă a doua din anecdotele promise.

Nu se văzuse în Rucăr luna de vr'o săptămână, așa că înțelepții funtași dau unul peste altul când umblau pe ulițe.

Deci, după o desbatere lungă, se hotărîră să caute luna, și o căutară până o găsiră într'un puț.

- Iat'o, strigă primarul, a dracului unde s'a ascuns! Ai s'o scoatem iute!

Și după ce se gândiră mult cum s'o scoată găsiră ingeniosul plan d'a se lăsa în puț unul ținut de altul de picioare și mâini și ăl care o ajunge jos s'o înhațe și s'o dea celui care venea după dânsul și așa mai încolo până la cel din urmă, care s'o arunce în cer.

Când cel d'întăiu ajunsese în puț și se căsnea să prindă luna cel de sus care îi ținea pe toți, strigă:

- Stați nițel să'mi scuipe în palme!

Și când să'i apuce întregul consiliu bălăbănea d'a valma în puț.

* * *

Iată și a treia anecdotă:

Primarul se gîndea cum să'și aducă din munte o piatră de moră ce i-o făcuse niște pietrari.

După multă muncă de minte găsi ce căuta.

Puse pe un argat să vîre capul prin scobitura pietrei ca s'o oprească, când o dau dadura să nu se spargă și îi dete drumul.

Când ajunse jos capul bietului argat ia-l de unde nu e.

- O fi rămas în căciulă, zise atunci înțeleptul primar.

Și ca să sfârșesc:

Când întreabă cineva pe vr'un locuitor din acest sat: Ești român?

Răspunde:

- Nu; sunt Rucărean!

Nicodem.

* * *

LUPTELE DIN 1916 DE LA RUCĂR ȘI MATEIAȘ RELATATE DE DOI MARTORI GERMANI

Correspondentul de război Adolf Koester și confesorul Julius Weis

Este binecunoscut faptul că preotul cărturar dragoslavean Ioan Răuțescu (1892-1974) a fost și un adevărat cronicar al luptelor care s-au dat în zona Bran-Rucăr-Câmpulung, în timpul primului război mondial. El a cules și a prezentat mărturii nu doar ale localnicilor și militarilor români, ci și ale foștilor inamici. În

acest sens, cea mai cunoscută lucrare a sa a fost traducerea din limba germană a cărții „Luptele din regiunea Bran-Dragoslavele”, o reconstituire a operațiunilor militare realizată de către subofițerul de artilerie Fritz Ortlepp, carte care a fost reeditată în anul 2003.

Însă aceste lupte au fost subiectul unor cărți scrise și de către alți autori germani, iar printre aceștia s-au numărat corespondentul de război Adolf Koester și confesorul Julius Weis. Fragmente din aceste memorii de război au fost, de asemenea, traduse și publicate de preotul Răuțescu și ele fac obiectul materialului de față.

Cum s-au dat luptele la Bran-Dragoslavele-Câmpulung

Pentru a intra în atmosfera anului 1916 și pentru a înțelege evenimentele de atunci, este necesară o minimă prezentare a contextului istoric al aceluia moment. Astfel, după doi ani de neutralitate, România a intrat efectiv în război în seara de 27 august 1916 (stil nou), principalele operațiuni militare urmărind trecerea trupelor noastre peste munți, pentru eliberarea fraților transilvăneni și realizarea idealului unirii românilor într-un singur stat.

Operațiunile armatei noastre au început chiar prin culoarul Rucăr-Bran, la Fundata, unde primul ofițer român care a pierit în război, lângă hotarul nedrept, a fost locotenent-colonelul Gheorghe Poenaru Bordea, adjunctul comandantului Regimentului 30 Muscel. De altfel, muscelenii au fost în primul eșalon care a intrat în luptă!

Practic, odată cu întoarcerea la vechile granițe din munți, războiul s-a transformat pentru noi într-unul de apărare, iar trecătoarea de la Bran-Rucăr avea o importanță strategică deosebită deoarece de aici începea traseul cel mai scurt către București.

Principala linie românească de rezistență a fost organizată în zona Giuvala (Fundata), unde „Grupul de acoperire Rucăr-Bran” al Corpului II de armată executase ample lucrări de fortificații, inclusiv cu turele blindate de artilerie.

Primele formațiuni ale corpului alpin austriac au atins Rucărul în seara zilei de 13 octombrie și, după o noapte de adevărate lupte de stradă, a doua zi au reușit să alunge complet trupele românești. Tot pe data de 14 octombrie a ajuns la Rucăr și divizia 76 infanterie prusacă și, de aici, s-a continuat ofensiva germană, cucerindu-se, după lupte grele, Dragoslavele, pe data de 16 octombrie.

Murdărie balcanică

Dacă la Dragoslavele preotul Ioan Răuțescu a fost, prin forța împrejurărilor, un fel de reporter de front, luptele din nordul Muscelului au fost relatate și de un corespondent adevărat de război. Este vorba despre germanul Adolf Koester, cel care însoțea, chiar în această calitate oficială, trupele generalului Falkenhayn.

Din cele 134 de pagini ale cărții sale, luptele din Muscel sunt rezumate în circa patru pagini din capitolul intitulat “*La nord de Câmpulung*”.

Reportajul propriu-zis începe cu prima impresie despre Rucăr: “*murdărie balcanică*”, urmată de câteva scurte secvențe care conturează atmosfera: “*Murmurul râșorului de afară dă impresia ploii. Caii zornăiesc lanțurile. Dela Câmpulung se aud în pauze lungi tunurile. (...) Dinții albi ai unui cal mort rânjesc din groapă*”. După ce creează cadrul general, Koester își începe relatarea propriu-zisă: “*Am pătruns adânc în noua țară dușmană. Casele albe cu verande turcești - plugurile de lemn din curți, pătulele vechi cu porumb - totul are o înfățișare nouă și streină, iar în timpul nopții, parcă se tânguiesc în fața ta. Între grădini și garduri căzute jos e o biserică veche zugrăvită în stil bizantin, în care doi bosniaci păzesc granate de mână și pesmeți capturați. (...) Resturile unei case*

mari fumegă încă. Miroase a postav încins. Din ruinele caselor arse, se ridică în sus coșurile din cărămidă care în întuneric și fum par niște giganți”.

Atenția reporterului se îndreaptă apoi către oameni: *“Înainte bisericii o baionetă. Înăuntru gemete, sforăituri, suspinuri. Un miros sufocant străbate prin ușe în aerul liber. Biserica e lagărul refugiaților și al celor cu case arse. Cei mai mulți dorm în semi-întuneric. La lumina unei făclii, patru țărani români joacă cărți: a u cojoace de oaie și căciuli înalte și negre. În colț, o mamă româncă, cântă copilului său, gata să adoarmă. Pe o căldare răsturnată un valah bătrân cu părul și barba fâlfâind; o înfățișare regească, homerică. El vrea să povestească multe cu tot ceasul târziu al serii. Nu-i înțeleg graiul, dar totuși bănuiesc ce vrea să spună”...*

Confesiunile bătrânului rucărean

Jurnalist cu talent, Adolf Koester, pus în imposibilitatea de a dialoga cu localnicii din cauza necunoașterii limbii române, improvizează prin a-și închipui ce i-ar relata bătrânul valah cu plete și barbă homerică internat în biserica din Rucăr. Astfel, acesta îi invocă viața patriarhală de dinainte de război: femeile culegeau porumbul (!) și spălau rufele la râu, bărbații munceau la pădure, preotul își citea în tihnă litaniiile iar *„duminica veneau excursioniști de la Câmpulung și Pitești, se juca hora și se câștigau bani”*. Dar pe neașteptate, un afiș la primărie și titluri mari de gazete au anunțat că a început războiul! Apoi, coloane lungi de soldați cântând au trecut prin sat, înspre Giuvala. Sătenii îi priveau cu mândrie de la porți și le ridicau arcuri de triumf din ramuri de brad: se zvonea că întreaga Ungarie urma să fie împărțită țăranilor români (sic!).

Dar nu mult timp după aceea, au început să se întoarcă înspre Câmpulung soldați răniți gemând de durere, automobile grăbite și cete tot mai dese de militari. Bubuitul tunurilor se auzea din ce în ce mai aproape. Un plutonier i-a spus bărbierului satului că armata română trebuie să se retragă. În sat n-a mai rămas nici un soldat, ba au fugit și învățătorul, și primarul. În schimb, au apărut apoi călăreți străini, în haine cenușii, cu tunuri nemaivăzute de mari. Le-au așezat în marginea satului și au început să tragă, zguduind casele de lemn; dinspre Câmpulung, cădeau obuzele românești care au distrus și au ars partea de jos a Rucărului. În casele rămase întregi s-au cazat soldații străini. Cei rămași pe drumuri, s-au adăpostit în biserică *„în acelaș loc cei bogați și cei săraci”*. Zi sau noapte, se auzeau neconținut detunături și împușcături. *„De ce oare toate acestea?”* - se întreba, retoric, bătrânul rucărean.

Folosindu-l ca pe un simbol al populației civile pe bătrânul rucărean, Adolf Koester prezintă suferințele umane și pagubele pe care le aduce războiul. E un reproș adus țării noastre, cea care declanșase războiul împotriva Austro-Ungariei, aliata Germaniei, deci, din punctul de vedere al autorului, România era stat agresor. Cum nu este specificată data când el a ajuns la Rucăr, din menționarea aliniamentului frontului, se poate deduce faptul că Adolf Koester a ajuns aici în ultima decadă a lunii octombrie.

Relatarea unui german despre ocuparea Rucărului în primul război mondial

Alăturându-mă trendului european de comemorare a centenarului Primului Război Mondial, am publicat în ultimele trei volume de „Istorie Neconvenționale din Muscel” texte care să evoce luptele grele care s-au purtat în Muscel. Într-o arhivă germană am descoperit un astfel de text: este vorba despre relatările corespondentului de război Adolf Koester, cel care însoțea, chiar în această calitate oficială, trupele generalului Falkenheyn care avea ca misiune spargerea apărării românești din culoarul Rucăr-Bran (este vorba despre cartea lui Adolf Koester - *„Die Sturmschar Falkenhayns: Kriegsberichte aus Siebenbürgen und Rumänien”*, apărută la editura Albert Langen Verlag din München, în anul 1917).

O imagine panoramică a Rucărului distrus de bombardamente.
(foto: arhivele militare germane)

Însă reporterul german nu cercetează sau nu prezintă și abuzurile ocupanților, o parte dintre acestea fiind trăite, aflate și relatate de preotul Răuțescu.

În schimb e greu de înțeles de ce ocupanții cei așa de civilizați în comparație cu „*balcanicii murdari*” au ars arhivele școlii, obștii, băncii populare, serviciului sanitar și ale primăriei, au devastat locuințe și mobilier și au pus pe foc inclusiv butoaie și putini. În cele mai bune case rămase în picioare au fost încartiruiți militarii, dar au fost adăpostiți și caii și catârii.

Dar cel mai mare abuz al ocupanților, o adevărată crimă de război, a fost internarea forțată a localnicilor rămași în Rucăr și Dragoslavele, majoritatea dintre ei bătrâni sau neputincioși, în biserica din Joseni și în niște barăci de lemn improvizate în curtea acesteia. În prag de iarnă, sub pază armată strictă, localnicii au suferit cumplit de frig, de lipsa igienei elementare și, mai ales, de foame. „Rația de hrană” pentru civili acordată de către ocupanți era de doar o jumătate de pâine la trei zile! În aceste condiții, care amintesc de viitoarele lagăre de concentrare naziste, au murit de foame câteva zeci de persoane, printre care și Paraschiv Baștea, cel mai mare bogătaș din Rucăr. Însă mulți dintre aceia care au supraviețuit au rămas cu sechele și traume psihice pentru tot restul vieții, mortalitatea fiind apoi foarte mare în rândurile lor. Această realitate contrazice acalmia prezentată de către Koester, cu țărani jucând cărți și cu bătrânul valah cugetând adânc despre nesăbuința României de a intra în război!

Modul inuman în care s-a acționat la Rucăr și Dragoslavele, precum și natura și dimensiunile acestor adevărate jafuri în rândurile comunităților de aici demonstrează și situația tot mai grea în care erau aliații germani și austrieci, care sufereau din cauza aprovizionării tot mai precare de peste munți, de la Brașov.

În perioada interbelică, și în localitățile din Muscel jertfelor eroice din primul război mondial aveau să le fie dedicate monumente, cimitire militare și complexe memoriale. Cel mai important astfel de obiectiv de aici, Mausoleul de la Mateiaș, a fost ridicat din inițiativa filialei locale a societății „Cultul eroilor”

Impozantele scări de acces către terasa principală au fost sculptate manual, cu dalta și ciocanul, treaptă cu treaptă, timp de 4 ani, de către cioplitorul în piatră Țăru Constantin, din Rucăr...

În cele 134 de pagini ale cărții, luptele din Muscel sunt rezumate capitolul special intitulat „La nord de Câmpulung”. Cu știință reportericească, aici sunt descrise primele impresii de după pătrunderea trupelor germane și austro-ungare în Rucăr, precum și episodul tragic al internării forțate a unor localnici în biserica din sat.

Reportajul propriu-zis începe cu prima decriere a locurilor: „*murdărie balcanică*”, urmată de câteva scurte secvențe care conturează atmosfera: „*Murmurul răușorului de afară dă impresia ploii. Căii zornăiesc lanțurile. Dela Câmpulung se aud în pauze lungi tunurile. (...) Dinții albi ai unui cal mort rânjesc din groapă*”. După ce creează cadrul general, Koester își începe relatarea propriu-zisă: „*Am pătruns adânc în noua țară dușmană. Casele albe cu verande turcești - plugurile de lemn din curți, pătulele vechi cu porumb - totul are o înfățișare nouă și streină, iar în timpul nopții, parcă se tânguiesc în fața ta. Între grădini și garduri căzute jos e o biserică veche zugrăvită în stil bizantin, în care doi bosniaci păzesc granate de mână și pesmeți capturați. (...) Resturile unei case mari fumegă încă. Miroase a postav încins. Din ruinele caselor arse, se ridică în sus coșurile din cărămidă care în întuneric și fum par niște giganți*”.

Atenția reporterului se îndreaptă apoi către oameni: „*Înainte bisericii, o baionetă. Înăuntru gemete, sforăituri, suspinuri. Un miros sufocant străbate prin ușe în aerul liber. Biserica e lagărul refugiaților și al celor cu case arse. Cei mai mulți dorm în semi-întuneric. La lumina unei făclii, patru țărani români joacă cărți: au cojoace de oaie și căciuli înalte și negre. În colț, o mamă româncă, cântă copilului său, gata să adoarmă. Pe o căldare răsturnată un valah bătrân cu părul și barba fâlfâind; o înfățișare regească, homerică. El vrea să povestească multe cu tot ceasul târziu al serii. Nu-i înțeleg graiul, dar totuși bănuiesc ce vrea să spună*”...

Jurnalist cu talent, Adolf Koester, pus în imposibilitatea de a dialoga cu localnicii din cauza necunoașterii limbii române, improvizează prin a-și închipui ce i-ar relata bătrânul valah cu plete și barbă homerice internat în biserica din Rucăr. Astfel, acesta îi invocă viața patriarhală de dinainte de război: femeile culegeau porumbul (!) și spălau rufele la râu, bărbații munceau la pădure, preotul își citea în tihnă litanii iar „*duminica veneau excursioniști de la Câmpulung și Pitești, se juca hora și se câștigau bani*”. Dar pe neașteptate, un afiș la primărie și titluri mari de gazete au anunțat că a început războiul! Apoi, coloane lungi de soldați cântând au trecut prin sat, înspre Giuvala. Sătenii îi priveau cu mândrie de la porți și le ridicau arcuiri de triumf din ramuri de brad: se zvonea că întreaga Ungarie urma să fie împărțită țăranilor români!

Dar nu mult timp după aceea, au început să se întoarcă înspre Câmpulung soldați răniți gemând de durere, automobile grăbite și cete tot mai dese de militari. Bubuitul tunurilor se auzea din ce în ce mai aproape. Un plutonier i-a spus bărbierului satului că armata română trebuie să se retragă. În sat n-a mai rămas nici un soldat, ba au fugit și învățătorul, și primarul. În schimb, au apărut apoi călăreți străini, în haine cenușii, cu tunuri nemaivăzute de mari. Le-au așezat în marginea satului și au început să tragă, zguduind casele de lemn; dinspre Câmpulung, cădeau obuzele românești care au distrus și au ars partea de jos a Rucărului. În casele rămase întregi s-au cazat soldații străini. Cei rămași pe drumuri, s-au adăpostit în biserică „*în acelaș loc cei bogați și cei săraci*”. Zi sau noapte, se auzeau neconținut detunături și împușcături. „*De ce oare toate acestea?*” - se întreba, retoric, bătrânul rucărean.

Folosindu-l ca pe un simbol al populației civile pe bătrânul rucărean, Adolf Koester prezintă suferințele umane și pagubele pe care le aduce războiul. E un reproș adus țării noastre, cea care declanșase războiul împotriva Austro-Ungariei, aliata Germaniei, deci, din punctul de vedere al autorului, România era stat agresor. Cum nu este specificată data când el a ajuns la Rucăr, din menționarea aliniamentului frontului, se poate deduce faptul că Adolf Koester a ajuns aici în ultima decadă a lunii octombrie.

Însă reporterul german nu cercetează sau nu prezintă și abuzurile ocupanților, o

parte dintre acestea fiind trăite, aflate și relatate de preotul Răuțescu, în schimb e greu de înțeles de ce ocupanții cei așa de civilizați în comparație cu „balcanicii murdari” au ars arhivele școlii, obștii, băncii populare, serviciului sanitar și ale primăriei, au devastat locuințe și mobilier și au pus pe foc inclusiv butoaie și putini. În cele mai bune case rămase în picioare au fost încartiruiți militarii, dar au fost adăpostiți și caii și catării.

Dar cel mai mare abuz al ocupanților, o adevărată crimă de război, a fost internarea forțată a localnicilor rămași în Rucăr și Dragoslavele, majoritatea dintre ei bătrâni sau neputincioși, în biserica din Joseni și în niște barăci de lemn improvizate în curtea acesteia. În prag de iarnă, sub pază armată strictă, localnicii au suferit cumplit de frig, de lipsa igienei elementare și, mai ales, de foame. „Rația de hrană” pentru civili acordată de către ocupanți era de doar o jumătate de pâine la trei zile! În aceste condiții, care amintesc de viitoarele lagăre de concentrare naziste, au murit de foame câteva zeci de persoane, printre care și Paraschiv Baștea, cel mai mare bogătaș din Rucăr. Însă mulți dintre aceia care au supraviețuit au rămas cu sechele și traume psihice pentru tot restul vieții, mortalitatea fiind apoi foarte mare în rândurile lor. Această realitate contrazice acalmia prezentată de către Koester, cu țărani jucând cărți și cu bătrânul valah cugetând adânc despre nesăbuiința României de a intra în război!

Modul inuman în care s-a acționat la Rucăr și Dragoslavele, precum și natura și dimensiunile acestor adevărate jafuri în rândurile comunităților de aici demonstrează și situația tot mai grea în care erau aliații germani și austrieci, care sufereau din cauza aprovizionării tot mai precare de peste munți, de la Brașov.

Spectacolul fascinant al știrilor

În presa din secolele trecute, se regăsesc numeroase știri din sau despre Rucăr. Reproducea lor este interesantă fie pentru informațiile istorice pe care le conțin, fie pentru caracterul lor de fapt divers care le fac atractive și astăzi.

Iată câteva astfel de știri pe care le-am publicat în același volum 4 de „Istории Neconvenționale din Muscel”:

Descoperire macabră.

Din Câmpulung ni se anunță că preotul G. Arnăuțescu din comuna Rucăru, lucrând în grădina casei sale, a găsit în dosul casei, aproape la suprafața pământului, la o adâncime de 25 centimetri, oseminte omenești, cari se vedeau cu ușurință că n’au fost îngropate în coșciug. La o distanță de câțiva metri numai preotul a găsit alte doua schelete, tot la suprafața pământului și la cari, ca și cel d’întîiu, se putea ușor vedea că cadavrele fuseseră îngropate fără coșciug.

Autoritățile locale și parchetul au fost înștiințate și cercetările s’au început. Oamenii bătrîni din sat au fost chemați și întrebați dacă cum-va nu-și aduc aminte de vre-o crimă săvîrșită în acele locuri. Nici unul nu a putut spune nimic, dar mai toți, după cum raportează subprefectul din localitate, cred că acele schelete sunt de pe timpul enicerilor. („Epoca”, 5 septembrie 1898)

* * *

Rucăr, 20 Sept.

Facem cunoscut d-lui ministru de interne că primarul comunei Rucăr – din Muscel – nu merită să mai aibă însărcinarea de a reprezenta interesele comunei și a’i asigura buna stare; și înălțurarea lui se impune. E omul care are convingerea că la adăpostul demnității de primar, poate și trebuie să nimicească pentru a’și mări averea, patronând contrabande și amestecându-se în întreprinderi necinstite.

Iar faptele vorbesc destul de clar.

Între altele știm că, în Maiu a. c. contrabandistul Ion Căciulă, fiind prins de un strejor de noapte și constrâns să-i de o oare care sumă de bani pentru a’l lăsa să introducă prin

contrabandă niște dimie de Brașov, se plânge primarului Ion Anastase, protectorul său. Bunul primar obligă pe strejer să restituie banii luați și în acelaș timp îl dojenește că rău a făcut de n'a lăsat pe contrabandist să treacă și i-a luat bani, de oare ce e om de ai lor din sat nu străin.

Fără comentarii.

Se poate vorbi, de asemeni despre unele furturi de vite și alte operațiuni de aceeași valoare.

Cerem d-lui ministru de interne să ordone revocarea acestui funcționar necinstit și ca urmare o serioasă anchetă pentru constatarea isprăvilor lui. Știind cum se fac câte odată, unele anchete de acest fel, adăogăm că e de primă necesitate ca însărcinarea de-a ancheta să nu se dea unor persoane cari s'ar crede obligate să spele de rușine pe vinovat. Nu trebuie să se ia în seamă „domnu primar” e „om bogat și cu greutate”.

(„Adevărul”, 22 septembrie 1905)

* * *

Familia regală română la târgul Moșilor.

Săptămână trecută s'a deschis la București tradiționalul târg al Moșilor.

Joi au vizitat târgul și Suveranii români cu întreaga familia regală. Două grupuri de călușeri au dansat în fața Regelui și Reginei. Printre călușeri se află și un copil de 8 sau 9 ani, care întrecea pe toți în joc. Regina chemă la sine pe acest copil, îl întrebă cum îl cheamă și-l sărută.

Ca amintire delă Moși, primăria Capitalei oferi micilor principii diferite jucării. Astfel pentru micul principe Nicolae pregătise un clown, o trâmbiță și o cutie cu soldat. Pentru mica principesă Maria o păpușe și un elefant. Pentru principesa Elisabeta un elegant neceser, iar pentru principele Carol o copie în bronz după lupoaica Romei.

La orele 7, suveranii și familia regală făcură o vizită pe jos prin Moși, oprindu-se pe la diferiți negustori și înteressându-se de aproape de mersul târgului.

Intorcându-să la pavilion, văzură pe o țărancă delă Rucăr, pe care o cunoscură. Regele, Regina și principii moștenitori se duseră la dansa, se întreținură câteva momente cu țăranca, iar Regina își alese din țesăturile pe cari le avea expuse, o cămașe, o ie în stil antic și 12 prosoape.

(„Bunul Econom”, 30 iunie 1907)

* * *

A născut un copil cu două fețe.

O femeie din Rucăr (jud. Muscel) a născut un copil care avea capul cu două fețe. Fiecare față avea câte doi ochi, două urechi, gură fără limbă, nas, iar buza de deasupra crăpată adânc. Copilul a trăit numai 24 de ore.

(„Unirea Poporului”, 3 noiembrie 1935)

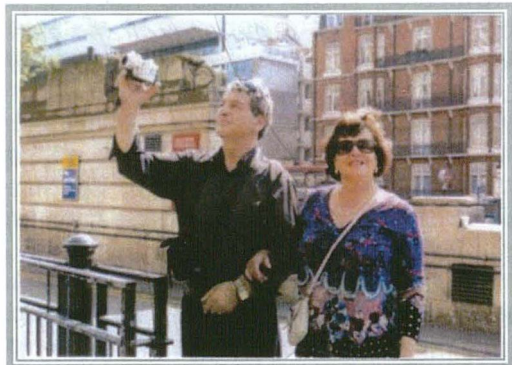
5. DIN VOLUMUL „UN CETĂȚEAN DIN CETĂȚENI ÎȘI DEAPĂNĂ AMINTIRILE” AUTOR: ING.- PROF. NICU LĂCĂTUȘU – CÂMPULUNG, MUSCEL

PUBLICAT ÎN PIATRA CRAIULUI NR. 4-5 / 2016 -2017

CUVÂNT INTRODUCȚIV

Am reușit să cunosc acest OM deosebit prin lecturarea cărții domniei sale pe care mi-a împrumutat-o prof. Vintilă - Napoleon Purnichi. Am luat legătura telefonic cu autorul, mi-am exprimat impresiile despre carte și l-am rugat să-mi trimită un exemplar pe care în două zile l-am primit, pentru care-i multumesc. M-am gândit că ar fi util să selectez pentru a fi publicate în revista noastră acele pasaje care fac referire la Rucăr și împrejurimi, i-am cerut acordul autorului, pe care l-am primit.

Autor: Ec. Cornel Stoian, Rucăr -Muscel

Cu soția în centrul Londrei, 26 aprilie 2011

ARGUMENT

Autorul acestor pagini, **Nicu Lăcătușu** a avut privilegiul să se nască într-o zonă în care istoria, legendele, datinile și tradițiile se întâlnesc la tot pasul. Situată pe vechiul drum de căraușie care făcea legătura între cele două foste capitale ale Țării Românești, **Câmpulung și Târgoviște**, comuna Cetățeni își are originea numelui de la **Cetățuia Negru-Vodă**, leagănul ortodoxiei și legendelor acestor locuri situate pe cursul superior al Dâmboviței.

PROF. ALEX CONSTANTINESCU

Istorie, legendă, ortodoxie pe cursul superior al Dâmboviței

Cine a cutreierat țara, fie că ne referim la provinciile istorice: Transilvania, Muntenia sau la Moldova s-a convins de frumusețea pământului românesc, frumusețe dată de varietatea formelor de relief-câmpii, dealuri, munți.

Peisaje de neuitat oferă călătorului și plaiurile muscelene, prin varietatea și sălbăcia unor locuri cum sunt cele de pe cursul superior al Dâmboviței, începând cu locurile de unde-și adună apele acest râu și continuând cu așezările pe care le întâlnește în drumul lui către vărsarea în Argeș. Vorbesc aici despre Dâmbovicioara, Rucăr, Dragoslavele, Lunca Gârții, Slobozia, Stoenеști, Bădeni, Cotenești, Cetățeni și așa mai departe. Fiecare dintre aceste locuri este legat de legende, istorie, dar și de credința strămoșească, de ortodoxie.

Segmente de drum roman sunt prezente la „**Posada Rucărului**”. Tot aici, la Rucăr se află monumente ce amintesc de eroii Razboiului de Independență și al Primului Razboi Mondial.

Localitatea Dragoslavele și-a legat numele de eroismul Muscelenilor care, la **Pravăț**, dar și în locuri învecinate le-au aratat dușmanilor, așa cum s-a întâmplat și la Oituz, Mărăști și Mărășești că „**pe aici nu se trece**”.

Urmează localitățile Dragoslavele (muzeu în aer liber al arhitecturii populare muscelene) și Rucăr. Acest ținut este unul dintre cele mai frumoase din țară. **Rucărul stă cuibărit în inima Carpaților, la răspântia a două ape: Râușorul și Dâmbovița.**

Culoarul Rucăr – Bran face legătura între Muntenia și Transilvania, oferind la tot pasul priveliști de un pitoresc deosebit. O parte a cheilor săpate de râul Dâmbovicioara în pereții munților Piatra Craiului a fost declarată rezervație naturală.

De la Podul Dâmboviței, urmând cursul Dâmbovicioarei spre satul cu același nume, se ajunge la **Peștera Dâmbovicioara** și, după 2 km, la „**Peștera Urșilor**”, unde au fost descoperite resturi scheletice ale ursului de cavernă.

Peștera Dâmbovicioara (comuna Dâmbovicioara) – este situată în partea sudică a Masivului Piatra – Craiului, zona Rucăr, pe drumul spre Cabana Brusturet.

Această peșteră se caracterizează printr-un relief carstic variat, spectaculos. Lungă de peste 250m, are aspectul unei galerii puțin ramificate, traseul său fiind puțin ascendent. Localnicii o cunoșteau înainte de 1579, an în care Dâmbovicioara este atestată documentar, pe vremea lui **Mihnea Turcitul**.

EPILOG

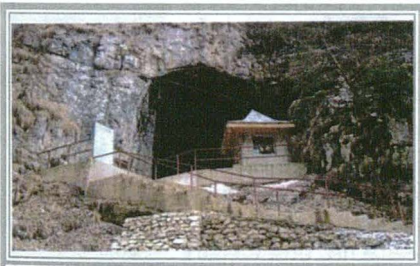
Valea Dâmboviței a fost drum domnesc, cu deosebire după ce capitala s-a mutat la Târgoviște, atât legăturile economice cât și cele politice cu Brașovul și cu cancelariile apusene au fost motivele pentru ca acest drum să fie străbătut de caravanele negustorilor cât și de trimișii domniei.

Un hrisov al domnului **Duca Vodă**, la 1674 atesta importanța văii Dâmboviței pentru legăturile dintre Țara Românească și Brașov: „*Am lăsat domnia mea pe obiceiul cel bătrân cum a fost mai dinainte de veac, ca să ție solii drumul Rucărului și în viitoare și în ducătoare, măcar să fie soli ungurești, măcar solii pe care îi voi trimite domnia mea în Țara Ungurească.*”

Localitatea Cetățeni așadar, a făcut parte din acest drum domnesc.

Dacă Dâmbovița și pădurile ce o străjuiesc ar putea vorbi, câte n-ar avea de spus din trecutul istoric al acestei țări. Loc minunat, unde stânca de piatră a Cetățuii domină valea Dâmboviței cu schitul unde călugării păstrează cu sfințenie ortodoxismul. Pelerini din toată țara găsesc aici o oază de liniște sufletească și de rugă către cerul albastrului de Voroneț.

Mi-a picat la suflet temerarea dăruire a domnului Nicu Lăcătușu, originar din această localitate cu strămoșii veniți din Ardeal asemenea altor zeci de așezări ale Muscelului unde s-au stabilit cei veniți din Ardeal .

Intrare - Peștera Dâmbovicioara-,
Rucăr, Muscel

Lăudabilă aplecarea spre cultură a domnului Nicu Lăcătușu, cu acest volum-album prin care-și cinstește părinții și satul natal.

Prezentând frumusețea împrejurimilor satului, obiceiurile și folclorul foarte bogat, locurile unde a crescut și întâmplările specifice vârstei, autorul realizează o adevărată oglindă a comunei Cetățeni.

PROF. VALENTIN VIȘINESCU
TURDA-AUGUST 2013

6. STĂPÂNUL MIOARELOR DIN VOLUMUL 1/ „PARTE DIN INIMA TA”- AUTOR ARHITECT - SCRIITOR, ION MUȚIU-BUCUREȘTI PUBLICAT ÎN: PIATRA CRAIULUI NR. 6-7 / 2017-2018

Arh.–scriitor
Ion Muțiu

Pe un picior de plai lângă colții lui Andrei din vecinătatea izvoarelor Dâmboviței și-a găsit răgazul cel de pe urmă **Moș Stavaru**, care întreaga viață a ciobănit prin munții noștri.

Nouăzeci și opt de ani a trăit cu oile și mioarele prin locurile neumblate ale înălțimilor ferind necuvântătoarele de furtuni și apărându-le de sălbăticiunile pădurilor.

Cu limbă de moarte a lăsat celor dragi dorința de a fi îngropat în tăpșanul bătătorit de el și de miile de oițe care l-au hrănit în lunga lui viață. A vrut să fie mai aproape de cerul senin care l-a mângâiat și de furtunile care l-au oțelit în viață, iar sufletul lui să ajungă mai iute la Dumnezeu, înaintea căruia și-a plecat genunchii...

În drum spre muntele **Berila** de la capătul de miazăzi al Pietrei Craiului, rucăreanul **Cicinel Răuță** spune cu patimă și respect povestea adevărată a ciobanului **Stavaru**...

- Și eu am bătut potecile munților cu oile vreme de patruzeci de ani, cu ele am trăit și am împărțit sarea, cu laptele lor mi-am hrănit cei trei feciori:

Gigi, Cătălin și Costel. Când aveam 11 ani m-au pus să păzesc oile, dar frânt de oboseală am adormit și când m-am trezit eram într-un loc necunoscut cu jocul sfâșiat de urs și scuipat peste tot de către sălbăticiune. Am fugit acasă speriat și abia mai târziu am învățat că omul e prea slab ca să lupte cu această forță a naturii și nu trebuie să dai piept cu ursul. Cunoscoam vreo douăzeci de bărbați curajoși de pe la noi, care nu s-au temut și au fost omorâți de urși. Mi-aduc aminte de Gheorghe Bârloiu de la Podul Dâmboviței, de Nelu Olteanu din Mățău, de Ion Lemnaru, Robu, Dinică, pe restul îi mai știu doar la număr... Am mai întâlnit ursul în noapte și am rămas încremenit cu lumina în mână până când a plecat. Dar mai înainte m-a scuipat tot, de sus până jos și m-a rușinat... Altă dată mi-am arătat dibăcia și am prins în laț un urs uriaș. Dimineața l-am găsit strâns în zalele de fier ale lațului, legat de bradul gros pe care-l retezase în zbatere și abia l-am zdrobit cu bătele... Noaptea dorm sub cerul liber ca să păzesc somnul oilor, la fel ca și **Rodica**, femeia mea, care sare la urs ca un bărbat. Noi ciobanii ducem o viață anevoioasă, dar ne-am învățat cu ea...

Rodica și Cicinel Răuță
– Rucăr, Muscel

Mereu îmi vine îmi minte bătrânul Moș Stavaru pe care-l socotesc al doilea stăpân al Mioritei din legendă. Cum a trăit el 98 de ani în creierul munților, punându-și în primejdie viața lui ca să o scape pe-a oilor!

Cât de liniștit își doarme somnul cel fără de sfârșit trupul lui ostenit de trudă, tăbăcit de arșiță și ger, în tunet de iad și liniște de rai... La capul lui îl veghează crucea credinței străbunilor, fluierul său tocit de cântec, prin care acum doinește vântul și talanga oiței pe care a îndrăgjit-o cel mai mult dintre toate...

A dorit ca oile blânde să-i calce mormântul, să le hrănească cu iarba născută din trupul lui și clopotele oilor să amintească codrului de dorul lui...

Acum e împăcat cu rostul acestei lumi și tresare când vede de Sus oițele dragi, simte pacea din inima lor și ascultă șoaptele naturii ce amintesc de bătrânul cioban Stavaru, care nu și-a părăsit plaiurile nici în moarte...

7. CINCI CĂLĂTORII LA SOVEJA

AUTOR: PREOT – PAROH, FOLCLORIST, ION RĂUȚESCU –
DRAGOSLAVELE, MUSCEL
PUBLICAT ÎN: PIATRA CRAIULUI NR. 6 -7 / 2017-2018

Prin anul 1904-1905 a venit în cumuna Dragoslavele din județul Muscel, un străin, care a stat aproape două săptămâni. Eram copil în ultima clasă primară.

Străinul moldovean venise aici să se odihnească după studiile făcute timp de mai mulți ani în Germania, să cunoască și să vadă comuna de unde au fugit o parte din locuitorii ei în primele decenii ale secolului 17, din cauza asupririi boierești și a stării de rumânie și **împreună cu vecinii rucăreni au întemeiat comuna Soveja**, din munții Vrancei.

Am aflat în urmă că acest străin e fostul distins fiu al Sovejei, profesorul universitar **Simion Mehedinți**, care dorea să aibă cât mai multe știri despre originea strămoșilor săi.

În 1919, la îndemnul său am cules de la consătenii mei frumoase colinde care au fost tipărite sub îngrijirea profesorului Simion Mehedinți în Biblioteca Poporului.

Am avut timp de mai mulți ani corespondența cu acest fiu distins al Sovejei, care m-a îndemnat să cercetez în Dragoslavele și Rucăr actele vechi în care s-ar afla știri privitoare la acei fugiți de aici și stabiliți în Soveja.

Le-am cercetat și materialul adunat l-am păstrat cu grijă. S-a născut apoi în inima și sufletul meu dorința de a face o călătorie la Soveja ca să fac cercetări și la fața locului.

Prima călătorie, am făcut-o singur în luna octombrie din anul 1933. Sunt de atunci aproape 40 de ani. Am stat în localitate aproape o săptămână. Am cercetat actele primăriei locale și am identificat mai multe familii cu nume asemănător. **Din Dragoslavele:** Bălbălău, Ponea, Crețu, Borja, Mehedinși, Grobnic, Băra, Negoescu, Oancea, Jinga, Oprea, Pantă. **Din Rucăr:** Bălan, Țuluca, Dragomir, Dobrin, Hanță, Nistorică, Capră, Crăciun, Baștea, Cozma, Căciulă, Nedelcu, Bandu.

Am constatat menținerea portului vechi muscelean, multe obiceiuri asemănătoare, vorbirea ca în Muscel fără accent moldovenesc, învelișul caselor cu șindrilă, obiectele casnice asemănătoare. Toate acestea mi-au întărit convingerea că sovejenii sunt o interesantă insulă etnografică provenită din Muscel. Constatarea aceasta e pe larg arătată în paginile 49-54 din ediția a II-a a monografiei comunei Dragoslavele.

A doua călătorie, am făcut-o în septembrie 1958, de data asta cu soția și fiica, chimistă în Brașov. Satul Dragosloveni era în mare parte reconstruit după groaznicul incendiu din 1943, când au ars 380 de case, 18 persoane și mai multe vite.

Prima zi am rezervat-o plimbării în satul Rucăreni cu populație mai puțină decât în Dragosloveni. După această vizită scurtă în Rucăreni, pe care nu-l văzusem la prima călătorie din 1933, ne-am dus la Dragosloveni, unde am fost cu plăcere găzduiți în casa lui Ghiță Popa a cărei soție se numea Viorica. Femeie înaltă, subțire, delicată, îmbrăcată național cu ie și fotă, cum de altfel se îmbracă toate femeile. Suflet bun și îndatoritor, cu gospodărie frumos împodobită cu multe covoare lucrate de mâna ei.

La Sfatul popular local am lăsat o copie după un document din 7 iulie 1778 în care se spune că rucărenii Ion Băjan, Radu Dulea și Gheorghe Brănescu au fost atunci la Soveja la ruda lor Vlad Sfirnog care a împuternicit pe Gheorghe Brănescu să stăpânească el toate moșiile ce le avea Rucărul muscelean de unde fugise.

A treia călătorie, am făcut-o în august 1967. Din Brașov am plecat spre trecătoarea

preot I. Răuțescu și soția sa

Oituz apoi mai departe la Cașin. Am oprit și aici fiindcă documentele vorbesc precis și despre o așezare în Cașin în prima jumătate a secolului al XVIII a multor consăteni de-ai noștri și din Rucăr, o parte acelei comuni numindu-se și acolo Dragosloveni și alta Rucăreni. Am stat însă puțin acolo căci trebuia să continuăm drumul spre Soveja, unde am ajuns cu bine în seara zilei de 27 august. Din fugă am vizitat mănăstirea Soveja, ctitoria lui Matei Basarab, rămânând numai o zi în localitate, scopul nostru fiind să vizităm în cursul unei săptămâni toate mănăstirile din Moldova, unde am și fost până la Mănăstirea Putna.

A patra călătorie am făcut-o în zilele de 21-22 iunie 1969. Aceasta în grup mare de 120 de persoane făcută cu vecinii noștri rucărenii. La Tișița ne aștepta un grup de sovejeni în frunte cu profesorul Albu și Hantă, Fătu și alte persoane. S-au bucurat toți în special de venirea mea cel mai în vârstă și cel care a descoperit multe acte privitoare la trecutul Sovejei. La Soveja ne aștepta un grup mare de săteni. Primire cu flori și urale. În dimineața următoare ne-am strâns toți dragoslovenii și rucărenii în locul unde urma să se desfășoare solemnitatea. Lume foarte multă. Solemnitatea a început la ora 10. Am fost ales și eu în prezidiu. Președintele Sfatului Popular, **Șerban Ion** a ținut cuvântul de bun venit. **A vorbit Gheorghe Miloș**, profesoara Albu după dânsa **primarul Rucărului, Lucreția Dulamă** din Rucăr și apoi eu, documentat. Rucărenii s-au produs cu coruri, dirijate de Călin Cotolan, cu jocuri între care au fost mult admirat "Brîul", apoi piesa "Zestrea fetei" cu obiceiurile de la nuntă. Și bărbații și femeile îmbrăcați în cele mai frumoase costume naționale. Totul s-a terminat la ora 15. Apoi am trecut dincolo de pârâul Dragomira în altă poiană unde era o sală mare de mese. S-a servit masă comună îndestulată când **a vorbit pr. Spiridon Nițescu din Rucăr și profesorul Albu Iulian din partea Sovejenilor**. După masă o horă mare în poiană în care s-au prins cei localnici și oaspeții într-o caldă înfrățire. Niciodată n-am văzut o așa mare horă cu atâta voie bună și însuflețire. Erau la un loc frații sovejeni urmași ai celor aduși de vitregia vremurilor în munții Vrancei și ai celor rămași în Muscel. S-au legat multe prietenii și nu ne înduram să ne despărțim. Ne-am retras pe înserat și a doua zi luni 23 iunie dimineața după duioasa despărțire am plecat cu cele mai frumoase impresii.

A cincea călătorie am făcut-o cu soția Mărioara și nepoata învățătoare Elena Catrinu în zilele de 27-29 iulie 1971 cu multe peripeții căci am voit să scurtăm drumul și să trecem peste munți. Abia la ora 20.30 am ajuns cu greu la Soveja. În dimineața următoare am văzut pe stradă multă forfotă. Am plecat și noi la noul cămin cultural construit în centru, unde am asistat la înființarea Asociației culturale, prima din județul Vrancea. I s-a dat numele de „**Asociația Culturală „Simion Mehedinți”**” acest ilustru fiu al Sovejei, căruia îi sânt dator să-i păstrez o vie și caldă recunoștință pentru atenția și bunele îndrumări ce mi-a dat. Am vorbit și eu și profesorul Ion Catrinu, de la Dragoslavele și delegația Rucărului, toți cerînd înscrierea ca membrii ai acestei Asociații. După amiază am plecat toți pentru serbarea câmpenească într-o poiană mărginită de o pădure de brad. Au participat și multe formațiuni din alte sate ale județului cu coruri și jocuri. A doua zi dimineață am plecat de astă dată pe drumul complet asfaltat Panciu, Mărășești, Adjud, Gheorghe Gheorghiu – Dej, Oituz. Astfel s-a încheiat și a cincea călătorie la Soveja.

Anul acesta la finele lunii august sunt așteptați să ne întorcă vizita ce noi le-am făcut-o în 1969. Vizitele reciproce sunt de dorit, ele menținând legăturile dintre noi.

Dacă puterile îmi vor îngădui la vârsta mea de 80 de ani, aș dori să mai fac și a șasea vizită la Soveja.

**Preot Ion Răuțescu
Dragoslavele, Argeș**

Sursa:

Preluare din Caiet Sovejan-foaie volantă editată de Asociația Culturală „Simion Mehedinți”-găsit și salvat de la distrugere de către ec. Cornel Stoian –Rucăr Muscel

8. POEZIE SFINȚITĂ

O, OM!

AUTOR: TRAIAN BORZ

PUBLICATĂ ÎN: PIATRA CRAIULUI NR. 6-7 / 2017-2018

O, om, ce mari răspunderi ai
de tot ce faci pe lume,
de tot ce spui în scris sau grai,
de pilda ce la alții dai,
căci ea, mereu , spre iad sau rai
pe mulți o să îndrume.

Ce grijă trebuie să pui
în viața ta în toată,
căci gândul care-l scrii sau spui
s-a dus...în veci nu-l mai aduni,
și vei culege roada lui
ori viu, ori mort, odată.

Ai spus o vorbă, vorba ta,
mergând din gură-n gură,
va-nveseli sau v-antrista,
va curăți sau va întina,
rodind sămânța pusă-n ea
de dragoste sau ură.

Scrii un cuvânt...cuvântul scris
e-un leac sau o otravă,
tu vei muri, dar tot ce-ai scris
rămâne-n urmă drum deschis
spre moarte sau spre paradis,
spre-ocară sau spre slavă.

Ai spus un cântec, versul tău,
rămâne după tine
îndemn spre bine sau spre rău,
spre curățire sau desfrâu,

lăsând în inimi rodul său
de har sau de rușine.

Arăți o cale, calea ta
în urma ta nu piere,
e cale bună sau e rea,
va prăbuși sau va-nălța,
vor merge suflete pe ea
Spre cer sau spre durere.

Trăiești o viață...viața ta
e una , numai una,
oricum ar fi tu nu uita
cum ți-o trăiești vei câștiga
ori fericire pe vecie
ori chin pe totdeauna

O, om! ce mari răspunderi ai,
tu vei pleca din lume,
dar ce ai spus prin scris sau grai
sau lași prin pilda care-o dai
pe mulți, pe mulți, spre iad sau rai
mereu o să-i îndrume.

Deci nu uita!...Fii credincios
cu grijă și cu teamă
să lași în urmă luminos,
un semn, un gând, un drum frumos,
căci pentru toate, neîndoios,
odată vei da seamă.

Recuperată de la prof. Gina Benga, Rucăr, de ec. Cornel Stoian, Rucăr -Muscel

9. VOLUMUL ASPECTE DIN CIVILIZAȚIA ENGLEZĂ

AUTOR: ION BOTEZ – IAȘI

PASAJE SELECTATE

Profesorul universtar de la Iași, **Ioan Botez**, a scris în anul 1912 lucrarea intitulată: „ASPECTE DIN CIVILIZAȚIA ENGLEZĂ”. Cartea este o radiografie a sistemului de educație englez, care este comparat cu sistemul de educație de pe continent. Sistemul insular se bazează pe individualismul cetățeanului englez, pe libertatea de conștiință, în care statul este aservit cetățeanului și acționează în sprijinul acestuia. La fel, școala este a elevilor. Se descrie în continuare sistemul școlar, prezentându-se învățământul secundar și învățământul universitar la englezi. Persoana, puna și casa, sunt fortărețele englezului. Primordial pentru englez este formarea caracterului.

10. EPILOG

PUBLICAT ÎN: C ARTE DE LA CURTEA VECHE Nr. 11 / octombrie 2014

Nu am gândit cu câteva luni în urmă, că voi scrie acest serial de articole care abordează un subiect atât de delicat, așa cum este educația și viața publică în Anglia.

Prin bunăvoința domnului Cornel Stoian din Rucăr, mi-a parvenit mai multe cărți care proveneau de la o persoană care-și lichida biblioteca personală aflată într-o localitate de lângă București. Am găsit autori români și străini cunoscuți și apreciați de cititori. Am selectat circa douăzeci de cărți pe care doream de multă vreme să le achiziționez. Am răsfoit aceste avdevărate comori literare, și, la un moment dat, mi-a atras atenția o carte veche, din anul 1912, în bună stare, cu paginile netăiate – deci necitită – pe a cărei copertă scria PREȚ REDUS!

Autorul **Ion Botez** din Iași îmi era necunoscut. Cartea scrisă de acesta are un titlu care sensibilizează pe cititorii avizați

AUTOR: INGINER - SCRIITOR, CONSTANTIN - AGRICOLA MIU – GODENI, MUSCEL

B. EPIGRAME-CATRENE

SCRISE DE OAMENII DE CULTURĂ MUSCELENI – APĂRUTE ÎN DIVERSE PUBLICAȚII

Moderatoarei TV AKTA

Carmen Nicolescu

1. Harnică ca o furnică,
Strânge oameni de valoare,
Indentități pune pe sticlă,
Lăsând amprente culturale.

2. Micuță, harnică, voioasă
Și mândră, când te-mbraci cu iial
Când te văd așa frumoasă,
Te-asemăn cu România.

3. Își tot caută strămoșii,
Ăsta e cursul lui
Scormonește prin istorii
Pân-la Poarta Raiului.

4. Ai mai scris încă o carte
Ca să ai trilogie,
Și uite-așa, din carte-n carte,
Urci Trepte spre Veșnicie

Directorului Liviu Cioacă

5. E greu, director la cultură
Să fii, din casă-afară dat,
Să nu vedem noi cum se fură
Și ce-a rămas dintr-un palat?

Pictorului Liviu Cioacă

6. Talent ți-a dat Domnul, cu carul,
Cu tot ce știi, te-ajut și eu
Tu, pic cu pic, umpli paharul,
Până ajungi la apogeu.

Inginerului Emil Hagi

7. Un om modest, cinstit și bun,
De toți artiștii e iubit
Un luptător, un aromân
Repară ce s-a năruit.

Artistul Ștefan Thury

8. Că ești de clasă, ne-am dat seama.
În tot ce faci, ești mare faur.
În pași de dans, supui arama
Și-ai ajuns artist de aur.

Preotului Gh. Cîrstina

9. Ai dus mesaj la Vatican
Ca preot, păstrându-ți mândria,
Îmbrăcat în Dac țaran
Simbolizând România.

Poetului Mârzac

10. În vers, ți-ai arătat valoare
Prin Elogii Nesfârșite.
Tenace ți-ai urmat cărarea
Urcând pieptiș pe vârful de munte.

11. Urcând pieptiș să atingi norii,
Un pățimaș, cum toți o știu,
Te-or premia iar scriitorii
Pentru Vântul Străveziu.

Poetului Sorin Durdun

12. Gazetar, bun scriitor,
Mulți ani din viață nu ajung.
Să faci poeme, nu-i ușor!
Ne-ai dat Poemul cel mai lung.

Lui Sergiu Monea

13. Să scoți revistă sau o carte
Noi știm, nu-i floare la ureche.
Tu ai strâns valori și arte
Și le-ai băgat în - Curtea Veche –

Coregrafului Neluș Horobeanu

14. Oameni veseli sunt mai rar.
E mucalit, îl știe o lume:
Râde pe sub ochelari,
Dar și-an făcut din dans, renume.

Profesoarei Maria Chirtoacă

15. De-i citești slova și versul,
O remarci, dintre o mie.
Descoperi muza și talentul
Și-un cânt înalt, de ciocârlie.

Pictorul Radu Ștefan

16. Pictează frumos doinele,
Ăsta e talentul său:
Bagă-n joc culorile
Pân-le așterne pe tablou.

Lui Constantin - Agricola Miu

17. Sosit la noi, din întâmplare,
Ai zis că faci agricultură
Semănând cultură mare
A răsărit mare cultură.

Profesorului Cezar Neacșu

18. Urci pe scenă fiii țării
Și fete mândre, cum e floarea,
Rămâi bun dascăl, în istorii,
Precum e Neacșu cu scrisoarea.

Profesor Tudor Vlad

19. În toate zonele de munte
Observi câte un falnic brad
Și-n Rucăr sunt talente multe
Printre ele, Tudor Vlad.

Revistei Piatra Craiului

20. Revista Piatra Craiului
Revistă bună, rucăreană,
Se plânge că-i a nimănu
Și mai trăiește... din pomană.

GHEORGHE VINTILĂ

Festivalul Cavalerilor la Rucăr

21. În drumul lor spre Țara Sfântă,
Cu cruci, și cu jale,
La Rucăr am făcut o trântă,
Pentru parade... culturale.

CLAUDIA PETRESCU

Acidava

22. Acidava, te salut!
Mulțumesc c-ai apărut!
Epigrama-n bătătură,
Ești, parol, acupunctură!

Nume

23. Acidava spune tu
Grafica cine-o făcut:
Mi-au plăcut desenele,
Unde este... numele?

Greșeluța

24. Musceleanul mucalit
Greșeluța a găsit
Celor care o trudes, c
Acidava... te iubesc!

CONSTANTIN - AGRICOLA MIU

Concluzie

25. Ultimul studiu medical,
Arată că țiganii pier,
Chiar la nivel național,
Din cauza lipsei de fier.

Suntem liberi

26. Așa zicea Cioran ca-n vis,
În anii trăiți la Paris:
Că suntem, și avea dreptate,
În „ultim hal” de libertate!

Calitate

27. Are mai presus de toate,
Cap abil, deci e... capabil,
Să găsească, dând din coate,
Cont abil, că e ... contabil!

Mintea de pe urmă a soțului

28. Constată după mulți ani,
Că s-a-nsurat pentru bani,
Cînd putea găsi frumos,
Împrumut...avantajos!

Un orator

29. În viață ești apreciat,
Dacă la vorbă pui măsură,
De-aceea nu fi supărat,
Că uneori ești rău...de gură!

Unui confrate epigramist

30. Ai scos săgeata otrăvită,
Și fără să ții cont de rang,
N-ai tras în ținta potrivită,
Și ți se-ntoarce bumerang!

În week-end

31. Ion și Ioana s-au dus în pădure
Ca să culeagă mure.
Au întâlnit multă lume în pădure,
Și de aceea, au cules... mure!

ION AVRAM - Rucăr Lui Moise Avram

32. Din Pecineagu, lac de acumulare,
Ai coborât, tu, fire de artist,
Să ne arăți acum la fiecare
Că poți să fii un bun epigramist!

**Republicate în: - Piatra Craiului,
nr. 1 / 2015
Autori diferiți.**

DUEL EPIGRAMATIC ÎNTRE DOI FRAȚI RUCĂRENI

MOISE AVRAM

1. CONCLUZIE

Doar Păstorel își muia pana-n vin
Ca să găsească versurilor noimă.
În Râușor ești bun să fi rechin,
Doar fiindcă ai vecin... cabana Voina?!!

2. AVANTAJ

Fumu-i bun să faci pastramă.
Fragedă, dar eu îți spun:
Că de-i tare epigrama,
Pe Socrate-l pierzi pe drum!

3. Mai dă-l în brânză pe Socrate,
Că nu mai dai pe el doi bani,
Să batem palma, de-mi ești frate,
Cu mult respect „LA MULȚI ANI!”

ION AVRAM

1. REALITATE

Stai în banca ta, măi frate,
Nu te crede-așa de bun,
Mulți gândesc precum Socrate,
Dar lucrarea lor e... fum!

2. SFAT

„- Sunt mai deștept decât Socrate”
„- N-ai cum să fii”, așa am zis,
Tu dă înainte și-mparte,
„Gogoșile” ce le-ai tot cris!

A. NOTA REDACȚIEI

Dialogul merge bine,
Le-ați făcut „varză” pe toate,
Dar n-am înțeles prea bine:
Ce-aveți, nene, cu Socrate?

B. REACȚIA CITITORULUI

Nu știi cine-a fost Socrate,
Chiar de-avea rude ciobani;
Eu știi clar că: „*Frate, frate,*
Dar brânza se dă pe bani!”

ION OCTAVIAN BĂNICĂ

1.Lui Mitroiu

Gigi, sincer m-a uimit,
Cu genetica aleasă.
Știu de unde i-a țâșnit:
Din chelia sa cea... deasă!

MARIA CHIRTOACĂ

2.O trăsătură a românilor

Suntem pașnici, asta-i clar,
Liniștiți dormim în perne,
Nu ne-amestecăm nici chiar,
În problemele interne...

3.Fără muncă

Șmecherul cu gura mare,
De la o poștă îl cunoști:
Știe cum să se strecoare,
Fără muncă...printre proștii!

4.Falsă modestie

Sunt modest nevoie-mare,
Stau alături și v-ascult
Și aștept cu nerăbdare
Să mă lăudați mai mult.

GHEORGHE CÂRSTINA

5.Anunț parohial

Nu mai cumpăra acum pruni,
Ca-n băutură să te tot îneci,
Am la promoție un loc de veci,
Cu o garanție...maxim șase luni!

6.2014

Vești bune de la F.M.I.;
Anul acesta, cine poate, scapă
De criză, de Guvern, de datorii,
De bancă, de nevastă și de...soacră.

NELU CONSTANTIN

7.Epigrama soacrei

"- De vrei să ai o bună soață,
Să nu ții soacra lângă tine."
Mi-a spus un prieten de o viață
"-Că anii tree... soacra rămâne!"

8.Bunicul la... cabaret!

Dezbrăcata-și etalează,
Cu înverșunare nurii,
Dar la dânsul, mai vibrează,
Doar placa din... cerul gurii!

9.La țară

La țară, viața nu-i mereu frumoasă,
Că nu te duci ca un turist la mare,
Ai treabă, ba la sapă, ba la coasă,
Nu ești la ghiol, la nude... domnișoare!

10.Unui însurățel

Când te-nsori și-ți iei iubita
Mult mai tânără ca tine,
Ori ești prost, ori dus cu pluta,
Dar să vezi ce coarne-ți pune!

LILY CONSTANTIN

11.Soțului meu

Când n-ai poftă de pictură
Nu ți-e sete și nici foame
Stai în casă la căldură,
Mânzgălind la...epigrame!

12.Povața divină

E drept că banu-ți dă puterea
Să urci pe scară, de el dus.
Dar, nu uita, când strângi averea,
Că numai Dumnezeu e sus!

13.Povața timpului

Bunicul mă sfătuiește:
"- Tu ascultă-mă pe mine!
Vezi ce astăzi strălucește?
Măine vor fi doar...ruine!"

14.Roata lumii

Zicea Lapușneanu-odată
Despre gloată: proști dar mulți!
Se întoarce-a vremii roată
C-avem azi proști și... incuți!

JEAN FLOREA

15.Unui caricaturist novice

Epigrama-i armă bună
Ca să-mpungi cu dumneaei

Dar de n-o ții bine-n mână,
Te-nțepi singur, vrei nu vrei!

16.Cocluzie tristă

În lumea asta rea și strâmbă,
Eu sunt copilul mic și prost;
Dar, cum nimic nu se mai schimbă,
Să mă fac mare, n-are rost!

IULIAN CITER MARINESCU

17.La clubul umoriștilor

Stau pasiv și mă gândesc
Studiind atent decorul:
Pe umoriști îi zăresc
Însă nu zăresc...umorul!

18.Uneia la modă

Blondă trăznet! Forme fine
În puține kilograme
Dar și-n astea, cam puține
Jumătate-s silicoane.

19.Epigrama

Epigramei îi e dat
Nu s-omoare dobitocul
Ci, -ntrun termen elevat
Să-l pună unde-i e locul!

20.Soacra

Îmi surâde-o- așa idee
Că dumneaei nu-i babă,
N-arată rău ca femeie
Și-are și-o pensie bună...

CONSTANTIN - AGRICOLA MIU

21.Fără coemntarii

Când ești tânăr, în putere,
Ochii văd, inima cere.
Mai târziu, cine te crede,
Ochii cer, inima vede...

22.ACIDava

Ai gândit greșit amice,
Clasând-o la comori antice,
Termină cu Burebista,
Că se supără...revista!

CONSTANTIN MOISE

23.Gară fără trenuri

Mai am un singur dor
În liniștea serii,

Să văd la Câmpulung
Utilitatea...gării!

24.Domnului Miu, autorul cărții „Provincial în Europa”

La Godeni, de plictiseală
Umpleți pagini, cu cerneală.
Nu-i mai bine tropa-tropa
„Prin Provence prin Europa”!

25.Revista noastră

Vă servim o ACIDAVĂ
leftină, precum e otca,
De o guști, constăți că-i gravă,
Și-i mai bună decât votca!

26.Revista ACIDAVA

Cântând lenea, cu temeii,
Nu muncești, stai pe tânjală.
Și atunci, copiii ei,
Te îmbracă în cerneală.

NICOLAE PANTAZICĂ

27.Sfat părintesc

„- să te lepezi de Satana!”
„- Doamne, ce m-aș lepăda,
Dar ce să mă fac Părinte,
Că am cinci copii cu ea!”

28.Lui Constantin Agricola Miu Redactor Șef ACIDAVA

Salutare, nea Costică!
După cum ne-a fost parola
Noi trimitem epigrame,
Mata dai o „Agri-COLA”

29.Ruinele noastre

La Casa de Cultură Câmpulung
Ca ironie-a vieții, printre schele,
De zece ani se joacă-neîncetat
Titanic Vals de cucuvele!

30.Unui creștin evlavios

Dai unui preot zece lei?
E sacrilegiu, măi loane!
Nu vezi că popii, vrei nu vrei,
Bine se simt doar în ...sutane!

IOAN PAVEL

31.Epigrama

Mă-nsurai și-mi luai nevastă.
Și-am crezut că-s toate bune/
Însă soacra-i o năpastă,
C-anii trec, soacra rămâne!

32.Ruinele

Erau mândria Țării și Muscelului:
Hotel Regal, ARO, GRULEN,
Azi sunt ruinele Câmpulungului.
E bine că mai trece câte-un tren!

CLAUDIA PETRESCU

33.Întrebare

Implant, botox, silicoane,
Vezi pe trupuri de cucoane.
Dar se naște o-ntrebare:
Creier, mai există, oare?

34.Despre mine

Ziua, cifre și hârtii
Noaptea, rime, poezii.
Că se-ntreabă-al meu bărbat:
„- Cu cine dorm noaptea-n pat?!”

35.Despre soțul meu

Este, după cum se spune,
Pescar mare, cu renume.
Dar se crede, ca reper,
Cel mai, cel mai ... inginer!

36.Soacra

De intră soacra pe poartă,
Atenție cum se mai poartă.
Să nu uiți sfatul, bătrâne,
Anii trec, soacra..rămâne!

ADRIAN GABRIEL PĂTRU

37.Domnului Mitroiu

De ești un duh mai bun sau rău
Poate cu toții am aflat,
Atunci când, chiar covrigul tău,
Genetic l-ai modificat!

38.Domnului Pavel

Cu barba ta de Moș crăciun,
Să nu umbli singur pe drum,
Că de te văd copiii, frate,
Îți fură geanta de pe spate!

39.Trenul pierdut

Cândva am fost un pierde-vară,
Nu mă gândeam la ce va fi,
Astăzi aștept singur în gară
Un tren ce nu va mai veni.

40.Sfioasa

Vecina mea de vis-a-vis
Se plimbă dezbrăcată-n casă.
Eu cred c-o face dinadins,
Că jaluzeaua nu e trasă.

ION VLĂDĂU

41.În apărarea soacrelor

Le năpăstuiesc pe soacre,
Că sunt cât pot fi de acre,
Dar, spre mai târziu nițel,
Multe soacre sunt la fel!...

LIVIU CIOACĂ

42.Domnului Mișu

V-am găsit cireașa-n tort,
Era dulce, cu jeleu,
Cu respectul ce vi-l port,
Lute, v-am mâncat-o eu!

Republicate: Piatra Craiului nr. 2 -3 / 2016

EPIGRAME-N PRAF DE RIMĂ

CONSTANTIN - AGRICOLA MIU, GODENI-MUSCEL

ION AVRAM-RUCĂR

1.Lui Moise Avram

Din Pecineagu, lac de-acumulare,
Ai coborât, tu, fire de artist,
Să ne arăți acum la fiecare,
Acumulările de...epigramist!

2.Iubirea sau banul?

Când vorbe dulci tu mi-ai șoptit tot anul,
Speram într-o iubire ca-n poveste!
Dar când în contul meu, un leu nu este,
Tu pleci..mi-e clar: iubirea ta e...banul!

3.Rugăminte

De faci Doamne vre-o minune, în aceste zile sfinte,
Scapă-ne de sărăcie, că ne ești ca un părinte!
Când grăbit va bate-n geamuri înghețate, Anul Nou,
Să faci leu cât dolarul! Ar fi cel mai bun cadou

4.Nenoroc

Prea iute-a trecut viața și mi-a venit sorocul
Și de-am trecut prin viață boem, cam fără rost,
E fiindcă lângă leagăn, voi, ursitori, n-ați fost,
Nici Tu, Mărite Doamne, să-mi hărăziți norocul...

5.Cu două fețe!

Am dus-o la Altar.. părea sfioasă...
Dar am aflat curând ce e ... „Năpasta”:
Calvar îmi era viața cu nevasta!
Cum e fructul unui...păr!
Și-am „Șters-o” într-„O noapte furtunoasă”

MARIA CHIRTOACĂ

6.Vedetele

Printre vipuri, evident
Că se află și cucoane
Care n-au de loc talent,
Dar răzbat prin silicoane...

7.Criticul literar

Pentru că în proză n-are
Ca și-n versuri, niciun har,
Și-a găsit o alinare:
Cea de critic literar...

8.Ursitoarele

Nici minte nu mi-au dat prea multă
Nici n-am avut frumoasă moacă,
Și pe deasupra, ca insultă,
Mi-au pus și numele „Chirtoacă”

9.Dispută

Pe femeie n-o aplaud,
Fiindcă ea râvnește mărul,
Dar nici pe bărbat nu-l laud,
Că-i netru „adevărul”...

GHEORGHE CÂRSTINA

– DRAGOSLAVELE

10.Sus Române, sus!

Chiar de-ajunge-n parlament
Prostul, cel mai „tura-vura”
Pare om inteligent,
Dacă nu dechide gura.

11.Sfat părintesc

Fără carte mamă nu se poate,
Ce dacă te-ai născut în est
Că viața îți va oferi de toate,
Dar numai să apuci spre vest.

12.Psihiatru

Respectat în lumea-ntreagă,
Că e mare diplomat,
Face pe om să înțeleagă
Că-i...sonat!

13.Constatore

Tu mă palci și ești voios,
Că te uiți „De sus în jos”.
Eu te plac precum am spus,
Și mă uit „De jos în sus”.

NELU CONSTANTIN – CÂMPULUNG

14.Cazul N. Constantin

Toată viața mă voi bate,
Pentru cinste și dreptate,
Vreau să mor ca un erou,
Doar sunt „Taur” nu sunt bou!

15.Speranțe

În orașul meu frumos
Toate merg cu susu-n jos,
Și speranța mea s-a dus,
Ca s-a pus cu josu-n sus!

16.Ușor pocăite

Foste mele iubite
Erau tinere, focoase,
Azi pioase și smerite,
Pe la moaște, pupă oase!

17.Nostalgie

Când eram tineri vânjoși,
Pupam sânii tari, frumoși.
Azi ne-am lăsat de cucoane,
Pupăm geamul... la icoane!

LILI CONSTANTIN – C-LUNG

18.Autoportret

Pentru cine vrea să știe,
Cred c-am fost bună soție,
Pentru prunci o bună mamă,
Pentru „Acidava” – dramă?

19.El și ea

Toți știm rostul omului
Pe fața pământului:
Eu sunt cu demografia,
El pictează...poezia!

20.Valurile vremii

Eram tineri, plini de vise,
Speranțe și idealuri,
Dar din toate cele scrise,
Timpul le-a pierdut pe valuri.

LIVIU CIOACĂ – CÂMPULUNG

21.Omul și mașina

Omul bun, cel obosit,
Trebuie înlocuit,
Cu roboți, calculatoare.
Mai e bun doar la ...votare!

22.Constatere

De nu mă vrea domnu' Miu,
Și-mi respinge epigrama,
Mă apuc de tâmplărie,
Ca să-mi cioplesc singur... rama!

JEAN FLOREA - CÂMPULUNG

23.Personală

Sunt acum un poet mare
În piele nu-mi mai încap
Dați-mi mai des la picioare,
Ca să nu mi-o iau în cap.

24.Confidența d-lui Miu

Sunt măgulit și-mi vine ca să zbor,
Mai avansat la gradul de amic,
Dar dacă eu am prea mult umor
Las nasu-n jos și tac chitic.

25.Domnului inginer Miu

Domnul Miu e profesor,
Se dă tare rău la noi
Și n-ar vrea ca epigrama
Să ajungă la gunoi.

26.Lui Gigi Mitroiu

Ești haios, ești cool bărbate,
Ai limba cu un dar divin,
Dar uneori, pe neașteptate
Poți să scoți din ea venin

GHEORGHE FULGA-CÂMPULUNG

27.Realizare

Sus pe munte, Nea Ioniță,
A cărat degeaba tolba,
C-a vânat-o pe băciță,
Nu cu flinta, ci cu... vorba!

28.Pictorul Nelu Constantin

Te apreciem fără rețineri
Că ai bătut ai anilor poteci;
Te comparăm cu brazii cei mai tineri,
Și nu te dăm pe patru de...trezeci!

CONSTANTIN - AGRICOLA MIU - GODENI

29.Crez muscelean

Câmpulungul nu se lasă,
Deși la el foamea e lungă;
Din sărăcie vrea să iasă,
Doar la Flămânda să n-ajungă!

30.Musceleanul fioros!

Cu pălărie și mustață,
Tudor vine de la Rucăr.
Dacă îl vedeți prin piață,
E un domn, nu face...șucăr!

31.Răspuns d-lui director Cioacă

Domnul Miu prețuiește,
Și tabloul, dar și rama,
Și pe cel ce tâmplărește,
Dar refuză...panarama!

32.Autocritică?!

Sunt bolnav, ca să se știe!
Eu sufăr de modestie,
C-ăsta este stilul meu:
Peste tot sunt șef, mereu!

**IULIAN CITER MARINESCU-
CÂMPULUNG**

33.Revistei Acidava

Cititorii rămân triști
Însă n-au cui s-o reclame.
Are mulți epigramiști,
Dar puține epigrame!

ION MĂRZAC - MĂȚĂU

35.Lui Cincinat Pavelescu

Nu sunt nici chel, nici păr nu am din abundență
Talent? ... voi știți mai bine dacă, totuși, am sau n-am
Să-l mulțumesc pe Cincinat, ba să-l întrec cu-n gram
Și-această epigramă să mă scoată-n evidență.

36.Soției

Mă-îndrept, în fiecare dis-de-dimineată, către piață,
Cu draga mea sacoșă ... dornică de-ndestulare –
Am câțiva poli în buzunar și a nevastei listă de bucate
Și mă întorc acas, spre prânz, de dragul ei, cu-o floare

CONSTANTIN MOISE – CÂMPULUNG

37.Amăgire

Epigrama-i preparată
Cu cerneală și din „cioace”.
Poanta trebuie gustată
Numai după ce se ... coace!

38.Zvonuri

La T.V. văd știri bizare;
Cică, se mărește leafa
Numai data, mi se pare,
Când și-o vedea mutu...ceafa!

39.Serbare câmpenească

Beau, mănâncă și se roagă.
Se mai plimbă prin noroi.
Toți au lipsă câte-o doagă!
În afară de ... butoi!

40.Explicație

Că-i îngâmfat, este exclus,
Dar câteodată, când se coboară,
Umblă cu nasul pe sus,
Că-i vecina, sus, pe scară!

41.Epigrama

E prăjitura bine coaptă,
Din foitaj, la foc domol,
Și-n crema bine asortată,
Se pune-un strop de... vitriol!

34.Actualitate

Nimeni,azi, nu e sătul
Căci toți se vaită cu foc:
Cei bogați că n-au destul,
Cei săraci că n-au deloc!

42.Ca la noi la nimeni

În țara noastră-avem și rege,
Și președinte, și-mpărat.
Când strică unul, altul drege.
Suntem o țară...unicat!

43.Domnul C.A. Miu

În felul său, echilibrat,
De sănătate nu se plânge,
Nici chiar etunci când s-a aflat
Că are epigrama-n sânge!

44.Recunoștință

Cum legiunile romane,
Veneau ades la noi în vatră,
Le ducem și noi azi plocoane,
Nu legiuni, ci câte-o șatră!

IOAN PAVEL – CÂMPULUNG

45.O seară plăcută

Miu, multe-a realizat
Prin cultură și... lectură,
Vintilă a criticat,
Zicând că e ... umplutură!

ADRIAN GABRIEL PĂTRU - GODENI

46.Ciobanilor rucăreni

Ei sunt ciobani cu simțul fin,
Și chiar de-i ger și ploaie,
La calitatea brânzei țin,
Și când o fac de...oaie!

ION VLĂDĂU – SUSLĂNEȘTI

47. *Concluzie*

Dacă trenuri nu ajung,
Mai e gară-n Câmpulung?
Nu nai e, în aste vremuri,
Pleacă gara după ... trenuri!

48. *Clasificare*

Unii spun că epigrama
Nu ști cu ce se ocupă,
Până să iei bine seama,
Ea te-nțeapă, și te pupă.

49. *Miu și gogoasă*

Are-o rețetă domnul Miu,
La cât de bună e gogoasă,

A câștigat cu ea pariul,
Și-a-furiat-o chiar pe nașa!

CORNELIA VASILOIU – CÂMPULUNG

50. *Asta e!*

Miu ne-a dat o gogoasă,
Caldă, fragedă și bună!
Nu-l pot critica acuma,
Chiar de spune o minciună!

ION OCTAVIAN BĂNICĂ – BOTENI

51. *Păstorel*

Unic rămâne Păstorel,
Și „genial” când stă la cramă;
Nu vom avea altul la fel,
Frigând pastramă-n...epigramă.

Republicate în: *Piatra Craiului*, nr. 4-5 / 2016-2017

CATRENE CU PARFUM DE FEMEIE

AUTOR – PROF. DR. GEORGE BACIU

1. *Metodă de încălzire*

Frig e-n casă, n-am căldură,
Și cum geru-n mine crește,
Ies rapid în bățătură,
Că vecina mă-ncălzește.

2. *Constatare*

Când era la mă-sa fată,
N-a greșit măcar o dată.
Dar de când s-a făcut mare
Greșește cu fiecare.

3. *Iubire la prima vedere*

Când s-au văzut întâia dată:
El cam timid, ea decoltată,
Cu dragoste s-au infectat,
Ambii ajungând...la pat!

4. *Unei doamne în...călduri*

„E căldură mare-afară!” –
zis-a doamna-n fustă mini.
O privesc și-i dau dreptate:
Nu-i văd nici măcar bikinii...

5. *Management feminin*

Cu bărbatu-o duce bine,
Asta vede-ntregul sat,
Sub papuc discret îl ține
Și pe altu' bagă-n pat!

6. *Urmări confuze*

Un sărut ce-l dai pe buze
Poate-avea urmări confuze.

Dintre toate una-i clară:
Pensia alimentară.

7. *Orice soție devine soacră*

Orice soață-o boală duce,
Leac nu este ca să-i treacă:
Mai întâi e poamă dulce
Și devine poamă acră!

8. *Ispita*

Femeia a fost făcută
Să te-atragă în ispită:
Ori atunci când te sărută,
Ori când măru' ți-l dă...mită!

9. *Jurământ de femeie*

Iubito, mi-ai jurat cândva
Că eu sunt jumătatea ta.
Numai că pe ne-așteptate,
Te-ai dus cu altă jumătate!

10. *Soluția Evei*

Fiindcă și-a pierdut bikinii
Și n-avea nici fustă mini,
„Jucăria” să-și ascunză,
Puse repede o frunză.

11. *Reflecție adamică*

Când văzu că Eva-n față
Are doar o frunză creată
Zise-n gând, contrariat:
De-ar veni toamna odat'

12. Adam, fericitul!

A fost bărbatul fericit:
A iubit făptură sacră
Ce cu un măr l-a ispitit,
Dar nu i-a oferit o soacră!

13. Adam, constructorul

A făcut-o dintr-o coastă
Fiindcă a voit nevestă.
Dar greși la finisare:
Îi lăsă gura prea mare.

14. Autumnală

Vine toamna, frunza pică,
Mulți copaci sunt goi pe stradă,
Chiar și Eva lui Georgică
Așteaptă frunza să-i... cadă!

15. Descriere ad-hoc

Ea avea un bust frumos,
Sâni rotunzi ca lubenița,
Iar de la buric în jos
Abia de-i vedeam... fustița.

16. Evoluție feminină

Ca iubită, e o muză,
Te inspiră și te-amuză,
Ca nevestă te „descântă”,
Când e soacră: „popa-ți cântă”.

17. Fapt divers

El era la vârsta-a treia,
Ea la prima și un pic,
El iubea din ea femeia,
Ea doar banii, în rest nimic.

18. Mărturisire

Am și-amantă și soție,
Pe-amândouă le-ngrijesc,
Prima cu amor mă-mbie,
Iar pe-a doua o iubesc...

19. Realitate constatată

Când a luat-o de soție
De toate-avea-n gospodărie.
Dar dup-un timp, cam puținel,
A rămas cu ce-i pe el!

20. Răbdarea

Deși-s căsătorit de-o vreme,
Mă macină mereu un gând,
Răbdând rezolvi orice probleme,
Dar și răbdare, până când?

21. Scara bărbaților

O femeie te ridică
Și tot ea te și coboară.
În concluzie, adică:
Este cea mai bună scară.

22. Nostalgie

Îmi pari la fel ca-n prima zi
Și parcă iară te-aș iubi
Când luna râde pe sub vie,
Dar ca amantă, nu... soție!

23. Soacra ideală

Am o soacră ideală,
Placa tot mereu și-o schimbă,
Că de-atâta flecăreală
Transpiră cam des... sub limbă!

24. Efort în zadar

S-a cam chinuit un pic
Ca să-i deie jos fustița.
Ea i-a arătat blănița,
Dânsul însă, mai nimic...

25. Dragostea

Dragostea-i o aventură,
Ce provine din păcat.
Se poartă din gură-n gură
Și se consumă... în pat.

26. Vară fierbinte

Vara asta-i cam fierbinte,
Soarele-i un roșu gong,
Doamna, nudă dinainte,
S-a pârlit pe un...șezlong!

27. Cadoul soției

Ca să-i arate că-l iubește,
Știind că soțul e steril,
De nouă luni se pregătește
Să-i dăruiască un... copil.

28. Durere la picioare

- La picioare am dureri,
Medicului ea s-a plâns.
După consultul de ieri,
I-a spus: - Stai cu ele-n sus!

29. Boală feminină

E-atât de fragedă și dulce,
Doar cu privirea te seduce,
Cu sânii, boală grea ți-a dat,
Cu trupul, te-a trântit la...pat!

30.Rezistența căsniciei

Căsnicia se sfârșește,
Faptul este dovedit,
Când familiei lipsește
Stâlpul casei întărit...

31.Femeia-țață

Orice țață e-o femeie,
Ce vorbește fără rost,
Are-n cap doar o idee
Și-aia înțeleasă prost.

32.Utilitatea internetului

Pe internet s-au cunoscut,
Părea o fragedă făptură,
Dar când cu ea s-a și văzut,
Avea servciul pe...Centură.

33.Dracul a dat de...dracu'

Dracul, plictisit să fie,
Multă vreme ne-nsurat,
S-a gândit să-și ia soție
Și-uite-așa de dracu-a dat!

34.Unei femei...trecute

Tânăra și frumușică,
Fusta mulți i-au ridicat,
Astăzi vântul, vechi amant,
Câteodat' i-o mai... ridică!

35.Amintiri, amintiri..

Am iubit cândva puicuțe
Și mai subțiri și mai grăsoțe,
Astăzi, vremea, bat-o vina,
Mi-a lăsat în pat...găina!

36.Zicală învechită

Găina bătrână
Face ciorba bună.
Dar te saturi și-o să spui:
Parc-aș vrea un piept de pui!

37.Nelămurire

Tot mă tângui de ceva:
Cum ziua femeia-i rea,
Iar noaptea sub clar de lună
E tot rea, dar rea de...bună!

38.Vine vara

Vine vara, plec la mare
Să mă satur de privit,
Să văd sâni zâmbind la soare,
Domni cu slipul...întărit!

39.Unea fițoase

Când era mică fetiță,
Nu știa ce-i aia fiță...
Azi, doar fițele îi plac:
S-a urcat scroafa-n copac!

40.Precocitate

A sărutat-o, ieri, o dată,
Plecuse seara în derivă,
Iar azi i-a spus că-i emotivă
Și a rămas însărcinată...

41.Unei femei de...ocazie

Vai, cât de suavă ești
Și arăți destul de bine!
De n-aș ști cât cheltuiești,
Te-aș păstra doar pentru mine.

42.Femeia, boală grea

Femeia e o boală grea,
Nu-i leac să fie de folos,
Dar ce să faci, că doar cu ea,
Poți trăi mai sănătos.

**PUBLICATE ÎN: PIATRA CRAIULUI NR.
6-7 / 2017-2018**

EPIGRAME ȘI CATRENE

AUTOR: ING. –SCRIITOR DAMIAN AVRĂMESCU – Mereni, Constanța

1.AUTOCRITICĂ

Scriu epigrame, chiar insist
De vreo 10 – 12 ani!
Însă – ca epigramist,
Recunosc: nu fac doi bani!

2.JURĂMÂNT STRÂMB

Ajurat că el, din fire
Crede-n-biblie și psaltire!

Minte! Altu-i harul lui:

E credincios... paharului!

3.FALSITATE

Îl „iubea”... iar dumnealui
Cam naiv, chiar o credea!
Ea, cu grije-i ascundea,
Că iubea doar...contul lui!

4.NĂPASTĂ

De când am luat-o de nevastă
(De-atunci, sunt 46 de ani!)
Mi-a dovedit că-i o năpastă:
În fiecare zi, vrea...bani!!!

5.CUM E BINE?

Te știu de-o viață tot sărac. Mi-e milă,
Prea ai făcut și tu ce popa zice!
De-ai fi făcut ce face el, amice,
Demult aveai mașină, bani și vilă!

6.SPIRITUL LUI

N-am fost la Câmpulung Muscel
De când era lupul...cățel!
Că mă voi rătăci, n-am frică:
Am ghid pe nenea Tudorică!

7.LEGI ÎNVECHITE!

Vechi sunt ale justiției legi
Și-s cam împotmolite-n glod!
Mai actual - de stai s-alegi,
E al lui Hammurabi cod!

8.PĂZEA! A LUAT-O LA MĂSEA!

N-a fost țuca prea bătrână, dar, călare pe
butoi,
Câte-un soi...și înc-un țoi,
Merg acasă fără frână!

9.AI ÎNCURCAT-O!

Vor sări precis scânteii,
Că nevasta nu te iartă.
I-ai promis că nu mai bei
Și iar ai...„făcut-o fiartă!”

10.UNDE DĂM...ȘI UNDE CRAPĂ!?

El vrea fabule să scrie,
Dar nici una nu-i mai „brează”!
Clar, nu știe „meserie”:
Omul ăsta...fabulează!

PUBLICATE ÎN PIATRA CRAIULUI NR. 8-9/2018-2019

EPIGRAME - CATRENE

ION DUMBI – București

1.DE SUSPINATUL

La optzeci și nouă ani, țineți minte,
Nu sunt bolând ci is om cu...minte:
Mucalit, că așa mi-i felul,
Iubesc ca...trenul și muscelul.

2.EPIGRAMA

Epigrama-i un arici,
Cu înțepături mari sau mici:
Deși-i mare tevatura
Nu toți simt înțepătura.

3.NASUL ROȘ

Când am văzut mergând un moș,
Pe trei cărări cu nasul roș:
C-o babă slabă costelivă,
Mi-am zis că-i neam de sugativă.

4.CONSTATARE

Constat, surprins, că dintr-o dată,
Ai renunțat la apa plată:
Deoarece, lângă izvor,
Ai un butic, cu vinișor.

5.RUGĂ

La bisericuța din Vișoi
Mulți enoriași, brunetți, sunt noi:
Se roagă pentru noroc,
Dar i-a pus gardul pe foc.

6.CÂND PLOUĂ

Se plânge unul la altul
Că le udă lor asfaltul:
Dar la țară e bucurie
Au ce pune-n farfurie.

7.AGHIAZMA

Se zvonește, oameni buni,
C-aghiazma face minuni:
Un bețiv îmi spune mie
Că-l trezește din beție.

8.UITAREA REGILOR

Liniște este în monarhie,
În republică-i babilonie:
Deși făcut-au țara mare
Regii-s cinstiți azi cu...uitare!

9.OAMENILOR DE CULTURĂ MUSCELENI

Zona cred că este de vină.
Cultura, arte-s mână-n mână:
Succesele voastre, curg,
Toamna când roadele-s în pârg.

10.ÎNTREBARE

Vă pun azi o întrebare vouă.
De ce ați murit în optzeci și nouă?:
V-ați bucurat ca nebunii,
Că bunăstarea-i doar la unii!

11.PĂDUCHE FĂLOS

Un păduche brav s-a fălit
Că un lucefaăr a ciupit
Dar știi că în democrație
Se-nghite orice inerție

12.CULTURA ȘI GURA DE OXIGEN

La urgență-i zarvă mare
Cultura-i la reanimare:
Scapă doar într-un singur gen
Cioacă, gură de oxigen!

EPIGRAME - CATRENE AUTOR: PAUL PUIU, CÂMPULUNG-MUSCEL DEBUT ÎN PIATRA CRAIULUI

1.UNUI PRIETEN CU PAHARUL

La o terasă, într-un colț,
S-a așezat la masă
Cerându-i unui ospătar:
De la Cotnari, o grasă!

2.UNUI INTRIGANT PERVERS

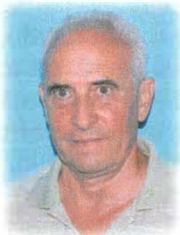
Cu gânduri ascunse umblă,
Lumea zice că-i pervers,
Tot se gudură și mușcă,
Dar va fi mereu un șters.

3.UNEI PLATINATE

La petroliști a comandat
De pe teren, o sondă,
Să-și bea cocktailul din pahar,
Uitând că este...blondă.

4.PATENT DNA

Dosare pe denunțuri au dospit...
La DNA minciuna e o pistă
Iar după ani, în clar, s-a dovedit...
„O faptă care nu există”!

5.FRĂȚIA PAIULUI CU BÂRNA

Unui amic se străduia
Din ochi să-i scoată paiul
De bârna lui s-a împiedicat
Și l-a călcat tramvaiul.

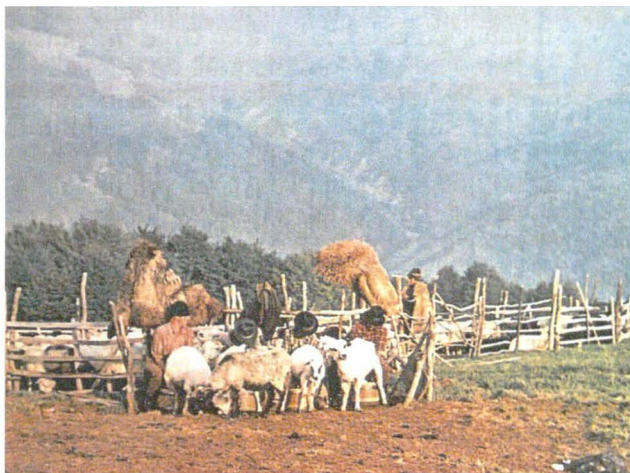
6.UNUI PIERDE VARĂ

La muncă stă mai mult la soare,
A păcălit-o cu umor,
Pe bulevard e craiul mare
Dar e doar coadă de topor.

7.PROST VERSUS DEȘTEPT

„Eu nu mi-arăt, de fel intelingența”
Zicea un prost din „Clanul permanent”
Gândind la cel ce-i onora prezența:
„Periculos” e de...inteligent!

**PUBLICATE ÎN PIATRA CRAIULUI NR.
8-9 / 2018-2019**

La stână – mulsul oilor

PARTEA A III - A CAPITOLUL XIII

A. MANIFESTĂRI CULTURAL – ARTISTICE ALE CENACLULUI LITERAR – ARTISTIC „MIHAIL LUNGIANU” RUCĂR - MUSCEL

1. ȘEZĂTOARE RUCĂREANĂ – EDIȚIA I / 2012

a) ȘEZĂTOARE PE STRADA MEA!

Autor: Prof. - poetă Adelina –Mihaela Vorovenci, Rucăr - Muscel
PUBLICATE ÎN PIATRA CRAIULUI NR. 7 / 2012

Cel mai mult îmi place Rucărul atunci când freamătă de veselie, în zi de sărbătoare.

Și cum să nu-ți placă să vezi rucăreni vânjoși și mândre rucărence gătiți cu straie vechi precum veacul, bucurându-se de o viață binecuvântată de Trinitate.

Așa se face că într-o dimineață, pe când orologiul anunța încă o zi nesfârșit de monotonă, de vară, m-am gândit să fac ... o șezătoare, desigur pe strada mea!

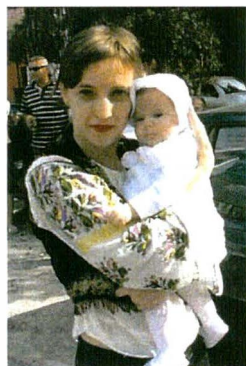
De la cugetare la faptă a au fost câțiva pași...ideea fiind imediat îmbrățișată de către colegii Cenuclului „**Mihail Lungianu**”.

Și fiecare, conform „naturii” sale a activat spre a găta un fapt ce are menirea de a se repeta.

Ziua mult așteptată: 03 august ora 3 (15:00) nu a fost deloc fatică, dimpotrivă totul s-a desfășurat așa cum a fost prevăzut, până și vremea a ținut cu evenimentul, nefiind nici soare arzător, și nici ploaie. Totul a început cu zicerea primarului localității în cadrul expozițiilor unor oameni extraordinari – maeștrii ai frumosului, care

au încercat ca pentru două ore să bucure sufletul și să mângâie ochii celor care au avut curiozitatea să-i cunoască: inginerul **Nicolae Oleinic** a expus fotografii vechi și noi, amintirile unei vieți închinată muntelui și familiei, **subsemnata** împreună cu domnul consilier local **Ion Ghidan**, am expus o selecție de fotografii de la 1900 până la 1950 cu oameni și locuri din Rucăr, meșterul popular de la Podul Dâmboviței – **Ion Ancu**, a prezentat o serie de obiecte sculptate în lemn, ilustrând cu multă migală viața de la leagăn până la Marea Trecere, Școala Populară de Arte și Meserii de la **Liceul Rucăr „Victor Slăvescu”** a adus o parte din lucrările realizate, desigur manual și câteva costume de colecție aparținând

Cea mai mică participantă la Șezătoare: fetița profesoarei Oana Niculescu

a prezentat un mobilier lucrat în atelierul școlii, **Rebeca Dună și Andra Ioana**, au expus și chiar vândut bijuterii handmade.

Au urmat „elevii” domnului Iosif Nistor într-un concert îndelung muncit, pentru ca sunetul să mângâie, să uimească și să bucure așa cum i-a fost merit, însuși maestrul participând activ la spectacole, acopaniind la acordeon interpretii.

Copiii s-au bucurat de prezenta unui clovn ghiduş ce le-a încolăcit zeci de baloane în toate animalele dorite și negândite... **TV Muscel – Carmen Nicolescu** a eternizat momentul pentru emisiunea sa de miercuri seara, „**Identități culturale**”, oficialitățile au oferit răcoritoare celor prezenți și astfel a fost prima **Șezătoare a Rucărului – 2012** ...

Tuturor le mulțumesc și îi felicit!

Sper să ne mai întâlnim cu astfel de momente fericite.

b) CUVÂNTARE...CU DRAG ȘI SPOR, ȘI VOIE BUNĂ PRIMAR – ING. IONEL DULAMĂ, RUCĂR – MUSCEL

Stimați invitați, dragi oameni ai satului.

Permiteți-mi ca în calitatea mea de prim-gospodar al comunei, să rostesc câteva cuvinte la deschiderea unei manifestări culturale – artistice în premieră pentru Rucăr.

Acum la ceas de vară arzător, un grup de oameni cu suflet și drag nemăsurat de tradiții și cultură românească s-a gândit să ofere

oamenilor în mijlocul cărora s-au născut și au crescut, o șezătoare, adică o adunare de oameni care-și arată cu drag rodul mâinilor și al sufletelor lor.

Și astfel, urnindu-se cu drag, dar și cu trudă, membrii **Cenaclului Literar-Artistic „Mihail Lungianu”**: Tudor Vlad – președinte, Adelina Vorovenci – redactor șef al Revistei „**Piatra Craiului**”, Ion Ghidan – redactor adjunct, Cornel Stoian – secretar al Cenaclului, Costel Moiceanu – secretar al revistei, Iosif Nistor – director artistic și membru al Cenaclului, ing. – profesor Gheorghe (Doru) Avram având sprijinul direct al Primăriei Rucăr, au hotărât să-i cheme pe toți cei interesați la manifestare care are

ambția de a deveni permanentă de acum înainte în fiecare an la vremea verii. Manifestarea care debutează astăzi cuprinde expoziții de pictură, fotografii, obiecte de artizanat, program artistic susținut de copii și tineri talentați din Rucăr, precum și de grupul vocal „**Florie Rucărului**” al Liceului Rucăr „**Victor Slăvescu**”, vorbe de duh și multă voie bună.

Dorim cu toții ca această șezătoare să ne aducă tuturor acea bucurie și odihnă de care sufletele noastre au mare nevoie de la o

vreme. Vrem ca spiritul tradițional și modern să se reunească în cel mai bun mod cu putință spre a dovedi celor mai în vârstă că cele ale vremii lor nu s-au pierdut în negura uitării, iar celor tineri că dincolo de tentațiile mai mult s-au mai puțin înșelătoare ale vremii de acum, rămân întotdeauna valorile eterne ale neamului românesc, drept pavază și îndrumare, și rost în viață. Ne dorim ca această șezătoare să devină și un

model vrednic de urmat și pentru alte comunități rurale din zona Muscelului și Argeșului, astfel încât renașterea spiritului tradițional românesc să devină o realitate „zdrobitoare”, capabilă să pună încă o dată în valoare potențialul de talente al satuluiîn care cu adevărat s-a născut veșnicia...

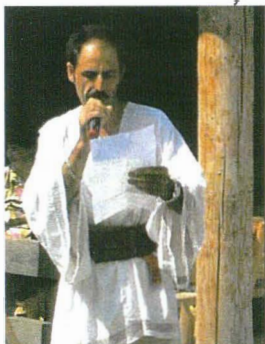
Acestea fiind spuse, **decar oficial deschisă „Șezătoarea de la Rucăr”.**

Veniți cu drag oameni buni și bucurați-vă!

Așa să ne ajute Dumnezeu!

c) DRAGII MEI OAMENI DE SAT – ȘI DE OMENIE AUTOR: PROF. TUDOR VLAD, RUCĂR- MUSCEL

Prea cinstiți oaspeți

Stau câteodată și mă gândesc ce vremi și ce oameni au fost altădată prin Rucăr, ce șezători și hore se făceau, cum se adunau oamenii laolaltă să stea de vorbă, să cânte și să joace și cât de drag le era să aibă pe lângă ei, rude, prieteni ori oasepeți.

Dar a venit o vreme rea, când horile nu s-au mai ținut, șezătorile s-au rărit și lumea a uitat din rânduielile cele vechi și bune.

Numai că roata cea fără greș a vremii s-a întors, vremuri noi au venit în lume și așa a fost cu putință și cu priință, ca noi membrii **Cenaclului Literar - Artistic „Mihail Lungianu”** să hotărâm deodată că trebuie musai să întoarcem vechile rânduieli, în rostul lor dintâi, spre a ne bucura sufletele.

Dept pentru care am dat sfoară în țară, am trimis oameni cu răvașe și cu toba să dea de știre, la toți cei care le e drag duhul petrecerilor de altădată, să vină la Rucăr, sat mândru cu oameni mândri, ca să vadă copii și tineri cu har și talent, oameni în toată firea care au dat în mintea copiilor, **poate și-or mai reveni sau poate nu** – toți puși pe voie bună și chef de joc.

Am dat de știre la toți cei interesați de lucrările spiritului să vină, să vadă și apoi să spună și altora ce-au văzut la noi în sat, iar de le-o plăcea ori ba, măcar să ție minte ce-au petrecut la Rucăr, într-o zi de vară până-n seară.

Căci vorba unei strigături de la hora de altădată:

*„Hai să facem hora mare
Ca să joace fiecare
Faceți locul cât mai larg
Căci jucăm la noi în sat.”*

Taman așa zicem și noi – poftiți dragi consăteni și mai ales dragi oaspeți la șezătoare la Rucăr.

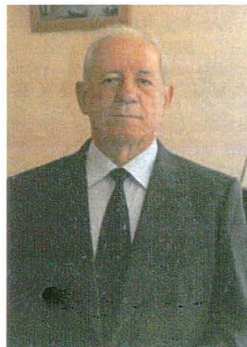
Și apoi las' pe noi dacă v-o părea rău c-ați bătut drumul până aici!

d) ȘEZĂTOAREA RUCĂRULUI LA ÎNCEPUT DE DRUM DESTĂINUIRI

AUTOR: PROF. ION MOICEANU – MUNICIPIUL CONSTANȚA

Era o zi călduroasă de vară, era vineri 03 august 2012, când în plin Centrul Rucărului câțiva inimoși întreprinzători, nimeni alții decât sufleteștii de la **Cenaclul Literar- Artistic „Mihail Lungianu”** și de la **Revista „Piatra Craiului”** (n.a. este cazul să-i **nominalizez**: prof. Adelina - Mihaela Vorovenci, prof. Iosif Nistor, Costel Moiceanu, prof. Tudor Vlad, Ion Ghidan, consilier local, cărora din „**umbră**” li s-au alăturat mai vechii colaboratori: **inginer -prof. Gheorghe Avram, ec. Cornel Stoian și alții**), au organizat prima ediție a Șezătorii Rucărului, premieră absolută în viața culturală a multimilenarei urbe muscelene.

A fost greu ca fiecare început, atât din cauza unei călduri copleșitoare, a unei superficiale și insuficiente popularizări, (acțiunea desfășurându-se într-un uimitor anonimat), dar și a faptului că data aleasă era în timpul săptămânii, când Rucărenii se aflau la fân sau la alte treburi în comună sau mai departe.

Șezătoarea a fost precedată de vizionarea unei expoziții de tablouri și picturi care înfățișeau aspecte cotidiene din viața localității, sau a unor personalități ale acesteia, mai vechi sau mai noi, sau a unor exponate de artizanat realizate de meșteri locali, adevărați artiști populari, apoi au putut fi admirate inegalabilele costume naționale (fote, ii, cioareci și opinci), care nu pot fi văzute decât pe aici.

Șezătoarea propriu-zisă a fost deschisă de **distinsul primar al Rucărului, ing. Ionel Dulamă** și colaboratorii săi apropiați. Am abordat în continuare problema alegerii și impunerii Titulului revistei care s-a dovedit o alegere nu numai potrivită, ci chiar fericită pentru că nu cred că alt nume ar fi fost mai potrivit și mai reprezentativ pentru această comunitate umană străveche, întemeiată la poalele Pietrei Craiului, de pe vremea dacilor și romanilor ca un puternic **Castru Roman**.

Le spuneam ce dispută a fost la Constanța, unde, la înființarea Revistei „AGORA” au existat nenumărate variante și propuneri printre care și a mea aceea de „**STEAUA MĂRII**”, dar până la urmă, un prieten latinist și-a impus punctul de vedere, propunând titlul de „AGORA” în amintirea vechii Piețe Ateniene, unde înțelepții hotărau soarta și destinele cetății grecești.

În cadrul Șezătorii, un moment deosebit de atractiv a fost programul artistic în cadrul căruia au evoluat tinere talente din localitate, soliști vocali și instrumentiști sub bagheta muzicologului Iosif Nistor.

Dacă m-a mai uimit ceva este difuzarea, în continuare gratuită a revistei în condițiile în care multe reviste au dispărut din peisajul publicistic local sau național, iar eu nici nu vă spun cât de greu redactăm trimestrial – interdisciplinar „AGORA TOMITANA!”

N.B. Cine nu vede aici sprijinul primăriei și al consiliului local înseamnă că nu vrea să vadă.

Într-unul din numere revistei dumneavoastră (numărul 2) v-am adus Omagiul meu în care vă felicitam, vă admiram, vă încurajam, vă sfătuim ceea ce nu mă sfiesc să o fac și acum:

Stimulați competiția valorilor.

Atrageți colaboratori de prestigiu.

Înființați pagina pentru tineret.

Descrieți cu predilecție aspecte de istorie, cultură, actualitate, tradiții locale, dar nu

neglijați aspectele majore (aniversări, comemorări, etc.), de interes național.

Ediției a II-a din 2013, să-i faceți o propagandă intensă, să o organizați într-o zi de duminică și ca locație alegeți Parcul Podișor. Țineți-l aproape pe valorosul compozitor și interpret Iosif Nistor.

Alegeți cu grijă imaginile de pe copertă și din interior, etc...

Dacă nu am reușit în Discursul „Destăinuirea” din 03 august de la „**Monumentul Eroilor**”, o fac acum în scris, și anume:

Mulțumesc deschis condeierilor de la Cenaclu și Revistă că ne-au acordat un spațiu generos de mai multe pagini în mai multe numere, Mamei noastre – Moiceanu Maria, ca mamă eroină, fratelui meu înv. Sever Moiceanu, precum și mie personal cu ocazia pensionării.

Lăsați-mă să cred că-i va veni rândul și Tatălui nostru.

Ar fi multe de spus, dar spațiul nu ne permite.

Nu pot încheia aceste rânduri fără a mulțumi familiei Nistor, care în seara de 3 august a fost o excelentă amfitrioană. Vă asigur de întreaga grațitudine și de colaborarea mea viitoare.

Publicate în:
Piatra Craiului nr. 7 / 2012

2. SEZĂTOAREA RUCĂREANĂ - EDIȚIA A II-A - 2013

Autor: PREOT – PAROH, GHEORGHE CÎRSTINA, DRAGOSLAVELE - MUSCEL

PUBLICAT ÎN:
PIATRA CRAIULUI NR. 10 /2014

Șezătoarea, ca adunare restrânsă la sat, unde participanții lucrează împreună, dar și petrec, jucând, cântând, spunând glume, ghicitori și povești, a rămas astăzi o amintire, mulți aflând de existența ei, doar pe internet.

Nu așa s-a întâmplat cu șezătorii, adică viețuitorii, din locul binecuvântat de Dumnezeu, al moșiei rucărenilor, oameni dârji, care au știut să pună preț pe limbă, port, tradiții și obiceiuri.

O mână de rucăreni, înțelepți și ambițioși, treziți parcă de spiritul strămoșilor lor, au îndrăznit să deschidă din nou, lada de zestre, lăsată moștenire, și au scos la lumină, nestemate pentru generațiile de azi și de mâine.

Pe o vreme bacoviană, (29.09.2013) unde parcă și cerul plângea de emoție, manifestarea culturală este deschisă de Secretarul Primăriei - **Ionuț Vorovenci**, care transmite din partea primarului inginer Ionel Dulamă și a Consiliului Local Rucăr, cuvinte de îmbărbătare și încurajare pentru astfel de activități.

Încă de la început, invitaților și participanților la frumoasa șezătoare, nu le venea a crede, cu cât patos și cu câtă trăire, jucau tinerii formației de dansuri populare „**Garofița Rucărului**”, sârba, brâul, hora mare, ungureasca, alunelul și celelalte dansuri, păstrate cu grijă de bătrânii rucăreni. Sub îndrumarea maestrului **Nelu Horobeanu**, tinerii jucau „ca pe sârmă”, uimind toată adunarea. Domnul **diplomat Mihai Epure** și domnul inginer Ion Pietrăreanu, mărturiseau că: „atât cât tinerii își asumă tezaurul obiceiurilor și datinilor străbune, identitatea noastră românească nu este în pericol”.

Grupul ETNO, al Centrului de plasament Rucăr, sub coordonarea doamnei **director Rodica Arsene**, au smuls privitorilor încântați, ropote de aplauze.

Membrii grupului vocal „**Florile Rucărului**”, condus de doamnele profesoare: **Oana Nicolescu și Iuliana Țincu** ne-au încântat ochii, cu frumosul port rucărean și urechile cu dibăcia interpretării unor vechi melodii populare, spre cinstea Colegiului „**Victor Slăvescu**” Rucăr.

Invitatul special, **Iulian Mutu Constantin**, interpret de muzică populară

tradițională și folclorist, nu s-a dezis nici de această dată, fiind primit cu multă căldură de participanții la șezătoare.

Soliștii instrumentiști, **Georgică Chiorcea și Nicușor David** și-au arătat măiestria interpretării cântecelor populare și nu numai, la saxofon, făcând pe mulți să danseze pe scenă și în public.

Prezenți și încurajați cum se cuvine, au evoluat soliștii vocali, **Carmen Radu, Nicușor Duruian, Ionuț Fintoiu și Robert Simion**, tineri cu o voință și un potențial fantastic, ale căror glasuri au urcat peste Posadă, până în vârful munților.

Seara s-a lăsat pe nesimțite, ca o aripă de liliac, aici la **Pensiunea „Liniștea Serii”**, unde gazda șezătorii a fost familia **Iosif și Lucia Nistor**, susținători și sprijinitori ai tuturor activităților culturale ale **Cenaclului „Mihail Lungianu”**.

Acompaniamentul și sonorizarea, au fost asigurate de **Family Band**, formație renumită, condusă de maestrul Iosif Nistor, care a „pus cireașa pe tort”, încheind programul cu un recital de zile mari.

S-a putut apoi admira exponatele clasei de „**Artă Tradițională Rucăr**”, sub coordonarea doamnei **Nicoleta Vorovenci** și lucrările deosebite, hand made, expuse de **Urdea Mădălina**. Invitați de onoare au fost cunoscuți scriitori, poeți și oameni de cultură:

- Domnul Diplomat Mihai Epure;
- Inginer Ion Pietrăreanu
- Profesor Romulus Popa Bran -
- Colonel Ion Mârzac
- Profesor Cezar Neacșu

- **Cornel Stoian – de departe, cu gândul și inima.**

Șezătoarea de astăzi, ne-a făcut să ne amintim că, în vremurile scurse ale trecutului, populația acestor locuri, moșii și strămoșii noștri, au avut un rol de seamă pe toate planurile, deci putem spune că pentru noi cei de astăzi, poate avea un caracter terapeutic.

Ne mângâie sufletele, când simțim că tradițiile și obiceiurile strămoșilor, sunt însușite cu cinste de tinerele generații. Atâta timp cât ei au preluat acestea, identitatea noastră multimilenară, nu se va pierde în vârtoarea globalizării. Arta – haina șezătorii de astăzi, a însemnat un mare DA românității. DA, ne mândrim cu trecutul, prezentul și apărăm viitorul nostru, prin genele puternice transmise tinerilor, cu mesajul „**Tot înainte**”.

Copiii plini de viață, ne-au deșteptat la viață. Prin cântece, dansurile, poeziile lor, am recunoscut, ca un fir roșu, propriul glas al strămoșilor, al istoriei, al credinței, al moralei neamului nostru. Scopul șezătorii de astăzi a fost atins. Ne-a uimit!

3. SEZĂTOAREA RUCĂREANĂ –EDIȚIA A III-A - 2014, 4. DATINI, TRADIȚII ȘI OBICEIURI DE IARNĂ –EDIȚIA I-a - 2014

AUTOR: IOSIF NISTOR – MUZICIAN ȘI DIRECTOR ARTISTIC AL ACESTOR
MANIFESTĂRI, RUCĂR - MUSCEL

PUBLICAT ÎN: PIATRA CRAIULUI NR. 1 / 2015

A. CUVÂNT INTRODUCȚIV - EDIȚIA A III-A / 2014 AUTOR: EC. CORNEL STOIAN, RUCĂR- MUSCEL

**PREACINSTIȚI OASPEȚI.
DRAGI COPII, ELEVII, TINERI.
STIMATE DOAMNE ȘI DOMNIȘOARE, STIMAȚI DOMNI**

Rucărul și comunitatea rucăreană așezată și atestată istoric la 19.11.1377 în nordul Muscelului, la poalele munților: Vârful Crucii, Căpitanul, lezer-Păpușa, Piatra Craiului și străbătută de apele Roghinei, Dâmboviței și Râușorului vă primește cu onoare și dragoste, dragi oaspeți, la manifestarea culturală și literar-artistică „**Sezătoarea Rucăreană**” – ediția a III –a.

Mă fac mesagerul rucărenilor care iubesc cultura și spiritualitatea locală și națională pentru a vă aduce salutul lor sincer și cordial și a vă spune „Bine ați venit” pe meleagurile rucărene.

Astăzi 03.08.2014 are loc pe terasa Hanului Rucăr, ediția a-III-a „Sezătoarea Rucăreană” organizată de **Cenaclul „Mihail Lungianu”** din Rucăr- Muscel și de revista „**Piatra Craiului**”, revistă de actualitate, cultură, și

tradiție și ne bucurăm de prezența unor oameni de cultură veniți de la malul mării, Constanța, din capitala României – București, din reședința de județ – Pitești, din Municipiul Câmpulung – Muscel și de pe toate muscelele: Corbii de Piatră, Godeni, Schitu Golești, Mățău, Lerești, Dragoslavele etc.

În această după-amiază vă rog să vă simțiți bine și să plecați cu impresii bune, pentru a mai putea reveni în mijlocul nostru.

Printre dumneavoastră se găsesc foarte mulți membrii de onoare și colaboratori ai cenaclului și revistei, pe care prin mijloacele de care dispuneți, ne dați un ajutor prețios.

În continuare am anunțat personalitățile ce ne-au însoțit în număr de peste 40 de domni și doamne de profesii diferite.

B. Ajunsă la cea de-a treia ediție, manifestarea tradițională a cenaclului nostru, s-a bucurat de multă apreciere din partea consătenilor, invitaților.

Am vrut să păstrăm același format tradițional, cu sprijinul și talentul copiilor și tinerilor din comuna noastră. În cadrul acestei acțiuni, ca urmare a implicării cenaclului în

parteneriat cu liceul „Victor Slăvescu” secția „Artă populară”, de o deosebită apreciere s-a bucurat expoziția de obiecte tradiționale, prezentările fiind făcute de tinere rucărence în frumoasele costume populare din zonă.

Centrul de plasament din Rucăr, a fost prezent și de data aceasta cu un grup de copii frumoși și talentați, pregătiți de doamna directoare Rodica Arsene, împreună cu câțiva educatori din unitate. Un impact deosebit de public au avut suitele instrumentale prezentate cu multă sârguință de băieții noștri din sat: la saxofoane, vioară, fluier, chitară.

Am avut și de data aceasta invitați în spectacol: o tânără domnișoară deosebit de talentată și de frumoasă **Ilona Anghel**, cu cântece specifice zonei **Corbii de Piatră** (de ciobănie, de dragoste și de dor) și de domnul **Radu Ștefan Tatan**, un artist cunoscut, plin de originalitate.

Am avut onoarea să asiste la spectacol pe lângă oamenii din sat și împrejurimi aprox. 40 de invitați din Câmpulung și din țară, personalități de cultură, de prim rang. Șezătoarea s-a bucurat de reușită iar în viitor ne dorim o dezvoltare artistică și tehnică, astfel încât să ajungă un trend cultural și tradițional de nivel regional și cu difuzare națională. Spectacolul a fost filmat și difuzat de Muscel TV.

C. DATINI, TRADIȚII ȘI OBICEIURI DE IARNĂ LA RUCĂR – EDIȚIA I / 2014 AUTOR: ING. PUBLICIST IOAN – (DORU) PAVEL, CÂMPULUNG - MUSCEL

Cea de-a doua manifestare cu caracter tradițional a **Cenacului „Mihail Lungianu”** s-a numit „**Datini, tradiții și obiceiuri de iarnă**” și s-a desfășurat la Rucăr, în data de 11 decembrie 2014 – la **Pensiunea „Pietrele Albe”**.

Aflată la prima ediție, manifestarea tradițională românească nu putea să lipsească din viața artistică a comunității.

Programul a fost următorul:

- Colindători de grup și individuali;
- Dansuri populare prezentate de ansamblul „**Garofița Rucărului**” din comuna noastră.
- **Grupul „Florile Rucărului”** alcătuit din cele mai frumoase fete din zonă și pregătite de doamnele profesoare **Oana Nicolescu și Iuliana Țincu**.

- O prezentare de excepție a obiceiului „**Brezaia**” a făcut pe toți cei prezenți să re trăiască emoțiile din noaptea „**Venirii cu Brezaia**”.

- La fel și obiceiul cu „**Ursul**”

- A urmat apoi „**Plugușorul**”, cu un text original cules în anul 2006 de către profesorul Vlad Tudor și prezentat

în premieră la o manifestare de acest fel, care a reușit să ne amintească de anii copilăriei când placam cu plugușorul prin sat.

Mulțumim și cu această ocazie domnilor directori de la **liceul „Victor Slăvescu”** și **Școala Gimnazială „Nae A. Ghica”** pentru colaborarea și implicarea directă a domniilor lor în această manifestare culturală.

Pe viitor ne propunem o mai largă abordare a tradițiilor și obiceiurilor de iarnă din zonă astfel încât aceste frumoase nestemate ale poporului român, să nu se piardă niciodată.

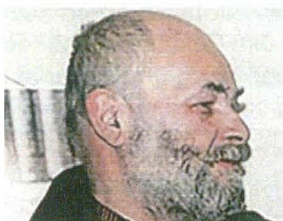
Asociația Ruffa Arbor...

În urma unor eforturi îndelungate și susținute morale, energice și financiare-membrii Cenaclului „Mihail Lungianu”, din Rucăr, și anume Iosif Nistor-președinte și gazdă, Costel Moiceanu și Tudor Vlad-vicepreședinți, și Cornel Stoian-secretar-general, toți membri fondatori ai asociației, au înființat Asociația „Ruffa Arbor”, ca asociație non-profit, care are drept obiectiv principal, cercetarea, și valorificarea potențialului cultural tradițional al zonei Muscel.

Numele asociației reprezintă prima mențiune documentară a localității, într-un document din secolul al XIV-lea. Din data de 09.04.2015, Asociația „Ruffa Arbor” se pune cu mare drag, și cu multă dăruire, în slujba comunității în care s-a născut!

Așa să ne ajute Dumnezeu!

În ajunul Crăciunului, la Rucăr, am participat la un program artistic-tradițional de Crăciun și de Anul Nou, organizat de **Cenaclul Literar-Artistic „Mihail Lungianu”**.

Manifestarea s-a desfășurat la **Pensiunea „Pietrele Albe”** din Suseni, un loc binecuvântat de Dumnezeu. Și-au dat concursul elevi și profesori de la **Liceul tehnologic „Victor Slăvescu”** și **Școala gimnazială „Nae A. Ghica”**.

Au colindat, „**Florile Rucărului**”, de la liceu, „**Floarea de colț**”, de la **Școala Gimnazială „Nicolae A. Ghica”**, Nicușor Duruiian, Valentin Simion, Ionuț Fintoiu, Carmen Radu.

Suita de dans popular, condusă de profesorul Gheorghe Avram a încântat publicul.

Brezaia este soția Moșului, care cu măciuca bate lumea ca să primească bani. Moșul și Brezaia simbolizează două personaje biblice, **Irod și Irodiada**.

Brezaia are un cioc de lemn asemănător caprei. Ea joacă și plescăie până în ziua de Crăciun.

Conform tradiției, în a treia zi, în timpul horei satului, ea cade și moare.

Băieții o duc la cârciumă "ca să-i facă înmormântarea". Moșul o jeleşte și face gesturi care îi distrează pe cei din jur. **Ursul și Pluguşorul** au întregit spectacolul, care s-a desfășurat în interiorul și în afara pensiunii.

Conducătoarele formațiilor elevilor au fost profesoarele: **Oana Nicolescu, Iuliana Țincu** - liceu.

Membrii fondatori ai **Cenaclului literar-artistic Mihail Lungianu** din Rucăr, cei care redactează revista **Piatra Craiului** (președinte – pf. Tudor Vlad, secretar ec. Cornel Stoian, trezorer și purtător de cuvânt ing. Constantin Moiceanu, ing. - prof. Gheorghe (Doru) Avram, ing. Ion Ghidan, prof. Iosif (Viciu) Nistor, prof. Adelina - Mihaela Vorovenci), au fost sufletul spectacolului, implicându-se activ la realizarea lui.

Cunoscutul rapsod popular din Schitu Golești, **Radu Ștefan „Tatan”**, a ținut să încante asistența cu mai multe colinde tradiționale, dar și cu unele mai noi.

Spectatorii au răsplătit artiștii cu aplauze.

5. „POPAS RUCĂREAN-POPAS MUSCELEAN” ȘEZĂTOAREA CULTURAL -ARTISTICĂ „DIN COMORILE SATULUI NOSTRU” EDIȚIA a IV-a / 2015

AUTOR: PR.PAROH, GHEORGHE CÎRSTINA – DRAGOSLAVELE, MUSCEL

PUBLICAT ÎN PIATRA CRAIULUI NR. 2 -3 / 2016

A. CUVÂNT INTRODUCȚIV: AUTOR EC. CORNEL STOIAN

Astfel, membrii **Cenaclului „Mihail Lungianu”**, împreună cu colectivul de redacție, al revistei „Piatra Craiului”, deschide, azi 16 august 2015, cea de-a IV-a ediție a șezătorii culturale artistice, cu tema „Din comorile satului nostru”, sub egida Asociației Culturale „RUFFA ARBOR”, cum amintea în cuvântul de deschidere, **secretarul general al asociației, domnul Cornel Stoian.**

Domnia sa, aduce: „*mulțumiri speciale artiștilor din afară și celor din Rucăr, care cu dragoste au răspuns chemării noastre, pentru a aduce, o fărâmă de bucurie și fericire, în inimile și sufletele celor prezenți, pentru a ne cânta și încânta, cu melodiile și cântecele lor.*”

B. INTERVIU ACORDAT EVENIMENTULUI MUSCELEAN

În cuvântul său, (interviu) secretarul cenaclului „**Mihail Lungianu**” ne-a spus că, o singură dată manifestarea a avut loc în luna septembrie – în anul 2013, celelalte trei ediții desfășurându-se în luna august.

Invitații au fost oameni de cultură, de artă, de litere, pentru care a fost pregătit un program variat. Au venit la **Șezătoarea Rucăreană**, oamnei aflați pe meleaguri îndepărtate, din Constanța, București, Pitești și din alte locuri, cei mai mulți fiind din zonă.

Îl avem în mijlocul nostru pe **diplomatul Mihai Epure**, care, foarte mult timp a reprezentat țara noastră în **Japonia**.

Avem invitați din Pitești, Mioveni (pe doamna **Carmen Nicolescu** împreună cu soțul său), din Corbii de Piatră (**fam. Anghel cu micuța artistă Andreea-Ilona Anghel**), din Godeni, Mățău, Dragoslavele, Câmpulung și din Rucăr.

Din Schitu Golești avem un artist deosebit, pe **Radu Ștefan „Tatan”**, ne-a descris Cornel Stoian participarea la evenimentul de duminică. Autoritățile locale au fost reprezentate de **viceprimarul Vasile Popa Nica**, alături de care s-a aflat un coleg – consilier local, Nonu Ghidan, care este și membru fondator al cenaclului.

18.08. – 20.08 / 2015

Ec. Cornel Stoian – secretar Cenaclu „Mihail Lungianu”, Rucăr - Muscel

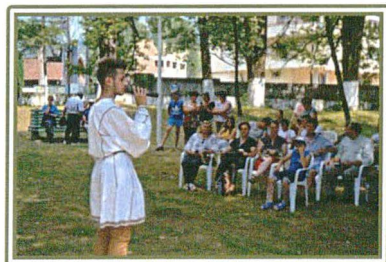

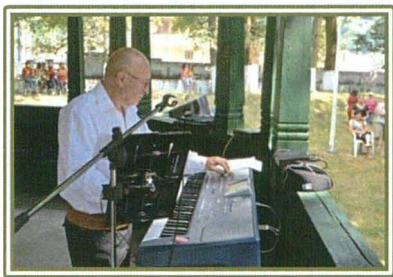
C. În societatea românească de astăzi, cultura, tradițiile și obiceiurile din bătrâni, nu mai reprezintă un ideal, o valoare, doar distracția și haina de firmă se consideră a da un plus de valoare.

Un reporter întreba un grup de tineri: - **Cine a fost Budai-Deleanu?**

După ce s-au consultat,

răspunsul a fost... **un bulevard, nu?** Ce să mai întrebi de Shakespeare, Mozart, Bach sau Verdi. Unii specialiști, au

ajuns la concluzia că, omul fără cultură și rupt de tradițiile și obiceiurile strămoșești, devine intolerant, anarhist, rasist, neintere-sându-l aproape nimic.

Un astfel de curent trebuie să ne intereseze pe toți.

Am văzut totuși, în nordul Muscelului, la Rucăr, un grup de oameni inimoși, care au zis:-

„Stop! ...așa nu se mai poate. Să salvăm ce se mai poate salva”. Nu avem nevoie doar de locuitori ai Rucărului ,ci avem nevoie de cetățeni. Cetățeni responsabili, care să le pese de istoria, tradițiile și portul

păstrat aici ca un tezaur de mare preț, de la întemeierea satului.

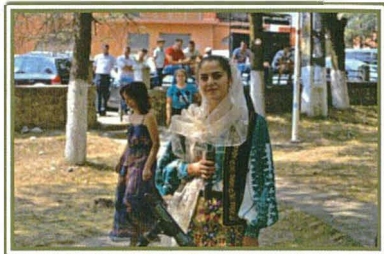
Coordonarea artistică și prezentarea în detaliu, a fiecărui participant, cu garnitura de umor aferentă, s-a datorat domnului profesor TUDOR VLAD (îmbrăcat ca

un autentic dac) președintele

Cenaclului „Mihail Lungianu”, Rucăr.

Atent la detalii, încurajând pe fiecare, a oferit un spațiu prielnic, dând curaj și siguranță participanților. A fost ajutat de d-ra **Andreea Manea.**

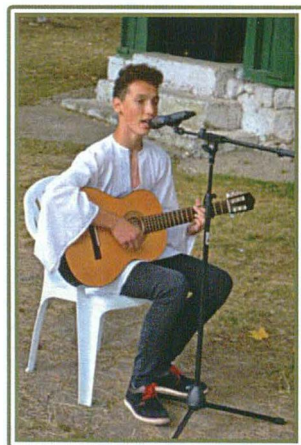
Directorul artistic, al manifestărilor culturale, ale acestei șezători culturale, a fost artistul de necontestat

IOSIF NISTOR, președintele Asociației RUFFA ARBOR”, înființată la 09.04.2015. La pensiunea dumnealui „LINIȘTEA SERII”, invitații s-au bucurat de bucate alese, tradiționale, ornate cu multă voie bună, dar și de un recital la acordeon de zile mari, ale maestrului IOSIF (VICIU) NISTOR.

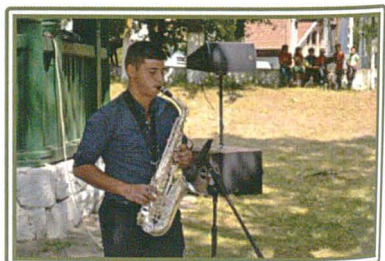
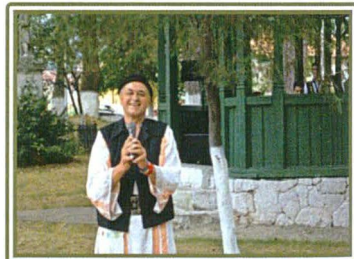
Bucuria a fost împărțită unor spectatori de seamă, oameni de litere, cultură și artă, **printre care enumerăm:**

- ✓ Diplomatul MIHAI EPURE, prolific scriitor și poet, ce a reprezentat țara noastră în Japonia, cu competență pentru Asia, Africa și Oceania.
- ✓ Realizatorul și moderatorul de televiziune, arhicunoscut, doamna CARMEN NICOLESCU.
- ✓ RADU ȘTEFAN – „TATAN”, din Schitu Golești, un artist autentic, în plină vogă.
- ✓ IOAN CRĂCIUN, curatorul Galeriei „ARTA” din Câmpulung.
- ✓ Prof. VINTILĂ – NAPOLEON PURNICHICI, președintele „Societății de Științe Istorice” filiala „Muscel”
- ✓ Viceprimarul VASILE - POPA NICA
- ✓ Consilierul local – ION (NONU) GHIDAN, membru

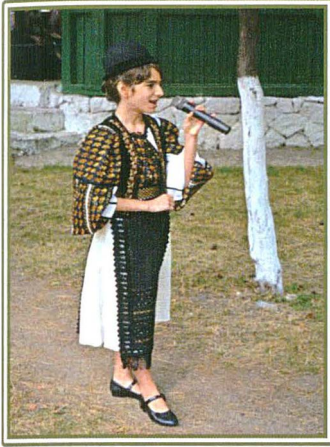

fondator al Cenaclului.

✓ Ing.IOAN PAVEL, redactor șef la Revista „C ARTE de la Curtea Veche” – Câmpulung.

✓ Ing.MIU CONSTANTIN - AGRICOLA, scriitor, poet și epigramist, "responsabil" de apariția revistei epigamiștilor musceleni "ACIDAVA"

✓ Col. ION MĂRZAC, poet și prozator, membru al „Ligii Scriitorilor din România”, care a primit în anul 2013, premiul „Ligii Scriitorilor din România”

✓ DL.FLOREA JEAN – fotograf, Câmpulung

✓ DR.COLȚ GABRIELA, Câmpulung

De asemeni și nu în ultimul rând, adăugăm cu părere de rău dacă am omis pe cineva, pe adevărații truditoresi, plini de talent și emoții :

✓ ANGHEL ANDREEA-ILONA, micuța artistă din Corbii de Piatră

✓ RADU CARMEN – artistă, Rucăr

✓ ANGHEL SIMONA – Corbii de Piatră

✓ CONSTANTIN NELU - artist plastic, Câmpulung

✓ MITROIU GHE. – caricaturist, Câmpulung

✓ BĂNICĂ OCTAVIAN – ION - silvicultor, Boteni -Muscel

✓ PĂTRU ADRIAN – Godeni, Muscel

✓ PETRE DRAGOȘ ȘI MARIA - București

Șezătoarea, a oferit șansa talenților tineri rucăreni și nu numai, să se manifeste în plan artistic, un adevărat regal de recitaluri, cu interpreți vocali și instrumentali, care au mângâiat auzul și inimile participanților, dar și teii și brazii din Grădina Publică, cu petecul ei de cer de deasupra.

Saxofonul, chitara și vioara, au răsunat peste întreaga audiență, comunicând în stilul lor caracteristic, precum buciumele dacilor de odinioară.

La vremea frumoasă, n-au lipsit gluma bună, muzica ușoară și folk.ul.

Nu mai pot spune decât: AȘADA !

Rucărul a devenit FRUNTEA! FELICITĂRI!

6. „DIN COMORILE ZESTREI COMUNITĂȚII RUCĂRENE” - ȘEZĂTOAREA RUCĂREANĂ – EDIȚIA A V-A / 2016 AUTOR: EC. CORNEL STOIAN, RUCĂR - MUSCEL

PUBLICAT ÎN PIATRA CRAIULUI NR. 4-5 / 2016-2017

În luna lui „Gustar” – 15 august 2019 cu prilejul sărbătorii ortodoxe „Adormirea Maicii Domnului” – a avut loc un important eveniment cultural-artistic la pensiunea „Hanul Veseliei” – patronat de Pestrițu Gheorghe, local așezat pe malul stâng al râului Dâmbovița, la poalele muntelui Căpitanul. Manifestarea cultural - artistică a fost organizată de Asociația Culturală „Ruffa Arbor”, Cenaclul Cultural – Artistic „Mihail Lungianu” și Revista „Piatra Craiului” Rucăr, respectiv de: prof. Tudor Vlad, artist Iosif Nistor, ing. Ion Ghidan și economist Cornel Stoian. Sponsorizarea acțiunii s-a făcut de d-na **Cornelia Nicolae** – sponsor principal - diplomat Mihai Epure; economist Liviu Tănase și cei 4 membri fondatori care s-au ocupat de organizare.

Șezătoarea a debutat cu o expoziție de carte – opera completă, 10 titluri de carte – a d-lui arhitect-scriitor, Ion Muțiu, în memoria acestui mare om de cultură al Rucărului, din inițiativa d-lui **Cornel Stoian** și cu sprijinul și aportul soției sale, **d-na Georgeta**. În plus, **d-na Georgeta Muțiu** a donat tuturor participanților din interior și exteriorul localității a operei complete a soțului dispărut, prin **Cornel Stoian**.

La șezătoare au participat peste 100 de persoane, marea majoritate oameni de cultură din Rucăr, Dâmbovicioara, Dragoslavele, Mățau, Câmpulung, Schitu Golești, Godeni, Pitești și București (din care 10 artiști și o echipă numeroasă de dansatori).

Evenimentul a fost onorat de reprezentanți ai Primăriei Rucăr (Vorovenci Ionuț-secretar) și Primăria Dragoslavele (Băcioiu Ion - primar), iar școlile de pe raza comunei Rucăr au fost prezente prin profesoarele: **Director Oana Nicolescu și prof. Gina Pestrițu** (Liceul Victor Slăvescu Rucăr) iar Școala Gimnazială „Nae A. Ghica” prin **prof. Doru Avram și prof. Mihaela Vorovenci**. De pe plaiurile satului Podul Dâmboviței a poposit la Rucăr echipa de dansuri – **ansamblul „Oratia”** condus cu competență și cu mare dragoste de actul de cultură – d-na **Carmen Birloiu**, un om de mare valoare culturală și artistică a satului său și a Muscelului.

Nu putem uita prezența preasfinției sale – preot – paroh al Bisericii ortodoxe Rucărul de jos – d-l **Sebastian Arsulescu**, membru al Cenaclului Rucărean.

Nu ar fi de ajuns dacă nu aș aminti printre participanți de vază: diplomat Epure M., ing. Pietrăreanu Ion, ing. Constantin Agricola-Miu și colonel Ion Mârzac, membrii de onoare și colaboratori ai cenaclului și ai revistei, care au fost cu inima și sufletul la activitățile și acțiunile noastre.

Alături de sărbătoarea noastră au fost prezenți d-na prof. Maria Vlad și d-l Vintilă Purnichi – prof. – membri ai Cenaclului, care ne-au sprijinit și sfătuit în activitatea noastră. Tot cu acest prilej, prof. Mihaela Vorovenci și Alina Duruian au organizat o expoziție cu obiecte de artă populară, țesături și cusături tradiționale rucărene bucurându-se de succes.

Ca și la celelalte ediții și de această dată maestru de ceremonii, a fost **prof. Tudor Vlad** – președintele Cenaclului – printr-un spicu scurt, de o înaltă ținută, a descris evenimentul cultural – artistic, arătând scopul și importanța „Șezătorii Rucărene” și a prezentat cu competență fiecare artist la momentul intrării în scenă, la adevărata lor valoare artistică.

Și-au dat concursul timp de peste 4 ore artiști vocali și instrumentiști care au cântat și încântat asistența cu muzică populară, muzică folk și dansuri populare, primind aplauze la scenă deschisă.

În continuare amintesc artiști care au dat un adevărat record de recitaluri de folclor popular, după cum urmează:

1. **Radu Ștefan-Tatan**, din Schitu Golești – Muscel - un talentat și autentic rapsod popular muntenesc, care a fost alături de noi.
2. **Iosif (Viciu) Nistor** din Rucăr, un artist cu un talent valoros și de prestigiu care s-a ocupat de partea artistică a Cenaclului, și de pregătirea evenimentelor artistice – ca director artistic.
3. **Fintoiu Ionuț** din Rucăr este un artist fascinat de costumele populare autentice, de cântecul popular, este un interpret valoros și face parte și cântă pe diverse scene cu grupul vocal „Zavaidoc” al Centrului Cultural Pitești.
4. **Radu Carmen din Rucăr**, o artistă prezentă pe diferite scene, care are ca preocupare, perfecționarea, are un stil aparte de munteancă în folclorul popular, a sprijinit artistic Cenaclul, a cântat în grupul vocal „Florile Rucărului”.
5. **Ivan Cristina** din Dragoslavele, o artistă, care va deveni în curând o certitudine pe drumul cântecului popular românesc, este o prezență activă la radio, la TV Favorit, la Galele de Folclor, la teatrul Davila – Pitești și Centrul Cultural Mioveni.

6. **Duruian Nicușor**, un artist în devenire, care se preocupă de muzica populară și muzica folk, activează în ansamblul „Oratia”, fiind un bun dansator.

7. **Tăraș Ștefania**, o artistă care în prezent este o speranță pe drumul muzicii populare, trebuie să se perfecționeze pentru a deveni o certitudine.

8.-9. **Moiceanu Răzvan, Stoica Răzvan** (din Rucăr) doi artiști instrumentiști care stăpânesc instrumentele la care cântă, acompaniază artiștii vocali destul de bine, se preocupă de perfecționarea lor pe tărâmul muzicii și a folclorului românesc.

10. **Ansamblul de dansuri ”Oratia”** pregătit și condus cu mult suflet de doamna director artistic – **Carmen Bîrloiu**, a cules ropote de aplauze la scenă deschisă.

Acei copii frumoși, bine pregătiți, îmbrăcați în portul popular autentic muscelean au interpretat: **Suita din Muscel, Suita din Argeș și Suita din Olt**.

În partea finală, artistul Iosif Nistor și-a lansat noul album de muzică populară „**Amintiri din Rucăr**”, care a fost primit de asistență cu bucurie și satisfacție, cu aplauze prelungite, cu mulțumiri de la cei ce au primit cadou albumul.

Prima parte a spectacolului artistic a fost filmată de televiziunea ClarTV Muscel – Câmpulung, care a fost dată pe post, dar tot evenimentul a fost filmat de cameramanul rucărean, domnul **Gigi Muraru – un om deosebit, un prieten adevărat**.

Din partea participanților a luat cuvântul ing. scriitor din Godenii Muscelului, domnul **Constantin Agricola - Miu**, care apreciază evenimentul, modul de desfășurare, activitatea depusă de organizatori și mulțumește de modul cum au fost primiți și tratați.

La final a luat cuvântul domnul economist **Cornel Stoian – secretar** Cenaclu care prezintă pe participanții invitați, prezintă pe artiștii care ne-au bucurat cu cântecele și dansurile lor, le aduce mulțumiri sincere și declară evenimentul încheiat.

Cei trei copii ai autorului

**PARTEA A- IV A
CAPITOLUL XIV
POEZII, PROZĂ ȘI EPIGRAME DEDICATE LUI CORNEL STOIAN,
ALE UNOR OAMENI DE CULTURĂ DIN ARGEȘ, DÂMBOVIȚA,
BUCUREȘTI ȘI CONSTANȚA
I. POEZII**

1.LUI CORNEL STOIAN – LA „ANIVERSARĂ – 48 ANI”

*JURIST: OCTAVIAN BĂNICĂ – Boteni, Muscel
30 August 2019*

Cu ocazia aniversării căsătoriei civile

Sunt 48 de primăveri
Cu toamne, ierni ce au trecut
A fost frumos! Parc-a fost ieri
Aș vrea s-o luăm de l-anceput

Să trăim simțind iubirea
Și nectarul ei – savoare
Să înnobileze firea
Un suav parfum de floare

Soție dragă-ți mulțumesc
Alături, tu, mi-ai fost mereu
M-ai înțeles, te prețuiesc
Și-n dar îți dau dau – sufletul meu!

Să trăim gustând iubirea
Ca parfum suav din floare
Să-ți înnobileze firea
Suflet bun – în veci nu moare.

Cu voia Tatălui Ceresc
Ai noștrii prunci - crescuți cu drag
Fruct ai iubirii – îi iubesc
Căci au crescut pe-al casei prag.

VA FI PUBLICATĂ ÎN: PIATRA CRAIULUI NR. 10-11 / 2019-2020

2.PATRIA

PROF. - SCRIITOR GEORGE NICOLAE PODIȘOR, RUCĂR – MUSCEL
Prietenului meu, Cornel Stoian

Patria – e îngândurare de stele
estuar de amiezi cu cerul senin
pâlpâire de sensuri – coloana din ele
și zborul păsării lin

patria – e însingurarea din fiecare
ce ne prelinge în lucruri pe veci
patria – e dorul la plecare
lunima nou-născutului deci

un hram de înțelesuri ca o despovărare
în limpezimea sângelui de get
tranșee de azur pre-lăcrimare
și binecuvântare castă de poet
un murmur ancestral ce se dezvoltă

zidindu-ne sãmânța blândeii firi
pãmântul nins de ape ce vegheazã
cãdoarea maicii noastre din priviri...

3.CERUL, CA O FURIE OARBĂ

Prin vizuina clipei trec funii de cristal
de calpe adorații mai spânzură o rană
veniți sã-ntãrziem în rondul mineral
delir amar de tainic al frunzelor de toamnă

cerul, ca o furie oarbă în sufletul tãu pur
miroase – a – sãnii arse prin cheutori de stele
incendii iubito, vertrebele de-azur
când fumegã în pãsãri zãpezile rebele

4.AUTUMNALĂ

Toamna alunecã pe sãnii de rod
se arcuiește-n frunze o molșealã
leapãdã cocorii cearcãne de luminã pe-un pod
aerian cu fire de azur și betealã

ne-nstãpãnim în pãsãri ca un miros de toamnă
lin, spulberãri de dor țes pânza de paing
silabisește roua plãnsori tardive, doamnă
și boreale spații, iluziile sting

și bate toamna-naltã în tãmplele de brumã
se trag în noi ecouri neînfrunzite-n humã...

5.SIGILIU

Cine-mi reteazã slova cu nuferii de searã
pãndind împerecherea vestalelor samnite
când pielea igoane plãpãndã și fugarã
îmi înveșmãntã trupul neliniștii-n cuvinte?

sonuri încercuite de-nnourãri, vai mie –
sigiliul însingurãrii mã subțiazã-n fluturi
biet cerșetor închis în blãnda colivie
a lacrimii prelinse la-nceputuri

vagi cotropiri de stea în purpurã de searã
șenila cuvântului mã strivește, mã arã...

Publicate în: revista „Amurg Sentimental” București – decembrie 2010

2. ODĂ DOMNULUI CORNEL STOIAN

AUTOR: PROF. – POETĂ ADELINA- MIHAELA VOROVENCI, RUCĂR, MUSCEL

O zi frumoasă de demult
O zi când eu l-am cunoscut
Pe nea Cornel – sentimental
Încântător și punctual...

Îi vizita cu pas ușor
Pe domn' profesor Podișor –
Punând la cale prețios
Lansări de carte – generos...

Înalt, slăbuț, mereu glumeț,
Știa că arta n-are preț

Și-ncerca „a sădi rod”
În mintea oricărui nărod!

Atent, sensibil, ordonat
Filozofând manierat
Visează lumi de poezie
Ce nu-s doar vorbe pe hârtie...

O zi frumoasă de demult
Când 'nea Cornel m-a cunoscut
Și eu acum îmi semnez rima:
Cu simpatie, Adelina!

Publicată în: Revista „Amurg Sentimental” București / februarie 2011

POEZIE 3. DRAGULUI DE CORNEL STOIAN

AUTOR: IULIAN -CITER MARINESCU, BUGHEA –MUSCEL

*Spre întoarcere într-o copilărie
Petrecută sub Vârful Crucii,
Lângă dulcele cântec al Dâmboviței*

a.De-i destoinic-e Stoian
De-i Stoian e rucărean
Dar dacă-i Stoian Cornel
Fugi !...Că nu mai scapi de el !

b.În Vârful Crucii, de-ai fi,
Rucărul, spre a-l privi,
N-o să-l poți vedea de fel
Că-ți sare-n față...Cornel !

c.Din Rucăr, spre Valea Mare,
Vine Cornel, pare-mi-se,
Nu cu-o turmă de mioare,
Cu-n ciopor...de manuscrite.

d.O epigramă a-i vrut cândva...
Ți-am scris-o, dar mi-a fost cam greu
Și de nu te-o -atinge ea
Fi sigur că te-ating eu !

**PUBLICATĂ ÎN: ACIDAVA NR. 15 / 2017
PIATRA CRAIULUI NR. 6-7 / 2017-2018**

4. CÂNTEC DE LA RUCĂR-RONDEL CORNEL STOIAN –ECONOMIST

AUTORI: MARIA CHIRTOACĂ, NELU CONSTANTIN, CÂMPULUNG-MUSCEL

Rucăreanul inimos, cu simț practic și bun organizator, Cornel Stoian s-a născut în data de 29 decembrie 1943, la Rucăr, unde și domiciliază.

Este membru fondator al Cenaclului „Mihail Lungianu”, al „Asociației Culturale „Ruffa Arbor”, colaborator la revistele: „Piatra Craiului”, „Pietrele Doamnei”, „C Arte de la Curtea Curtea Veche” și „Acidava”, secretar general al Clubului Umoriștilor Musceleni.

a. O , brad frumos, o, brad frumos,
De ce mi te tăiară,
Ce fel de suflet mânios
Te-a alungat din țară

c.Și doina-n codru-ntunecos
De jale se-nfioară,
Și cerbi și ciute amiros
A cetină amară,

b.Beteală-soare luminos,
Aveai, și luna-tiară
O, brad frumos, o, brad frumos,
De ce mi te tăiară ?

d. O , brad frumos, o, brad frumos !...
Autori: Maria Chirtoacă, Nelu Constantin,
Câmpulung

PUBLICATĂ ÎN: MELANCOLII ÎNTRUCHIPATE-DIN DRAGOSTE PENTRU MUSCEL / 2018

POEZII DIN VOLUMUL „CEASUL DE LA SFÂNTUL GHEORGHE ” - 2012

SCRIITOR – ION MACHIDON, BUCUREȘTI

9.NINSOARE DE RUCĂR

Rucăreanului, CORNEL STOIAN, om de mare sensibilitate și frumusețe sufletească, cele mai bune gânduri, printr-o limbă poetică pașnică, de ziua Zăpezii și-a Anului Nou.

Pentru mine iarna a-nceput la Rucăr,
În preajma ajunului Sfântului Andrei,
Și această minune s-a-ntâmpnat -
Că rucărenii m-au invitat la ei, acasă, -

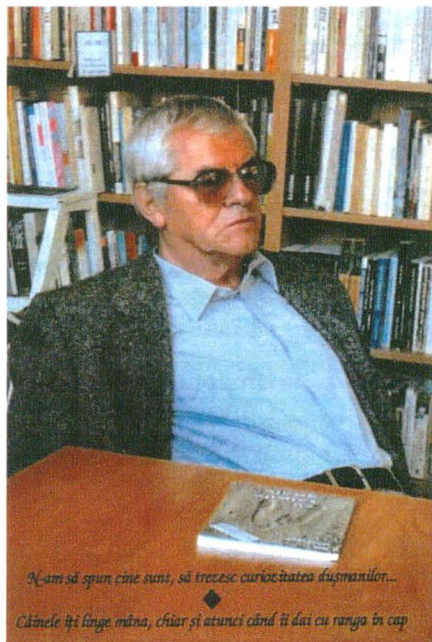
Să vorbesc despre poezie - și prieteni
Să vorbesc cât de dragă îmi este România
Și iernile sale cu zăpezi albe de nuferi
Precum este cea de-acum, la Rucăr –

Și spun oamenilor că azi e ziua mea sfântă
Pentru că merg pe sub pomi îmbrăcați în ghirlande
Între oameni - oameni de munte -
Cum sunt rucărenii mei de față –

Și e sfârșit de an, pentru altă lume renaște
Doamne; cum trec în fugă, prea fugă amară
Secundele - de despărțire de Rucăr -
În noaptea asta, cu cerul în haină de nea.

Și-s singur, cu gândul în șoaptă,
Spre cei la care m-aplec tremurând
De despărțirea - de meleaguri de Rucăr
Acum când ninge - dulce ninsoare de iarnă.

Și-s singur, cu gândul în șoaptă
Spre tot ce-aud, și-s vorbe de duh —
Rucăreni, bogați în izbândă, și soare de oameni,
Acum, în ninsoare, și vreme de somn!

Vineri, 26 nov. 2010, ora 1 noaptea, Pensiune Scărișoara

PUBLICATĂ ȘI ÎN: AMURG SENTIMENTAL - BUCUREȘTI

10. MÂNA TA DE PRIETEN

D-lui. Cornel Stoian, cu gânduri alese,

N-am știut de dumneata

N-am știut nicicum —

Cât de mult iubești poezii,

Ce de suflet mare ai —

Mi-a vorbit, cândva, o dată —

Podișor cel cu Sanhira,

Azi, la Rucăr, m-am convins,

Cine ești și cum ți-e vrerea

Mâna ta de prieten blând

Pentru toți ce-ți știu elanul

Este o dovadă-n plus—
Cât de mult iubești poezii.

Doamne, pentru tine, eu mă rog,
Să rămâi așa, c-așa-i e bine
Chiar de lumea asta-i rea
Tu încerci s-o faci mai bună —

Și mă uit în jur cum ninge,
Și mă uit la rucăreni —
Zău, de-mi vine-a crede minții
Că mai sunt astfel de oameni.

**PUBLICATĂ ÎN: AMURG SENTIMENTAL BUCUREȘTI
ROMÂNIA MARE – BUCUREȘTI NR 1071/ FEBRUARIE 2011**

POEZII DIN VOLUMUL „REVERBERAȚII”

AUTOR: PROF. ADRIAN SIMIONESCU - BUCUREȘTI

11. DOR

D-lui Corneliu Stoian

Ades urcau străbunii înspre munte.
Acolo poate își aveau obârșii,
La greu deprinzi, pericole să-nfrunte,
Și aur căutau cu agatârșii.

Un dor de munte tot mereu mă cheamă
Când ning din abundență veșnicii,
Când printre conifere, fără teamă,
Aprind de zor mestecenii făclii.

Sfidează timpul stâne risipite;
Sub cerul nalt însingurați oierii;
Potecile ce se ascund grăbite
De soarele dogoritor al verii.

Melodios e freamătul de ramuri
Semnalul haiduciei îmi dă veste
Și calde raze ce îmi bat în geamuri
Să plec în transhumanță către creste.

Mă uit răpit cu mare nerăbdare
Spre poartă de iluzii larg deschise,
Îmi iau vestitul corn de vânătoare
Și tolba pregătită pentru vise.

Aprilie 1999 București

PUBLICATĂ ÎN PIATRA CRAIULUI NR. 2-3 / 2016

12.FELINA
PENTRU MIȚA, PISICUȚA DOMNULUI CORNEL STOIAN

Pisicuța noastră – MIȚA
Din spița nobilă de Dâmbovița
Campioană de gimnastică
Artistică, aerobică

Și mai ales acrobatică,
Se amuza în chip și fel,
Cu un biet șoricel,
Ori cu unul mai mare și gras

Până le face parastas.
Îl lasă și el fuge ca un prost,

Crezând că își găsește adăpost,
Dar ea, hoată, iar îl înhață.

Îi aruncă, se culcă, indiferentă,
Dar este permanent atentă
Găsește o mare bucurie
În această jongletie

În jocul de încântare,
Parcă nu s-a întâmplat nimic.
Aceasta este MITA-DIAVOLIȚA.

PUBLICATE ÎN: AMURG SENTIMENTAL – BUCUREȘTI NR.7 / IULIE 2014
PIATRA CRAIULUI NR. 1 / 2015

POEZII
AUTOR: PROFESOR ADRIAN SIMIONESCU – BUCUREȘTI

13.ACURATEȚE
DOMNULUI CORNEL STOIAN

O tinerețe fără bătrânețe,
Un basm cu viață lungă fără moarte
Pe drumul de visare să ne poarte
Fără necazuri, umbră de tristețe.

Din viitor să nu primim rapoarte
Și nici oracol strâmb cu două fețe –
O existență de acuratețe

Și calea împlinirii ei aparte.
Înalt spre ceruri mi-am clădit castelul,
Urcând spre el un milion de trepte.
Cu auriu mi-am înzestrat penelul.

Blazon am pus cu dinte înțelepte –
Credința strămoșească e drapelul
Spre care pașii mei să se îndrepte.

14.UN COLIER
DOAMNEI ANGELA STOIAN

Seninul cald al zărilor albastre
Și fulfuiala razelor de soare –
Împerceptibil clipele fugare
În cizelarea Păsării Măiaștre

Cu țesătura învăluitoare
În mers misterios eterne astre,
Iar anotimpuri presetare-n glastre
Filtrează fantezii uluitoare.
La scară clematite și zorele –
Simbolic Arcul de Triumf îndeamnă
Să se întoarcă vesel printre ele.

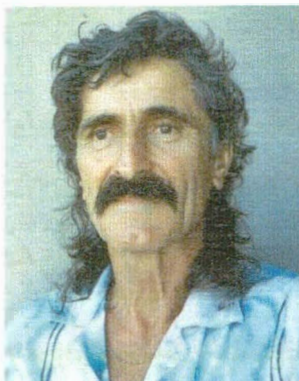
Un castelan plecat în prag de toamnă –
Romanticul culegător de stele –
Omagiu – colier, distinsă Doamnă.

15. ȘOAPTE
PENTRU CORNEL ȘI ANGELA STOIAN
AUTOR: VÂLCU ALEX – Titu, Dâmbovița

Un flăcău, băiat de țară,
a pus ochii într-o seară,
pe o copilă frumoasă,
sprintenă, dar cam „bătoasă”...

De la un timp, junele
îi „ținea” drumurile.
Iar la horă când venea,
Era mereu lângă ea.

Atunci când o tangota,
la ureche îi șoptea:
„Vreau să fii soția mea”,
Domnișoara, se-nroșea,

la dans se-mpleticea,
și timidă îi spunea:
„Dar ce va spune tata?”

.....
Pân’la urmă a spus:”Da!”

De atunci sunt împreună.
Sunt perechea cea mai
bună.
Doamna este comandantul,
iar domnul executantul.

01.09.2011

**PUBLICATE ÎN: AMURG SENTIMENTAL – BUCUREȘTI / OCTOMBRIE 2011
PIATRA CRAIULUI, NR. 6 -7 / 2017-2018**

II. PROZĂ

1. SECRETUL TINEREȚII FĂRĂ BĂTRÂNEȚE AUTOR: ING.-SCRIITOR, DAMIAN AVRĂMESCU – MERENI, CONSTANȚA

În lumea poveștilor copiării noastre, circulă o poveste frumoasă ca toate poveștile despre tinerețea fără bătrânețe. Dar pentru că uneori există și povești adevărate, iată că, într-un sat muscelan, frumos cum altul nu-i, s-a aflat că există un om care deține secretul tinereții fără bătrânețe. N-am să-i spun încă numele. Am să spun pentru început, că în urmă cu vreo trei ani, mi-a căzut în mână un număr al ziarului „**Actualitatea Muscelană**” care vorbea foarte frumos despre acest om, într-un „**serial**” intitulat „**Personalități dincolo de aparențe**”. Mi-a atras atenția un titlu care vorbea despre „**omul care a ieșit întotdeauna pe plus la capitolul OMENIE**”. Ferm convins că nu e vorba de o „**găselniță gazetărească**”, am citit cu multă atenție niște lucruri despre viața acestui om pentru care s-a inventat parcă expresia „**viața bate filmul**”! Nu intru în amănunte. Pe parcurs, familiile noastre s-au cunoscut, ne-am vizitat în localitățile noastre de domiciliu, am corespondat. Cu ajutorul lui, am colaborat la revista „**Piatra Craiului**”, revista Cenaclului Literar - Artistic „**Mihail Lungianu**”, Rucăr-Muscel.

Mă gândeam citind articolul-interviu din „**Actualitatea Muscelană**” că omul acesta, care a îndurat atâtea, merită tot respectul rucărenilor pentru ceea ce a făcut și face pentru comunitate și nu numai: **consilier local, consilier județean, membru al celebrului cor din Rucăr, membru fondator al Cenaclului „Mihail Lungianu”, secretar al Cenaclului implicat cu toată ființa în activitatea cultural-artistică, este demn de tot respectul semenilor săi**. Toate acestea mă fac să cred că nu a trăit doar pentru el, ci mai ales pentru alții! Vi se pare un paradox? Mie nu! Cine l-a cunoscut poate confirma spusele mele. Dacă se spune că veșnicia s-a născut la sat, nu e mai puțin adevărat că satul

românesc, pentru ca să dăinuie o veșnicie, are nevoie de oameni asemenea lui; depozitari de tradiții și obiceiuri, cu bun simț, îndatoritori și mai ales OAMENI cu „O”. Iată, voi divulga secretul pe care 99 din 100 de rucăreni îl știu: Cine nu-l cunoaște pe CORNEL STOIAN? Omul acesta este într-o continuă mișcare: când la **cenacлу**, când la revista - **Piatra Craiului** – dacă nu, îl găsiți la revista „C ARTE DE LA CURTEA VECHЕ”, la revista „ACIDAVA”, cochetând cu epigrama, sau la Godeni, la prietenul lui **Constantin - Agricola Miu**. Cornel Stoian nu are timp să îmbătrânească! Pe el, munca îl întinereste și-i prelungește viața, atitudinea aceasta de „perpetuum mobile” însuflețit și parcă cu șapte vieți în el. Mie mi-a spus că el se va considera bătrân atunci când va avea mai multe amintiri decât planuri de viitor. Pe 29 decembrie 2015 Cornel va împlini 72 de ani! La mulți ani, dragă Cornel! Sunt onorat de faptul că m-ai acceptat printre prietenii tăi! La mulți ani și domniilor voastre, dragi musceleni! Un an nou fericit tuturor celor de pe aceste meleaguri, unde un grup de minți luminate – scriitori, pictori, epigramiști, artiști cu diverse îndeletniciri, au făcut din Muscel o adevărată „ARCADIA”! Iar eu sunt mândru nevoie-mare că m-am născut și am trăit aici, la **Nucșoara**, în Muscel. Și eu am fost ARCADIA!

Publicat în: **Actualitatea Musceleană din 17.12.2015**

Republicat în **Piatra Craiului nr. 2-3 / 2016**

SATUL DE DUPĂ GRATII. DE VORBĂ CU INIMA MEA. POVESTIRI – POEZII

AUTOR: ING. SCRITOR DAMIAN AVRĂMESCU – MERENI, CONSTANȚA PASAJE SELECTATE DIN ACEST VOLUM

2. DINCOLO DE APARENȚE

Muncă și suferință?

Astea sunt aparențele!

Cine sunt eu, cel de dincolo de aparențe?

Dar ce întrebări să-mi pun ca să ne lămurim – eu și ceilalți – de tot ce înseamnă o viață de om dincolo de trudă?

Și, iată, un nesperat ajutor mi-a venit din partea unui prieten din Rucăr— Muscel, **Cornel Stoian** pe nume, un om de o energie **“fabuloasă și cu o putere de muncă de invidiat”!** El mi-a trimis un chestionar al unui ziar muscelean important, care trata lunar tocmai această problemă: **„Un om dincolo de aparențe!”** Și Cornel mi-a cerut să răspund la întrebările din chestionar, eu fiind muscelean 100%, născut, crescut și trăit o perioadă în satul Nucșoara, satul adoptiv al **Elisabetei Rizea** și leagănul mișcării anticomuniste și antirusești, dusă cu îndârjire de organizația **„Haiducii Muscelului”**, condusă de **Toma Arnăuțoiu**: organizație care i s-a alăturat o mulțime de oameni din sat și din împrejurimi. Am răspuns la întrebările chestionarului. Și, peste o lună, răspunsurile mele au fost publicate în totalitate, până la ultima virgulă, în ziarul „Actualitatea musceleană” nr. 231, din 21 noiembrie 2013.

III. EPIGRAME-CATRENE

1. LUI CORNEL STOIAN

Asemuit c-un joly-joker,

Apreciat de toți ai lui,

Atât în Câmpulung și-n Rucăr,

Dar și de „Piatra Craiului” !

**Autor: Nelu Constantin, Câmpulung-
Muscel**

Publicată în:

„Acidava” nr.1/2013

„Scena vieții” 2015

„Piatra Craiului” nr.1/2015

2. SECRETARULUI CENACLULUI „MIHAIL LUNGIANU”

Rucărean de viță-veche
Cunoscut peste Muscel,
Curios fără pereche,
Ăsta e...Stoian Cornel !

**Autor Constantin Agricola-Miu,
Godeni-Muscel**

Publicată în:

„Acidava” nr. 1/2013

3. DOMNULUI CORNEL STOIAN

Ești un Rucărean model,
Ne primești cum se cuvine.
De ne tai și un purcel,
Nu mai plecăm de la tine !

**Autor : Adrian Gabriel Pătru – Godeni
Muscel**

Publicată în:

„Acidava” nr. 5/2014

„Licurici de lună plină”-2015

„Piatra Craiului” nr. 1/2015

4. LUI CORNEL STOIAN

Aleargă șapte hotare,
De parcă șapte vieți are !
N-aleargă după cucoane,
Ci pe la...simpozioane !

**Autor: Damian Avrănescu, Mereni-
Constanța**

Publicată în:

„Acidava” nr. 6/2015

„Epigrame-n praf de rimă”-2016

„Piatra Craiului” nr. 1/2015 și

republicată în nr. 4-5/ 2016-2017

5. LUI CORNEL STOIAN.

Cenacluri, lansări de carte,
(Cred că doarme „pe- apucate”!)
Precis a întinerit !
Cornele, te felicit !

**Autor: Damian Avrănescu, Mereni-
Constanța**

Publicată în:

„Acidava” nr. 7/2015

6. LUI CORNEL STOIAN.

Noi rucărenii, pe bune, n-am știut
Și dăm acum alarma pentru știre
Că nu ești doar omul la toate priceput,
Ci și epigramist, dar sub...acoperire !

Autor Ion Avram, Rucăr-Muscel

Publicată în:

„Acidava” nr. 8/2015

„Piatra Craiului” nr. 1/2015 și

republicată în nr. 4-5/ 2016-2017
„Epigrame-n praf de rimă”-2016

7. LUI CORNEL STOIAN

Când o mână de edili
Schimbă vile ,fel de fel
Cenacliștii, mai stabili,
Se opresc la dom Cornel.

**Autor Maria Chirtoacă, Câmpulung-
Muscel**

Publicată în:

„Gingășii cu țepi și țepe”-2015

8. VAMĂ LA RUCĂR-ARGEȘ

Trecătorii să ia seamă
La două sute și-un an,
Nu mai e la Rucăr vamă,
Dar e dom Cornel Stoian

**Autor Ion - Dudu Vlădău, Mățau-
Muscel**

Publicată în:

„Acidava” nr. 9/2016

„Epigrame și nu numai”-2016

„Piatra Craiului” nr. 4-5/2016-2017

9. LUI CORNEL STOIAN

Trecătorii să ia seamă,
Că de o sută și un an,
Nu mai e la RUCĂR vamă,
Dar e don’Cornel Stoian!

**Autor Ion - Dudu Vlădău, Mățau-
Muscel**

Publicată în:

„Epigrame-n praf de rimă” / 2016

10. ÎN BULZO-VERITAS

Domnul Stoian e om cu har,
Îi gust umorul și m-amuz,
Însă aștept de atât amar,
Să gust și din vestitu-i bulz!

**Autor: Constantin Moise ,
Câmpulung- Muscel**

Publicată în:

„Epigrame-n praf de rimă”-2016

11. LUI CORNEL STOIAN.

Când e-aici, când în alt loc,
Nici nu ști, unde s-arată !
În trei locuri de odată
De-l văd, nu mă mir deloc !

**Autor: Damian Avrănescu, Mereni-
Constanța**

Publicată în:

„Acidava” nr. 10/2016 și republicată în
nr. 15/2017

12. LUI CORNEL STOIAN.

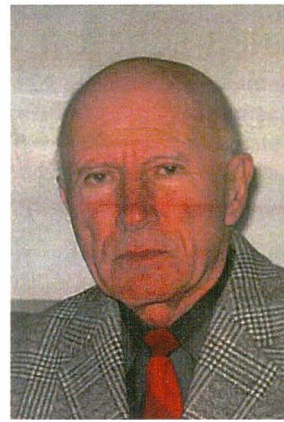
Este fin ca o mănușă,
La câștig cu el mergeam,
Că de-l dai afar pe ușă,
El se cațără pe geam.

**Autor Constantin Agricola-Miu,
Godeni- Muscel**

Publicată în:

„Acidava” nr.11/2016

„Pensionarul Muscelean” nr.2/2016

Prietenului meu de suflet, Cornel Stoian, din inimă și cu toată dragostea.

2. RUCĂREANULUI CORNEL STOIAN PUI DE DAC

(75 ani)

La Rucăr îi zi mare

Căci este sărbătoare:

Cu mult peste jumătate de veac,

S-a născut un pui de dac.

Autor: Ion Dumbi, București

ECONOMISTULUI STRÂNGĂTOR

Nu degeaba-i ...economist,

Are iz de afacerist:

Strânge cultură, câte un ban

Și-n desagă încă un an.

**P.S.: La mulți ani! Sănătate și noi
succese în viață și pe tărâmul
cultural. Îți transmite junele diplomat –
economist, Ion Dumbi.**

Autor: Ion Dumbi, București

Publicate în:

Piatra Craiului nr. 8-9 / 2018-2019

3. DUMBISME

În Rucăr s-a aciuat

L-a apă, aer curat:

Idee de afacerist

Nu geaba-l economist.

4. LUI CORNEL

E om harnic și cumințe

Nimeni nu i-o ia-nainte

Când e vorba de cultură

N-o ia doar pe arătură,

Face și literatură.

5. GORNISTUL

Sună gornistul adunarea

Anunță scriitorii, floarea:

I-ndeamnă nu stați degeaba

Să nu moară ACIDAVA.

1. PRIETENULUI MEU

Cornel nu este hoinar

E om harnic, gospodar

Dar când dă de-o țuică bună

Atunci treaba merge strună.

2. CONSIDERAȚIE

Domnii Vlad și cu Stoian

Oameni bravi și de cultură

Stau în Rucăr pe maidan

Și produc literatură.

3. BALADĂ

Nu-l cunoașteți pe Stoian?

I se spune și Cornel.

El e neam de rucărean

Nu te poți pune cu el.

4. D-LUI CORNEL STOIAN

Nea Cornel e dus haihui

Sus pe „Piatra Craiului”

Dă cu bățul pe hârtie

Și crede că-așa se scrie.

**Autor: Ion (Jean) Florea – Câmpulung-
Muscel**

Publicate în:

Piatra Craiului nr. 8-9 / 2018-2019

PROFILURI DE ÎNVIŢĂTORI
ÎNGINER-SCRIITOR, CONSTANTIN - AGRICOLA MIU, DESPRE:

3. EC. CORNEL STOIAN
4. CORNEL IOSIF STOIAN } RUCĂR, MUSCEL

PUBLICAT ÎN:

1. VOL. I – OAMENI OBIŞNUIŢI / 2015

2. - PIATRA CRAIULUI, NR. 1 / 2015

3. PIETRELE DOAMNEI – DOMNEŞTI, NR. 3 / 2015

CORNEL STOIAN

Cine n-a auzit de comuna Rucăr! Cine n-a dorit să vadă Rucărul? Cine nu s-a mirat când, fiind pentru prima dată la poalele Pietrii Craiului, a citit pe indicatorul de circulație că acest oraş este... comună? Dacă opreşti maşina la întâmplare şi întrebi, tot la- întâmplare, cine este primar, ți se răspunde corect, dar după o mică ezitare...de gândire. Dar dacă întrebi pe oricine, tot la întâmplare, dacă îl cunoaşte pe Stoian Cornel, ți se răspunde cu viteza luminii că: - Cine nu-l cunoaşte pe Nea Cornel? Nu mi-am propus să-i aduc laude gratuite acestui rucărean şi nici să ştirbesc din autoritatea şi importanța edilului şef, exemplul acesta situându-se pe două planuri paralele.

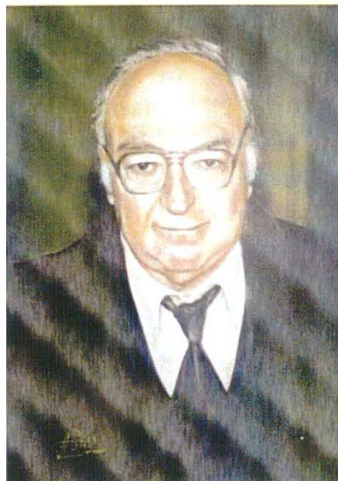
La Rucăr, Cornel Stoian, este efigia încrustată pe blazonul rucărean! Nu ştiu de ce, dar parcă-l văd ca pe maurul unicat de pe drapelul corsican sau ca pe urmaşul de peste veacuri al aceluia, care a „bântuit” în cele patru zări ale Europei, de la Austerlitz la Insula Sfintei Elena.

Pe orice Muscel te afli, dacă întrebi de Nea Cornel, ți se răspunde că „**acum a trecut pe acolo!**”.

Unde este rost de cultură, de viață culturală, de implicarea benevolă în rezolvarea problemelor - de suflet şi cu suflet îl afli pe neobositul purtător, fără rucsac, ai celor 76 de ani închinată celui mai frumos ideal al unui pământean, cultura!

Moşnenii Dragosloveni şi Rucăreni îl salută, pictorii de la celebrul Cenaclu de Pictură „I.D.Negulici” din Câmpulung îl stimează şi-l recunosc ca un suflet ce se poate aşeza înaintea penelului, numai ca să iasă o treabă bună ...de simeze. **Domnul Nelu Constantin, şeful lor, artist plastic, spune „plasti” că „nu scapi de Cornel până nu face ce şi-a pus în cap!”** La Domneştii de Muscel, Nea Cornel nu s-a lăsat până nu s-a implicat cu materiale în volumele în număr de patru: **„Neosteniţi întru Lumină”**. M-a întreat: "- Cum nu-i cunoaşteţi pe profesorii Hiru şi Baciu?" Şi am ajuns cu Nea Cornel la UNESCO-filiala Bucureşti. Altă dată îmi spune cu o voce gravă; "Trebuie să-l ajutăm pe Domnul Hiru, scoate enciclopedia personalităţilor muscelene. "Dacă a zis Nea Cornel, m-am conformat.

Cum, nu-l cunoaşteţi pe Domnul Purnichi din Cetățeni? M-a făcut praf Nea Cornel. Auzi, să nu cunosc pe Şeful Filialei Câmpulung a Societății de Științe Istorice din România. Dar pe poetul-colonel Mârzac? Dar pe poeta profesoară Maria Chirtoacă? Nici pe profesorul Cezar Neacșu? Dar de Sorin Durdun? Mi-am dat seama că am trăit degeaba, dacă n-am minime cunoștințe despre eroii post-mușatescieni ai Muscelului. Pe

Constantin Agricola Miu - Portret realizat de pictorul Liviu Florian Cloacă

domnul Profesor Vlădău! Nu? Atunci a conchis: „-Trebuie dus la Monea!” Adică... eu. Pe mine să mă ducă la Monea!

Și am ajuns la Monea și la Doru, adică Ion Pavel, făcători de revistă, oameni de „lojă prima” în Opera Culturală a Câmpulungului. Ghici pe cine găesc aici? Pe Domnul Profesor Iosif Mărcușanu, lucru ce mă face fericit în acea zi și mă obligă să citesc cartea de excepție „Omul din scorbura”. Într-o zi, Nea Cornel îmi dă telefon și-mi spune că musai, trebuie să mergem pe Valea Româneștilor, la Doamna Doctor Colț. Dacă a zis Nea Cornel, gata! Excepțional!

„- **Sărut mâna Doamna Doctor, eu sunt ucenicul... vrăjitorului din Rucăr!**”

Stați așa! La galeria de arta ați fost? Vă duc eu la Domnul Curator Ion Crăciun, o *rara avis* a Câmpulungului, unde m-a introdus tot ghidul de Rucăr. Uitați-l pe domnul Inginer Chița, un om de excepție, te intersecți cu Dormnul Profesor Adrian Săvoiu, personalitate de excepție a Țării.

Muscelilor, urmaș cultural pe linie directă al lui Neacșu! Cum, care Neacșu? Neacșu. acela cu scrisoarea de la 1521 către brașovenii! Cel care precis, că a citit și rătălmăcit învățăturile lui Neagoe către fiul lui Teodosie. O cotesc spre centru și la „Iepurilă”, ca să nu fac reclamă la cine știe ce produs cu brânză, găesc pe Nea Cornel de vorbă cu Mitroiu, cu Petry, vine și Vintilă, șef peste epigramiști, însoțit de fratele său, profesorul Vintilă Nicolae. Fraților! Fac muncă voluntară de ...memorare a celor pe care mi i-a prezentat domnul Stoian. Modest, stăruitor, este însoțit permanent de falanga rucăreană a cenaclului literar – artistic „Mihail Lungianu” și de înțelepții profesori Tudor și Avram, care o redactează până în prezent zece numere din revista **Piatra Craiului**. Miercuri seara am program de televizor, văd IDENTITĂȚILE CULTURALE ale frumoasei și talentatei realizatoare muscelene, Carmen Nicolescu. **Ajutorul de serviciu, vocea muntelui, este tot Cornel Stoian.**

La Rucăr, în roua de dimineață, se ivește ca în visul unui dantelar de cuvinte, amintirea scriitorului Podișor, figură ilustră a Mărginimii Câmpulungului, cu care am dialogat în casa lui Nea Cornel, la un pahar de compot de caise și un bulz „**îmbulzit cu taine dactice!**” În această noapte de martie mi-am tras gluga monahală peste creștetul destinului și în vârful picioarelor împânzite de ciorapii ecosez, mă strecur în intimitatea legendelor născătoare de Posade, de Rovine, de cavaleri de Malta care vorbesc limba lui Francois Villon sau idiomul provensalo-avignonian al lui Petrarca, cu necunoscuta Laura, Lor cu dor! La Rucăr cred că s-a născut mama mea, LIMBA ROMÂNĂ, și pentru toți cei ce o prețuiesc, a devenit și fiica și bunica, dar și muza apocaliptică pentru plaja poeziei valahe întinse de la Vlad de la Marina bănățeanul, la Mateevici-basarabeianul sau Aron Pumnul din Cernăuți! Judec cu voce șoptită pe toți cei care, ca și Nea Cornel, au fost hărăziți să ajungă ciobanii unui popor hrănit cu speranța și purtători inconștienți de limba sacră, cu desaga picurată de lacrimile îndurerate și pictate în cazaniile Nistrului!

Oamenii harnici sunt și norocoși, pentru că Dumnezeu îi aduce pe această lume ca să facă treabă și de aceea îi ajută cu ceea ce poate fi mai drag unui om, familia lui. Soția Domnului Stoian, **Angela** o femeie discretă, îl veghează în întreprinderile lui, nu-l torturează cu întrebări banale, dar îi dă siguranța lucrului bine făcut! Sărut mâna Doamna Stoian! De multe ori vă deranjăm, așa cum rima deranjează versurile albe ale dimineților senine de august! Nu știu, până la urmă dacă rama tabloului pictat de mine a cuprins întregul bust al omului obișnuit, născut și crescut pe muscelele vieții.

Îl declar pe Cornel Stoian ca prieten, gradul care înalță cel mai mult pe cel pe care vrei să-l prețuiești. Îi doresc în continuare să aibă puterea și voința capricornului, conducător de turmă, sincer și încăpățânat, pericol pentru lichelele neamului și prieten devotat al celor care îl merită!

PUBLICAT ÎN:

PIETRELE DOAMNEI NR. 3 / 2015

La sfârșit de an, pe 29 decembrie 1943, în zodia Capricornului, la Rucăr, vine pe lume în plin război mondial, primul copil al familiei **Ecaterina și Ion Comărniceanu**, care primește numele **Cornel**. Se naște apoi o fată, **Avida**, care se îmbolnăvește și părăsește această lume la vârsta prunciei, la vârsta de o lună. După câțiva ani de conviețuire nefericită, părinții divorțează. Copilul este încredințat mamei sale, Ecaterina Bălan. Aceasta va locui împreună cu mama și bunicii săi în satul Podul Dâmboviței.

Copilul - **fără copilărie** - a cunoscut greutățile vieții pentru că a muncit de mic în gospodăria bunicii săi, **Ecaterina și Gheorghe Bălan**. De la câțiva anișori, Cornel a fost cioban la vitele din gospodăria familiei de la Fântâna Dealul Sasului, până în anul 1950.

A început clasa I la școala din Rucăr care astăzi poartă numele « Nae A. Ghica ». A fost cea mai fericită zi din viața și copilăria sa! Între timp, pe data de 12.11.1947, mama sa s-a recăsătorit cu **Iosif Gh. Stoian** din Fundățica-Brașov, care era cioban la boierul Nae Nedelcu din Rucăr. Cornel a absolvit 4 clase elementare în anul 1954 cu rezultate bune, după care se reîntoarce la viața de cioban pentru că familia era prea săracă pentru a-l mai ține la școală. Mai întâi a fost tocmit la **baciul Nae Rănță** din Rucăr, la vitele sale, lucrând ca cioban în diferiți munți. A practicat toate meseriile ce-i reveneau prin « **fișa postului** » la târlă și stână. Lucrează cu tatăl său și la pădure unde depune un efort fizic neomenos pentru un copil. Lucrările nu erau mecanizate, totul se lucra manual.

Trec astfel 4 ani de chinuri, din viața unui copil nefericit, după care copilul se hotărăște să-și continue studiile. Nu mai ascultă de familie și fuge pur și simplu la școală în clasa a V-a, având un „**handicap**” față de colegii săi fiind mai mare cu 5 ani. Meritul principal este al directorului școlii din Rucăr, **Urdea Ion**, care integrează un lot de 6 copii mai mari: **Cornel Stoian, Nicolae Rusei, Dorel Davidescu, Ion Coleșică, Puiu Dumitrașcu și Ion Bălan** în clasa a cincea. Între timp, Cornel a fost înfiat cu forme legale de noul tată. În anul 1962 termină 7 clase cu note foarte mari. Obține numai Premiul I cu coroniță, păstrând și astăzi carnetul cu note, lucrările de control și caietele cu teze trimestriale. Colegii săi de generație terminaseră liceul și mulți dintre ei intraseră la facultate. La vârsta maturității, Stoian Cornel terminase studiile elementare, având un „**handicap major**” față de aceștia. Avea o vârstă prea mare ca să meargă la o școală mai bună. Îi trebuia dispensă, pe care nu a putut s-o obțină. Urmează școala profesională de cooperatie – comerț, la Slatina și Râmnicu Vâlcea, pe care o termină cu rezultate foarte bune în anul 1964. Se angajează apoi la Cooperativa de Consum Rucăr ca lucrător - gestionar la două magazine. Timp de doi ani 1964-1966, întâmpină greutatea la înscrierea la cursurile liceale, la fără frecvență, din partea conducerii raionale a cooperației Muscel - **președinte Roaită**. Are voința și capacitatea de a trece peste toate greutățile vieții și reușește să se înscrie la cursurile fără frecvență de la **Liceul „Dinicu Golescu” din Câmpulung**. În anul 1968 termină liceul și obține Diploma de Maturitate la examenul susținut la **Liceul „Nicolae Bălcescu” din Pitești**. În paralel, cântă în corul Căminului Cultural Rucăr, face actorie până la nivel județean. Se transferă la Întreprinderea Forestieră Rucăr, Sectorul Exploatare Forestieră Dâmbovița pe postul de contabil II (economist), obținând calificative anuale bune. Se remarcă și-n activitățile culturale și obștești, așa cum cereau timpurile. **Stoian** amână armata pe motive medicale, dar la evenimentele din Cehoslovacia, din anul 1968, este încorporat la arma „**Vânători de Munte**” la Brașov. Termină stagiul militar cu gradul de fruntaș în anul 1970. I s-a propus să rămână ca angajat civil, dar a refuzat. Se reîntoarce la vechiul loc de muncă în funcția de **contabil**, după care ocupă și alte funcții: sortator, recepționar, recepție comenzi, până în anul 1975, obținând rezultate bune în toate domeniile de activitate. Lucrează și la Casa

Pionierilor din Rucăr o perioadă în diferite funcții printre care și **contabil-șef (economist)**.

Cornel Stoian se căsătorește în anul 1971 cu **Angela Minciună**, absolventă de liceu, realizând o căsnicie durabilă din care rezultă trei copii. Problemele de familie îl determină să renunțe la facultatea de istorie-geografie pentru care se pregătea. **Astăzi se mândrește cu copiii săi: Grigore Claudia-Cornelia**, asistentă șefă la Secția Chirurgie de la Spitalul Universitar București, băiatul cel mare, **Iosif-Cornelius**, bijutier la Câmpulung, iar băiatul cel mic, **Ion-Ciprian** încadrat la Jandarmeria Română București. Cea mai mare bogăție a lui Cornel este reprezentată de cei 5 nepoți frumoși – un băiat și patru fete.

Începând cu anul 1975 se reîntoarce la Cooperativa de Consum Rucăr unde ocupă funcția de **gestionar II** până în anul 1989 și apoi pe cea de **șef de unitate comercială**, până în anul 1998. În perioada 1992-2000, **Cornel Stoian a deținut două mandate de consilier independent în Consiliul Local Rucăr**. De asemenea, **a înființat primul sindicat liber și independent** cu peste 125 membri, salariați ai cooperației din Rucăr, muncind și luptând pentru interesele, drepturile și libertățile salariaților. Timp de 8 ani, ca lider de sindicat a participat la acțiunile organizate la Pitești și București în sprijinul obținerii drepturilor legale pentru membrii săi de sindicat. A fost reprezentantul sindicatului în Consiliul de Administrație al societății și a avut calitatea de invitat permanent la forul județean-Federalcoop Argeș și invitat la ședințele Centrocoop de la București. **A fost propus în funcția de contabil șef și chiar de președinte al cooperației din Rucăr, dar a refuzat cu eleganță aceste oferte. A fost ales consilier județean independent în anul 1992**, funcție din care și-a dat demisia din motive obiective, fiind forțat de membrii unor partide. În anul 1998 părăsește cooperația și-și deschide propria afacere comercială familială la domiciliu, care a funcționat până în anul 2007, când a fost lichidată. În anul 2001, Cornel Stoian se pensionează anticipat, la cerere, cu 5 ani înainte de termen. Nu abandonează preocupările cultural-spirituale, devenind un animator important în zonă, dar și alte multe localități din Județul Argeș și atrăgând la aceste manifestări diferite categorii de oameni. Participă și organizează lansări de cărți, reviste, vernisaje de expoziții de pictură, simpozioane, conferințe, festivaluri culturale internaționale (Festivalul Cavalerilor Templieri din Franța, desfășurat la Rucăr, a fost ultimul!). Are o implicare deosebită la toate aceste manifestări culturale unde este un adevărat catalizator. Îl aflăm implicat la acțiunea „Expopastoralis Rucăr - 2011, sărbătorirea semicentenarului Liceului „Victor Slăvescu”, simpozioanele de la Dealul Sasului, la ceremoniile de la primăria Rucăr, din Parcul Podișor, Biserica din Suseni Rucăr, azilul de persoane vârstnice etc. Participă la filmări, dă interviuri la TVRM și televiziunile locale – muscelene și județene - colaborează cu ziarele județene și locale. Este bine cunoscut ca un animator care face totul benevol, voluntar, fără a pretinde remunerarea activității sale prodigioase. A scris despre două mari personalități medicale rucărene, dr.Remus - Roșca Coriolan și Predescu Liviu - Rion în cartea „**Neosteniți întru Lumină**” a prof. Ion C. Hiru și în revista „Pietrele Doamnei”, editată de Fundația „Petre Ionescu-Muscel” din Domnești. Este membru fondator, alături de alte șase persoane, a cenaclului literar-artistic „**Mihail Lungianu**” din Rucăr, înființat în anul 2011, care redactează revista de actualitate, cultură și tradiții rucărene, intitulată „**Piatra Craiului**”. Este secretarul cenaclului și redactor al revistei, sponsor, aduce personalități naționale la Rucăr.

Cornel Stoian este vocea rucărenilor la TVRM, la Muscel TV, Clar TV și Radio Otenia – Craiova.

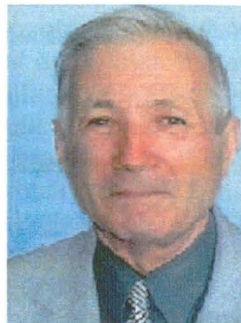
A organizat la filiala Muzeului Golești - Valea Româneștilor din Câmpulung -, împreună cu doamna Dr. Colț Gabriela, o serie de manifestări artistice și spirituale în perioada sărbătorilor de iarnă și primăvară – vară, aducând artiști cunoscuți în Muscel și reușind să dea manifestărilor o tentă de înaltă ținută. Cornel Stoian reprezintă o personalitate implicată în activitățile culturale muscelene și beneficiază de aprecierile unanime ale rucărenilor și muscelenilor iubitori de artă și cultură.

5.VOLUMUL – VINTILĂ, NAPOLEON PURNICHİ O VIAȚĂ DEDICATĂ MUSCELENILOR

AUTOR: PROF. SCRITOR, NICOLAE MAVRODIN – OLTENIȚA, CĂLĂRAȘI

PRIETENII LUI VINTILĂ NAPOLEON PURNICHİ ȘI GÂNDURI ALE UNOR OAMENI CARE L-AU CUNOACUT

Mulți intelectuali din Câmpulung, Curtea de Argeș și Rucăr i-au fost prieteni, l-au sprijinit în activitatea sa. Printre aceștia, profesoara de limba și literatura română, Maria Chirtoacă, vecină de bloc, locuind pe strada Lt. Lazea, profesorul George Baciuc, economistul Cornel Stoian, directorul Casei de Cultură din orașul Câmpulung - Muscel, **Liviu Cioacă**. Și consăteanul doamnei Petruța Purnichi, rucăreanul Cornel Stoian, în gândurile sale despre oamenii locului, despre Vintilă în special, după ce face o mică incursiune în biografia neobositului profesor, amintind data nașterii acestuia, 30 mai 1942, și pe părinții săi, Lucreția și Napoleon Purnichi, spune că a cunoscut, la **Nicolae - George Podișor**, un scriitor și istoric din Câmpulung-Muscel.

În continuare, gândurile sale se opresc la publicistul și redactorul revistei „Muscelul” Vintilă Napoleon Purnichi, la acela care a ridicat prestigiul cultural al orașului Câmpulung-Muscel și al județului Argeș.

Redau un fragment de o încărcătură emoțională deosebită, din articolul domnului Cornel Stoian, publicat în revista „Muscelul” Nr.9 / 2017:

„A plecat acolo, pe drumul fără întoarcere, unde se va întâlni cu colegii și cu prietenii săi, profesor - universitar doctor, Pârnuță Gh., prof. – scriitor, Nicolae George - Podișor, poet Moșandrei, inginer-fotograf Gheorghe Chița, Maria Ion, Jinga Maria, etc...și va constitui o nouă societate de istorie pe care o va patrona și o va concura pe cea lăsată de el pe pământ.”

*În Cornel
Stoian, vestit
„paharnic”, o
carte despre un
simbol câmpulungean
Mavrodin
12.X.2019*

**Inginer-scriitor, Constantin – Agricola Miu
Godeni-Muscel**

*Dăruiesc această carte
unui prieten, prieten
al meu Cornel Stoian
din Rucăr*

CM

9.02.2019

PARTEA A V A CAPITOLUL XV

A. APRECIERI ALE UNOR PERSONALITĂȚI DE PRESTIGIU DESPRE RUCĂR, CENACLUL „MIHAIL LUNGIANU” ȘI REVISTA „PIATRA CRAIULUI”

DIN VOLUMUL: BĂJEȘTI, TREPTE SPRE VEȘNICIE
AUTOR: PROF. NICOLAE PANTAZICĂ

PUBLICAT ÎN: PIATRA CRAIULUI NR. 1 / 2015

PASAJE SELECTATE- PRELUATE 1. REDESCOPERIREA RUCĂRULUI

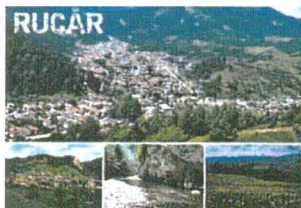

Despre valențele turistice ale Rucărului s-a scris atât de mult încât osteneala noastră ar fi „o picătură într-un ocean”, așa că nu ne-a mai rămas decât „spiritualitatea” din această străveche vatră românească, cu care am avut norocul să facem cunoștință, pe viu, în ziua de 30 iunie (o zi după Sf. Petru de care am amintit) 2011 când am participat la un eveniment cultural deosebit: lansarea revistei „PIATRA CRAIULUI” o încununare a strădaniilor unui lung șir de intelectuali de la **Mihail Lungianu** până la **Tudor Vlad** și **Cornel Stoian**.

Am văzut ce înseamnă forța intelectuală a Rucărului prin niște oameni minunați, prolificul scriitor **Nicolae George - Podișor**, sprintenul și jovialul **Cornel Stoian**, eminentul profesor **Tudor Vlad**, rafinatul eseist **Costel Moiceanu**. M-au impresionat frumusețea **Adelinei Vorovenci** și delicatețea cantautorului **Iosif Nistor**.

Primarul comunei, inginerul **Ionel Dulamă**, a oferit un minunat exemplu de implicare în viața spirituală a comunei prin: câteva cuvinte din inimă, „**nemeșteșugite**”, care au sintetizat esența acestei manifestări: „**Ne face o plăcere deosebită să vă avem în mijlocul nostru. Rucărul este o casă deschisă ce așteaptă musafiri oamenii de cultură.**”

Acesta este Rucărul pe care-l visam din copilărie și de care m-am legat prin multe fibre ale sufletului meu.

2. ÎN VAMĂ LA RUCĂR

AUTOR: PROF. IOAN - DUDU VLĂDĂU, SUSLĂNEȘTI – MUSCEL
PUBLICATĂ: „PIATRA CRAIULUI” NR. 1 / 2015

Când pe sub verdele ienupăr,
Se face să ajungi la Rucăr,
Auzi și vezi atâta bogăție
Din străvechimi și răzeșie
În colț de raiul dintre brazi,
Care păstrează peste azi

Mulțimi de cântece și jocuri
Jucate-n scânteieri de focuri
Pe la numiri de sărbători
De vârstele cu pași ușori,
Săltând în portul de Muscel
Niște culori în carusel,

Cu ii cusute-n fir de arnici
Și fotele țesute-aici,
Cu simetrii și calde flori
Uimindu-ne de câte atâtea ori!...
Cât țin ei hora și cu brâul,
Ar trece muntele și râul
Vlăstarele de rucăreni
Ei sunt români europeni,
Cum îi prezintă cu programul
Mentori ca Vald și Moiceanu,
Iar oaspeții Tatan Rapsod,
Încântă-n vocea din acord
Și o mlădiță de la Corbi,
Andreea, viersului să-l sorbi!...
Orchestra, ritmurile ține,
Taragotiști se întrec pe sine,
Cântă de hore, cântă de baladă
Dintr-un răsunset de Posadă!...
Operator – filmează mărturie

De câte sunt și – or fi să fie.
Aici la Rucăr unde-i vamă
De vindecat sufletul și rană.

.....
Încât, de vrei cum să nu sufăr,
Du-mă iar, drumule la Rucăr,
La Nistor Domn, la pensiune
De unde poți direct a spune
Că din întreg de tochitură
Nu lași măcar o picătură,
Lași numai loc pe lângă rânză
Și pentru bulzul copt cu brânză
Apoi să treci și în alt plan
Cum zice Domn Cornel Stoian
Maestrul de ceremonie,
De-acum în veac cât o să fie,
Cu muzică și pahar sus
Și cu-altele ce-or fi de spus!

Din 3 august 2014 de la Rucăr – Ioan Dudu Vlădău, Suslănești - Muscel

3. REVISTA „PIATRA CRAIULUI” APRECIATĂ ÎN DOBROGEA AUTOR: INGINER – SCRIITOR, DAMIAN AVRAMESCU, MERENI - CONSTANȚA

PUBLICAT ÎN: PIATRA CRAIULUI NR. 4-5 / 2016-2017

Revista „**Piatra Craiului**” redactată de către Cenaclul „**Mihail Lungianu**” din Rucăr - Muscel începe să fie tot mai cunoscută în ținutul dintre **Dunăre și Mare**. Nu mă refer numai la constanțenii originari din Rucăr care primesc revista cu prilejul fiecărei apariții. Mă refer aici - de pildă - și la locuitorii unei comune din județul Constanța-Mereni, e numele ei – unde revista ajunge cu regularitate din 2011. Pentru prima dată am primit-o eu, colaborator al revistei fiind, iar de vreo doi ani o primește și economistul - șef al Primăriei Mereni, domnul **Tănase Liviu**, unul dintre sponsorii revistei „**Piatra Craiului**”. De la el, **revista ajunge în Olanda**, unde e stabilită fiica lui și de aici, evident, la românii din preajma ei.

În ce mă privește, revista nu se oprește la mine. E o revistă valoroasă datorită muncii și efortului unui colectiv redacțional valoros. În revistă sunt pagini pe care se pune mare preț pe tradițiile și obiceiurile nu numai din Rucăr, dar și din fostul județ Muscel și împrejurimi. Filele de istorie sunt nelipsite, paginile de artă la fel, poezia ocupând un loc de frunte!

Spuneam despre colegiul de redacție al revistei că este unul valoros, cu un secretar al Cenaclului extrem de hamic. Numele lui este **Cornel Stoian** și cu mândrie spun că el mi-a devenit prieten. Sunt onorat! La fel se bucură de prietenia lui - mai mare - și Liviu Tănase – economistul Primăriei Mereni. Datorită domnului Stoian, revista ajunge la noi și în alte locuri din țară. Spuneam că revista, aici în Mereni, nu se oprește la mine!

Am prezentat câteva numere directorului Căminului Cultural - Gheordănescu Ion și câtorva cadre didactice, printre ele doamna învățătoare Elena - Monica Jitaru. Cei doi, n-au ezitat ca într-un moment important, pe 9 iunie (Ziua Eroilor - Înălțarea Domnului), la serbările școlare organizate cu acest prilej, să introducă în programul artistic pagini potrivite din revista „Piatra Craiului”. Astfel, directorul Căminului Cultural, coordonator al

ansamblului folcloric „**Flori de măr**” al tineretului din comună, a folosit în program o pagină semnată de Colonel în rezervă **Gheorghe Rădescu** (din numărul 11-12 / 2014 - an 4) al revistei „**Piatra Craiului**”, pagină din care poezia referitoare la veterani, a impresionat asistența! Din aceeași revistă, în programul clasei sale, doamna învățătoare Elena- Monica Jitaru și elevii săi, au impresionat asistența cu poezia „**Cine sunt dacii**” de **Gellu Dorian**.

A fost interesant, impresionant chiar! Revista a făcut posibilă realizarea unei punți „de suflet” între cele două localități: Rucăr și Mereni!

Mulțumim colectivului redacțional al revistei, pentru că se implică cu toată dăruirea! Mulțumim **Cornel Stoian**, pentru proptitudinea cu care primim de la Rucăr nu numai revista „**Piatra Craiului**” ci și alte materiale culturale din zonă!

Cu aleasă considerație, Ing.agronom Damian Avramescu
22 gustar- 2016

B. APRECIERI ALE REVISTEI „MUSCELUL” DIN CÂMPULUNG

1. REVISTA „MUSCELUL” NR.3 / 2011

Pasaje din: „Istoria sub ochii noștri”-redactor-șef, profesor Vintilă – Napoleon Purnichi.

La Rucăr (Ruffa Arbor), a doua localitate ca vechime din Muscel-19 noiembrie 1377, după Băjești-1364, s-au pus bazele Cenaclului Literar –Artistic „**Mihail Lungianu**”, condus de către **prof.Tudor Vlad, președinte și economist Cornel Stoian-secretar**, iar în 21 aprilie 2011, a ieșit de sub tipar revista nr. 1 „**Piatra Craiului**”, având ca redactor-șef, pe **prof.Adelina -Mihaela Vorovenci**, redactor-șef adjunct, **prof-scriitor George Nicolae- Podișor** și ca secretar de redacție ing.Costel Moiceanu.

Rucărul a dat mulți oameni de seamă, printre care și pe **prof.univ.dr.Gheorghe Pârnuță**-Membru de Onoare al filialei noastre, autor a peste 50 de cărți și numeroase articole, Membru al Academiei Oamenilor de Știință, o emblemă a Rucărului.care a decedat în iulie 2009.

2. REVISTA „MUSCELUL” NR.5-6 / 2013-2014

Pasaje din: „Din Viața Societății Noastre ”-Raport de activitate, redactor-șef, prof. Vintilă - Napoleon Purnichi

Sesiunea din 2013 s-a desfășurat la **Colegiul Național „Dinicu Golescu”**, din reședința Muscelului, din păcate având o participare redusă, de numai 16 membrii: prof-director Vintilă Marcel (gazdă desăvârșită). coloneii: Puiu Gheorghe și Badea Dumitru, Tanislav Ilie, ing-scriitor Constantin – Agricola Miu cu soția sa, din Godeni, **prof-dr.Baciu George** din Domnești, prof.-univ.dr. Giurescu Marin din București, **prof.-univ.dr.Popa Bran Romulus din Constanța**, **prof. Oană Ion din Lerești**, prof.Ghinea Cornelia din Pitești, **preot paroh Cârstina Gheorghe din Dragoslavele**, **economist Stoian Cornel din Rucăr**, inginer Monea -Aurel Sergiu din Câmpulung, inginer Chița Gheorghe din Câmpulung,membru de onoare al filialei, și **Vintilă – Napoleon Purnichi, președinte**.

3. REVISTA „MUSCELUL” NR.7 / 2015

Pasaje din: „Istoria sub ochii noștri”-redactor-șef, profesor Vintilă – Napoleon Purnichi.

Multe au fost evenimentele petrecute la noi.Amintim despre zilele Muscelului-iulie 2014, unde sala de conferințe a Primăriei Câmpulung, era neâncăpătoare.S-au lansat mai multe cărți, dintre care amintim:Constantin – Agricola Miu „Provincial în Europa”; Gheorghe Chița „Povestea Străzilor din Câmpulung”; Claudiu Neagoe-coautor „Cultură, istorie și

societate". vol.3 (editori Claudiu Neagoe și Ștefan Ștefănescu); Sterian Pricope „Istории Neconvenționale din Muscel” vol.2; Carina Purnichi „Mihai Moșandrei-Evocări pentru eternitate”; Lavinia Bădulescu „Dascălu”.

La Domnești, a reapărut cea mai bună revistă din zona rurală a țării: „**Pietrele Doamnei**” redactor-șef George Baci și redactor șef-adjunct, Ion Hiru.

Revista „**Piatra Craiului**” care apare la Rucăr, a ajuns la nr.12. revista Cenaclului Literar „**Mihail Lungianu**”, redactor șef **Ion Ghidan**; redactor și secretar al cenaclului, economist **Cornel Stoian**, iar președinte al Cenaclului este **prof.Tudor Vlad**.

La Câmpulung apare, revista trimestrială „**C Arte de la Curtea Veche**” redactor-șef Ion Pavel, a ajuns deja la nr.15.Este organul de presă al cenaclului literar „**Mihai Moșandrei**”, cu sediul pe strada I.C.Brătianu, nr.86, la domiciliul domnului ing. Aurel -Sergiu Monea. Ședințele de lucru se desfășoară joia din două în două săptămâni.

Și „**Acidava**” revista trimestrială de umor, epigrame și catrene, a ajuns la nr.5 apărând sub patronatul Casei de Cultură a orașului nostru.Redactor șef este scriitorul **Constantin-Agricola Miu**.La Pitești, continuă să apară revista bogat ilustrată, „**Argeș-Cultul Eroilor**”, care a ajuns la nr.8.Aici redactor-șef este talentatul poet Constantin Vărășcanu, iar președinte al Asociației Naționale „Cultul Eroilor”, filiala Argeș, a fost recent ales, economistul Ștefan Alexandrescu, fostul vice-președinte, după regretatul deces al vechiului președinte, generalul de brigadă (rezervă) Marius Balaban prieten drag al Muscelului, nelipsit de la toate întrunirile.

4. REVISTA „MUSCELUL” NR.8 / 2016

Pasaje din: „Din Viața Societății Noastre ”-Raport de activitate, redactor-șef, prof. Vintilă – Napoleon Purnichi

Din reședința județului a venit domamna Nușa Cantemir, vice-președintă a Asociației Naționale „**Regina Maria-Cultul Eroilor**”, și din Ștefănești Argeș, a sosit doamna Olga Moșoiu, pensionară.Din Rucăr a venit economist **Cornel Stoian** , nelipsit de la activitățile culturale din Muscel.Din Câmpulung, ne-a onorat cu prezența sa prof.Marin Bădescu(arheolog), care a susținut o foarte interesantă comunicare, și care a dăruit tuturor celor prezenți, ultima sa carte, „**Complexul roman de la Voinești-Muscel**”. **Colonelul Gheorghe Puiu, și colonelul Dumitru Badea**, ne-au încântat cu două expuneri despre mareșalul Ion Antonescu. Deținutul politic Ion Catrinu a vorbit despre rezistența muscelenilor din munți, și nu odată, i-a întrerupt pe vorbitori.Alături de dumnealui a fost și fiul său, sosit din Franța.Tot din Câmpulung, a fost prezentă și doamna profesoară Lavinia Bădulescu, iar fostul membru al comitetului de conducere, **prof.Claudiu Călcâi**, ne-a făcut o expunere despre turismul în Muscel, elogiind activitatea farmacistului Gabriel Dimitriu, cel care a întemeiat Societatea Turiștilor Români.

De la Dragoslavele a sosit preotul paroh **Gheorghe Cârștina**.

La filiala Muscel au fost aleși următorii:

- **președinte**-prof.Vintilă – Napoleon Purnichi; **vice-președinte**-prof.Marcel Vintilă, director al Colegiului Național „Dinicu Golescu”, **vice-președinte**-prof.univ.dr. Odi Mihaela Zărnescu, de la Universitatea „Spiru Haret”; prof.Claudia Miculescu devine **secretar**; colonelul-rez. Gheorghe Puiu este reales în comitetul de conducere, împreună cu colonelul rez.Dumitru Badea; prof.Ion Oană și preotul paroh Gheorghe Cârștina au fost aleși ca membrii cu drepturi depline.

Economistul Nicușor Oncioiu devine trezorierul filialei și în același timp este reales în comisia de cenzori. Din această comisie mai fac parte **prof.Dumitru Răuțoiu** și **economistul Cornel Stoian**.

PARTEA A VI A CAPITOLUL XVI

TINERE SPERANȚE POEZII - DEBUT POETIC

AUTOR: GABRIELA- OLIVIA STOIAN, DOMNEȘTI DE ILFOV

Elevă la: Colegiul Economic Viilor – București

PUBLICATE ÎN: PIATRA CRAIULUI NR. 4-5 / 2016-2017

1. MONOTONIA

Singurele lucruri care mi-alină sufletul
Sunt Soarele timid și arta părăsită
Pe care am văzut-o de dimineață pe zidul
Dărămat și uitat de lume

Artă părăsită și zid uitat, perechea
perfectă
Soarele care încearcă
În zadar să încălzească
Sufletele reci din jur

2. AM LEGAT...

Am legat munții la ochi
Cu mirosul florilor de colț
Și le-am spus să mă găsească
Și m-au găsit în petale catifelate de vânt.

Am legat florile la ochi
Cu zumzetul alb de albine
Și le-am spus să mă găsească
Și m-au găsit în zborul lor avântat.

De viață înghețate
Doar Soarele și arta, pete de culoare
Adaugă un plus de viață rutinei
plictisitoare
Și-ntr-un final reușesc

S-aline suflete-nghețate,
Ca al meu și altele poate,
Mulțumesc.

Am legat cărțile la ochi
Cu anii ce au trecut tăcut peste ele
Și le-am spus să mă găsească
Și m-au găsit când am întors pagina.

Am legat visul la ochi
Cu dorința de a deveni realitate
Și i-am spus să mă găsească
Și nu m-a găsit: eu dispărașem între timp.

A apărut pentru prima dată în revista „Excelsior” – martie 2017 și a fost republicată în martie 2019.

3. LICEUL

Liceul,
Obositor și rece,
Dormind, visând, sperând,
Oboseală și răbdare, speranță și
maturizare,

Închisoare de libertate cu propria cheie.
Elevi pe holuri alergând,
La ore întârziând
Zile de naștere serbate,

Amintiri în inimă stocate,
Alături de altele multe.
Cămăși, cravate-mprumutate, nu lăsăm pe
nimeni în spate
Un șoptit, un copiat, corigențe nu prea-am
luat,

Obligații, presiuni, n-avem parte de minuni,
Doar speranțe adunate, cu ambiție
alimentate,
Liceeni cu multe vise, de comisie admise.

4. POVESTEA TOTALITĂȚII

PUBLICATE ÎN: PIATRA CRAIULUI 6-7 / 2017-2018

M-am îndrăgostit de mare
M-am refugiat în cer
În timp ce am fugit în slăbiciuni
Și m-am ascuns în veșnicie

M-am pierdut în culori
M-am regăsit în ochii tăi
Căci culoarea unde m-am trezit se afla și-n ei
Apoi am călătorit cu răsăritul spre sufletul tău

Și am văzut scrise poezii între artere
Și am colindat cu trenul spre ele
M-am folosit de zâmbete când întunericul mi-ai șoptit
Și mi-ai povestit informații despre cum și-a pierdut lumina

Am zburat printre cuvinte și am dispărut printre metafore
Am visat în zare la citatul "Speranța ultima moare."
Am rătăcit prin muzică și prin amintirile lumii
Am dormit cu stelele în timp ce mă mângâia pădurea

M-a atins lumina și m-am trezit subit
M-am lovit de Soare, mi-ai sărutat rănile
M-am sărutat cu cioburi și m-a-ngrijit vântul
M-au ajutat amintirile să-mi desenez imaginația

În timp ce lupii mă țineau în brațe
Am sfârșit în copilărie deși viitorul m-a iubit
Dar viața mi-a oferit ajutorul ei și m-a ridicat
Când doar moartea m-a distrus

5. TIMPURI

Odată cu apusul ai plecat și tu
Dacă te-ai întoarce cu răsăritul, nu aș spune nu
Dar tu stai și-aduni răsărituri multe
Pentru a veni să-mi daj un pupic pe frunte

Stai secunde grele să prinzi
Pentru câteva momente cu mine să te destinzi
Pentru a consuma un apus în doi
Cu îmbrățișări calde și săruturi moi

Stăm și plătim cu momente de-așteptare
Lăsăm gândul și dorința să zboare-n depărtare

S-ajungă cât mai repede la celălalt
Să-l susțină, să-l aline târziu în pat

Să-l facă să zâmbească, plânsul să îi sece
Să-l încălzească, să nu îl lase rece
Și soarele răsare și apune, iar tu încă nu vi
Doar că eu o să te tot aștept în brațe să mă ții.

6. IARTĂ-MĂ!

PUBLICATE ÎN: PIATRA CRAIULUI 8-9 / 2018-2019

Iartă-mă pentru tot ce ți-am greșit,
Iartă-mă că destul nu te-am iubit,
Iartă-mă că nu-ți mulțumesc ție!

Iartă-mă că nu-ți acord atenție,
Iartă-mă că nu-mi văd drumul cu tine,
Iartă-mă, Românie!

7. CONTRADICȚII MONOTONE

Altă zi normală,
Aceeși navetă spre școală,
Același tramvai cu aceiași oameni,
Altă eu gândindu-mă la tine.

Altă zi în care duc aceeași luptă
Aceeși gândire îmbibată cu aceeași
speranță

Aceeși contradicție între creier și inimă
Altă zi când drumuri cutreier.

Altă foame stârnită de noi rânduri pe ziduri
Aceleași răspunsuri mă-ngână
Aceleași întrebări ce răsună
Altă curiozitate flămândă.

DEBUT POETIC ÎN PIATRA CRAIULUI

AUTOR: ELIZA-MARIA STOIAN, CÂMPULUNG-MUSCEL

ELEVĂ LA: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „OPREA D. IORGULESCU”, CÂMPULUNG-MUSCEL

PUBLICATĂ ÎN: PIATRA CRAIULUI 8-9 / 2018-2019

1. CIUPERCA

Într-o zi la asfințit,
Când furtuna s-a oprit,
S-a ivit pe o cărare
O ciupercă mică tare.

Are capul pătrat,
Pare că este pictat
Cu un alb imaculat
Stă la umbră de stejar.

Și vorbește-nveselită,
Despre nunta cea vestită
A priveghetorii renumite
Ce dorește să invite

Cei mai talentați actori,
Zâne, găze, fluturi, flori,
Mai precis, pădurea toată
E la nuntă invitată.

CERÂND SUFERINȚĂ

Pe un cer de-amărăciune,
Ochii mei s-au înălțat,
N-am văzut nicio lumină,
Și-n genunchi m-am aplecat.

Tatăl meu cu glasul blând,
Nu Te văd și nu Te-ating,
Cazi la mine-n orice gând,
Eu Te vreau și nu Te-alung.

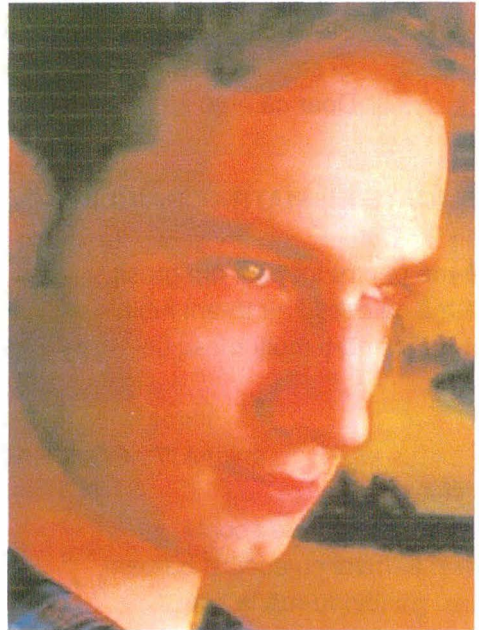
Iar cum fătul, lapte cere,
Lasă-mă să-Ți cer și eu,
Doar o clipă de durere,
Însetat suflet plebeu.

Și-obosit de întrebări,
Cautând ca să-mi răspunzi,
Sfinte sunt crude dureri.
De ce miTe mai ascunzi?

Ca o lacrimă, ce-mi curge,
Vino Tu pe cerul meu
Și arată-mi ,Demiurge,
Că asculți la lutul tău!

ELOGIU

Ce ramâne-n urma noastră,
e dovada vieții tuturor,
fie prinț sau cerșetor.
Faptele sunt semintele,
urmările lor sunt primăvara.
Am cunoscut și eu un făptuitor odată,
prins în mrejele leoaicei tinere-iubirea,
nu știu de-a găsit iubirea,dar felinele
nu pot fi închise în inimi domestice.
Mai știu că aerul curat e ca un gând,
el l-a gândit,l-a lăsat să ardă și acum,
nu în vătrați ci pe hârtie.
S-a scris că omul are închise-n
sine aripi și zboară cu gândul,
dar oare gândul poate să zboare la om?
Ei și ce, dacă sunt un avion în blugi?
Și ce dacă sunt o piatră ce izvorăște?
Dă-mă în judecată, inimă,căci poezia o
iubesc.
Nu-i așa ,Nichita?

ÎNCĂ UN "VU"

Fragmente din viitor,
s-ar releva în trecut,
dacă n-ar fi prezentul.
Te-am mai cunoscut cândva,
irisul meu drag...iubita mea,
însă te știu doar de-acum.
Nu cunosc ordinea lumii,
însă nici lumea nu cunoaște
ordinea mea.
Se intersectează oare iluzii
cu vise,destine, cu aparențe?
Parcă am mai respirat odată
sau doar aerul s-a inspirat în mine?
Parcă am mai văzut odată
Sau doar văzutul mi-a intrat în ochi?
Nu mai caut răspunsuri,
deși întrebările nu le știu.
Am fost al tău, ai fost și tu
sunt al tău și ești a mea,
Și-a bătut joc ordinea universului
de ordinea mea,
sper că știi și tu.
că-i doar un déjà vu.

UNDE TE-AI ASCUNS, COPILĂRIE?

Copilărie, unde te-ai dus?
Din nou de mine te-ai ascuns?!
Ai fugit așa, cu foc,
Ai plecat repede de tot!

Însă am să te gădesc,
Nu stau mult să mă gândesc,
Știu că te-ascunzi în casa mea,
Te joci „De-a v-ați ascunselea”.

Aud un chicotit deodată.
Ești în camera de joacă!
Ești cumva după pătuț
Sau sub biroul cel micuț!

Mă păcălești că ești în ladă
Ca nimeni să nu te vadă,
dar de ce nu vrei să ieși?
Toată lumea știe, cât de frumos zâmbești!

IARNA

Iarnă! Iarnă! Ce tot vîi
Cu zăpada pe câmpii
Și pe dealuri și pe munți
Ca glasuri de copii s-ascuți?

Te așteptam nerăbdătoare
Cu fes, fular, cizme-n picioare,
Cu mănuși, cu sănioare
Și cu-o bucurie mare.

Noaptea tu le mărești,
De căldură mă ferești,
Vii cu Moș Ger și Moș Vânt
Și zăpezii vrei să-i cânt.

Scumpii tăi copii de gheață
Stau pe geamuri fără viață;
Și trimișii tăi nori reci
Mă fac să iau trei-patru gecii.

Aici trimiți zi de zi
Pentru noi, cumiști copii,
Bucurie, frig și glugi;
Chiar și soarele-l alungi!

IARNA, ANOTIMP DE ARGINT

Flori de gheață argintie se lipesc de geamuri,
Apoi cad finuț plutind pe neaua de cristaluri.
Pufosul și recele stup din ceruri
Găzduiește albe albine și geruri.

Oceanul de ninsoare zâmbește luminând
De la sclipirea lunii-mi trece-n minte-un gând:
„Zâna iernii vine iar sclipind!”
Și-apoi veselă ascult câte-un colind.

Norii au început să cearnă steluțe argintii
Și pe derdeluș se-aud doar glasuri de copii.
Albine albe roiesc printre crengi cercelate
Și se-așează duos peste casele uitate.

Fulgilor de nea, copiii veseli le zâmbesc,
Ei casele părăsesc și pe derdeluș pornesc.
Covorul alb, pufos și rece din nou a apărut,
Ninge și iar ninge exact cum ei au vrut.

Ziua, astfel, curând se va sfârși.
Noaptea vine, vine și tot se va mări,
Iar Crăciunul vine din nou cu bucurie,
Natura și casele se umplu de magie.

Și bărbosul cel iubit se-ntoarce iar la noi,
Moș Crăciun, sub brad îmi pune cadouri pentru voi.
Bucurie, veselie ne-aduce el acum,
Intrând ușor prin hornul caselor cu fum.

Așa de fermecat și de frumos
E momentul când s-a născut Hristos!
Sărbătoarea strălucește sub stelele-aurii,
Atât de așteptată de-ai lumii copii.

DEBUT POETIC

AUTOR: ALEXANDRA – MARIA ANUȚA, ELEVĂ – LICEUL DAN BARBILIAN,
CÂMPULUNG –MUSCEL

PUBLICATE ÎN: PIATRA CRAIULUI NR. 6-7 / 2017-2018

VRAJA NOPTII

El de cufundă-n vraja acestei nopți ușor
Și inima-i tresaltă de-al dragostei fior.
Rămase singuratic. Și-a început să-l doară
Străfundul lui de suflet în dragostea-i amară

Fusese o greșeală...El o știa prea bine
Dar totuși numai ea putea să îl aline
El o iubea, iubește și speră s-o revadă.
La acest joc al vieții refuză să mai piardă.

Pe-acest fundal nocturnic adânc se tot
gândea.
Acum nu vrea pe nimeni,o vrea numai pe
ea!
Să-i caute privirea, să-i simtă sărutarea,
Să o cuprindă-n brațe, ca un ecou
chemarea...

Dar liniște... Nimic,nimic nu se aude!
Liniștea asta lungă în suflet îi pătrunde.
Acum el înțelege c-a stat și a privit
Cum lumea lui întregă încet s-a năruit.

Îl doare... Îl doare dar stă drept!
A-ntâmpinat viața ținând sus al lui piept.
Nimic nu-l mai doboară și-și va-mplini
dorința
De-a numai ști nicicând ce este suferință

DORINȚA

Când ploaia începuse să-i bată în fereastră
O fată mărunțică în rochie albastră
Se ridică încet, vizibil tulburată,
Și de gândea la viață care i-a fost furată.

Coșmaru'-mi începuse tot într-o zi ploioasă,
Când mă plimbam cu mama printr-o pădure
deasă
Atuncea a lovit necruțătoare soartă
Iar mama brusc picase fix lângă mine.
Moartă.

Tata înnebunise și el de grea durere
Și toată ziua plângea fără putere.
A încercat zadarnic să uite tot ce-a fost...
Simțea cum a lui viață chiar nu mai are rost.

Dar, într-o zi, un înger de dor l-a izbăvit
Și l-a învățat cum poate fi iarăși fericit
În inima-i rănită intră altă femeie
Senină și suavă,un abur, o idee...

Dar scumpa mea „mămică" avea mai multe
fețe
Și singura-i dorința era să se răsfețe.
Tata era orbit. Credea că e iubire.
Ea însă-i oferea o dulce amăgire.

Aș vrea să îl ajut dar mie peste putință
Nu vreau iluzii moarte sau cruntă suferință.
Dar până-l scot din oarba, adâncă supărare
Rămân ceea ce sunt. O simplă visătoare.

ANEXE

AFILIERI PROFESIONALE, COLABORĂRI, CONTRIBUȚII, PARTICIPĂRI

I. ÎN PLAN CULTURAL-ARTISTIC ȘI SPIRITUAL-ÎNAINTE DE 1989

1. Participare activă la activități pe linie școlară și extra-școlară, brigăzi artistice, teatru, etc.
2. Reprezentant în consiliul profesoral al Școlii Generale nr.1 Suseni -Rucăr, din partea elevilor.
3. Participant activ la Corul Căminului Cultural Rucăr, tenor.
4. Participant activ la acțiunea de împădurire sub conducerea profesorului Ion Popescu-Argeșel.
5. Organizarea de joi ale tineretului în cadrul școlii și al Căminului Cultural Rucăr
6. Membru fondator al C.A.R. – 1972
7. Membru în consiliul de conducere al C.A.R.

II. ÎN PLAN CULTURAL-ARTISTIC ȘI SPIRITUAL-DUPĂ 1989

1. Membru fondator al Cenaclului Cultural-Artistic „MIHAIL LUNGIANU” din Rucărul Muscelean.
2. Secretar al Cenaclului Cultural-Artistic „MIHAIL LUNGIANU” din Rucărul Muscelean.
3. Membru fondator al ASOCIAȚIEI CULTURALE „RUFFA ARBOR” (Copacul Roșu) Rucăr-Muşcel.
4. Secretar general al ASOCIAȚIEI CULTURALE „RUFFA ARBOR” (Copacul Roșu) Rucăr-Muşcel.
5. Redactor și corector al revistei „PIATRA CRAIULUI”, de actualitate, cultură și tradiții, din Rucărul Muscelean.
6. Organizator manifestări cultural-spirituale.
7. Distribuitor cărți și reviste pe plan muscelean, argeșean, național și internațional.
8. Membru fondator al „CLUBULUI UMORIȘTILOR MUSCELENI” Câmpulung Muscel.
9. Secretar- general „CLUBULUI UMORIȘTILOR MUSCELENI” Câmpulung Muscel.
10. Redactor la revista „ACIDAVA”, redactată de „CLUBUL UMORIȘTILOR MUSCELENI” Câmpulung Muscel.

11. Colaborator al revistei „C ARTE DE LA CURTEA -VECHE” , redactată de „FUNDAȚIA ECOKIND” Câmpulung- Muscel
12. Colaborator al revistei „PIETRELE-DOAMNEI”, redactată de „FUNDAȚIA PETRE IONESCU” din Domneștii Muscelului.
13. Membru activ al „SOCIETĂȚII DE ȘTIINȚE ISTORICE DIN ROMÂNIA”, filiala „MUSCEL”, din Câmpulung Muscel.
14. Secretar-trezorier al „FILIALEI MUSCEL” , SSIR.
15. Colaborator al revistei de istorie redactată de „FILIALA MUSCEL” , Câmpulung-Muscel.
16. Membru fondator al „CENACLULUI CULTURAL MUSCELEAN” din Câmpulung-Muscel.
17. Secretar al „ CENACLULUI CULTURAL MUSCELEAN” din Câmpulung-Muscel.
18. Colaborări cu biblioteci sătești, comunale, școlare, orășenești și municipale-donare cărți diverși scriitori-rucăreni și musceleni.
19. Colaborări cu personalități cultural-artistice de diferite profesii, din țară.
20. Colaborări cu presa scrisă și media audio-video-locală, județeană și națională.
21. Interviu și intervenții telefonice la televiziuni locale, județene și naționale.
22. Participări și contribuții la manifestări cultural-artistice, spiritual-educative și religioase, pe plan local, județean și național.
23. Consilier local, independent, la Primăria Rucăr în perioada 1992-1996 și 1996-2000 (două legislaturi).
24. Consilier județean, independent la Consiliul Județean Argeș, în perioada 1992-1996 (am fost forțat să mă retrag din motive obiective).
25. Cetățean de Onoare al localității Rucăr.
26. Fondator și organizator al Sindicatului Liber, Independent și Autonom din Cooperativa de Consum Rucăr-Muscel.
27. Președinte al sindicatului „LIBER, INDEPENDENT și AUTONOM” din Cooperativa de Consum Rucăr-Muscel.
28. Reprezentant al salariaților din partea sindicatului, în COMITETUL EXECUTIV ȘI CONSILIUL DE CONDUCERE, din Cooperativa de Consum Rucăr-Muscel.
29. Reprezentant al sindicatului unității în forul de conducere al Uniunii Județene Argeș și al CENTROCOOP.
30. Membru de onoare al Creatorilor de Artă și al Scriitorilor – A.C.A.S

AUTOGRAFE ACORDATE PE CĂRȚI DONATE DE MARI PERSONALITĂȚI CULTURALE

Prof.univ.dr. Gheorghe Pârnuță – Rucăr, Muscel

Familiei Cornel și Angela Stoiar, fi
și satului Rucăr, descendenți din
vechi moșneni rucăreni, cu toate
prezența și dragostea
Gh. Pârnuță

Rucăr
15 Septembrie 1996

Prof. scriitor Maria Chirtoacă – Câmpulung, Muscel

Respect și considerație
domnulei Corne Stoiar,
bunului meu prieten
Stoiar 20 mai 2018

Diplomat în științe economice – Ion Dumbi, Câmpulung, Muscel

Domnului CORNEL STOIAR,
economist de vază,
cu toată dragostea
Ion Dumbi

ION DUMBI
Economistului CORNEL
STOIAR
Cu deosebită stimă
Ion Dumbi

Colegului de brașo 29.05.2019
CORNEL STOIAR
cu toată dragostea
29.05.2019 Ion Dumbi

Epigramist, Iulian - Citer Marinescu, Bughea - Muscel

Conechetei de Stoiar,
cel cu sufletul curat ca în bășoară
copilane scurte și înzete ca oerul
lui mare deosebita Prete Stoiar.

Iulian

Cu stăcni și draconii,
de la stăcni, cornet, pietre
cu mlaie de o mlaie!

Prințului, piatră mlaie
la care curățarea sunt a
piatră, de mlaie și
ca cataliniboulai, centuri
Nicolae, Cornet și stăcni

27.10.2015. El

Epigramă rut adăpau
o amănunțit de detești,
dăruț d'în somnau d'în
fuară
având el
10.08.2016

Prințului meu
Ec. Cornet și stăcni,
om de o samă
fuerărită, infelicită

15.06.16 El

Prințului meu
Ec. Cornet și stăcni,
om de o samă
fuerărită, infelicită

15.06.16 El

Unu prietere de o mlaie,
cârnicii sunt seacă mlaie
pînă tîră a a fîp
pînă mlaie.

6.07.2017. El

Profesor, scriitor, Nicolae Pantazică – Băjești, Muscel

10 octombrie 2016 Băjești
Cu dragoste, prințului meu de
10 Rupar, publicatului și wai alos
OMUL 'Cornet și stăcni!
ce deosebita stăcni?
At. Pantazică

Cu multă dragoste și prețuire d-lui
Cornel Stoian, un abecedar al lumii,
marcelor și angerele.

Prof. I. H.

Cu multă dragoste și considerabil
donației Cornel Stoian, un suflet mare,
un neclerat între lumina Răscălării și
a Muscelului nostru drag.

Bunătare sufletească!

Prof. I. H.

10 febr. 2014
București

Minunatului OM și SIFLET NOBIL,
Cornel Stoian, ca semn de odihnă stimei
și prețuire, din partea autorului -

Compusulung
19 XII - 2014

Prof. I. H.

Cu multă dragoste și dăruire prețuire
OMULUI - rucărcășului - neoborârlului prieten,
cu voie sa, Cornel Stoian ca semn al
fideții și reținerii noastre sub sceptrul
indefinit al Afecțiunii, tocerii.

Cu stimei, rației, fanteziei, doamnei
Dinela - pentru ospitalitatea cu care ate
dăruie de Bunul Dumnezeu

Bunăstare sufletească.

Rucăr,
26 sept. 2015.
orele 16³⁰

Prof. I. H.

Profesor – scriitor, Ion Machidon – București

Prețenului meu
Cornel Stoian,

cu prețuirea dăruire amuzante
de suflet, facând un mare logărit
ce dăruie de aprigă prețuire
de suflet, care va va oferi
data cu prețuirea dăruire
jovănească și cele dăruite
infirmități,

Cu considerație
unele din autri,
Prof. Machidon

Rucăr, 24 Iulie 2010.

Între prietenul meu,
dl. Cornel Stoian

una pagă care îi va aminti
de Peșteră și unii din oameni
său olicerente lui.

Cu dragoste și prețuire,

Ion Machidon

Rucăr, 24 August 2010
Rucăr - I. H.

Familiei

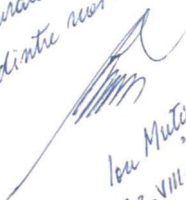
Ana Anghel și dl. Cornel
Stoian,

cu considerație pentru prețuire
admirabilă, înțelegătoare la nevoie și
de o dăruire districție
morală.

Cu prețuire și considerație,
prețuire și dăruire în tot
ce vă dăruie.

Rucăr, 8 martie 2011
Ion Machidon

Acera ca aceste pînă
adevărata și în amintirea
de sufletele curate care sunt
în fiecare dintre noi.

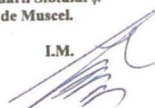

Ion Muțiu
28.VIII.1996 -

Domnului Cornel Stoian,
Cu respect și deosebită apreciere
pentru atenția cu care a cîntărit
sentimentele și gândurile
mele -

5. iulie 2009

Grăbit de anii mulți
și mulțumesc lui Dumnezeu
că îmi încheie anii vieții
cu arhitectura literelor,
în care am reîntîlnit
ființe dragi și oameni
din Rășinari Sibului și
Rucărul de Muscel.

I.M.

Ion Muțiu

Domnului Cornel Stoian,
Cu frumoasă apreciere pentru
sufletul pur și interesul la culturile
meșterene -

Ion Muțiu
9.03.2012

Nicolae Vlad
profesor – istoric, Tudor-Tiberiu Vlad
Rucăr, Muscel

Profesor - Cezar Neacșu
Mățău- Muscel

Domnului Cornel Stoian, Nea Cornel
dragul nostru secretar al Amicalei:
„Mihail Lungianu” cu pretentie
și respect...

prof. Nicolae Vlad

31.03.2013

Fil. - Autograful.

Lu Cornel Stoian, Rucăr,

Un curant,
un gând,
un vers,
o amintire...

Cezar Neacșu
Mățău, iulie 2014

Colonel (rezervă), poet, Ion Mârzac
Mățău-Muscel

Prieteniului măreț, Colonel Stoian,
cu toată dragostea și încrederea
o că legătură de suflet, o dată
intimicitate, nu se pierde și nu se
trădează. Parol?!

Ion Mârzac
Mățău, 08.12.2011

Lui Colonel Stoian, spirit neamului
cu vânt străvechi din care apare adevărul,
amiciate de ne pierdut etern.

Ion Mârzac, Mățău, 12.11.2015

profesor-scriitor, Maria - Ligia Vișoiu
Câmpulung, Muscel

profesor doctor – poet, George Baciu,
Domnești – Muscel

26.04.2013.
Totul în viață
e poezie,
diferența de
linie și o
diferență cu
sufletul!
Ligia

Domnului Colonel Stoian,
mare iubitor al istoriei române
și culturii daco-batavice,
respect și apreciere din partea
autentului.

George

4. oct. 2014

Profesor – scriitor, Adrian Simionescu – București

Doamnei și Domnului Stoian
Cu deosebită prețuire și afecțiune,
această carte cu vibrație prin timp -
reverberație peste vreme.
August 1999. -

A. Simionescu

Inginer – agronom, Damian Avrămescu – Mereni, Constanța

Familiei Colonel Stoian, farul meu
modest, o carte, sper să ne aducă amintire
unu de altă cât vom mai fi.

Cu drag
Damian Avrămescu
-liad, 2017
Avrămescu

DIPLOME ACORDATE

CONSILIUL JUDEȚEAN ARGES
MUZEUL VITICULTURII ȘI POMICULTURII-GOLEȘTI

DIPLOMĂ

Cornel Stănescu

Se acordă grupului "Floare de colț", Rucăr, pentru participarea
la manifestarea folclorică - colinde tradiționale "Deschide ușa, creștine!",
ediția a VIII-a, desfășurată în data de 15 decembrie 2012.

Data: 15.12.2012

Director
Dr. Filofeoa Paly

Filiala Etnografică
a Familiei Învățători Colț

Casa de Cultură
"Tudor Mușatescu"

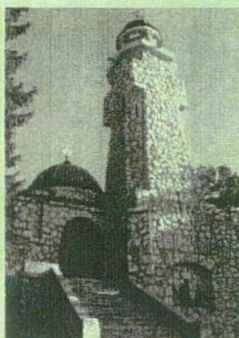
DIPLOMĂ DE PARTICIPARE

Se acordă Economist Cornel Stoian

Pentru participarea la Concertul de Colinde Tradiționale de Crăciun, organizat de d-nă Dr. Gabriela Colț și Casa de Cultură "Tudor Mușatescu" din data de 14-12-2013 la sediul filialei din Valea Româneștilor nr 90

Filiala Etnografică
a Familiei Învățători Colț
Dr. Gabriela Colț

Casa de Cultură
"Tudor Mușatescu"
Director:
Livia Cloacă

Mausoleul Mateiaș-Valea Mare

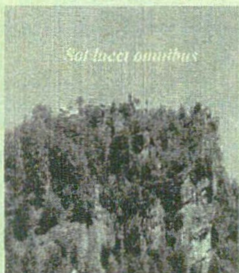

Sfința Mănăstire "Negru Vodă"

DIPLOMĂ DE PARTICIPARE

Se acordă Domnului ECONOMIST CORNEL STOIAN

în semn de respect și prețuire că prin participarea sa de astăzi 4 oct. 2014 contribuie la propășirea istoriei locale, naționale și la dreapta credință.

Sfința Mănăstire "Negru Vodă"

Cetățeni - Mușcel

Președinte,
Prof. Vinitia PURNICHİ

[Signature]

Părintele Mădălin Marian GHINEA

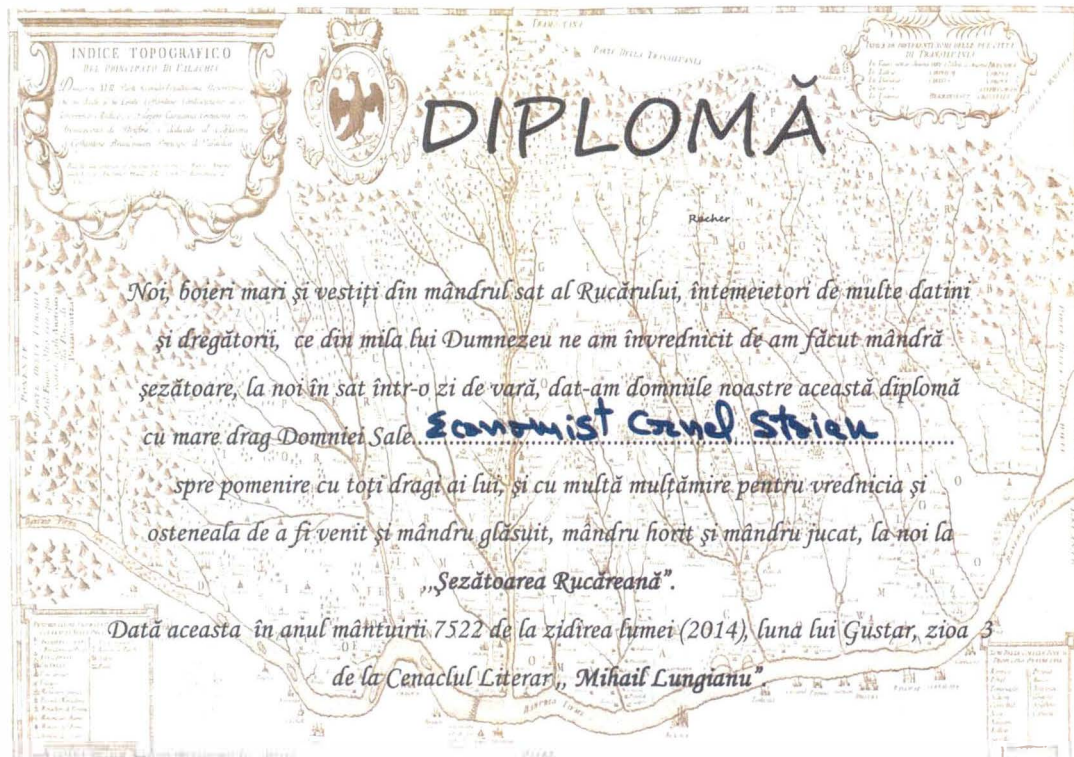
DIPLOMA

Noi, vrednici gospodari, boieri mari,
de la noi din Rucăr, la vreme de mari
sărbători, dat am Domniile Noastre
vrednicului colindător

SECRETAR CENACLULUI COANEL STOICĂ

acest zăpis, ca bună răsplată,
pentru mândrul urat și colindat.

Dată aceasta în anul mântuirii 7522 ²⁰¹⁴
luna lui Undrea, ^{decembrie}
mai joi pe sară, zioa 11,
de la **Cenaclul Literar**
„Mihail Lungianu”

Noi, boieri mari și vestiți din mândrul sat al Rucărului, întemeietori de multe datini
și dregători, ce din mila lui Dumnezeu ne am învrednicit de am făcut mândră
sezătoare, la noi în sat într-o zi de vară, dat-am domniile noastre această diplomă
cu mare drag Domnitei Sale **SECRETAR CENACLULUI COANEL STOICĂ**

spre pomenire cu toți dragi ai lui, și cu multă mulțămire pentru vrednicia și
osteneala de a fi venit și mândru glăsuit, mândru horit și mândru jucat, la noi la
„Sezătoarea Rucăreană”.

Dată aceasta în anul mântuirii 7522 de la zidirea lumii (2014), luna lui Gústar, zioa 3
de la **Cenaclul Literar „Mihail Lungianu”**

DIPLOMĂ

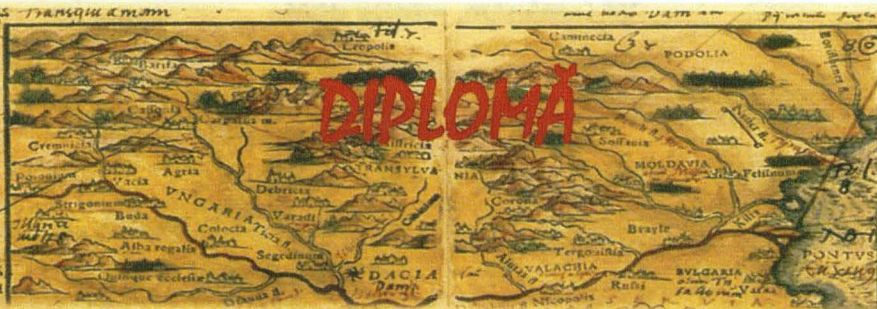
Din vremile din vechime,
 cele frumoase și bune, așa cum le-a lăsat Dumnezeu Bunul,
 Noi, Boieri Mari, ținut-am Șezătoare la noi în sat de atunci și până azi,
 la care cu mare drag am chemat și pe Domnia Sa

Cornel Șteian - Secretar

cu drag să glăsuim, să jucăm și să petrecem, la noi în sat,
 în Rucărul cel de poveste.

Dată aceasta în anul mântuirii 7523(2015), de la zidirea lumii, luna lui
 Gustar, ziua 16 de la

Cenaclul Literar „Mihail Lungianu” ...

Noi, mari și vestiți boieri din satul nost Rucăr, cu dragoste și harul lui
 Dumnezeu, chemat-am pe Domnia Sa.

Secretar - Cornel Șteian

cu drag să glăsuiească și să joace spre leac de suflet, la Șezătoarea Rucăreană.

Dată aceasta în anul mântuirii 7524(2016), de la zidirea lumii, luna lui
 Gustar, ziua 15, de la Cenaclul Literar „Mihail Lungianu”.

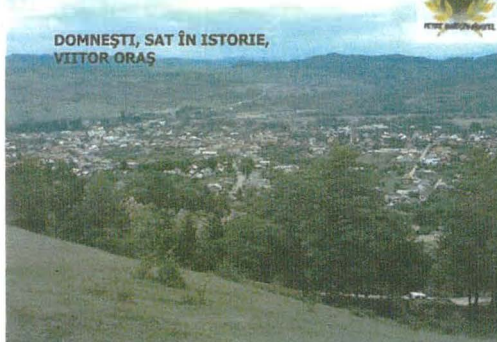

FUNDATIA „PETRE IONESCU-MUSCEL”
DOMNEȘTI – ARGES
Revista „PIETRELE DOAMNEI”

CULTURA * UNIVERSALITATE
* ISTORIE * SPIRITUALITATE

DOMNEȘTI, SAT ÎN ISTORIE,
VIITOR ORAȘ

HRISOV DOMNESC

Vă înmănăm, mărite dOMn

CORNEL STOIAN (economist)

acest **Hrisov DOMNESC**,

azi la un deceniu de viețuire a Revistei *PIETRELE DOAMNEI*

DOMNEȘTI, un loc pitoresc, mirific, dat de Dumnezeu, între minunatele muscele cu pruni și meri domnești, așezat dinadins la jumătatea drumului dintre cele două foste capitale ale Țării Românești, Câmpulung și Curtea de la Argeș, este locul unde minunata revistă s-a născut pentru a prinde în paginile sale istoria neamului domnesc și a o trimite până hăt-depart, spre știrea celor ce sunt și a celor ce vor veni.

Aici, unde *DOMN EȘTI* au trăit BASARABII, și-au măsurat locul și vremea cu grijă, veghind ca ocina lor strămogească să fie o carte de învățătură pentru noi, neamul domnesc ivit la un pas de lacrima Anei și la un gând de veșnicie.

Și pentru că v-ați pus slova sufletului în paginile „PIETRELOR DOAMNEI”

vă atestăm

înaltul titlu de mare dOMn de DOMNEȘTI,

ce vă conferă sfântul drept de a trăi și a vă bucura de o deosebită onoare și respect din partea trăitorilor acestor meleaguri.

19 mai 2016,

la un deceniu de la prima atestare documentară
a Revistei *PIETRELE DOAMNEI*

Redactor-șef,
George BACIU

DOMNEȘTI, sat între Muscel și
Argeș, posadă cu aromă de os Basarab

ATESTATUM DOMNESC

Vă înmănăm, mărite dOMn

STOIAN CORNEL

acest

ATESTATUM DOMNESC

DOMNEȘTI și CURTEA de la ARGEȘ, locuri pitorești, așezate de Dumnezeu ca două Posade ale obștilor trăitoare libere, în care am crescut și ne-am trimis dorurile și doinele, și baladele, și lacrima Anei până hăt-depart, întru slava neamului acesta, întâlul pe malurile Argeșului și ale Râului Doamnei.

Aici au trăit BASARABII, și-au măsurat locul și vremea cu grijă, veghind ca ocina lor strămoșească să fie o carte de învățătură pentru noi, dar și pentru cei ce vor să vină.

Și pentru că sub grijirea DUMNEAVOASTRĂ spiritualitatea mușceleană și argeșeană încă dăinuie în fresca timpurilor, azi la jumătatea Cireșarului, la un suspin de eternitatea Eminescului,

vă atestăm

înaltul titlu de mare dOMn al Muscelului și Argeșului,

ce vă conferă sfântul drept de a trăi și a vă bucura de o deosebită onoare și respect din partea trăitorilor acestor meleaguri.

At. 14 Iunie 2017,

in Cetatea de scaun a Basarabilor, Curtea de la Argeș

Redactor-șef revista PIETRELE DOAMNEI,
Prof.Dr. George BACIU

Președinte Filială Județeană
Argeș POSADA a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retrageră,
Col (r)g Laurențiu DOMNIȘORU

DOMNEȘTI, sat între Muscel și Argeș, posadă cu aromă de os Basarab

ATESTATUM DOMNESC

Vă înmănăm, mărită dOaMnă

STOIAN ANGELA

acest

ATESTATUM DOMNESC

DOMNEȘTI și CURTEA de la ARGEȘ, locuri pitorești, așezate de Dumnezeu ca două Posade ale obștilor trăitoare libere, în care am crescut și ne-am trimis dorurile și doinele, și baladele, și lacrima Anei până hăt-departe, întru slava neamului acesta, întâlul pe malurile Argeșului și ale Răului Doamnei.

Aici au trăit BASARABII, și-au măsurat locul și vremea cu grijă, veghind ca ocina lor strămoșească să fie o carte de învățătură pentru noi, dar și pentru cei ce vor să vină.

Și pentru că sub grijă DUMNEAVOASTRĂ spiritualitatea mușceleană și argeșeană încă dăinuie în fresca timpurilor, azi la jumătatea Cireșarului, la un suspin de eternitatea Eminescuului,

vă atestăm

înaltul titlu de mare dOaMnă al Muscelului și Argeșului,

ce vă conferă sfântul drept de a trăi și a vă bucura de o deosebită onoare și respect din partea trăitorilor acestor meleaguri.

Azi, 14 Iunie 2017

în Cetatea de scaun a Basarabilor, Curtea de la Argeș

Redactor-șef revista PIETRELE DOAMNEI,
Prof.Dr. George BACIU

Președinte Filiala Județeană
Argeș POSADA a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retrageră,
Col (rtg) Laurențiu DOMNIȘORU

Fundația „SIMION MEHEDIŢI-MIORIŢA”
SOVEJA – VRANCEA

Gala poeziei și a dansului popular - NUNTA SOVEJANĂ

DIPLOMĂ DE EXCELENȚĂ

SE ACORDĂ **Ec. CORNEL STOIȚĂ** în comun. **Ducă, Plușol**

ca expresie a prețuirii pentru efortul de păstrare și promovare a tradițiilor populare
ale satului și pentru participare la acțiunea

LA IZVOARELE MIORIȚEI – SOVEJA

ediția a V-a

SOVEJA – VRANCEA

AUGUST 2019

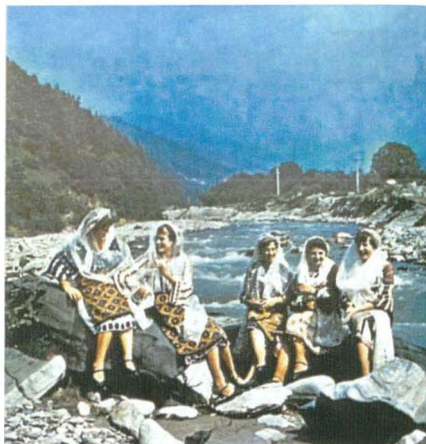
FUNDAȚIA CULTURAL ȘTIINȚIFICĂ „SIMION MEHEDIŢI-MIORIŢA”

Brezaia noastră – tradiție rucăreană...

Tineri pe munte

Tinere la râu

La stână în munte

Stânga sus: G-ral. Florian Tucă – București
Prof. dr. Gheorghe Baciuc – Domnești
Prof. Vintilă Napoleon Purnichi – Câmpulung
Ing. Ion Pietrăreanu – Pitești
Ec. Cornel Stoian – Rucăr

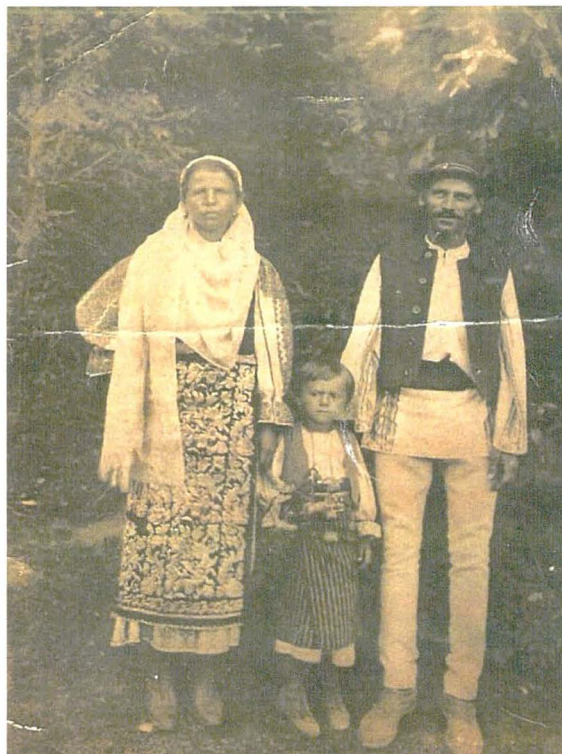

Monica Ciorciovel - Rucăr

Stânga jos:
Electromecanic – Moise Avram – Rucăr
Inginer Constantin Moiceanu - Rucăr

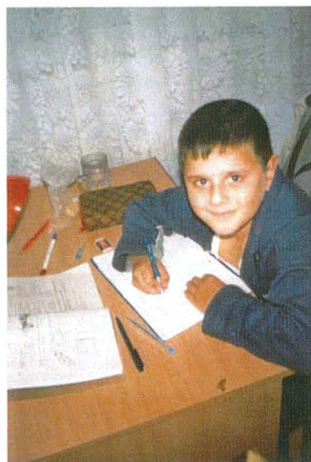
*Familia Elena și Ion Minciună –
socrii autorului
împreună cu copiii: Angela și Adrian*

*Bunicii autorului: Ecaterina și
Gheorghe Bălan împreună cu mama
autorului: Ecaterina Bălan*

*Ecaterina Bârloiu (bunica soției autorului) și
Alina-Cristina Minciună – cumnata autorului*

Familia: Cornelia – Claudia (fiică) și Viorel Grigore (ginere) împreună cu Ionuț (nepot) – București

Familia: Nicoleta-Mihaela (noră) și Ion – Ciprian Stoian (fiu) împreună cu: Olivia-Gabriela și Maria –Roxana (nepoate) – Domnești de Ilfov

*Familia: Elena-Cristina (noră) și Iosif – Cornelius Stoian (fiu) – împreună cu Eliza Maria și Anastasia- Ioana (nepoate) – Câmpulung, Muscel
Alături de nașii lor: Iverica și Constantin Ciocan – Rucăr, Muscel*

Absolvenții Școlii Generale „Nae A. Ghica” – Rucăr Muscel, ultimul de jos în partea dreaptă este autorul

Angela Stoian – soția autorului

Copiii autorului: Cornelia-Claudia, Iosif-Cornelius Stoian și Ion –Ciprian Stoian, împreună cu doamna profesor (diriginte) – Maria (Rica) Ruxandra

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE - CORNEL STOIAN -FLOAREA DE COLȚ A RUCĂRULUI	5
PREFĂȚĂ -CUVINTE DE ÎNCEPUT.....	6
ARGUMENT - RÂNDURI PENTRU UN MARE SUFLET.....	7
CUVÂNTUL AUTORULUI	8
PARTEA I	9
CAPITOLUL I	9
ISTORIA CORULUI RUCĂREAN DE LA ÎNCEPUTURI PÂNĂ LA DESFIINȚARE.....	9
1. 115 ANI DE LA ÎNFIINȚAREA CORULUI DIN RUCĂR – PARTEA I -a	9
PUBLICAT ÎN PREMIERĂ ÎN REVISTA „PIATRA CRAIULUI” NR. 1 / 2011	9
2. CORUL DIN RUCĂR PARTEA A II - A,.....	14
3.CORUL DIN RUCĂR PARTEA A III-A.....	15
4. CORUL DIN RUCĂR – PARTEA A IV-A	16
5. DIRIJORII CORULUI RUCĂREAN DE LA ÎNCEPUTURI PÂNĂ LA DESFIINȚARE:.....	18
CAPITOLUL II	19
MARI PERSONALITĂȚI RUCĂRENE – MUSCELENE OMAGIATE ÎN DIFERITE PUBLICAȚII	19
1.UN OM ÎNTRE OAMENI: DOCTORUL LIVIU - RION PREDESCU	19
2.MEDICUL PRIMAR: DR. REMUS - CORIOLAN ROȘCA	20
3.PROFESOR - SCRIITOR MARIA - LIGIA VIȘOIU	23
4.ÎNVĂȚĂTOR, DANIIL RĂDESCU.....	25
5.PROF. MIRCEA RĂDESCU	25
6. PROF. - SCRIITOR, GHEORGHE NICOLAE-PODIȘOR,	29
7. PROF. LUCREȚIA DULAMĂ	29
8.PROF. MARIANA LAMBESCU.....	34
10. ÎNV. NAE A. GHICA,.....	37
11. ÎNV. TOMA ȘTEFĂNESCU,.....	37
12. ÎNV. FILOFTEIA ȘTEFĂNESCU.....	37
13. PROF. DIRECTOR ION URDEA	37
CAPITOLUL III	43
PROFILURI DE ÎNVINGĂTORI – MUSCELENI.....	43
1.INGINER – SCRIITOR, CONSTANTIN - AGRICOLA MIU, GODENI-MUSCEL	43
2.FOST PREȘEDINTE DE COOPERAȚIE, ION M. DULAMĂ, RUCĂR – MUSCEL	46
CAPITOLUL IV	49
IN MEMORIAM	49
COMEMORĂRI ALE UNOR MARI PERSONALITĂȚI	49
1.PREOTUL DRAGOSLOVEAN - IOAN RĂUȚESCU LA 40 DE ANI DE LA TRECEREA SA ÎN VEȘNICIE	49
2.GHICĂ ȘERB vs. GHEORGHE NICOLAE – PODIȘOR	50
3.CUVÂNT - COMEMORARE ÎN CENACLUL „MIHAIL LUNGIANU” RUCĂR – MUSCEL.....	51
4. DISCURS LA ÎNMORMÂNTAREA COLONELULUI ÎN REZERVĂ GHEORGHE (GOGU) RĂDESCU.....	52
5. UN IUBITOR AL MUNTELUI ȘI AL PĂDURII – ING. NICOLAE OLEINIC.....	53
CAPITOLUL V	54
EVENIMENTE – MANIFESTĂRI:	54
1. PREMIERI CULTURALE LA GODENI – MUSCEL.....	54
2.ALTFEL DE ȘCOALĂ LA LICEUL TEHNOLOGIC „VICTOR SLĂVESCU” DIN RUCĂR - MUSCEL	55
3.LANSARE DUBLĂ DE REVISTĂ LA SEDIUL FUNDAȚIEI „ ECOKIND” – CÂMPULUNG, MUSCEL	56
4.CONCURS NAȚIONAL - „BĂTĂLIA CĂRȚILOR” - EDIȚIA A III-A 2016 – CÂMPULUNG,	

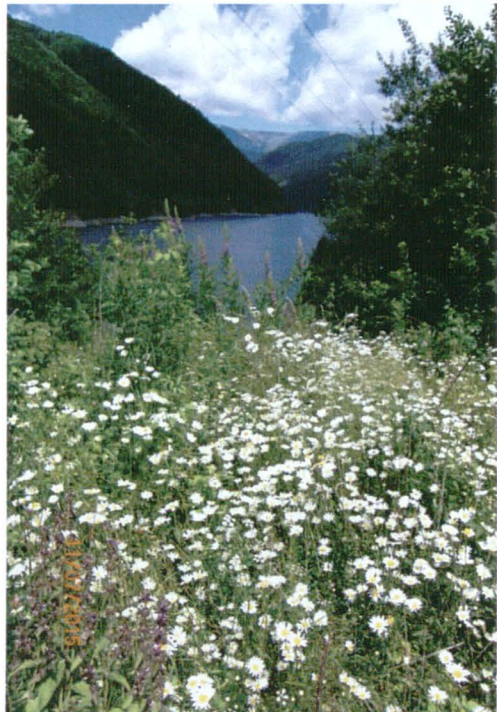
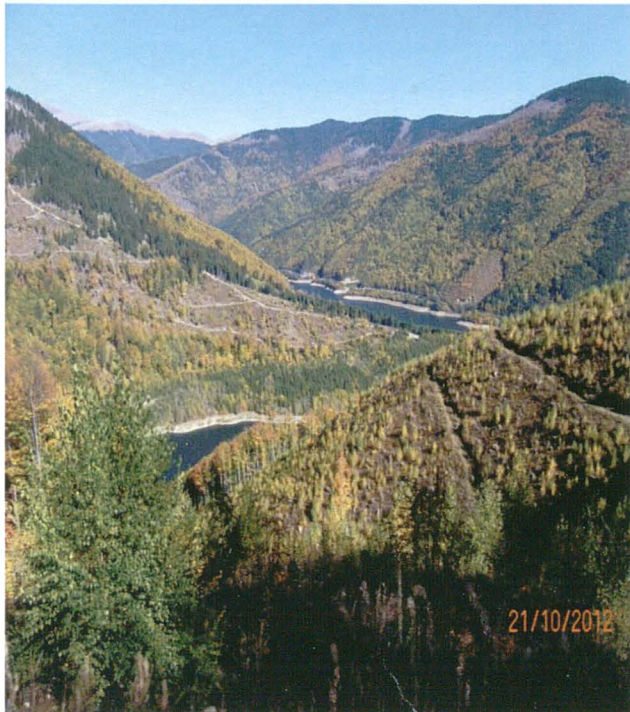
MUSCEL	58
5. NUMELE CENACLULUI CULTURAL - ARTISTIC „GHEORGHE CHIȚA” A TRECUT PRIN MAI MULTE TRANSFORMĂRII	59
6. EVENIMENTE CULTURAL - ARTISTICE RUCĂR – CÂMPULUNG, MUSCEL	60
7.MANIFESTARE CULTURAL - ARTISTICĂ "GÂNDURI LA ÎNCEPUT DE SEARĂ" - CURTEA DE ARGES	63
8.MANIFESTĂRI CULTURAL – SPIRITUALE ȘI EDUCAȚIONALE LA: RUCĂR, CÂMPULUNG ȘI CURTEA DE ARGES	66
9.MANIFESTĂRI INSTRUCTIV - EDUCAȚIONALE ÎN UNITĂȚI ȘCOLARE,RUCĂR-MUSCEL	68
CAPITOLUL VI	70
CONSEMNĂRI SPIRITUALE ȘI EDITORIALE	70
1.CUGET ȘI SPIRIT LA CETĂȚUIA „NEGRU VODĂ” – CETĂȚENI, MUSCEL	70
2. CONSEMNĂRI EDITORIALE	73
CAPITOLUL VII	78
INTERVIURI ACORDATE PRESEI SCRISE ȘI AUDIO - VIZUALĂ	78
1.INTERVIU ACORDAT ZIARULUI „ACTUALITATEA MUSCELEANĂ” DIN CÂMPULUNG	78
2.INTERVIU ACORDAT LA APARIȚIA REVISTEI	82
3.INTERVIU TELEFONIC CONSEMNAS DE EC. CORNEL STOIAN – RUCĂR, MUSCEL	83
4.INTERVIU CU BOGDAN LUNGIANU	83
5.INTERVIURI ACORDATE ÎN DIRECT UNOR POSTURI DE RADIO – TV	84
CAPITOLUL VIII	86
CUVÂNT DE BUN VENIT LA APARIȚIA ȘI ANIVERSAREA UNOR REVISTE - MUSCELENE ..	86
CUVÂNT INTRODUCȚIV LA „PODUL DE REVISTE”	92
„PODUL DE REVISTE” A FĂCUT „ROMÂNIA MARE CULTURALĂ”	93
CAPITOLUL IX	94
ARTICOLE PUBLICATE ÎN „CARTE DE LA CURTEA VECHÉ” CÂMPULUNG - MUSCEL	
MARI PERSONALITĂȚI RUCĂRENE - MUSCELENE	94
1.PROF. UNIV.DR. GHEORGHE PÂRNUȚĂ – RUCĂR, MUSCEL	94
2.PROF. SCRIITOR, GEORGE NICOLAE - PODIȘOR, ALIAS GHICĂ ȘERB, – RUCĂR, MUSCEL	95
3.PROF.-UNIV. DR. ION POPESCU-ARGEȘEL, VULTUREȘTI - MUSCEL	96
4. IOAN RĂUȚESCU, PREOT ȘI FOLCLORIST – DRAGOSLAVELE - MUSCEL	96
5. AS. UNIV. CARINA PURNICHİ, BUCUREȘTI	97
CAPITOLUL X	98
IN MEMORIAM	98
1. O MARE PERSONALITATE ISTORICĂ – PROF. VINTILĂ - NAPOLEON PURNICHİ, CÂMPULUNG - MUSCEL	98
2. DIN ACTIVITATEA GRUPULUI DE INIȚIATIVĂ AL FILIALEI „MUSCEL”	100
3. EPIGRAME - CATRENE	101
AUTOR: EC. CORNEL STOIAN, RUCĂR – MUSCEL	101
4. DIN ACTIVITATEA C.E.U.M.	101
5. CONSEMNĂRI EDITORIALE	103
CAPITOLUL XI	107
BIBLIOTECI PRIVATE ȘI PUBLICE – CĂRȚI SALVATE DE LA DISTRUGERE	107
PARTEA A II A	111
CAPITOLUL XII	111
A. ARTICOLE SELECTATE, PRELUATE ȘI RECUPERATE DIN ALȚI AUTORI	111
1. ISTORII NECONVENȚIONALE DIN MUSCEL VOLUMUL III / 2015	111
2. VOLUMELE I-II / 2013-2014	116

3. VOLUMUL V/2017.....	121
4. VOLUMUL IV / 2016.....	124
5. DIN VOLUMUL „UN CETĂȚEAN DIN CETĂȚENI ÎȘI DEAPĂNĂ AMINTIRILE”.....	134
6. STĂPÂNUL MIOARELOR DIN VOLUMUL 1/ „PARTE DIN INIMA TA”.....	136
7. CINCI CĂLĂTORII LA SOVEJA.....	137
8. POEZIE SFINTITĂ - O, OM!.....	139
9. VOLUMUL ASPECTE DIN CIVILIZAȚIA ENGLEZĂ.....	139
10. EPILOG.....	140
B. EPIGRAME-CATRENE SCRISE DE OAMENII DE CULTURĂ MUSCELENI – APĂRUTE ÎN DIVERSE PUBLICAȚII.....	140
PARTEA A III - A.....	154
CAPITOLUL XIII.....	154
MANIFESTĂRI CULTURAL – ARTISTICE ALE CENACLULUI LITERAR – ARTISTIC „MIHAIL LUNGIANU” RUCĂR - MUSCEL.....	154
1. ȘEZĂTOARE RUCĂREANĂ – EDIȚIA I / 2012.....	154
2. ȘEZĂTOAREA RUCĂREANĂ - EDIȚIA A II-A - 2013.....	159
3. ȘEZĂTOAREA RUCĂREANĂ –EDIȚIA A III-A - 2014,.....	161
4. DATINI, TRADIȚII ȘI OBICEIURI DE IARNĂ –EDIȚIA I-a - 2014.....	161
5. ȘEZĂTOAREA CULTURAL -ARTISTICĂ „DIN COMORILE SATULUI NOSTRU” EDIȚIA a IV-a / 2015.....	165
6. „DIN COMORILE ZESTREI COMUNITĂȚII RUCĂRENE” - ȘEZĂTOAREA RUCĂREANĂ – EDIȚIA A V-A / 2016.....	167
PARTEA A- IV A.....	170
CAPITOLUL XIV.....	170
POEZII, PROZĂ ȘI EPIGRAME DEDICATE LUI CORNEL STOIAN, ALE UNOR OAMENI DE CULTURĂ DIN ARGEȘ, DÂMBOVIȚA, BUCUREȘTI ȘI CONSTANȚA.....	170
I. POEZII.....	170
II. PROZĂ.....	176
III. EPIGRAME - CATRENE.....	175
PROFILURI DE ÎNVINGĂTORI.....	180
VOLUMUL – VINTILĂ, NAPOLEON PURNICHII - O VIAȚĂ DEDICATĂ MUSCELENILOR.....	184
PARTEA A V A.....	185
CAPITOLUL XV.....	185
A. APRECIERI ALE UNOR PERSONALITĂȚI DE PRESTIGIU DESPRE RUCĂR, CENACLUL „MIHAIL LUNGIANU” ȘI REVISTA „PIATRA CRAIULUI”.....	185
1. REDESCOPERIREA RUCĂRULUI.....	183
2. ÎN VAMĂ LA RUCĂR.....	183
3. REVISTA „PIATRA CRAIULUI” APRECIATĂ ÎN DOBROGEA.....	184
B. APRECIERI ALE REVISTEI „MUSCELUL” DIN CÂMPULUNG.....	185
PARTEA A VI A.....	189
CAPITOLUL XVI.....	189
TINERE SPERANȚE, POEZII - DEBUT POETIC.....	189
ANEXE.....	195
AFILIERI PROFESIONALE, COLABORĂRI, CONTRIBUȚII, PARTICIPĂRI.....	195
AUTOGRAFE ACORDATE PE CĂRȚI DONATE DE MARI PERSONALITĂȚI CULTURALE.....	197
DIPLOME ACORDATE.....	202
FOTOGRAFII DIVERSE ÎN LEGĂTURĂ CU AUTORUL.....	211

MASIVUL IEZER-PĂPUȘA

Lacul Iezer (Masivul Iezer-Păpușa)

Valea Râul-Târgului – Lacul Râșoru

RUCĂR - Vedere spre Piața Caselor

